STEPHEN KLNG

LA ASFINŢIT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ‘50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N“, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat ma-nu scrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot*. De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

LA ASFINŢIT

povestiri

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod ficţional. Orice asemănare cu întâmplări, locuri sau persoane reale, în viaţă sau decedate, este pur întâmplătoare.

Următoarele povestiri au fost publicate anterior: „Willa“ în *Playboy*; „Fata de turtă dulce“ în *Esquire*; „Visul lui Harvey“ în *The New Yorker*; „Popas“ în *Esquire*; „Bicicleta staţionară“ de Bordelands Press; „Lucrurile rămase în urma lor“ de Tor Books; „După-amiaza absolvirii“ în *Postscripts* nr. 10; „Pisica diabolică“ de Putnam; „*New York Times* la ofertă specială“ în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*“; „Mut“ în *Playboy*; „Ayana“ în *The Paris Review*; „În mare rahat“ în *McSweeney's*.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KING, STEPHEN
La asfinţit / Stephen King; trad.: Mircea Pricăjan. -Bucureæti: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-8134-63-5

I. Pricăjan, Mircea

(trad.) 821.111(73)-

31=135.1

Stephen King
JUST AFTER SUNSET. STORIES
© by Stephen King, 2008

© Nemira, 2010

Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-63-5

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Heidi
Pitlor

„Îmi imaginez ce ai văzut. Da, e cât se poate de oribil; dar, la urma urmei, e o poveste veche, un vechi mister... Aceste forţe nu pot fi numite, nu pot fi rostite, nu pot fi imaginate decât într-un mod voalat şi simbolic, un simbol ce pentru majoritatea dintre noi pare a fi un moft bizar, poetic, iar pentru ceilalţi o poveste ne-ghioabă. Însă tu şi cu mine, în orice caz, am cunoscut ceva din teroarea ce poate sălăşlui în locul secret al vieţii, făcându-şi simţită prezenţa sub pielea noastră; acel lucru amorf ce îşi ia o formă. O, Austin, cum e posibil? Cum se face că însăşi lumina soarelui nu se preschimbă în întuneric înaintea acestui lucru, că pământul dur nu se topeşte şi nu fierbe sub o astfel de greutate?“

ARTHUR MACHEN

Marele zeu Pan

Introducere

Într-o zi din anul 1972, m-am întors acasă de la serviciu şi am găsit-o pe soţia mea la masa din bucătărie, cu o pereche de foarfeci de grădină în faţa ei. Zâmbea, iar asta-mi spunea că n-o încurcasem *prea* rău; pe de altă parte, mi-a spus că vrea portofelul meu. Asta nu suna promiţător.

Cu toate acestea, i l-am dat. A scotocit în el, mi-a scos cardul de credit pentru ben-zină oferit de Texaco – pe atunci, acestea erau trimise automat tinerilor însurăţei – şi, fără a sta pe gânduri, l-a tăiat în trei bucăţi mari. Când am protestat, spunându-i că ne fusese de mare ajutor până atunci şi că mereu reuşisem să plătim măcar suma minimă la sfârşitul lunii (uneori şi mai mult), ea a clătinat doar din cap şi mi-a zis că rata dobânzii era prea mare pentru fragilul nostru buget de familie.

– Mai bine să înlăturăm tentaţia, a spus. Deja l-am tăiat pe al meu.

Şi cu asta, basta. În următorii doi ani, niciunul dintre noi n-a mai deţinut un card de credit.

A avut dreptate să procedeze aşa, a fost o mişcare *inteligentă,* întrucât la vremea aceea abia trecuserăm de douăzeci de ani şi aveam doi copii cărora să le purtăm de grijă; din punct de vedere financiar, abia reuşeam să ţinem capul deasupra apei. Eu predam engleza la un liceu şi lucram la o spălătorie industrială pe timpul verii, spălând cearşafuri de hotel şi, din când în când, conducând un camion de livrări pe la hotelurile în cauză. Tabby se îngrijea de copii, scria poezii când aceştia dormeau şi, după ce veneam eu acasă de la şcoală, lucra cu normă întreagă la Dunkin’ Donuts. Venitul nostru, însumat, ajungea pentru plata chiriei, coşul zilnic şi scutecele fiului nostru nou-născut, însă nu ne permitea să avem telefon; la acesta am renunţat ca şi la cardul Texaco. Ar fi fost prea tentant să sunăm pe cineva interurban. Ne rămâneau

destui bani ca să cumpărăm, sporadic, cărţi – niciunul dintre noi nu voia să trăiască fără ele – şi ca să întreţinem năravurile mele proaste (bere şi ţigări), însă cam nimic dincolo de asta. În mod sigur, nu aveam bani să ne permitem privilegiul de-a deţine acel dreptunghi de plastic convenabil, însă la urma urmei periculos.

Ce ne mai rămânea totuşi din banii câştigaţi se ducea de obicei pe lucruri cum ar fi reparaţiile auto, cheltuielile medicale ori ceea ce eu şi Tabby numeam „prostiile copiilor“: jucării, un ţarc la mâna a doua, câteva din cărţile demenţiale ale lui Richard Scarry. Iar acest sărac venit suplimentar provenea deseori din povestirile pe care eu izbuteam să le vând revistelor pentru bărbaţi precum *Cavalier, Dude* şi *Adam*. În zilele acestea, nu se putea niciodată problema să scriu literatură, iar orice discuţie despre „valoarea perenă“ a scrierilor mele ar fi fost un lux la fel de mare ca acel card Texaco. Povestirile, când se vindeau (nu se întâmpla întotdeauna), reprezentau doar o sumă bine-venită de bani căzuţi din cer. Le consideram ca pe o serie de *piñatas* în care loveam nu cu un băţ, ci cu imaginaţia mea. Uneori se spărgeau şi aruncau peste noi câteva sute de dolari. Alteori, nu.

Spre norocul meu – şi credeţi-mă când spun că am dus o viaţă extrem de no-rocoasă, iar asta nu doar pe un singur plan – scrisul era pentru mine şi o plăcere. Majoritatea poveştilor acelora erau un răsfăţ pentru mine, mă distram de minune scri-indu-le. Veneau una după cealaltă, ca hiturile la postul de radio AM specializat pe muzică rock care se auzea întotdeauna în combinaţia de birou şi spălătorie în care le scriam.

Le scriam cu frenezie, rareori reluându-le pentru a le revizui, şi niciodată nu mi-a trecut prin gând să mă întreb de unde veneau sau în ce mod diferă structura unei poveşti bune de cea a unui roman, ori cum trebuie abordată problema dezvoltării unui personaj, a poveştii de fundal şi a cadrului temporal. Simţeam că mă ia valul şi mă bazam doar pe intuiţie şi pe-o infantilă încredere de sine. Mă preocupa doar faptul că ele veneau. Nu simţeam că trebuie să mă mai preocupe altceva. Categoric, ni-ciodată nu m-am gândit că scrierea de proză scurtă este un meşteşug fragil, unul ce poate fi uitat dacă nu-l exersezi aproape constant. Atunci, mie nu mi se părea fragil. Mi se părea că majoritatea acelor povestiri aveau delicateţea unor buldozere.

Mulţi autori de bestsellere din America nu scriu proză scurtă. Mă îndoiesc că e o chestiune legată de bani; din punct de vedere financiar, scriitorii de succes nu au de ce să se gândească la această parte a meseriei. O explicaţie ar putea fi aceea că, atunci când lumea unui romancier profesionist se reduce sub, să spunem, şaptezeci

de mii de cuvinte, se instalează un soi de claustrofobie creatoare. Ori poate că iscu-sinţa de-a miniaturiza se pierde pe drum. Sunt multe lucruri pe lume care seamănă cu mersul pe bicicletă, însă scrisul de proză scurtă nu se numără printre ele. *Poţi* uita cum se face.

La sfârşitul anilor optzeci şi în cursul anilor nouăzeci, am scris din ce în ce mai puţine povestiri, iar cele pe care totuşi le-am scris erau tot mai lungi (şi-n cartea de faţă veţi găsi dintre acestea). Asta era în regulă. Au fost însă şi povestiri pe care nu le-am scris deoarece aveam de terminat un roman sau altul, iar asta nu era în regulă – simţeam acele idei, în dosul minţii mele, cum cereau cu disperate să fie scrise. Unele au fost, până la urmă; altele, mă întristează să o spun, au murit şi s-au pierdut ca praful în vânt.

Cel mai rău, au fost povestiri pe care nu mai ştiam cum să le scriu, iar asta era exasperant. Ştiam că le-aş fi putut scrie în spălătorie, la micuţul Olivetti portabil al lui Tabby, însă, om mult mai în vârstă fiind, chiar şi cunoscând mai bine meşteşugul cuvintelor şi având la dispoziţie unelte mult mai scumpe – acest Macintosh la care scriu în seara asta, de pildă –, povestirile acelea îmi scăpau. Îmi amintesc când am dat-o în bară cu una şi m-am gândit la un făuritor de săbii bătrân, care se uită neputincios la o lamă de cel mai bun oţel de Toledo şi-şi spune melancolic: *Dar eu ştiam cum se fac treburile astea.*

Apoi, într-o zi, acum trei sau patru ani, am primit o scrisoare din partea Kateri-nei Kenison, care edita seria anuală *Best American Short Stories* (între timp a fost înlocuită de Heidi Pitlor, căreia îi este dedicată cartea pe care o ţineţi în mână). Doamna Kenison întreba dacă aş fi interesat să editez volumul aferent anului 2006. N-am avut nevoie de răgazul unei zile ori măcar al unei plimbări de după-masă pentru a mă gândi. Am răspuns afirmativ imediat, din tot soiul de motive, unele chiar altruiste, însă aş fi un mincinos neruşinat dacă n-aş recunoaşte că egoismul a jucat şi el un rol. Mi-am făcut socoteala că dacă aş citi destule proze scurte, dacă m-aş afunda în ce au de oferit cele mai bune reviste americane de literatură, aş putea să recâştig o parte din acel firesc care, încet-încet, mă părăsea. Nu fiindcă aveam nevoie de cecurile alea – conţinând sume mici, însă foarte bine-venite când eşti la începutul drumului – ca să cumpăr o tobă de eşapament nouă pentru o maşină veche sau un cadou de aniversare pentru soţia mea, ci fiindcă nu consideram că pierderea iscusinţei de-a scrie proză scurtă reprezenta un schimb corect pentru toate cărţile de credit care încap într-un portofel.

Am citit mii de povestiri în anul în care am fost editor invitat, dar nu voi intra în detalii aici; dacă sunteţi interesaţi, cumpăraţi cartea şi citiţi introducerea (pe lângă asta, vă veţi alege şi cu douăzeci de povestiri minunate, ceea ce nu-i deloc de colea). Important în privinţa povestirilor ce urmează este faptul că m-am simţit din nou entuziasmat şi că am reînceput să scriu proză scurtă cum făcusem odinioară. Dacă asta sperasem să se întâmple, totuşi nu cutezasem să cred că se va şi întâmpla. Prima dintre acele povestiri „noi“ a fost „Willa“, care este totodată prima povestire din cartea de faţă.

Sunt cât de cât bune aceste povestiri? Eu aşa sper. Vă vor ajuta să treacă timpul mai uşor pe durata unui plictisitor zbor cu avionul (dacă citiţi) sau a unui drum lung cu maşina (dacă ascultaţi versiunea audio pe CD)? Sper *sincer* că da, deoarece când se întâmplă asta, e ca un fel de vrajă.

Mi-a plăcut mult să le scriu, asta ştiu. Şi sper că vă va plăcea să le citiţi, ştiu şi asta. Sper să vă transpună în lumea lor. Şi atâta vreme cât îmi amintesc cum se face asta, mă voi ţine de treabă.

O, şi încă un lucru. Ştiu că unor cititori le place să afle cum sau de ce anumite povestiri au ajuns să fie scrise. Dacă vă număraţi printre ei, veţi găsi „însemnările mele de parcurs“ la sfârşitul cărţii. Dar dacă vă duceţi acolo înainte să fi citit povestirile înseşi, ruşine să vă fie.

Iar acum, permiteţi-mi să mă trag deoparte. Înainte de asta totuşi vreau să vă mulţumesc că sunteţi aici. Oare aş mai face ceea ce fac dacă n-aţi fi? Da, categoric aş face. Întrucât mă simt fericit când cuvintele se leagă şi se naşte o lume, iar oamenii din ea fac lucruri care mă încântă. Dar e mai bine cu voi, Cititorii mei Fideli.

Întotdeauna e mai bine cu voi.

Sarasota,
Florida 25
februarie 2008

WILLA

Nu vezi nici ce ai în faţa ochilor, spusese ea, dar el uneori vedea. Bănuia că merita într-o anumită măsură obida ei, însă nici complet orb nu era. Iar în vreme ce trena amurgului se stingea într-un portocaliu mohorât deasupra Wind River Range, David se uită în jurul său, în gară, şi băgă de seama că Willa dispăruse. Îşi spuse că nu era sigur, dar asta doar la nivel cerebral – senzaţia de gol în stomac exprima altceva.

Se duse să-l găsească pe Lander, care o plăcea puţin pe fată. Care-i spusese fâşneaţă atunci când Willa zisese că Amtrak e de cacao, cum îi abandonase acolo, ca pe o insulă. Multora dintre ei, abandonaţi de Amtrak au ba, nu le plăcea deloc de ea.

– Miroase a biscuiţi uzi aici! strigă Helen Palmer la el, când David trecu pe lângă ea. Femeia se retrăsese pe banca din colţ, cum făcea mereu, în cele din urmă. Doamna Rhinehart se ocupa acum de ea, dându-i soţului un mic răgaz, şi-i adresă lui David un surâs.

– Aţi văzut-o pe Willa? întrebă David.

Doamna Rhinehart clătină din cap, continuând să surâdă.

– Avem peşte la cină! răbufni doamna Palmer cu furie. Un mănunchi de vene albăstrii zvâcneau în scobitura tâmplei ei. Câţiva întoarseră privirea. Întâi aia, dup’ aia astălaltă!

– Taci, Helen, zise doamna Rhinehart. Poate numele ei mic era Sally, însă David credea că şi-ar fi amintit un asemenea nume; erau atât de puţine Sally în zilele astea. Acum, lumea aparţinea celor care se numeau Amber, Ashley şi Tiffany. Willa era şi el un nume pe cale de dispariţie şi doar gân-dindu-se la asta simţi că i se strânge din nou stomacul.

– Ca biscuiţii! scuipă Hellen. Biscuiţii ăia vechi şi mizerabili din tabără!

Henry Lander şedea pe o bancă sub ceas. O ţinea pe soţia sa pe după umeri. Ridică privirea şi clătină din cap înainte ca David să apuce să întrebe.

– Nu-i aici. Scuze. S-a dus în oraş, dacă ai noroc. A şters-o de tot, dacă n-ai.

Şi făcu gestul cu degetul mare ridicat al autostopiştilor.

David nu credea că logodnica lui ar face autostopul de una singură – era o idee deplasată –, credea însă că nu era acolo. Ştiuse încă dinainte să se facă numărătoarea, la drept vorbind, şi un vers dintr-o carte sau poezie veche despre iarnă îi trecuse prin minte: Un strigăt al absenţei, absenţă în suflet.

Gara era o şură îngustă de lemn. De-a lungul ei, oamenii fie se plimbau fără ţintă, fie doar şedeau pe bănci în lumina fluorescentă. Umerii celor care şedeau aveau acea prăbuşire aparte pe care o vezi doar în astfel de locuri, unde oamenii aşteaptă îndreptarea situaţiei pentru ca drumul lor întrerupt să poată fi reluat. Puţini oameni veneau cu bună ştiinţă în locuri precum Crowheart Springs, Wyoming.

– N-o zbughi după ea, David, zise Ruth Lander. Se face întuneric şi mişună multe sălbăticiuni pe-acolo. Şi nu vorbesc doar despre coioţi. Vânzătorul ăla ambulant de cărţi şchiop zice că a văzut doi lupi de cealaltă parte a şinelor, unde e depoul de marfă.

– Biggers, rosti Henry. Aşa îl cheamă.

– Nu-mi pasă nici dacă îl cheamă Jack Spintecătorul, zise Ruth. Ideea e că nu te mai afli în Kansas, David.

– Dar dacă s-a dus...

– Ea s-a dus când încă era lumină, vorbi Henry Lander, ca şi când lumina ar împiedica un lup (sau un urs) să atace o femeie singură. Din câte ştia David, asta putea fi posibil. El era bancher de investiţii, nu zoolog de profesie. Un bancher de investiţii tânăr, pe deasupra.

– Dacă vine trenul şi ea e plecată, îl va pierde.

Nicicum nu reuşea să-i facă să priceapă asta. Nu băgau la scăfârlie, cum ar fi zis în păsărească practicată la biroul său din Chicago.

Henry ridică sprâncenele.

– Vrei să-mi spui că dacă-l pierdeţi amândoi situaţia se va schimba cu ceva?

Dacă-l pierdeau amândoi, aveau fie să ia un autobuz, fie să aştepte împreună următorul tren. Nu se putea ca Henry şi Ruth Lander să nu înţeleagă asta. Sau se putea. Ce vedea David când se uita la ei – ce era chiar în faţa ochilor

lui – era acea sfârşeală aparte rezervată oamenilor blocaţi pentru o vreme la naiba în praznic. Şi cui să-i mai pese de Willa? Dacă dispărea din vedere în Marile Câmpii, cine în afară de David Sanderson ar mai sta să se gândească la ea? Unii nici nu se fereau să-şi arate antipatia faţă de ea. Scorpia aia de Ursula Davis îi spusese la un moment dat că dacă mama Willei ar fi lăsat deoparte *a*-ul din numele ei, „ar fi fost aproape perfect“[1].

– Mă duc în oraş să o caut, anunţă el.

Henry suspină.

– Fiule, nu-i o decizie prea înţeleaptă.

– Nu ne putem căsători în San Francisco dacă ea rămâne în urmă în Crow-heart Springs, zise el, încercând să facă o glumă.

Dudley trecea pe lângă el. David nu ştia dacă Dudley era numele lui de botez sau cel de familie, ci doar că era director executiv la firma de recuzite Staples şi că era în drum spre Missoula, la un fel de întâlnire regională. De regulă, era foarte tăcut, drept pentru care nechezatul pe care îl scoase în chip de râs în umbrele tot mai adânci fu mai mult decât surprinzător; fu de-a dreptul şocant.

– Dacă vine trenul şi-l pierdeţi, zise el, puteţi căuta un ofiţer de stare civilă şi să vă căsătoriţi chiar aici. Când vă veţi întoarce în Est, le spuneţi prietenilor că aţi avut o nuntă western veritabilă. I-ha, camarade.

– Nu face asta, îl sfătui Henry. Nu mai avem mult de stat.

– Deci ar trebui să o las aici? E o nebunie.

Trecu mai departe înainte ca Lander sau soţia lui să poată răspunde. Georgia Andreeson stătea pe o bancă din apropiere şi îşi supraveghea fiica, îmbrăcată într-o rochiţă roşie de drum, în timp ce făcea giumbuşlucuri pe gresia murdară de pe jos. Pammy Andreeson avea parcă rezerve inepuizabile de energie. David încercă să-şi amintească dacă o văzuse dormind de când trenul deraiase la nodul feroviar Wind River şi ei ajunseseră acolo, aidoma unui colet uitat de cineva la un oficiu poştal pustiu. O dată, poate, cu capul în poala mamei ei. Asta putea fi totuşi o amintire falsă, născută din credinţa lui că pruncii de cinci ani dorm mult.

Pammy ţopăia de pe o placă de gresie pe alta, neastâmpărată, folosind dreptunghiurile de pe jos drept un şotron uriaş. Rochiţa ei roşie îi sălta în jurul genunchilor durdulii.

Will – voinţă, dar şi, prin extensie, încăpăţânare (n. tr.).

– Am cunoscut un om, îl chema Danny, fredona ea cu voce stridentă, monotonă. David simţea că-l dor plombele. S-a împiedicat şi a căzut, şi-a împrăştiat banii. Am cunoscut un om, îl chema David. S-a împiedicat şi a căzut, şi-a împrăştiat bavid.

Chicoti şi arătă cu degetul spre David.

– Pammy, termină, zise Georgia Andreeson.

Îi surâse lui David şi îşi dădu părul de la tâmplă pe spate. El găsi gestul teribil de obosit şi îşi spuse că pe femeie o aştepta un drum lung alături de Pammy cea veselă, mai ales că nu era nici urmă de un domn Andreeson.

– Aţi văzut-o pe Willa? întrebă el.

– S-a dus, răspunse ea şi arătă spre uşa deasupra căreia scria SPRE AUTOBUZ, SPRE TAXIURI, SUNAŢI ÎNAINTE FOLOSIND TELEFONUL PUBLIC PENTRU A VERIFICA DE CAMERE LIBERE LA HOTEL.

Biggers îşi făcu apariţia, şchiopătând în direcţia lui.

– Eu aş evita să ies în lumea largă. Doar dacă nu eşti înarmat cu o puşcă puternică. Sunt lupi. I-am văzut.

– Am cunoscut o fată, o chema Willa, fredonă Pammy. O durea capul şi a luat pilula.

Se prăbuşi la podea, hohotind de râs.

Biggers, vânzătorul ambulant, nu aşteptase un răspuns. Şchiopăta înapoi de-a lungul gării. Umbra lui se alungi, se scurtă în bătaia tuburilor fluorescente din tavan, apoi se alungi din nou.

Phil Palmer stătea sprijinit în prag, sub anunţul despre autobuz şi taxiuri. Era un agent de asigurări ieşit la pensie. El şi soţia lui erau în drum spre Portland. Planul era de-a sta o vreme cu fiul lor mai mare şi soţia acestuia, însă Palmer le mărturisise lui David şi Willei că Helen probabil nu avea să se mai întoarcă niciodată în Est. Pe lângă Alzheimer, suferea de cancer. Willa numise asta superofertă. Când David îi spusese că era puţin cam crudă, Willa îl privise, dăduse să zică ceva, apoi se limitase să scuture din cap.

Acum Palmer întrebă, cum făcea întotdeauna:

– Hei, ţâcă... ai o pipă?

La care David răspunse, cum făcea întotdeauna:

– Nu fumez, domnule Palmer.

Şi Palmer încheie:

– Doar te tachinez, puştiule.

Când David păşi afară pe peronul de beton, unde pasagerii care coborau din tren aşteptau autobuzul spre Crowheart Springs, Palmer se încruntă.

– Nu-i o idee bună, tinere prietene.

Ceva – putea să fie un câine mare, dar probabil nu era – scoase un urlet de cealaltă parte a gării, unde salvia şi grozama creşteau aproape până la şine. I se alătură un al doilea glas, creând armonie. Se stinseră împreună.

– Vezi ce zic, bombonică?

Şi Palmer zâmbi ca şi când ar fi invocat urletele acelea doar ca să-şi demonstreze ideea.

David se întoarse, jacheta lui uşoară fâlfâindu-i pe corp în bătaia vântului tăios, şi porni pe scări în jos. Se mişcă repede, înainte să se poată răzgândi, şi doar prima treaptă fu într-adevăr greu de coborât. După aceea se gândi doar la Willa.

– David, spuse Palmer, acum fără sarcasm, fără glumă. N-o face.

– De ce nu? Ea a făcut-o. Pe deasupra, lupii sunt într-acolo. Arătă cu degetul mare peste umăr. Dacă asta or fi.

– Sigur că asta sunt. Şi nu, probabil că nu te vor ataca – mă îndoiesc că sunt foarte înfometaţi în perioada asta a anului. Nu are însă rost să petreceţi amândoi Dumnezeu ştie cât timp în mijlocul pustiului doar pentru că ei i s-a făcut dor de luminile oraşului.

– Am impresia că nu înţelegi – e iubita mea.

– Îţi voi spune un adevăr dur, prietene: Dacă ea s-ar fi considerat cu adevărat iubita ta, n-ar fi făcut ce a făcut. Nu crezi?

La început, David nu spuse nimic, deoarece nu era sigur ce credea. Probabil pentru că deseori nu vedea ce era chiar în faţa ochilor lui. Aşa spusese Willa. Într-un târziu, se întoarse cu faţa la Phil Palmer, care stătea sprijinit în pragul uşii, deasupra lui.

– Cred că nu se face să-ţi laşi logodnica în mijlocul pustiului. Asta cred.

Palmer suspină.

– Mai că-mi vine să sper că o arătanie d-aia se va hotărî să te muşte de curul tău de orăşean. Poate te-ai mai deştepta puţin la cap. Micuţei Willa Stuart nu-i pasă decât de ea, şi toată lumea vede asta, mai puţin tu.

– Dacă trec pe lângă un Nite Owl sau un 7-Eleven, vrei să-ţi iau un pachet de ţigări?

– De ce pizda mă-sii nu? zise Palmer. Apoi, tocmai când David trecea peste cuvintele PARCARE INTERZISĂ ZONĂ TAXI vopsite pe strada goală, fără trotuar: David!

David se întoarse pe loc.

– Autobuzul nu mai trece pe aici decât mâine şi sunt cinci kilometri până în oraş. Aşa scrie pe peretele din spate al ghişeului de informaţii. Asta înseamnă zece kilometri, dus-întors. Pe jos. Îţi ia două ore, iar asta fără a pune la socoteală cât îţi va lua ca să o găseşti.

David ridică mâna în semn că a auzit, dar merse mai departe. Vântul bătea dinspre munţi şi era rece, însă lui îi plăcea cum îi făcea hainele să fluture şi îi sufla părul pe spate. La început fu atent la lupi, scrutând o margine a drumului şi apoi pe cealaltă, dar când nu văzu nimic, gândurile i se întoarseră la Willa. Şi într-adevăr, mintea nu-i mai hoinărise în altă parte de a doua sau a treia oară de când fusese cu ea.

Începuseră să-i lipsească luminile oraşului; aproape sigur că Palmer avea dreptate în privinţa asta, însă David nu credea că Willei nu-i păsa decât de ea însăşi. Adevărul era că pur şi simplu se săturase să aştepte cu o ceată de bătrâni posaci care se jeleau că vor întârzia ba la asta, ba la aia, ba la ailaltă. Oraşul din apropiere probabil că nu era cine ştie ce; totuşi, în mintea ei trebuie să fi reprezentat urma unei posibilităţi de amuzament, iar asta cântărise mai greu decât posibilitatea ca Amtrak să trimită o garnitură specială care să-i ia în lipsa ei.

Şi unde, mai exact, s-ar fi dus ea în căutare de amuzament?

El era sigur că nu existau adevărate cluburi de noapte în Crowheart Springs, unde gara nu era decât o baracă lungă şi verde pe peretele căreia, în roşu, alb şi albastru, scria WYOMING şi „STATUL EGALITĂŢII“. Nu erau cluburi de noapte, nu erau discoteci, însă fără îndoială erau baruri, iar el credea că ea s-ar mulţumi cu aşa ceva. Dacă nu se putea duce să danseze, avea să se ducă să asculte muzică la jukebox.

Noaptea se lăsă şi stelele se răsfirară pe cer de la est la vest ca un voal cu paiete. Luna în primul pătrar se ridică între două creste şi rămase acolo, aruncând o lumină bolnăvicioasă peste porţiunea aceea de şosea şi terenul deschis de-o parte şi cealaltă a ei. Vântul şuiera pe la streşinile gării, însă acolo producea un vuiet straniu, deschis, aproape ca o vibraţie. Îl ducea cu gândul la cântecelul de şotron al lui Pammy Andreeson.

Merse cu urechile ciulite la sunetul unui eventual tren în spatele său. Nu auzi nimic; auzi în schimb, când vântul se potoli, un clic-clic-clic slab, dar perfect distinct. Se întoarse şi văzu un lup stând cam la douăzeci de paşi în urma sa, pe linia întreruptă de demarcare a sensurilor de mers ale Route 26. Era aproape la fel de mare ca un viţel, cu blana miţoasă ca o căciulă rusească. Sub clarul lunii, aceasta părea neagră, iar ochii de-un galben-închis de urină. Văzu că David îl privea şi se opri. Deschise botul într-un rânjet şi începu să gâfâie, sunetul unui motor mic.

Nu era timp să-i fie frică. Făcu un pas spre el, bătu din palme şi strigă:

– Pleacă de aici! Pleacă acum!

Lupul se întoarse pe loc şi fugi, lăsând după el un morman de excremente aburinde pe Route 26. David rânji, izbutind să nu râdă cu voce tare; credea că asta ar fi însemnat să-şi forţeze norocul. Se simţea deopotrivă speriat şi absurd, complet relaxat. Se gândea să-şi schimbe numele din David Sander-son în Sperietorul de Lupi. Ar fi fost un nume dat naibii pentru un banchet de investiţii.

Atunci râse puţin – nu se putu controla – şi se întoarse din nou spre Crowheart Springs. De data aceasta merse nu doar uitându-se de la stânga la dreapta, ci şi peste umăr, însă lupul nu se întoarse. Îl vizită în schimb o certitudine că va auzi ţipătul garniturii speciale venind să-i ia pe ceilalţi; porţiunea din trenul lor rămasă pe şine va fi fost dusă de la nodul feroviar şi în scurt timp călătorii care aşteptau în staţie îşi vor relua drumul – soţii Palmer, soţii Lander, şchiopul Biggers, dănţuitoarea Pammy şi toţi ceilalţi.

Ei, şi ce dacă? Amtrak le va ţine bagajele în San Francisco; măcar asta putea avea încredere că o vor face cum se cuvine. El şi Willa puteau găsi autogara din localitate. Compania Greyhound trebuie să fi descoperit Wyomingul.

Întâlni în cale o cutie de Budweiser şi merse mai departe o vreme lovind-o cu piciorul. Apoi o lovi greşit, trimiţând-o între ierburi, şi-n vreme ce cumpănea dacă să se ducă sau nu după ea, auzi zvon de muzică: o linie de bas şi ţiuitul unei chitare electrice, care lui întotdeauna i se păruse că sună ca nişte lacrimi cromate. Chiar şi-n cântecele vesele.

Ea era acolo, asculta muzica aceea. Nu fiindcă era cel mai apropiat loc cu muzică, ci fiindcă era locul potrivit. Ştia asta. Aşa că lăsă cutia de bere în pace şi porni spre sunetul chitarei electrice, tenişii lui ridicând în aer praf pe

care vântul îl purta departe. Urmă sunetul unui set de tobe, apoi o săgeată roşie de neon sub o firmă pe care scria doar 26. Ei, de ce nu? Doar aceasta era Route 26, în definitiv. Era un nume perfect logic pentru o tavernă.

Avea două parcări, una în faţă, pavată şi ticsită de camionete şi maşini mici, majoritatea americane şi majoritatea vechi de cel puţin cinci ani, şi una în lateral, cu pietriş. În aceea, şiruri de semitrailere stăteau sub becuri cu sodiu care împrăştiau o lumină alb-albăstrie puternică. David putea deja auzi chitarele ritmică şi solo şi citi ce scria pe marchiza de deasupra uşii: DOAR ÎN SEARA ACEASTA THE DERAILERS 5 $ INTRARE.

The Derailers[1], gândi el. Ei, da' chiar că a nimerit formaţia.

David avea o bancnotă de cinci în portofel, însă foaierul era gol. Dincolo de el, un ring mare, din lemn masiv, era doldora de cupluri care dansau lent, majoritatea purtând jeanşi şi cizme de cowboy şi strângându-se reciproc de fund în vreme ce formaţia îşi vedea de treabă cu „Wasted Days and Wasted Nights". Era o interpretare zgomotoasă, lacrimogenă şi – din câte îşi dădea seama David Sanderson – perfect armonică. Mirosul de bere, transpiraţie, aftershave Brut şi parfum de la Wal-Mart îl lovi ca un pumn în nas. Râsetele şi conversaţiile – până şi un *iha!* dezlănţuit din cealaltă parte a ringului de dans – erau ca nişte sunete auzite într-un vis pe care îl ai iar şi iar în anumite momente critice ale vieţii: visul că eşti nepregătit la un examen important, visul că eşti gol în public, visul că eşti în cădere, visul în care te grăbeşti spre un colţ într-un oraş străin, convins că soarta ta depinde de asta.

David se gândi să pună bancnota de cinci dolari înapoi în portofel, apoi se aplecă în ghişeul de bilete şi-o lăsă să cadă pe masa de acolo, care era goală cu excepţia unui pachet de Lucky Strikes aşezat pe un roman de Danielle Steel în ediţie de buzunar. După aceea intră în aglomerata sală principală.

The Derailers atacară ceva alert şi dansatorii mai tineri începură să dea din cap ca nişte copii la un concert punk. În stânga lui David, două duzini sau mai bine de cupluri vârstnice începură să danseze în şiruri. Se uită mai bine şi observă că era de fapt un singur rând. Peretele din spate era din oglindă, făcând ringul de dans să pară de două ori mai mare decât era în realitate.

Un pahar se sparse.

Aprox. Deraiaţii (n. tr.).

– Eşti bun de plată, camarade! strigă vocalistul în vreme The Derailers executau porţiunea instrumentală şi dansatorii îi aplaudară vorbele, care probabil că păreau relativ spirituale, cugetă David, dacă aveai suficientă tequila la bord.

Barul era în formă de potcoavă şi deasupra lui, în neon, plutea o replică a Wind River Range. Era roşu, alb şi albastru; în Wyoming, culorile astea păreau a fi la mare preţ. Un panou luminos, în aceeaşi gamă de roşu, alb, albastru, proclama TE AFLI ÎN ŢARA LUI DUMNEZEU, CAMARADE. Era flancat de logoul Budweiser în stânga şi de cel al Coors în dreapta. Mulţimea care aştepta să fie servită era aşezată pe patru rânduri. Un trio de barmani în cămăşi albe şi veste roşii manevrau shakere de cocteil aidoma unor revolvere.

Localul era mare cât un hambar – probabil că înăuntrul lui, zbenguindu-se, erau cinci sute de oameni –, însă el nu-şi făcea probleme cu găsitul Willei. Libidoul meu e activat, gândi tăind un colţ al ringului de dans, aproape dansând el însuşi în timp ce făcea slalom printre diverşi cowboy şi cowgirl rotitori.

Dincolo de bar şi de ring era un salon întunecat şi mic, cu separeuri cu pereţi despărţitori înalţi. Majoritatea erau ocupate de grupuri de câte patru, de regulă cu câte o halbă sau două care să-i ţină alimentaţi. Reflexiile în peretele de oglindă transformau fiecare grup de patru în opt. Doar un singur separeu nu era complet plin. Willa şedea singură, rochia ei cu guler înalt şi imprimeuri florale părând nelalocul ei printre toţi acei jeanşi Levi's, fuste de dril şi cămăşi cu nasturi perlaţi. Nu-şi luase nici ceva de băut, nici de mâncat – masa era goală.

Nu-l văzu la început. Era cu ochii la dansatori. Era rumenă la faţă şi avea gropiţe adânci la colţurile gurii. Părea la kilometri distanţă de locul acela, însă el niciodată n-o iubise mai mult. Aceasta era Willa în pragul zâmbetului.

– Bună, David, spuse ea când el se strecură alături. Speram să vii. M-am gândit că o vei face. Nu-i aşa că formaţia aia cântă foarte bine? Sunt atât de zgomotoşi!

Aproape trebuia să strige ca să se facă auzită, iar David observă că şi asta-i plăcea fetei. Şi după ce-i aruncă o privire scurtă, întoarse ochii spre dansatori.

– Da' ştiu că le au cu muzica, zise el. Şi le aveau. Simţea că-l fură şi pe el, în ciuda anxietăţii care se întorsese. Acum, că o găsise, îşi făcea din nou griji că vor pierde trenul ăla nenorocit. Vocalistul seamănă la glas cu Buck Owens.

– Da? Willa se uită la el, zâmbind. Cine-i Buck Owens?

– N-are importanţă. Ar trebui să ne întoarcem la gară. Doar dacă, desigur, nu vrei să mai rămâi abandonată aici o zi.

– Asta s-ar putea să nu fie atât de trist. Îmi place într-un fel lo... uau, ai grijă!

Un pahar descrise o boltă peste ringul de dans, scânteind scurt verde şi auriu în luminile scenei, şi se făcu ţăndări undeva afară din câmpul vizual. Se iscară chiote şi câteva aplauze – Willa aplauda şi ea –, însă David văzu un cuplu de zdra-honi cu tricouri pe care erau imprimate cuvintele SECURITATE şi SERENI-TATE apropiindu-se de locul aproximativ din care fusese lansat proiectilul.

– Ăsta-i genul de loc unde poţi paria că vei vedea patru bătăi cu pumnii în parcare înainte de ora unsprezece, zise David, şi deseori o cafteală generală înainte de ultima comandă.

Ea râse, îndreptă degetele arătătoare spre el ca nişte pistoale.

– Bun aşa! Vreau să văd!

– Iar eu vreau să ne ducem înapoi, spuse el. Dacă vrei să te distrezi în tavernele din San Francisco, te duc eu. Promit solemn.

Ea-şi răsfrânse buza inferioară şi îşi scutură pe spate părul blond-nisipiu.

– N-ar fi la fel. N-ar fi, şi tu ştii asta. În San Francisco, probabil că se bea... ştiu şi eu... bere macrobiotică.

Asta îl făcu să râdă. Asemenea ideii unui bancher de investiţii pe nume Sperietorul de Lupi, ideea berii macrobiotice era pur şi simplu prea deplasată. Anxietatea însă era prezentă, dincolo de râs; de fapt, nu alimenta oare râsul?

– Vom lua o scurtă pauză şi ne vom întoarce, anunţă vocalistul, ştergându-şi fruntea. Beţi mai departe acum, şi ţineţi minte: eu sunt Tony Villanueva şi împreună suntem The Derailers.

– Acum e momentul să ne ridicăm şi s-o ştergem, zise David şi o luă de mână.

El se strecură afară din separeu, numai că ea nu veni. Nu îi dădu însă nici drumul mâinii şi el se aşeză la loc, simţind un fior de panică. Îşi spuse că acum ştia cum se simte un peşte când înţelege că nu poate scuipa cârligul din gură, că acesta e înfipt bine de tot şi că dl Păstrăv va fi scos pe mal, unde se va zbate pentru ultima oară în viaţă. Îl privea cu

aceiaşi ochi albaştri criminali şi cu aceleaşi gropiţe adânci: Willa în pragul zâmbetului, viitoarea lui soţie, care citea romane dimineaţa şi poezie seara şi considera că ştirile de la TV sunt... cum spunea ea? Efemeride.

– Uită-te la noi, rosti ea şi întoarse privirea de la el.

Se uită şi el spre peretele de oglindă din stânga lor. Acolo, văzu un cuplu frumos de tineri de pe Coasta de Est, eşuaţi în Wyoming. În rochia înflorată, ea arăta mai bine decât el, însă bănuia că lucrul acesta va fi întotdeauna valabil. Se uită de la Willa-din-oglindă la cea aievea, cu sprâncenele ridicate.

– Nu, uită-te din nou, îl îmboldi ea. Gropiţele erau la locul lor, doar că acum era serioasă – atât de serioasă pe cât putea fi în atmosfera aceea de petrecere, în tot cazul. Şi gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Îi stătea pe limbă să răspundă: Tu mi-ai spus multe lucruri şi mă gândesc la toate, însă acesta era răspunsul clasic al iubitului, adorabil şi esenţialmente fără noimă. Şi fiindcă ştia la ce anume se referea ea, se uită din nou fără a scoate o vorbă. De data aceasta se uită cu adevărat, şi în oglindă nu era nimeni. Privea singurul separeu gol din 26. Se întoarse spre Willa uluit... şi totuşi cumva deloc surprins.

– Te-ai gândit vreodată cum poate o femeie prezentabilă să stea aici sin-gură cuc când localul freamătă de energie? întrebă ea.

El clătină din cap. Nu se gândise. La multe lucruri nu se gândise, cel puţin până acum. Când mâncase sau băuse ceva ultima dată, de pildă. Ori cât era ceasul, ori când fusese ultima dată zi. Nu ştia exact nici măcar ce se întâm-plase cu el. Doar că Northern Flyer ieşise de pe şine şi acum, printr-o coin-cidenţă bizară, ei erau acolo şi ascultau o formaţie country-western numită...

– Am lovit cu piciorul într-o cutie, spuse el. Venind încoace, am lovit cu piciorul într-o cutie.

– Da, zise ea, şi ne-ai văzut în oglindă când te-ai uitat prima dată, nu? Per-cepţia nu este totul, însă percepţia şi aşteptările împreună?... Făcu un semn cu ochiul, apoi se aplecă spre el. Sărutându-l pe obraz, sânul ei se apăsă pe braţul lui şi senzaţia fu încântătoare – categoric, senzaţia atingerii unui trup viu. Sărmanul de tine, David. Îmi pare rău. Ai fost totuşi curajos să vii. Nu credeam că o vei face, ăsta-i adevărul.

– Trebuie să ne întoarcem şi să le spunem celorlalţi.

Fata strânse din buze.

– De ce?

– Pentru că...

Doi bărbaţi cu pălării de cowboy conduseră două femei în jeanşi, cămăşi stil western şi părul prins în coadă, care râdeau, spre separeul lor. Apropiindu-se

de el, pe chipul lor apăru o expresie identică de nedumerire – nu tocmai teamă – şi schimbară direcţia, luând-o către bar. Ne simt prezenţa, gândi David. Ca o pală de aer rece care-i îndepărtează – asta suntem noi acum.

– Pentru că asta e corect să facem.

Willa râse. Un sunet reţinut.

– Mi-aminteşti de bătrânul care vindea fulgi de ovăz la TV.

– Scumpa mea, ei cred că aşteaptă să vină un tren care să-i ia!

– Ei, poate că trenul există! Se simţi pe dată înspăimântat de neaşteptata ei ferocitate. Poate e cel despre care se tot cântă, trenul din cântecelele gospel, trenul către mântuire, cel în care nu pot urca jucătorii de noroc şi hoinarii...

– Nu cred că Amtrak face curse către rai, opină David. Spera să o facă să râdă, însă ea coborî privirea spre mâini aproape supărată şi el simţi dintr-odată atingerea unei intuiţii. Mai ştii ceva? Ceva ce ar trebui să le spunem? Ştii, nu-i aşa?

– Nu ştiu de ce-ar trebui să ne deranjăm, când putem rămâne aici, zise ea. Şi oare irascibilitate era ceea ce i se citea în glas? El aşa credea. Aceasta era o Willa la care nu s-ar fi aşteptat niciodată. Oi fi tu niţel miop, David, dar măcar ai venit. Pentru asta te iubesc.

Şi-l sărută din nou.

– Am întâlnit şi un lup, spuse el. Am bătut din palme şi l-am speriat. Mă gândeam să-mi schimb numele în Sperietorul de Lupi.

Willa îl privi un moment cu gura deschisă şi David avu timp să gân-dească: A trebuit să murim ca să o pot surprinde cu adevărat pe femeia pe care o iubesc. Apoi ea se lăsă pe spătarul tapiţat al separeului, hohotind de râs. O chelneriţă care trecea pe acolo scăpă zgomotos o tavă plină cu beri şi înjură colorat.

– Sperietorul de Lupi! făcu Willa entuziasmată. Va trebui să-ţi spun aşa în pat! „O, o, Sperietorule de Lupi, ce mare eşti! Ce mult păr ai!“

Chelneriţa se uita la spuma de pe jos, înjurând în continuare ca un marinar în permisie pe uscat. Ţinându-se, în acelaşi timp, departe de acel singur separeu gol.

David spuse:

– Crezi că o mai putem face? Dragoste, adică?

Willa îşi şterse lacrimile şi rosti:

– Percepţie şi aşteptări, îţi aminteşti? Împreună pot muta munţii din loc. Îi luă iarăşi mâna. Eu încă te iubesc şi tu încă mă iubeşti. Nu?

– Păi, nu sunt eu Sperietorul de Lupi? întrebă el.

Îi dădea mâna să glumească, deoarece simţurile lui nu puteau crede că era mort. Se uită pe după ea, în oglindă, şi văzu reflexia lor. Apoi doar a lui, mâna sa nemaiţinând nimic. Apoi dispărură amândoi. Şi totuşi... el respira, simţea miros de bere şi whisky şi parfum.

Un picolo venise de undeva şi o ajuta pe chelneriţă să strângă mizeria.

– Am avut impresia că leşin, o auzi David spunând.

Oare acesta era genul de lucruri pe care le auzeai în viaţa de apoi?

– Cred că o să merg înapoi cu tine, zise ea, dar nu rămân în gara aia anostă cu oamenii ăia anoşti, când există locul ăsta.

– Bine, făcu el.

– Cine-i Buck Owens?

– O să-ţi spun totul despre el, vorbi David. Şi despre Roy Clark. Dar mai întâi îmi spui tu ce mai ştii.

– De majoritatea dintre ei nici nu-mi pasă, zise ea, dar Henry Lander e simpatic. La fel şi soţia lui.

– Nici Phil Palmer nu-i rău.

Fata strâmbă din nas.

– Pilula Phil.

– Ce ştii, Willa?

– O să vezi cu ochii tăi, dacă eşti atent.

– N-ar fi mai simplu dacă...

Aparent, nu. Fata se ridică până ce atinse marginea mesei cu coapsele şi arătă cu degetul.

– Uite! Revine formaţia!

Când el şi Willa se întoarseră pe drum, ţinându-se de mână, luna era la zenit. David nu înţelegea cum era posibil – stătuseră doar la primele două cântece după pauză – însă acolo era, plutea în înaltul cerului pe întinde-rea lui întunecată, presărată cu stele. Asta era tulburător, totuşi ceva îl tulbura şi mai abitir.

– Willa, spuse, în ce an suntem?

Ea căzu pe gânduri. Vântul îi flutura rochia aşa cum ar fi fluturat rochia oricărei femei în viaţă.

– Nu-mi amintesc exact, zise ea într-un târziu. Nu-i aşa că e ciudat?

– Ţinând cont că nu-mi aduc aminte când am mâncat sau când am bătut un pahar cu apă ultima dată? Nu e foarte ciudat. Dar dacă ar fi să ghiceşti, ce ai spune? Repede, fără să te gândeşti.

– O mie nouă sute... optzeci şi opt?

David încuviinţă din cap. El, unul, ar fi spus 1987.

– Era o fată la bar care purta un tricou pe care scria LICEUL CROW-HEART SPRINGS, PROMOŢIA ’03. Şi dacă avea vârsta necesară pentru a intra într-un bar...

– Atunci ’03 trebuie să fi fost acum cel puţin trei ani.

– Aşa mă gândeam şi eu. Se opri. Nu poate fi 2006, Willa, nu-i aşa? Adică, secolul douăzeci şi unu?

Înainte ca ea să poată răspunde, auziră un *clic-clic-clic* de gheare pe asfalt. De data aceasta nu doar o singură pereche; de data aceasta erau patru lupi în urma lor, pe şosea. Cel mai mare, stând în faţa celorlalţi, era cel care venise după David, când se îndrepta spre Crowheart Springs. Ar fi recunoscut blana aceea răpănoasă dintr-o mie. Ochii lui erau mai luminoşi acum. O semilună plutea în fiecare ca o lampă scufundată în apă.

– Ne văd! strigă Willa într-un fel extatic. David, ne văd! Se lăsă într-un genunchi pe o linie albă a marcajului întrerupt dintre benzile de mers şi întinse mâna dreaptă. Scoase un cloncănit cu limba şi spuse: Aici, băiete! Haide!

– Willa, nu cred că e o idee prea bună.

Ea nu-i dădu atenţie, lucru perfect specific ei. Willa avea propriile idei despre lucruri. Ea voise să meargă de la Chicago la San Francisco cu trenul – deoarece, argumentase ea, voia să ştie cum e să te fuţi în tren. Mai ales într-unul care gonea cu viteză şi se legăna puţin.

– Haide, băiat mare, hai la mămica ta!

Fiara cea mare veni, urmată de tovarăşa lui şi de cei doi... se numeau oare cârlani?... ai lor. Când lungi botul (şi toţi dinţii aceia sclipitori) spre mâna subţire întinsă, luna îi umplu ochii perfect un moment, făcându-i argintii. Apoi, chiar înainte ca botul lui lung să atingă pielea ei, lupul scoase o serie de scâncete ascuţite şi sări înapoi atât de iute, încât pentru un moment stătu

ridicat pe labele din spate, cu cele din faţă lovind aerul şi cu blana albă de pe burtă la vedere. Ceilalţi se împrăştiară. Fiara cea mare execută o rotire aproape în aer şi o zbughi între buruienile din dreapta drumului, continuând să scheaune, cu coada între picioare. Ceilalţi îl urmară.

Willa se ridică şi se uită la David cu o expresie de profundă suferinţă, imposibil de îndurat. El coborî privirea în pământ.

– De asta m-ai adus aici, în întuneric, când eu ascultam muzică? îl chestionă ea. Ca să-mi arăţi ce sunt acum? De parcă eu n-aş şti!

– Willa, îmi pare rău.

– Nu încă, dar îţi va părea. Îl luă iar de mână. Haide, David.

Acum, el riscă o privire.

– Nu eşti supărată pe mine?

– O, puţin... însă doar pe tine te am acum şi nu vreau să te pierd.

La scurt timp după ce văzură lupii, David observă o cutie de Budweiser pe marginea drumului. Era aproape sigur că era cea pe care o lovise cu piciorul, purtând-o cu el, până când o lovise strâmb, trimiţând-o între ierburi. Iat-o din nou, în poziţia iniţială... întrucât el n-o lovise nicicând cu piciorul, desigur. Percepţia nu este totul. Willa spusese asta; totuşi, percepţia şi aşteptările împreună?... Pune-le laolaltă şi te alegi cu orice-ţi doreşte mintea, chiar şi cu o cană cu unt de arahide Reese's.

Lovi cutia şi o trimise cu piciorul între buruieni, iar după ce trecură de locul acela, se uită înapoi şi ea tot acolo era, exact unde stătea de când cine ştie ce cowboy – poate în drum spre 26 – o azvârlise pe geamul camionetei sale. Îşi aminti că în *Hee Haw* – serialul acela vechi în care jucau Buck Owens şi Roy Clark – obişnuiau să numească, în glumă, camionetele Cadillacuri pentru cowboy.

– De ce zâmbeşti? îl întrebă Willa.

– Îţi spun mai târziu. Se pare că vom avea timp berechet.

Se opriră în faţa gării Crowheart Springs, ţinându-se de mână în clarul lunii asemenea lui Hansel şi Gretel în faţa casei de turtă dulce. Lui David, vopseaua verde a clădirii lunguieţe i se părea că arată cenuşie în lumina lunii şi, chiar dacă ştia că WYOMING şi „STATUL EGALITĂŢI" erau vopsite în roşu, alb şi albastru, cuvintele puteau fi de absolut orice culoare. Observă o foaie

de hârtie, protejată de intemperii cu o folie de plastic, capsată pe unul dintre stâlpii ce flancau scările largi care duceau la uşile duble. Phil Palmer era tot acolo, sprijinit în prag.

– Hei, ţâcă! strigă Palmer spre ei. Ai o pipă?

– Scuze, domnule Palmer, zise David.

– Parcă spuneai că-mi aduci un pachet.

– N-am întâlnit niciun magazin în drum, se justifică David.

– Nu aveau ţigări acolo unde-ai fost, păpuşă? întrebă Palmer.

Era genul de om care le spunea tuturor femeilor de-o anumită vârstă păpuşă; îţi dădeai seama de asta doar uitându-te la el, aşa cum ştiai şi că dacă s-ar întâmpla să-ţi petreci timpul cu el într-o după-amiază zăpuşitoare de august, şi-ar lăsa pălăria pe spate ca să-şi şteargă fruntea şi ţi-ar spune că de vină nu era căldura, ci umiditatea din aer.

– Sunt sigură că aveau, răspunse Willa, dar mi-ar fi fost greu să le cumpăr.

– Vrei să-mi spui de ce, dulceaţă?

– Dumneata de ce crezi?

Palmer îşi încrucişă însă braţele pe pieptul îngust şi nu spuse nimic. De undeva dinăuntru, soţia lui strigă:

– Avem peşte la cină! Şi zi aşa, cin' să se abţină? Urăsc cum miroase locul ăsta! Biscuiţi!

– Suntem morţi, Phil, zise David. De aia. Fantomele nu pot cumpăra ţigări.

Palmer îl privi preţ de câteva secunde şi, înainte să râdă, David văzu nu doar că bărbatul îl credea, ci că ştiuse asta de la început.

– Am auzit multe motive pentru a nu aduce cuiva ceva ce ţi-a cerut, rosti el, însă aş zice că ăsta e cel mai cel.

– Phil…

Dinăuntru:

– Peşte la cină! O, mama mă-sii!

– Iertaţi-mă, copii, spuse Palmer. Mă cheamă datoria.

Şi plecă. David se întoarse spre Willa, gândindu-se că-l va întreba la ce altceva se aştepta, însă Willa studia anunţul afişat lângă scări.

– Uită-te la asta, zise ea. Spune-mi ce vezi.

La început nu văzu nimic, deoarece luna se reflecta în folia de plastic protectoare. Făcu un pas înainte, apoi unul la stânga, dând-o astfel pe Willa la o parte.

– În partea de sus scrie SOLICITAREA INTERZISĂ DIN ORDINUL ŞERIFULUI ŢINUTULUI SUBLETTE, apoi ceva cu litere mici – bla-bla-bla – şi-n partea de jos...

Ea îl înghionti cu cotul. Şi nu blând.

– Nu te mai prosti şi uită-te bine, David. N-am chef să stau aici toată noaptea.

Nu vezi nici ce ai în faţa ochilor.

Se întoarse cu spatele la gară şi scrută şinele de cale ferată care străluceau în bătaia lunii. Dincolo de ele era un lanţ mare de rocă albă, cu partea superioară plată – aia de colea-i o terasă, camarade, iegzact ca-n filmele-alea vechi cu John Ford.

Întoarse privirea spre anunţ şi se întrebă cum de putuse un bancher de in-vestiţii baban şi rău ca Sperietorul de Lupi Sanderson confunda TRECEREA cu SOLICITAREA.

– Scrie TRECEREA INTERZISĂ DIN ORDINUL ŞERIFULUI ŢINU -TULUI SUBLETTE, citi el.

– Foarte bine. Şi sub bla-bla-bla, acolo ce scrie?

La început, nu putu citi nimic din cele două rânduri de jos; la început, acele două rânduri cuprinseră doar simboluri ininteligibile, posibil fiindcă mintea lui, care refuza să creadă toate acestea, nu izbutea să găsească o traducere inofensivă. Aşa că se uită din nou spre şinele de cale ferată şi nu fu tocmai surprins să vadă că acestea nu mai străluceau în bătaia lunii; acum, oţelul era ruginit şi între traverse creşteau buruieni. Când întoarse iar capul, gara era o construcţie coşcovită şi părăginită, cu geamurile bătute în scânduri şi majoritatea ţiglelor de pe acoperiş lipsă. NU PARCAŢI ZONĂ TAXI dispăruse de pe asfalt, care era crăpat şi plin de gropi. Încă se mai putea citit WYOMING şi „STATUL EGALITĂŢI“ pe peretele clădirii, însă acum cuvintele erau nişte fantome. Ca noi, gândi el.

– Mai departe, zise Willa – Willa care avea propriile idei despre lucruri, Willa care vedea ce era în faţa ochilor ei şi voia să vezi şi tu, chiar şi atunci când a vedea era un lucru crud. Acesta e ultimul tău test. Citeşte ultimele două rânduri de jos şi-apoi vom putea să ne vedem de treabă.

El suspină.

– Spune ACEASTĂ PROPRIETATE ESTE SECHESTRATĂ. Şi mai jos DEMOLARE PROGRAMATĂ ÎN IUNIE 2007.

– Primeşti nota 10. Acum hai să vedem dacă mai vrea să vină cineva în oraş ca să-i ascultăm pe The Derailers. Îi voi spune lui Palmer să privească partea plină a paharului – nu putem cumpăra ţigări, dar oamenii ca noi nu trebuie să plătească bilet de intrare.

Doar că nimeni nu voia să vină în oraş.

– Cum adică suntem morţi? De ce spune aşa o grozăvie? îl întrebă Ruth Lander pe David şi ceea ce-l rodea de moarte (un fel de a spune) nu era reproşul din vocea ei, ci expresia ochilor ei înainte să-şi lipească faţa de umărul sacou-lui reiat al lui Henry. Deoarece şi ea ştia.

– Ruth, spuse el, nu-ţi zic asta ca să te necăjesc...

– Atunci, termină! strigă ea cu vocea înfundată.

David văzu că toţi, mai puţin Helen Palmer, se uitau la el cu mânie şi ostilitate. Helen mişca afirmativ din cap şi bolborosea între soţul ei şi doamna Rhinehart, al cărei nume mic probabil era Sally. Stăteau în lumina fluores-centă în grupuleţe... doar că, atunci când el clipi, lumina fluorescentă se stinsese. Atunci, pasagerii abandonaţi rămaseră doar siluete vagi în lumina spartă a lunii ce reuşea să pătrundă printre scândurile cu care erau acoperite ferestrele. Soţii Lander nu erau pe o bancă; şedeau pe o podea prăfuită, lângă o movilă mică de fiole de cocaină goale – da, cocaina aparent îşi găsise drumul şi până acolo, în ţara lui John Ford – şi se vedea un cerc şters pe un perete, nu departe de colţul unde Helen Palmer stătea pe vine şi bolborosea. Apoi David clipi din nou şi lumina fluorescentă reveni. La fel şi ceasul mare care acoperea cercul acela şters.

Henry Lander spuse:

– Cred c-ar fi mai bine să pleci acum, David.

– Ascultă un minut, Henry, zise Willa.

Henry întoarse privirea spre ea şi David citi fără probleme aversiunea de pe chipul său. Orice fărâmă de simpatie ar fi avut Henry pentru Willa Stuart acum dispăruse.

– Nu vreau să ascult, grăi Henry. O supăraţi pe soţia mea.

– Da, făcu un bărbat gras cu şapcă Seattle Mariners pe cap. David credea că îl chema O'Casey. Ceva specific irlandez, cu apostrof, în orice caz. Ciocu' mic, fetiţă!

Willa se aplecă spre Henry şi Henry se trase puţin în spate, ca şi când res-piraţia ei ar fi mirosit urât.

– Singurul motiv pentru care i-am permis lui David să mă tragă înapoi aici este pentru că locul acesta va fi demolat! Ştii ce-i aia bilă de demolări, Henry? Sunt sigură că eşti destul de deştept ca să te prinzi de conceptul ăsta.

– Fă-o să înceteze! plânse Ruth, cu vocea înfundată.

Willa se aplecă şi mai tare; ochii ei ardeau puternic pe faţa aceea îngustă, frumuşică.

– Iar când bila de demolări va pleca şi camioanele vor duce de aici rahaturile care înainte alcătuiau staţia asta – staţia asta veche – voi unde veţi fi?

– Lasă-ne în pace, te rog, spuse Henry.

– Henry... îţi spun şi eu ce i-a spus corista arhiepiscopului: negarea nu-i un râu care curge în Egipt[1].

Ursula Davis, care o antipatizase pe Willa de la prima privire, făcu un pas înainte, cu bărbia ridicată.

– Dă-te-n pizda mă-tii, jigodie încurcă-lume ce eşti.

Willa se răsuci.

– Nu pricepe niciunul dintre voi? Sunteţi morţi, cu toţii suntem morţi, şi cu cât stăm mai mult într-un loc, cu atât ne va fi mai greu să plecăm altundeva!

– Are dreptate, admise David.

– Mda, şi dacă ar spune că luna e-o roată de brânză, tu ai spune caşcaval, rosti Ursula. Era o femeie înaltă, incredibil de frumoasă, la vreo patruzeci de ani. Iartă-mi limbajul, dar ţi-a sucit minţile cu pizda ei ceva de speriat.

Dudley scoase iarăşi nechezatul acela surprinzător şi doamna Rhinehart începu să îşi tragă nasul.

– Voi doi supăraţi pasagerii.

Acesta era Rattner, conductorul pirpiriu şi amărât. Aproape că nu scosese o vorbă până atunci. David clipi, în gară se lăsă din nou întunericul străpuns doar de lumina lunii pentru un moment, şi văzu că jumătate din capul lui Rattner lipsea. Restul feţei lui fusese înnegrită de foc.

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Cuvintele *denial* („negare“) şi *the Nile* („Nilul“) se pronunţă în mod asemănător (n. red.).

– Vor demola locul ăsta şi voi nu veţi mai putea merge nicăieri! strigă Willa. Nicăieri... în pizda mă-sii! Îşi şterse lacrimile de furie de pe obraji cu ambii pumni. De ce nu veniţi în oraş cu noi? Vă arătăm noi drumul. Acolo măcar sunt oameni... şi lumini... şi muzică.

– Mami, eu vreau să aud puţină muzică, zise Pammy Andreeson.

– Linişte, o apostrofă mama ei.

– Am şti dacă am fi morţi, zise Biggers.

– Aici te-a luat, fiule, spuse Dudley şi-i făcu un semn cu ochiul lui David. Ce s-a întâmplat cu noi? Cum am ajuns să fim morţi?

– Nu... nu ştiu, răspunse David.

Se uită la Willa. Willa ridică din umeri şi clătină din cap.

– Vezi? făcu Rattner. A fost o deraiere. Se întâmplă... ei, voiam să spun tot timpul, dar nu-i aşa, nici chiar aici unde sistemul feroviar necesită muncă serioasă de reparaţie, dar din când în când, la câte un nod de cale ferată...

– Am căzut, zise Pammy Andreeson. David se uită la ea, se uită cu adevărat şi, pentru un moment, văzu un cadavru cu părul ars complet, în zdrenţele putrede ale unei rochiţe. Şi-am căzut, şi-am căzut, şi-am căzut. Apoi...

Scoase un sunet gros, gutural, împreună mâinile mici şi murdare, după care le depărtă iute: o explozie, în limbajul semnelor folosit de toţi copiii.

Păru că ar mai vrea să spună ceva, dar înainte să apuce, mama ei o plesni pe nepusă masă peste faţă, o plesni atât de tare încât dinţişorii ei se văzură o clipă, dez-goliţi într-un rânjet involuntar, şi de la colţul gurii îi sări saliva. Pammy se uită un moment în sus, şocată, nevenindu-i să creadă, după care izbucni într-un vaier strident, pe o singură notă, mult mai dureros la auz faţă de cântecelul ei pentru şotron.

– Ce ştim noi despre minciună, Pamela? ţipă Georgia Andreeson, apucând-o pe copilă de braţ. Degetele ei se afundară şi aproape dispărură.

– Nu minte! zise Willa. Am ieşit de pe şine şi am căzut în defileu! Acum mi-aduc aminte, şi-ţi aduci aminte şi tu! Aşa-i? Aşa-i! Ţi se citeşte pe faţă! Ţi se citeşte pe faţă, futu-i mama ei de treabă!

Fără a se uita în direcţia ei, Georgia Andreeson îi arătă Willei degetul mijlociu. Cu cealaltă mână o scutura pe Pammy înainte şi înapoi. David văzu un copil mişcându-se într-o direcţie, un cadavru carbonizat în cealaltă. Oare ce anume luase foc? Acum îşi amintea căderea, însă ce luase

foc? Nu-şi aducea aminte; poate pentru că refuza să-şi aducă aminte.

– Ce ştim noi despre minciună? strigă Georgia Andreeson.

– Că e rea, mami! bolborosi copila.

Femeia o trase în întuneric, fetiţa continuând să urle în felul acela monoton.

După ele se lăsă un moment de tăcere – toţi ascultau cum Pammy era târâtă în exil –, după care Willa se întoarse spre David.

– Îţi ajunge?

– Da, spuse el. Hai să mergem.

– Drum bun şi cale bătută, cin' vă prinde să vă fută! le ură Biggers cu o exuberanţă dementă şi Dudley izbucni în hohote piţigăiate de râs.

David se lăsă condus de Willa spre uşile duble, unde Phil stătea sprijinit de canat, cu braţele încă încrucişate pe piept. Acolo, David îşi trase mâna din mâna Willei şi se duse la Helen Palmer, care şedea în colţ şi se legăna înainte şi înapoi. Femeia ridică spre el doi ochi negri, năuciţi.

– Avem peşte la cină, zise ea pe un ton ca de şoaptă.

– De asta nu-s sigur, spuse el, dar aveai dreptate despre mirosul locului ăstuia. Biscuiţi vechi şi infecţi. Se uită îndărăt şi-i văzu pe ceilalţi cum se holbau la el şi la Willa în semiîntunericul clarului de lună care putea fi lumină fluorescentă, dacă-ţi doreai asta cu destulă tărie. E mirosul pe care îl capătă locurile când stau mult timp închise, presupun, încheie el.

– Mai bine şterge-o, mucea, zise Phil Palmer. Nimeni nu-i interesat de gogoşile tale.

– Îmi dau seama, spuse David şi o urmă pe Willa în întunericul gonit de lună.

În urma sa, ca o şoaptă tristă a vântului, o auzi pe Helen Palmer spunând:

– Întâi aia, dup' aia astălaltă!

Cu kilometrii parcurşi înapoi spre 26 se făcură paisprezece şi jumătate în total pentru noaptea aceea, însă David nu era câtuşi de puţin obosit. Bănuia că fantomele nu obosesc, la fel cum nu li se face foame ori sete. Pe lângă asta, era o altă noapte. Luna era plină acum, strălucea ca un dolar de argint în mijlocul cerului, iar parcarea din faţă de la 26 era goală. În cea cu pietriş din lateral, câteva trailere stăteau în pace şi unul huruia somnoros cu farurile de poziţie aprinse. Acum, anunţul de pe marchiză spunea: ÎN WEEKENDUL ACESTA THE NIGHTHAWKS ADU-ŢI IUBITA ŞI SCOATE BANUL NU UITA.

– Frumos, zise Willa. Mă duci şi pe mine, Sperietorule de Lupi? Nu sunt eu oare iubita ta?

– Eşti şi te duc, răspunse David. Întrebarea e ce facem acum. Pentru că taverna e închisă.

– Intrăm oricum, desigur, spuse ea.

– Precis e închis.

– Nu şi dacă noi nu vrem să fie. Percepţia, adu-ţi aminte. Percepţia şi aşteptările.

El îşi aminti şi, când încercă uşa, aceasta se deschise. Mirosurile de birt erau încă prezente, amestecate acum cu izul plăcut al soluţiei de curăţat cu aromă de pin. Scena era goală şi taburetele erau aşezate pe bar, cu picioarele în sus, însă replica din neon a Wind River Range lumina în continuare, fie deoarece conducerea o lăsase aprinsă după ora închiderii, fie pentru că aşa voiau el şi Willa să fie. Aceasta din urmă părea varianta cea mai probabilă. Ringul de dans părea foarte mare acum, că era gol, mai ales dublat de peretele-oglindă. Munţii de neon pâlpâiau cu susul în jos în adâncimile lui lucioase.

Willa inspiră adânc.

– Simt miros de bere şi parfum, spuse ea. Un miros intens.

E încântător.

– Tu eşti încântătoare, zise David.

Ea se întoarse către el.

– Atunci, sărută-mă, cowboy.

O sărută acolo, la marginea ringului de dans, şi judecând după ce simţea el, faptul de-a face dragoste nu ieşea din discuţie. Nicidecum.

Ea îi sărută ambele colţuri ale gurii, apoi făcu un pas în spate.

– Pune o monedă în tonomat, vrei? Am chef să dansez.

David se duse la tonomatul de la capătul barului, introduse o monedă şi alese piesa D19 – „Wasted Days and Wasted Nights“, versiunea Freddy Fen-der. Afară, în parcare, Chester Dawson, care hotărâse să mai întârzie acolo câteva ore înainte să-şi reia drumul spre Seattle cu un transport de electronice, ridică fruntea, având impresia că auzea muzică, concluzionă că era doar parte a unui vis şi adormi la loc.

David şi Willa se mişcară încet în jurul ringului gol, uneori reflectându-se în peretele-oglindă şi alteori nu.

– Willa…

– Linişte puţin, David. Iubita vrea să danseze.

David tăcu. Îşi îngropă faţa în părul ei şi se lăsă purtat de muzică. Se gândi că vor rămâne acolo mai departe şi că, din când în când, oamenii îi vor vedea. 26 putea chiar să capete reputaţia că este bântuit, totuşi probabil că nu; oamenii nu se gândesc mult la fantome în timp ce beau, decât poate dacă beau singuri. Uneori, când aveau să închidă, barmanul şi ultima chelneriţă (cea cu vechime mai mare, cea răspunzătoare cu împărţitul bacşişurilor) poate vor avea neplăcuta senzaţie că sunt priviţi. Uneori vor auzi muzică şi după ce muzica s-a oprit sau vor surprinde mişcare în oglinda de lângă ringul de dans sau în cea din salon. De regulă, doar cu colţul ochiului. David credea că ar fi putut ajunge în locuri mai bune, însă una peste alta, 26 nu era rău. Până la închidere era populat. Iar muzica va cânta mereu.

Se întrebă ce se va alege de ceilalţi când bila de demolări le va distruge iluzia – şi asta era inevitabil să se întâmple. Curând. Se gândi la Phil Palmer încercând să-şi protejeze soţia îngrozită de molozul care n-avea cum să o rănească, întrucât ea, la drept vorbind, nici nu era acolo. Se gândi la Pammy Andreeson ghemuită în braţele mamei ei, care ţipa. La Rattner, conductorul blând la vorbă, spunând: „Rămâneţi calmi, oameni buni“, pe un glas ce nu se putea auzi peste huruitul utilajelor uriaşe, galbene. Se gândi la vânzătorul ambulant de cărţi, Biggers, încercând să alerge cu piciorul lui rănit, şchiopătând şi-n cele din urmă căzând la pământ, în vreme ce bila de demolări se avânta şi buldozerele mârâiau şi muşcau şi lumea se năruia.

Îi plăcea să creadă că trenul lor va sosi înainte de asta – că forţa aşteptărilor lor, combinate, îl va face să vină – însă nu era foarte convins de asta. Luă în calcul chiar şi ideea că şocul i-ar putea epuiza şi ei s-ar stinge pur şi simplu ca flacăra lumânării într-o pală puternică de vânt, însă nici de asta nu era convins. Îi vedea mult prea clar după plecarea buldozerelor, a camioanelor şi a excavatoarelor, stând lângă şinele de cale ferată ruginite, scoase din uz, în lumina lunii, în vreme ce vântul sufla dinspre poalele munţilor, tânguindu-se pe lângă terasele de stâncă şi rostogolind gheme de sorg. Îi vedea ghemuiţi laolaltă sub un miliard de stele, în pustiu, aşteptând în continuare venirea trenului lor.

– Ţi-e frig? îl întrebă Willa.

– Da... de ce?

– Tremuri.

– Poate e fiorul morţii, zise el.

El închise ochii şi dansară mai departe, împreună, pe ringul gol. Uneori apăreau în oglindă, dar când dispăreau, rămânea doar un cântec country ce răsuna într-o încăpere goală luminată de relieful unui lanţ muntos de neon.

FATA DE TURTĂ DULCE

1 Doar alergarea de viteză o ajuta

După moartea fetiţei, Emily începu să alerge. La început doar până la capătul aleii, unde se oprea aplecată de spate, cu mâinile strângându-şi picioarele deasupra genunchilor, apoi până la capătul străzii, apoi tot drumul până la Kozy's Qwik-Pik, la poalele dealului. De acolo lua pâine sau margarină, poate o cutie de prăjituri Ho Ho sau Ring Ding, dacă nu-i venea altceva în minte. La început, înapoi venea la pas, însă mai târziu începu să alerge şi spre casă. În cele din urmă, renunţă la dulciuri. Fu surprinzător de greu. Nu-şi dăduse seama că zahărul alina suferinţa. Ori poate că dulciurile deveniseră un fetiş. În orice caz, până la urmă le spusese pa pa prăjiturilor Ho Ho. Şi ele dispăruseră. Alergarea îi ajungea. Henry spunea că *alergarea* era un fetiş, iar ea presupunea că avea dreptate.

– Ce părere are doctorul Steiner despre asta? întrebă el.

– Doctorul Steiner spune să fug cât de mult pot, să pun în mişcare en-dorfinele. Nu-i suflase o vorbă despre alergare Susanei Steiner, nici măcar n-o mai văzuse de la înmormântarea lui Amy. A zis că mi-o va prescrie pe reţetă, dacă vrei.

Emily reuşise mereu să-l ducă pe Henry de nas. Chiar şi după moartea lui Amy. *Putem avea alt copil*, spusese ea, stând alături de Henry în pat, în vreme ce el stătea întins acolo, cu gleznele încrucişate şi lacrimi şiroindu-i pe faţă.

Îl liniştea şi asta era bine, totuşi nu avea să mai existe niciodată un copil, nu când exista riscul de a găsi presupusul nou-născut cenuşiu şi mort în leagăn. Nu mai voia să treacă prin inutilele manevre de resuscitare sau să strige în receptor,

sunând la 911, şi operatorul să-i spună *Coborâţi vocea, doamnă, nu înţeleg ce spuneţi.* Henry însă nu trebuia să ştie asta şi ea era dispusă să-l aline, cel puţin la început. Ea credea că alinarea, şi nu pâinea, era sursa vieţii. Poate că până la urmă va avea şi ea parte de puţină alinare. Până una-alta, născuse un copil defect. Asta era ideea. Nu voia să rişte ca nenorocirea să se repete.

Apoi începuse să sufere de migrene. Din cele crâncene. Aşa că se dusese totuşi la un doctor, doar că fusese doctorul Mendez, medicul lor de familie, nu Susan Steiner. Mendez îi dăduse o reţetă pentru o chestie numită Zomig. La cabinetul lui Mendez ajunsese cu autobuzul, iar până la farmacia de unde luase medicamentul alergase. După aceea mersese în pas de jogging acasă – erau trei kilometri – şi când ajunsese acolo avea parcă o tijă de oţel înfiptă în lateral, între coastele de sus şi subsuoară. Nu se lăsase descurajată de asta. Era o durere care avea să dispară. În plus, era epuizată şi simţea că va putea dormi o vreme.

Şi chiar dormise – toată după-masa. În acelaşi pat în care Amy fusese con-cepută şi-n care Henry plânsese. Când se trezise, văzuse cercuri fantomatice plutind în aer, semn sigur că o pândea una dintre ceea ce ea botezase Celebrele Migrene ale lui Em. Luase o pastilă dintre cele noi şi, spre surprinderea ei – aproape şoc – migrena făcuse cale întoarsă şi-o zbughise. Mai întâi în partea din spate a capului, apoi de tot. Îşi spuse că ar trebui să existe o astfel de pastilă pentru moartea unui copil.

Îşi zise că trebuia să-şi exploreze limitele rezistenţei şi bănuia că explorarea va fi una lungă. Nu departe de casa ei era un teren de sport cu pistă de alergări cu zgură. Începu să meargă acolo cu maşina dimineaţa devreme, imediat după ce Henry pleca la serviciu. Henry nu înţelegea treaba cu alergatul. Joggingul, sigur – multe femei făceau jogging. Să scape de cele două kilograme în plus de pe fund, să scape de centimetrul în plus de pe talie. Însă Em nu avea două kilograme în plus şi, pe deasupra, joggingul nu mai ajungea. Trebuia să alerge. Şi încă repede. Doar alergarea de viteză o ajuta.

Parca la pista de alergări şi fugea până nu mai putea, până ce tricoul ei FSU fără mâneci era negru de transpiraţie în faţă şi în spate şi ea se împleti-cea şi uneori vărsa de oboseală.

Henry află. O văzuse cineva alergând de una singură la opt dimineaţa şi-i spusese. Purtară o discuţie despre asta. Discuţia escaladă într-o ceartă ca de sfârşit de căsnicie.

– E un hobby, zise ea.

– Jodi Anderson a spus că ai fugit până ai căzut la pământ. S-a temut că ai făcut atac de cord. Ăsta nu-i hobby, Em. Nu-i nici măcar fetiş. E obsesie.

Şi o privi cu reproş. Avea să mai treacă puţin până să ia cartea şi să o arunce în el, însă acela fusese momentul de cotitură. Privirea aceea acuzatoare. N-o mai putuse îndura. Cu faţa lui lungă, era ca şi când ar fi avut o oaie în casă. *M-am măritat cu o ţurcană*, îşi spunea ea, *şi acum, toată ziua bună ziua, nu aud decât bee-bee-bee.*

Încercă totuşi încă o dată să înţeleagă ceva ce ştia în adâncul inimii că nu poate fi înţeles. Exista un mod magic de gândire; exista totodată un mod magic de acţiune. Alergarea, de pildă.

– Maratoniştii aleargă până cad la pământ, zise ea.

– Ai cumva de gând să participi la un maraton?

– Poate.

Îşi feri însă privirea. Se uită pe geam, la aleea din faţa casei. Aleea o chema. Aleea ducea la trotuar, iar trotuarul ducea la lumea largă.

– Nu, rosti el. Nu vei participa la un maraton. Nu ai de gând să participi la un maraton.

Îi trecu prin gând – cu sentimentul acela de revelaţie sclipitoare pe care ţi-l dă evidenţa – că aceasta era esenţa lui Henry, *apoteoza* de căcat a lui Henry. În cursul celor şase ani ai căsniciei lor, el fusese perfect conştient ce gândea, simţea, plănuia ea.

Te-am alinat, îşi spuse ea – nu cu furie încă, dar începând să fie furioasă. *Zăceai acolo în pat,* smiorcăindu-te*, şi eu te-am alinat.*

– Alergatul este clasica reacţie psihologică la durerea pe care o simţi, spunea el în acelaşi mod serios al său. Asta se numeşte sustragere. Dar, scumpa mea, dacă nu simţi durerea, nu vei putea fi niciodată...

Şi acela fu momentul în care apucă cel mai apropiat obiect, care din întâm-plare era un exemplar necartonat al *The Memory Keeper's Daughter*. Aceasta era o carte pe care o încercase şi o abandonase, însă pe care o recuperase Henry şi acum era la trei sferturi din ea, judecând după semnul de carte. *Până şi gusturile lui de lectură sunt ale unei ţurcane*, gândi ea şi o aruncă spre el. Cartea îl lovi în umăr. El o privi cu ochi mari, şocaţi, apoi dădu să o prindă. Probabil doar să o îmbrăţişeze, dar cine ştia? Cine să mai ştie ceva?

Dacă s-ar fi întins un moment mai devreme, poate ar fi apucat-o de braţ sau de încheietură sau poate doar de spatele tricoului. Momentul acela de şoc însă îl descumpăni. Rată şi ea o rupse la fugă, încetinind pasul doar cât să înşface borseta de prins la şold de pe masa de lângă uşa principală. De-a lungul aleii, pe trotuar. Apoi pe deal în jos, unde pentru scurt timp împinsese un cărucior împreună cu celelalte mame care acum o ocoleau. De data aceasta nu avea deloc intenţia să se oprească ori măcar să înceti-nească ritmul. Îmbrăcată doar în pantaloni scurţi, tenişi şi un tricou pe care scria SALVEAZĂ MAJORETA, Emily alergă în lumea largă. Se încinse cu borseta la mijloc şi închise clema în timp ce se năpustea pe deal în jos. Ce simţea?

Euforie. Extaz curat.

Alergă spre centrul oraşului (trei kilometri, douăzeci şi două de minute), neoprindu-se nici măcar când semaforul era pe roşu; când se întâmpla asta, alerga pe loc. Doi băieţi într-un Mustang decapotat – vremea tocmai începea să permită mersul cu maşina decapotată – o depăşiră la colţul Main cu Eas-tern. Unul fluieră. Em îi arătă degetul mijlociu. El râse şi aplaudă, iar Mus-tangul acceleră pe Main în jos.

Nu avea mulţi bani lichizi, dar avea două cărţi de credit. Cea American Express era mai importantă, întrucât cu ea putea obţine cecuri de călătorie.

Înţelese că nu se va întoarce acasă o vreme. Iar când înţelegerea acestui fapt provocă un sentiment de uşurare – poate chiar un freamăt pasager – în loc de tristeţe, bănui că nu era o treabă temporară.

Intră în hotelul Morris cu gândul să folosească telefonul, apoi decise pe moment să ia o cameră. Aveau ceva doar pentru o noapte? Aveau. Îi dădu recepţionerului cardul AmEx.

– Am impresia că nu veţi avea nevoie de hamal, rosti recepţionerul, ob-servându-i pantalonii scurţi şi tricoul.

– Am plecat pe fugă.

– Înţeleg.

Vorbise pe un ton care spunea că nu înţelegea deloc. Ea luă cheia pe care bărbatul i-o întinse pe masă şi străbătu grăbită holul larg către lifturi, împo-trivindu-se impulsului de-a alerga.

2 Am impresia că plângi

Voia să-şi cumpere nişte haine – vreo două fuste, vreo două cămăşi, două perechi de jeanşi, o altă pereche de pantaloni scurţi – dar înainte de cumpărături avea de dat telefoane: unul lui Henry şi unul tatălui ei. Tatăl ei era în Tallahassee. Decise că era mai bine să-l sune întâi pe el. Nu-şi amintea numărul de la biroul lui de la parcul auto, însă memorase numărul de mobil. Răspunse după primul ţârâit. Ea auzi motoare turate în fundal.

– Em! Cum eşti?

Asta ar fi trebuit să fie o întrebare complexă, dar nu era.

– Sunt bine, tată. Doar că sunt la hotelul Morris. Cred că l-am părăsit pe Henry.

– Pentru totdeauna sau doar aşa, de încercare?

Nu părea surprins – lua lucrurile uşor; iubea asta la el – numai că sunetul de motoare turate mai întâi se estompă, apoi se stinse complet. Şi-l imagină intrând în birou, închizând uşa, poate luând de pe masa aglomerată fotografia ei.

– Nu-mi dau seama încă. În momentul de faţă nu arată prea bine.

– Despre ce a fost vorba?

– Despre alergat.

– Despre *alergat?*

Ea suspină.

– Nu tocmai. Ştii cum uneori ceva e despre altceva? Sau despre o grămadă de alte cevauri?

– Copilul.

Tatăl ei nu-i spusese Amy de când fetiţa murise în leagăn. Acum era mereu doar *copilul*.

– Şi felul cum reacţionez eu la asta. Adică nu aşa cum ar vrea Henry. Am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să reacţionez în felul meu.

– Henry e un om bun, spuse tatăl ei, dar are felul lui de-a vedea lucrurile. Fără doar şi poate.

Ea aşteptă.

– Eu ce pot să fac?

Îi spuse. El fu de acord. Ea ştia că va fi, însă doar după ce o va fi ascultat până la capăt. Partea cu ascultatul era cea mai importantă, iar Rusty Jackson era priceput la ea. Nu prin neatenţie ajunsese, dintr-unul dintre cei trei mecanici de la parcul auto, poate unul dintre cei mai importanţi patru oameni din campusul Tallahassee (şi asta nu o auzise din partea lui; el n-ar fi spus ni-ciodată aşa ceva în faţa ei sau a oricui altcuiva).

– O trimit pe Mariette să deretice prin casă, spuse el.

– Tată, nu e nevoie de asta. Pot face eu curat.

– Dar vreau eu, insistă el. Era nevoie de mult de-o curăţenie generală. Casa aia stă închisă de aproape un an. Nu prea mă mai duc în Vermillion de când a murit mama ta. Se pare că mereu mai găsesc câte ceva de făcut aici.

Nici mama lui Em nu mai era Debra pentru el. De la înmormântare (cancer ovarian), era doar *mama ta*.

Em aproape spuse: *Eşti sigur că nu te deranjează?,* însă asta spuneai doar atunci când un străin se oferea să-ţi facă o favoare. Sau un alt fel de tată.

– Te duci acolo să alergi? întrebă el. Ea auzi zâmbetul din vocea lui. Este plajă destulă pe care să alergi. Şi o bună bucată de drum, pe deasupra. Cum bine ştii. Şi nu va trebui să-ţi faci loc cu coatele prin mulţime. De acum şi până în octombrie, în Vermillion e linişte şi pace.

– Mă duc acolo să gândesc. Şi – cred – să pun capăt doliului.

– Atunci, e în regulă, zise el. Vrei să-ţi rezerv eu zborul?

– Mă descurc eu.

– Sigur că te descurci. Emmy, te simţi bine?

– Da, răspunse ea.

– Am impresia că plângi.

– Puţintel, recunoscu ea şi se şterse pe faţă. Totul s-a întâmplat foarte repede.

Ca moartea lui Amy, ar fi putut adăuga. O făcuse ca o veritabilă domniţă; nici măcar un pâs dinspre bebefon. *Ieşi încet, nu trânti uşa*, spunea deseori mama ei când Em era adolescentă.

– Henry nu va veni acolo la hotel să te deranjeze, aşa-i?

Em sesiză o uşoară, delicată, ezitare înainte ca tatăl ei să aleagă *deranjeze*, şi surâse în pofida lacrimilor, care oricum se cam epuizaseră.

– Dacă întrebi dacă va veni să mă bată... ăsta nu e stilul lui.

– Bărbatul uneori dezvoltă un stil diferit când soţia lui îl părăseşte – fuge de-a dreptul.

– Nu Henry, zise ea. Nu e omul care să facă necazuri.

– Eşti sigură că nu vrei să vii înainte în Tallahassee?

Ea pregetă. O parte din ea voia, dar...

– Am nevoie de puţin timp singură. Înainte de orice altceva. Şi repetă: Totul s-a întâmplat foarte repede.

Deşi bănuia că se acumula de un timp bun. Poate se afla chiar în ADN-ul căsniciei lor.

– Prea bine. Te iubesc, Emmy.

– Şi eu te iubesc, tată. Mulţumesc. (Înghiţi.) Mult de tot.

Henry nu făcu necazuri. Henry nici măcar nu întrebă de unde suna. Henry spuse:

– Poate nu eşti singura care simte nevoia unei scurte separări. Poate aşa e cel mai bine.

Ea se opuse pornirii – o izbi deopotrivă ca normală şi absurdă – de a-i mulţumi. Tăcerea păru a fi alegerea cea mai bună. Ce spuse el mai departe o făcu să se bucure că o alesese.

– Pe cine-ai sunat să te ajute? Pe Regele Parcului Auto?

De data aceasta, pornirea căreia i se opuse fu de a întreba dacă şi-a sunat şi el deja mama. Tactica dinte pentru dinte n-a rezolvat niciodată nimic.

În schimb, spuse – pe un ton neutru, speră:

– Mă duc în Vermillion Key. La casa tatei de acolo.

– Bojdeuca de pe plajă.

Aproape îl auzi cum pufnea. Asemenea prăjiturilor Ho Ho şi-a batoane-lor Twinkie, casele cu doar trei camere şi fără garaj nu intrau în sistemul ideologic al lui Henry.

Em spuse:

– Te sun când ajung acolo.

O tăcere lungă. Şi-l imagină în bucătărie, cu capul lipit de perete, strângând receptorul în mână destul de tare cât să i se albească încheieturile degetelor, lup-tându-se împotriva furiei. Datorită celor şase ani în mare parte buni de când erau împreună. Ea spera să izbândească. Dacă asta era într-adevăr ce se întâmpla.

Când el vorbi apoi, părea calm, dar stors de puteri.

– Ai cărţile de credit?

– Da. Şi nu voi exagera cu ele. Dar vreau jumătatea mea din...

Se întrerupse, muşcându-şi buza. Aproape că spusese fetiţei lor moarte *copil*, iar asta nu era bine. Poate era pentru tatăl ei, însă nu şi pentru ea. O luă de la capăt.

– Jumătatea mea din banii pentru colegiu ai lui Amy, spuse. Nu sunt mulţi, cred, totuşi...

– Sunt mai mulţi decât crezi, zise el.

Începea să pară din nou nervos. Nu se apucaseră de strâns bani când se născuse Amy şi nici măcar când Em rămăsese gravidă, ci când începuseră să încerce. Încercaseră vreme de patru ani, iar pe când Emily în sfârşit zămislise, discutau despre tratamente de fertilitate. Sau adopţie.

– Investiţiile acelea n-au fost doar bune, au fost binecuvântate de Dumnezeu – mai ales acţiunile de software. Mort ne-a introdus în joc la momentul potrivit şi ne-a scos în clipa de glorie absolută. Emmy, doar nu vrei să iei ouăle din cuibarul ăla?

Iată cum îi spunea din nou ce voia ea să facă.

– Îţi transmit adresa imediat ce o voi avea, zise ea. Fă ce doreşti cu jumătatea ta, dar transform-o pe a mea într-un cec.

– Încă alergi, spuse el, şi chiar dacă tonul acela profesional, observaţional, trezea în ea dorinţa ca el să fie acolo, astfel încât să poată arunca în el cu altă carte – una cartonată, de această dată –, păstră tăcerea.

Într-un târziu, el suspină.

– Ascultă, Em, o să lipsesc de acasă câteva ore. Vino şi ia-ţi hainele sau ce mai doreşti. Şi-ţi voi lăsa nişte bani pe comodă.

Un moment, ea se simţi tentată; apoi îi trecu prin gând că doar bărbaţii care se duceau la curve lăsau banii pe comodă.

– Nu, spuse. Vreau să încep de la zero.

– Em. Urmă o pauză lungă. Bănuia că el se lupta cu sentimentele şi gândul acesta o făcu să i se înceţoşeze din nou privirea. Aici se sfârşesc lucrurile între noi, puştoaico?

– Nu ştiu, răspunse ea, străduindu-se să-şi stăpânească vocea. E prea devreme să-mi dau seama.

– Dacă ar fi să ghicesc, rosti el, aş spune că da. Ziua de azi dovedeşte două lucruri. Unul e că o femeie sănătoasă poate să alerge mult timp.

– Te sun eu, zise ea.

– Celălalt e că un copil viu e lipici pentru orice căsnicie.

Unul mort e acid.

Lucrul acesta era mai dureros decât orice altceva ar fi putut spune, deoarece o reducea pe Amy la o metaforă nesărată. Em nu putea face asta. Credea că niciodată nu o va putea face.

– Te sun eu, repetă şi închise.

3 Vermillion Key

dormita, aproape pustie

Astfel, Emily Owensby alergă la capătul aleii, apoi pe deal în jos până la Ko-zy's Qwik-Pik şi apoi la terenul de sport al liceului Cleveland South. Alergă la hotelul Morris. Îşi lăsă căsnicia în urmă aşa cum o femeie îşi lasă în urmă sandalele când se hotărăşte s-o rupă de-adevăratelea la fugă. Apoi alergă (ajutată de Southwest Airlines) la Fort Myers, Florida, unde închirie o maşină şi conduse la sud spre Naples. Vermillion Key dormita, aproape pustie, în lumina toropitoare de iunie. Trei kilometri de drum se întindeau de-a lungul plajei Vermillion de la podul basculant până la aleea tatălui ei. La capătul aleii se ridica o bojdeucă nevopsită, o căscioară sărăcăcioasă cu acoperiş albastru şi obloane albastre scorojite pe dinafară, cu aer condiţionat şi confortabilă pe dinăuntru.

După ce opri motorul maşinii Nissan închiriate de la Avis, singurele sunete rămase fură valurile care se spărgeau pe plaja goală şi, undeva în apropiere, o pasăre panicată care ţipa *Uh-oh! Uh-oh!* iar şi iar.

Em lipi fruntea de volan şi plânse cinci minute, eliberându-se de toată încordarea şi oroarea ultimei jumătăţi de an. Încercând s-o facă, măcar. Nu era nimeni în preajmă care să o audă, în afară de pasărea uh-oh. Când în sfârşit termină, îşi dădu jos tricoul şi şterse totul: mucii, transpiraţia, lacrimile. Se şterse până la sutienul cel simplu, gri, sport. Apoi se apropie de casă, cu scoici şi bucăţi de coral scrâşnindu-i sub tenişi. Aplecându-se să ia cheia din

cutia de bomboane Sucrets ascunsă sub piticul de grădină (simpatic, de altfel) cu pălărioara lui roşu-şters, îşi dădu seama că nu mai avusese o migrenă de peste o săptămână. Ceea ce era bine, ţinând cont că pastilele ei Zomig erau la mai bine de o mie cinci sute de kilometri distanţă.

Cincisprezece minute mai târziu, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o cămaşă veche de-a tatălui ei, alerga pe plajă.

În următoarele trei săptămâni, viaţa ei deveni de-o simplitate desăvârşită. Bău cafea şi suc de portocale la micul dejun, mâncă uriaşe salate verzi la prânz şi devoră preparate Stouffer's la cină, de regulă macaroane cu brânză sau carne de vită prefiartă cu pâine prăjită – ceea ce tatăl ei numea căcat pe băţ. Carbo-hidraţii îi prinseră bine. Dimineaţa, când era răcoare, alerga desculţă pe plajă, aproape de apă, unde nisipul era tasat şi ud şi cel mai adesea fără scoici. După-amiaza, când era cald (şi deseori ploios), alerga pe drum, care era umbrit în cea mai bună parte. Uneori se uda până la piele. În acele rânduri, alerga mai departe prin ploaie, adesea surâzând, uneori chiar râzând, iar când se întorcea, se dezbrăca în hol şi arunca hainele ude în maşina de spălat, aflată – convenabil – la doar trei paşi de duş.

La început alergă trei kilometri pe plajă şi un kilometru şi jumătate pe drum. După trei săptămâni, alerga patru kilometri şi jumătate pe plajă şi trei pe drum. Lui Rusty Jackson îi făcea mare plăcere să-şi numească ascunzătoa-rea Mica Bojdeucă Verde, după un cântec vechi sau altul. Se afla în extremitatea nordică şi în tot Vermillionul nu se mai găsea ceva asemănător; toate celelalte proprietăţi fuseseră preluate de bogătaşi, de superbogătaşi şi, în extremitatea sudică, unde se găseau trei McConace, de supermegabogătaşi. Uneori, când alerga pe drum, pe Em o depăşeau camionete pline cu ustensile de grădinărit şi doar rareori maşini mici. Casele pe lângă care trecea erau toate încuiate, cu accesul pe alei ferecat, şi aşa aveau să rămână până cel mai devreme în octombrie, când proprietarii începeau să-şi facă rând pe rând apariţia. Deprinse obiceiul să născocească nume pentru ele: cea cu coloane era Tara, cea din spatele gardului înalt de fier forjat era Club Fed, cea masivă din spatele zidului urât de beton gri era Cutia de Pilule. Singura mai mică, ascunsă în bună parte de palmieri pitici şi arborele călătorului, era Casa Trolilor – unde, îşi imagina ea, locuitorii din timpul sezonului subzistau cu prăjiturele „Casa Trolilor".

Pe plajă, vedea uneori voluntari de la Turtle Watch, şi-n scurt timp începu să-i salute pe nume. Ei îi răspundeau cu un „Salut, Em!“, iar ea alerga mai departe. Rareori mai era altcineva, deşi o dată un elicopter o atenţionă sonor. Pasagerul – un tânăr – se aplecase afară şi fluturase din mână. Em răspunsese în acelaşi fel, cu faţa mascată bine de umbra şepcii FSU ‘Noles.

Îşi făcea cumpărăturile de la Publix, la opt kilometri nord pe U.S. 41. Deseori, pe drumul de întoarcere, se oprea la anticariatul lui Bobby Trickett, care era mult mai mare decât refugiul tatălui ei, însă rămânea totuşi o boj-deucă. De acolo îşi cumpăra vechi romane poliţiste, în ediţii de buzunar, de Raymond Chandler şi Ed McBain, cu paginile maro-închis la margine şi galbene în interior, emanând un miros dulce şi la fel de nostalgic ca vechiul Ford Caravan cu intarsii de lemn pe care îl zărise într-o zi rulând anevoie pe 41, cu două scaune de peluză legate pe acoperiş şi o placă de surf ca vai de lume ieşind pe trapa din spate. Romane de John D. MacDo-nald nu era nevoie să cumpere; tatăl ei avea întreaga colecţie stivuită pe rafturile bibliotecii din şipci portocalii.

La sfârşitul lui iunie alerga zece şi uneori doisprezece kilometri pe zi, avea sânii doar cât nişte umflături mici, fundul aproape inexistent, şi umpluse două dintre rafturile goale ale tatălui ei cu cărţi purtând titluri precum *Dead City* şi *Six Bad Things*. Nu dădea niciodată drumul la televizor seara, nici măcar pentru buletinul meteo. Bătrânul PC al tatei rămânea închis. Nu-şi cumpăra niciodată ziare.

Tatăl ei o suna o dată la două zile, dar încetă să mai întrebe dacă nu vrea să „scape din jug“ şi să vină acolo, după ce ea îi spuse că-i va da de veste când va fi pregătită să-l vadă. Între timp, zise ea, nu avea porniri sinucigaşe (adevărat), nu era nici măcar deprimată (neadevărat) şi mânca. Rusty se mulţumea cu atât. Întotdeauna fuseseră sinceri unul cu celălalt. Ea ştia de asemenea că vara era o perioadă aglomerată pentru el – tot ce nu se putea face când plozii mişunau prin tot campusul (ceea ce el numea *uzina)* trebuia făcut între 15 iunie şi 15 septembrie, când nu mai rămâneau pe acolo decât studenţii estivali şi puţinele conferinţe academice pe care le putea organiza administraţia.

Totodată, avea o prietenă. Melody, aşa o cheama. Lui Em nu-i plăcea să abordeze subiectul – îi trezea un sentiment ciudat –, însă ştia că Melody îl făcea

pe tatăl ei fericit, aşa că mereu se interesa de ea. *Bine*, răspundea invariabil tatăl ei. *Mel radiază ca soarele.*

Într-un rând îl sună pe Henry şi într-un alt rând Henry o sună pe ea. În seara când o sună el, Em fu mai mult ca sigură că era beat. O întrebă din nou dacă s-a terminat totul între ei şi ea îi spuse din nou că nu ştie, chiar dacă asta era o minciună. *Probabil* o minciună.

Noaptea dormea ca o femeie în comă. La început avusese vise urâte – retrăia iar şi iar dimineaţa în care o găsiseră pe Amy moartă. În unele vise, copilaşul ei se făcuse negru ca o căpşună stricată. În altele – acestea erau cele mai rele – o găsea pe Amy luptându-se după aer şi o salva făcându-i respiraţie gură la gură. Erau cele mai rele pentru că se trezea şi îşi dădea seama că Amy era de fapt moartă ca înainte. Se trezise din unul dintre aceste vise în timpul unei furtuni cu fulgere şi se strecurase goală din pat pe podea, plângând cu coatele proptite în genunchi şi cu palmele împingându-şi obrajii în sus într-un zâmbet, în vreme ce fulgerul scăpăra deasupra Golfului şi picta trecătoare desene albastre pe perete.

Pe măsură ce se aşeză – explorând acele iluzorii limite ale rezistenţei – visele fie încetară, fie se derulară mult dincolo de ochiul memoriei. Începu să se trezească simţindu-se nu atât înviorată, cât detensionată până în miezul fiinţei sale. Şi chiar dacă fiecare zi era în esenţă la fel ca ziua dinainte, fiecare începu să pară ceva nou – un ceva particular – în loc de extensia unui lucru vechi. Într-o zi se trezi conştientă că moartea lui Amy începuse să fie ceva ce *se întâmplase* în loc de ceva ce *se întâmpla*.

Se decise să-i ceară tatălui ei să vină în vizită – şi să o aducă şi pe Me-lody, dacă voia. Avea de gând să le pregătească o cină frumoasă. Puteau rămâne peste noapte (ce naiba, doar *era* casa lui). Apoi începu să se gân-dească la ce voia să facă în privinţa adevăratei sale vieţi, cea pe care avea să o reia în scurt timp de cealaltă parte a podului basculant: ce voia să păstreze şi ce voia să abandoneze.

Avea să-i telefoneze curând, se gândea. Într-o săptămână. Două, cel mult. Încă nu era momentul, dar nu mai era mult până atunci. Nu mai era mult.

4 Nu-i un om prea plăcut

Într-o după-amiază, nu cu mult după ce iulie deveni august, Deke Hollis îi zise că are companie pe insulă. El îi spunea *insulă*, niciodată Key.

Deke era un om muncit de cincizeci de ani – sau poate de şaptezeci. Era înalt şi zvelt şi purta o pălărie de pai veche, mototolită, care semăna cu un bol de supă întors invers. De la şapte dimineaţa şi până la şapte seara, el manevra podul basculant dintre Vermillion şi continent. Asta de luni până vineri. În weekend, „puştiul“ prelua comanda (puştiul în cauză având în jur de treizeci de ani). În unele zile, când Em alerga până la pod şi-l vedea pe puşti în locul lui Deke în bătrânul scaun de trestie din faţa gheretei, citind *Maxim* sau *Popular Mechanics* în loc de *The New York Times*, îşi dădea seama cu uimire că a venit din nou ziua de sâmbătă.

În această după-masă însă, la post era Deke. Canalul dintre Vermillion şi continent – pe care Deke îl numea *şunţ* (şanţ, bănuia ea) – era pustiu şi întu-necat sub cerul negru. Pe balustrada dinspre Golf a podului stătea un bâtlan, care fie medita, fie ochea peşti.

– Companie? întrebă Em. Eu n-am nicio companie.

– Nu la asta mă refeream. S-a întors Pickering. La 366? A adus cu el una dintre „nepoţelele“ lui.

Deke punctă cuvântul *nepoţele* dându-şi ochii peste cap, ochi de-un albastru atât de şters, încât erau aproape incolori.

– Eu n-am văzut pe nimeni, zise Em.

– Nu, încuviinţă el. A traversat pe-aici în M’cedesul ăla mare şi roşu al lui acum cam o oră, pe când tu probabil că încă-ţi legai şireturile la tenişi. Se aplecă în faţă peste ziar; acesta foşni pe pântecele lui plat. Em zări că rezolvase cam jumătate din careul de cuvinte încrucişate. Câte-o nepoţică diferită în fiecare vară. Mereu tinere. Făcu o pauză. Uneori şi *două* nepoţele, una în august şi una în septembrie.

– Nu-l cunosc, recunoscu Em. Şi n-am văzut niciun Mercedes roşu.

Şi nu ştia nici care casă avea numărul 366. Casele în sine le observase, însă rareori dăduse atenţie cutiilor poştale. Cu singura excepţia, desigur,

a numărului 219. Asta era cea care avea pe ea un şir de păsări cioplite. (Casa din spate era, cum altfel, Birdland.)

– Mai bine aşa, zise Deke. De data aceasta, în loc să-şi dea ochii peste cap, lăsă în jos colţurile gurii, ca şi când ar fi simţit un gust rău. Le aduce aci cu M'cedesul, apoi le duce-napoi la St Petersburg cu barca lui. Un iaht mare şi alb. *Playpen* îi zice. A trecut de dimineaţă. Colţurile gurii lui executară iar mişcarea aceea. În depărtare, tunetul bubui. Nepoţelele au parte astfel de-un tur al casei, apoi de-o croazieră scurtă de-a lungul coastei şi nu-l mai vedem pe Pickering din nou decât în ianuarie, când se lasă frigul în Chicagoland.

Em se gândi că era posibil să fi văzut de pe plajă, în timpul alergării ei de dimineaţă, o ambarcaţiune albă de agrement acostată, dar nu era sigură.

– De-acu' într-o zi sau două – poate o săptămână – o să trimită doi indivizi şi unu' dintre ei o să ducă M'cedesul înapoi acolo unde-l ţine parcat. Aproape de aeroportul particular din Naples, îmi imaginez.

– Trebuie că e foarte bogat, spuse Em.

Aceasta era cea mai lungă discuţie pe care o purtase până acum cu Deke şi era interesantă, însă ea tot începu să fugă pe loc. În parte deoarece nu voia să i se relaxeze muşchii, cel mai probabil deoarece corpul ei îi dădea ghes să alerge.

– Bogat ca Scrooge McDuck, totuşi am bănuiala că Pickering chiar îşi *cheltuieşte* banii. Probabil în moduri pe care Unchiul Scrooge nu şi le-a ima -ginat nicicând. I-a făcut dintr-o afacere cu computere, am auzit. (Ochii peste cap.) Nu aşa-i fac toţi?

– Presupun, zise ea, continuând să fugă pe loc.

Tunetul îşi drese glasul cu niţel mai multă autoritate, de data aceasta.

– Sunt sigur că abia aştepţi s-o iei din loc, însă vorbesc cu tine despre asta cu un motiv anume, rosti Deke. Îşi împături ziarul, îl puse lângă vechiul scaun de trestie şi trânti peste el cana cu cafea, în chip de prespapier. De regulă nu vorbesc aşa liber despre oamenii de pe insulă – mulţi dintre ei sunt bogaţi şi n-aş face mulţi purici dacă aş vorbi –, dar tu-mi placi, Emmy. Tu îţi vezi de ale tale şi nu eşti deloc înţepată. Pe deasupra, îmi place de tatăl tău. Eu şi cu el mai dăm câte-o bere pe gât, din când în când.

– Mersi, spuse ea. Era mişcată. Şi când îi veni un gând în minte, surâse. Ţi-a cerut tata cumva să stai cu un ochi pe mine?

Deke clătină din cap.

– Deloc. N-ar face-o niciodată. Nu e stilul lui R.J. Ţi-ar spune însă ce-ţi spun şi eu: Jim Pickering nu-i un om prea plăcut. Eu nu i-aş tăia calea. Dacă te invită înăuntru la un pahar de ceva ori şi numai la o cană de cafea cu el şi noua lui „nepoţică“, eu aş refuza. Iar de-ar fi să-ţi ceară să mergi cu el într-o croazieră, aş refuza *categoric*.

– Nu mă interesează niciun fel de croazieră, spuse ea. Ce o interesa era să-şi termine treaba la Vermillion Key. Simţea că era aproape terminată. Şi-ar fi mai bine să mă întorc înainte să-nceapă ploaia.

– Nu cred că-ncepe până la cinci, cel puţin, opină Deke. Deşi dacă mă înşel, cred că oricum n-ai păţi nimic.

Ea zâmbi din nou.

– Şi eu cred la fel. Contrar părerii din popor, femeile nu se topesc în ploaie. Îi transmit tatei că l-ai salutat.

– Chiar te rog. Se aplecă să-şi ia ziarul, apoi pregetă, uitându-se la ea pe sub pălăria aceea ridicolă. Totuşi, cum te simţi?

– Mai bine, răspunse ea. Mai bine cu fiecare zi.

Se întoarse şi începu alergarea pe drum înapoi spre Mica Bojdeucă Verde. Ridică mâna din mers şi, când făcu asta, bâtlanul care stătuse cocoţat pe balustrada podului fâlfâi din aripi pe lângă ea, cu un peşte în ciocul lui lung.

Trei şaizeci şi şase se dovedi a fi Cutia de Pilule şi pentru prima dată de la sosirea ei pe Vermillion, poarta era întredeschisă. Sau fusese oare între-deschisă şi atunci când trecuse în alergare pe lângă ea, îndreptându-se spre podul basculant? Nu-şi amintea – dar, desigur, începuse să poarte ceas la mână, un obiect butucănos cu afişaj digital mare, ca să se poată cronometra. Probabil că se uita la el în clipa aceea.

Aproape că trecu fără să încetinească pasul – tunetul era mai aproape acum –, însă nu purta tocmai o fustă de velur de o mie de dolari de la Jill An-derson, ci un simplu compleu de la Athletic Attic: şort şi tricou cu sigla Nike. Pe lângă asta, ce-i spusese lui Deke? *Femeile nu se topesc în ploaie*. Aşa că încetini, se răsuci şi trase cu ochiul. Din pură curiozitate.

Credea că Mercedesul parcat în curte era un 450 SL, întrucât tatăl ei avea unul la fel, deşi era destul de vechi acum şi acesta părea nou-nouţ. Era roşu

ca un măr candel şi caroseria lui scânteia, chit că cerul continua să se întunece. Portbagajul era deschis. Din el atârna o pleată lungă de păr blond. Părul era mânjit de sânge.

Oare Deke spusese că fata adusă de Pickering era blondă? Aceasta fu prima ei întrebare, şi fu atât de şocată, atât de-al dracului de *uluită*, încât nu părea câtuşi de puţin surprinzătoare. Părea o întrebare absolut firească, iar răspunsul era că Deke nu spusese asta. Doar că fata era tânără. Şi o nepoţică. Dându-şi ochii peste cap.

Tunetul hurui. Aproape direct deasupra ei, acum. Curtea era goală, cu excepţia maşinii (şi-a blondei din portbagaj, să nu uite de ea). Casa părea pustie şi ea: sobră şi aducând mai mult ca oricând cu o cutie de pastile. Nici palmierii care se clătinau în jurul ei n-o puteau umaniza. Era prea mare, prea impunătoare, prea cenuşie. Era o casă urâtă.

Lui Em i se păru că aude un geamăt. Trecu în fugă pe poartă şi străbătu curtea spre portbagajul deschis fără să mai stea pe gânduri. Se uită înăuntru. Nu fata de acolo gemuse. Ochii îi erau deschişi, însă fusese înjunghiată în cel puţin zece locuri şi avea gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă.

Em rămase cu privirea aţintită înăuntru, prea şocată pentru a se mişca, prea şocată pentru a respira măcar. Apoi îi trecu prin gând că aceea era o fată moartă *falsă*, o recuzită de film. Chiar în timp ce raţiunea îi spunea că asta era o bazaconie, acea parte a ei specializată în raţionare încuviinţa cu frenezie. Născocea chiar şi o poveste care să susţină ideea. Deke nu-l plăcea pe Pickering şi nici gusturile lui Pickering în materie de companioane? Ei, ghici ce, nici Pickering nu-l plăcea pe Deke! Aceasta nu era decât o glumă elabo-rată. Pickering urma să treacă podul cu portbagajul intenţionat întredeschis, cu părul acela blond fals fluturând şi...

Însă acum ieşeau mirosuri din portbagaj. Erau mirosuri de excremente şi sânge. Em întinse mâna şi atinse obrazul, sub un ochi holbat. Era rece, dar era piele veritabilă. O, Doamne, era piele de om.

Se auzi un sunet în spatele ei. Un pas. Dădu să se întoarcă şi ceva îi căzu în cap. Nu simţi durere, însă o lumină albă puternică păru să brăzdeze lumea. Apoi lumea se cufundă în întuneric.

5

I se părea că încerca să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica

Când se trezi, era legată cu bandă adezivă de un scaun într-o bucătărie mare plină de teribile obiecte din inox: chiuvetă, frigider, maşină de spălat, un aragaz ce părea să-şi aibă locul în bucătăria unui restaurant. Din partea din spate a capului veneau unde lungi şi lente de durere către partea din faţă, fiecare în parte parcă spunând *Rezolvă asta! Rezolvă asta!*

La chiuvetă stătea un bărbat înalt şi zvelt, în pantaloni kaki şi un tricou Izod vechi, stil golf. Becurile fluorescente din bucătărie împrăştiau o lumină nemiloasă şi Em remarcă ridurile adânci, în evantai, de la colţurile ochilor lui, firele cărunte de la tâmple, deşi omul avea o tunsoare scurtă, cazonă. Estimă vârsta lui la cincizeci de ani. Se spăla pe braţ în chiuvetă. Puţin mai jos de cot, părea să aibă o înţepătură.

Bărbatul întoarse iute capul. Repeziciunea lui animalică îi produse un gol în stomac. Ochii săi erau de-un albastru mult mai viu decât ai lui Deke Hol-lis. Nu văzu în ei nimic ce să aducă a echilibru şi inima îi stătu în loc. Pe podea – acelaşi cenuşiu urât ca exteriorul casei, doar că era gresie şi nu beton – se vedea o dâră închisă la culoare, lucioasă, lată cam de douăzeci de centimetri. Em se gândi că probabil era sânge. Îi era uşor să-şi imagineze părul blond al fetei lăsând urma în vreme ce Pickering o târa prin încăpere de picioare, spre o destinaţie necunoscută.

– Ţi-ai revenit, zise el. Minunat. *Straşnic*. Crezi c-am vrut s-o omor? N-am vrut s-o omor. Avea un cuţit în *şosetă*, fir-ar mama ei! Am ciupit-o de braţ, atâta tot. Păru să se gândească la asta şi, în acest timp, îşi tamponă tăietura neagră, plină de sânge, de sub cot cu un ghem de prosoape de hârtie. Bine, şi de ţâţă. Dar toate fetele se aşteaptă la asta. Sau ar trebui să se aştepte. Se cheamă *PRE-ludiu*. Sau, în cazul de faţă, *CURV-ludiu.*

Desenă în aer ghilimelele cu arătătorul şi degetul mijlociu de la ambele mâini de fiecare dată. Lui Em i se părea că încerca să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica. Pe deasupra, lăsa impresia că e dus cu pluta. De fapt, în privinţa sănătăţii lui mintale lucrurile erau clare. Tunetul răsună în ceruri, zgomotos ca o mobilă

grea scăpată pe jos. Em tresări – atât cât putea, legată fiind de un scaun de bucătărie –, însă bărbatul care stătea lângă chiuveta dublă de inox nu ridică ochii la sunet. Era ca şi când nici nu l-ar fi auzit. Ţinea buza de jos răsfrântă.

– Aşa că i l-am luat. Şi atunci mi-am pierdut capul. Recunosc. Oamenii cred că sunt calmul întruchipat şi eu încerc să nu-i dezamăgesc. Chiar încerc. Încerc să nu-i dezamăgesc. Dar uneori îţi mai pierzi capul. Asta nu înţeleg ei. Oricine şi-l pierde. Când împrejurările sunt favorabile.

Ploaia se revărsa peste pământ ca şi când Dumnezeu ar fi tras apa în ceruri la WC-ul Său personal.

– Cine s-ar putea gândi că eşti aici?

– Mulţi.

Răspunsul veni fără ezitare.

Bărbatul străbătu încăperea ca un fulger. *Fulger* era cuvântul potrivit. Într-un moment era lângă chiuvetă, în următorul lângă ea şi o plesni peste faţă destul de tare încât s-o facă să vadă o explozie de puncte albe în faţa ochilor. Acestea ţâşniră prin cameră, trasând dungi luminoase aidoma unor cozi de cometă. Capul îi sări într-o parte. Părul îi zbură peste obraz şi, când îi plesni buza de jos, simţi că i se umple gura de sânge. Pielea pe interior fusese tăiată de dinţi, şi încă adânc. Aproape până pe partea cealaltă, aşa i se părea. Afară, ploaia potopea. *O să mor pe timp de ploaie,* gândi Em. Dar nu credea asta. Poate că nimeni n-o crede, atunci când cuţitul chiar se apropie de os.

– *Cine ştie!*

Bărbatul stătea aplecat şi îi urla în faţă.

– *Mulţi*, repetă ea şi cuvântul ieşi *mu'ţi*, deoarece buza de jos era umflată. Şi simţi că i se revarsă pe bărbie în jos un pârâiaş de sânge. Totuşi, *mintea* nu i se umfla, în ciuda durerii şi-a fricii. Ştia că singura şansă de a rămâne în viaţă era să-l convingă pe omul acela că va fi prins dacă o va ucide. Sigur, avea să fie prins şi dacă îi dădea drumul, însă problema asta Em avea s-o rezolve mai târziu. Fiecare coşmar la timpul lui.

– *Mu'ţi!* zise ea din nou, sfidător.

Bărbatul se duse într-un suflet înapoi la chiuvetă şi când se înapoie avea un cuţit în mână. Unul mic. Foarte probabil cel pe care fata moartă îl scosese din şosetă. Puse vârful lui pe pleoapa inferioară a lui Em şi o trase în jos. În momentul acela, vezica ei cedă, dintr-odată, un singur jet.

O expresie întru câtva afectată de dezgust strânse pe moment trăsăturile lui Pickering şi totuşi bărbatul reuşi să pară în acelaşi timp desfătat. O parte a minţii lui Em se minună cum poate o persoană să întreţină simultan două sentimente atât de opuse. Omul făcu jumătate de pas înapoi, însă vârful cuţitului nu se clinti. Continuă să-i împungă pielea, trăgându-i în jos pleoapa inferioară şi, totodată, împingându-i globul ocular uşor în sus în orbită.

– Frumos, rosti el. Altă mizerie ce trebuie curăţată. Nu c-ar fi ceva neaştep-tat, totuşi. Nu. Cum se zice-n popor, e mai mult loc afară decât este înăuntru. Aşa se zice-n popor. Pickering râse de-a dreptul, un scheunat scurt, după care se aplecă în faţă, ochii lui albastru-viu sfredelind ochii ei căprui. Spune-mi o persoană care ştie că eşti aici. Nu sta pe gânduri. *Nu* sta pe gânduri. Dacă stai pe gânduri, voi şti că inventezi ceva şi-ţi voi scoate ochiul din orbită şi-l voi azvârli drept în chiuvetă. Pot face asta. Aşa că spune-mi. *Acum*.

– Deke Hollis, spuse ea.

Era un răspuns pripit, *foarte* pripit, însă ieşi pur şi simplu din reflex. Nu voia să-şi piardă ochiul.

– Cine altcineva?

Nu-i veni niciun nume – mintea ei era un gol infinit – şi îl credea că o ezitare o va costa ochiul stâng.

– *Nimeni, bine?* strigă ea.

Da, sigur că Deke ar fi de ajuns. Sigur că o singură persoană ar fi de ajuns, doar dacă omul acela nu era atât de nebun încât...

Bărbatul retrase cuţitul şi, chiar dacă nu reuşi să vadă bine la periferia câmpului vizual, Em simţi o perlă mică de sânge apărând acolo. Nu-i păsa. Era pur şi simplu bucuroasă că încă *mai are* un câmp vizual.

– Bine, făcu Pickering. Bine, bine, bun, bine.

Se duse înapoi la chiuvetă şi aruncă în ea cuţitaşul. Em începu să se simtă uşurată. Apoi bărbatul deschise un sertar de lângă chiuvetă şi scoase un cuţit mai mare: unul lung, cu vârf ascuţit, de măcelar.

– Bine.

Se întoarse la ea. Din câte vedea, nu era pic de sânge pe Pickering, nici măcar un strop. Cum era posibil? Cât timp fusese inconştientă?

– Bine, bine. Îşi trecu mâna liberă prin tunsoarea scurtă şi evident ridicol de scumpă. Firele reveniră ca nişte arcuri în poziţia iniţială. Cine-i Deke Hollis?

– Paznicul de la podul basculant, spuse ea. Vocea îi era nesigură, unduitoare. Am *vorbit* cu el despre tine. De aceea m-am oprit să arunc o privire. O vizită o pală neaşteptată de inspiraţie. El a văzut-o pe fată! Nepoţica ta, a spus el!

– Da, da, fetele se întorc întotdeauna cu barca, asta-i tot ce ştie. Altceva n-are habar. Ce băgăcioşi sunt oamenii! Unde-i maşina ta? Răspunde-mi *acum* sau te-alegi cu noua specialitate, o amputare de sân. O procedură rapidă, dar *nu* nedureroasă.

– La Bojdeuca Verde!

Altceva nu-i veni în gând să spună.

– Asta ce-i?

– Căscioara de la capătul insulei. E a tatălui meu. Avu încă o pală de in-spiraţie. *Şi el* ştie că sunt aici!

– Da, da. Asta nu părea să-l intereseze pe Pickering. Da, bine. Sigur, mare brânză. Vrei să spui că aici *locuieşti?*

– Da...

Bărbatul coborî privirea spre pantalonii ei scurţi, acum de-un albastru mai închis.

– Alergătoare, aşa-i? La asta, ea nu răspunse, însă lui Pickering nu păru să-i pese. Da, sută-n mie eşti o alergătoare. Uite ce picioare ai.

Incredibil, bărbatul se îndoi de mijloc – ca făcând o reverenţă – şi sărută zgomotos şi lubric coapsa ei stângă, imediat sub tivul pantalonilor scurţi. Când se îndreptă de spate, ea observă cu strângere de inimă că prohabul pantalonilor lui era împins în afară. Nu-i a bună.

– Alergi încoace, alergi înapoi.

Descrise iute cu lama cuţitului de măcelar un arc prin aer, ca un dirijor cu o baghetă. Era o mişcare hipnotică. Afară, ploaia continua să cadă tare. Aşa avea să cadă preţ de patruzeci de minute, poate o oră, după care soarele avea să reapară. Em se întrebă dacă va mai fi în viaţă să-l vadă. Nu credea că va fi. Şi totuşi, asta era greu de crezut. Imposibil, de fapt.

– Alergi încoace, alergi înapoi. Încoace şi înapoi. Uneori pierzi vremea cu bătrânul ăla cu pălărie de pai, dar cu nimeni altcineva. Em era speriată, însă nu destul cât să nu-şi dea seama că bărbatul nu i se adresa ei. Aşa-i. Cu nimeni altcineva. Pentru că nu mai e nimeni pe aici. Dacă vreunul dintre mocofanii

care plantează copaci şi taie iarba pe aici te-a văzut în timpul alergărilor tale de după-masă, oare îşi va aminti? Îşi va aminti?

Lama cuţitului balansa de la stânga la dreapta. El ţinea ochii pe vârful de oţel, părând că de asta ar fi depins răspunsul.

– Nu, rosti el. Nu, şi-ţi spun de ce. Pentru că tu nu eşti decât o altă gringa bogată care aleargă să se menţină în formă. De-astea sunt peste tot. Le vezi zi de zi. Nebune după o viaţă sănătoasă. Tre' să-ţi faci loc cu coatele printre ele. Dacă nu aleargă, pedalează. Poartă căşti d-alea tâmpite ca nişte ţucale. Bine? Bine. Zi-ţi rugăciunile, don'şoară, da' zi-le repede. Mă grăbesc. Sunt în mare, mare grabă.

Duse cuţitul la nivelul umărului. Ea îi văzu buzele strângându-se, anticipând lovitura ucigaşă. Pentru Em, lumea întreagă se clarifică dintr-odată; totul căpătă o luminozitate exclamativă. Gândi: *Vin, Amy*. Şi apoi, absurd, ceva ce probabil auzise cândva la ESPN: *Ajung imediat, iubito*.

Dar atunci el ezită. Se uită în jur, aşa cum ar fi făcut dacă cineva ar fi vorbit.

– Da, zise el. Apoi: Da? Şi apoi: Da.

În mijlocul încăperii era o insulă pentru gătit cu tăblie laminată. În loc să înfigă cuţitul în Emily, îl lăsă să cadă pe ea, zgomotos.

Spuse:

– Stai acolo. N-o să te omor. M-am răzgândit. Am voie să mă răzgândesc. Nicole doar m-a înţepat în braţ.

Pe insula pentru gătit era o rolă subţire de bandă adezivă. O luă. O clipă mai târziu, era în genunchi în faţa ei, cu spatele capului şi ceafa expuse şi vulnerabile. Într-o lume mai bună – o lume mai îngăduitoare – ea şi-ar fi împreu-nat mâinile şi le-ar fi avântat spre ceafa aceea expusă, numai că mâinile ei erau legate la nivelul încheieturilor de braţele grele de arţar ale scaunului. Torsul ei era legat de spetează, corsete groase de bandă adezivă strângând-o de mijloc şi sub sâni. Picioarele erau legate de picioarele scaunului la nivelul genunchilor, al părţilor superioare şi inferioare ale pulpelor şi ale gleznelor. Omul îşi făcuse treaba ca la carte.

Picioarele scaunului erau lipite cu bandă de podea, iar acum el aplică straturi noi, întâi în faţa ei, apoi în spate. Când termină, rola era goală. Se ridică şi puse cartonul pe insula cu blat laminat.

– Aşa, zise. Nu-i rău. Bine. Pregătit. Aşteaptă aici.

Probabil găsea ceva comic în asta, deoarece lăsă capul pe spate şi eliberă încă un râset din acela ca un scheunat scurt.

– Să nu te-apuce plictiseala şi să fugi, bine? Trebuie să merg să mă ocup de bătrânul tău prieten băgăcios şi vreau s-o fac cât încă plouă.

De data aceasta, se mişcă iute spre o uşă care se dovedi a fi a debaralei. Înşfăcă de acolo o pelerină de ploaie galbenă.

– Ştiam că e aici pe undeva. Toată lumea se încrede într-un om cu pele-rină de ploaie. Habar n-am de ce. E pur şi simplu un mister nerezolvat. Bine, prieteno, stai cuminte.

Mai scoase un râset din acela care semăna cu lătratul unui pudel furios şi plecă.

6 Tot

9.15

Când uşa din faţă se trânti şi Em ştiu că bărbatul într-adevăr plecase, acea anormală luminozitate a lumii începu să capete tonuri gri şi ea înţelese că era în pragul leşinului. Nu-şi putea permite să leşine. Dacă exista o viaţă de apoi şi, în cele din urmă, avea să-şi vadă tatăl acolo, cum va putea ea să-i explice lui Rusty Jackson că irosise ultimele ei minute pe pământ în stare de inconştienţă? L-ar dezamăgi. Chiar dacă l-ar întâlni în rai, stând afundaţi în nori până la glezne, în vreme ce îngerii ar cânta în jurul lor muzica sferelor (partitura pentru harpă), el s-ar arăta dezamăgit de ea fiindcă îşi irosise singura şansă căzută în leşin, ca o eroină de roman victorian.

Cu bună ştiinţă, Em strivi de dinţi interiorul rănit al buzei inferioare... apoi o muşcă, scoţând din nou sânge. Lumina îşi recăpătă luminozitatea. Sunetul vântului şi al ploii furioase crescu aidoma unei muzici stranii.

Cât timp avea? De la Cutia de Pastile până la pod era jumătate de kilometru. Cum bărbatul îşi luase pelerina de ploaie şi cum ea nu auzise motorul Mercedesului pornind, concluzia era că Pickering avea să străbată distanţa alergând. Ştia că era posibil să nu fi auzit motorul din pricina ploii şi-a tunetelor, însă pur şi simplu nu credea că el ar fi luat maşina. Deke Hollis

cunoştea Mercedesul roşu şi nu-l plăcea pe bărbatul care îl conducea. Mer-cedesul roşu l-ar fi pus în gardă pe Deke. Emily credea că Pickering ar şti asta. Pickering era dement – parte din timp vorbise singur, însă măcar în câteva rânduri vorbise cu cineva pe care doar el îl vedea, un complice invizibil –, dar nu era prost. Sigur, nici Deke nu era, doar că el avea să fie singur în ghereta lui mică. De asemenea, nu avea să treacă nicio maşină şi nici vreo barcă nu avea să aştepte ridicarea podului. Nu pe ploaia aceea torenţială.

Plus că era bătrân.

– Am poate cincisprezece minute, rosti ea în camera goală – ori poate i se adresa dârei de sânge de pe podea.

Măcar nu-i pusese căluş; de ce să piardă vremea cu asta? Nimeni nu avea să-i audă strigătele, nu în fortăreaţa aceea urâtă, pătrăţoasă, de ciment. Nici dacă ar fi stat în mijlocul drumului şi ar fi strigat din toţi rărunchii n-ar fi auzit-o cineva. Acum, până şi îngrijitorii mexicani stăteau la adăpost, în cabinele camionetelor, bând cafea şi fumând ţigări.

– Cincisprezece minute, cel mult.

Da. Probabil. Apoi Pickering se va întoarce şi o va viola, cum avusese de gând să o violeze pe Nicole. După aceea o va ucide, cum deja o ucisese pe Nicole. Pe ea şi pe cine ştie câte alte „nepoţele“. Em nu ştia sigur, însă era con-vinsă că acesta nu era – cum ar fi spus Rusty Jackson – primul lui rodeo.

Cincisprezece minute. Poate doar zece.

Se uită în jos la picioarele ei. Nu erau lipite cu bandă de podea, însă picioarele scaunului erau. Totuşi...

Eşti o alergătoare; da, sută-n mie eşti o alergătoare. Uite ce picioare ai.

Erau picioare bune, categoric, şi nu avea nevoie să i le sărute cineva ca să recunoască asta. Mai ales nu un lunatic ca Pickering. Nu ştia dacă erau bune în sensul de frumoase sau sexy, însă erau foarte bune în ideea utilităţii. O pur-taseră drum lung din dimineaţa în care ea şi Henry o găsiseră pe Amy moartă în pătuţ. Pickering era evident foarte încrezător în puterile benzii adezive, o văzuse probabil folosită de zeci de ucigaşi psihopaţi în zeci de filme, şi niciuna dintre „nepoţelele“ lui nu-i dăduse motiv să se îndoiască de eficienţa ei. Poate pentru că el nu le dăduse ocazia, poate pentru că ele erau prea speriate. Dar poate... mai ales într-o zi umedă, într-o casă neaerisită unde umezeala era atât de prezentă încât ea simţea miros de mucegai...

Em se aplecă înainte cât îi permiseră corsetele cu care era legată şi începu să flexeze treptat muşchii coapselor şi gambelor: muşchii aceia noi de alergătoare pe care lunaticul îi admirase atât de mult. Întâi doar o flexiune uşoară, apoi până la jumătate. Se apropia de flexiunea completă şi începea să-şi piardă speranţa, când auzi un sunet ca de ventuză. Slab la început, abia mai mult de-o dorinţă, apoi tot mai tare. Banda fusese înfăşurată şi reînfăşurată în straturi încrucişate, era al naibii de rezistentă, şi totuşi se desprindea de pe podea. Încet, totuşi. Dumnezeule mare, atât de încet.

Se relaxă, respirând greu, transpiraţia ieşindu-i acum pe frunte, la subsuori, între sâni. Voia să facă imediat o nouă încercare, însă experienţa do-bândită alergând pe pista Cleveland South îi spunea că trebuie să aştepte şi să permită inimii agitate să elimine din muşchi acidul lactic. Următoarea încercare avea să genereze mai puţină forţă şi să fie mai puţin eficientă dacă nu făcea asta. Însă era greu. Să aştepte era greu. Nu avea idee de cât timp era plecat bărbatul. Pe perete era un ceas – în chip de explozie solară executată din oţel inoxidabil (ca aparent toate celelalte lucruri din încăperea aceea ori-bilă, aseptică, cu excepţia scaunului de arţar roşu de care era legată ea) – doar că se oprise la 9.15. Probabil era acţionat de baterie şi aceasta se terminase.

Încercă să rămână nemişcată până la treizeci (adăugând câte o *minunată Maisie* după fiecare număr) şi reuşi să se abţină doar până la şaptesprezece. Atunci flexă din nou, împingând cu toată puterea. De data aceasta, sunetul de ventuză fu imediat şi puternic. Simţi că scaunul începea să *se ridice*. Doar puţin, însă categoric se ridica.

Em se forţă, cu capul aruncat pe spate, cu dinţii dezgoliţi, cu sânge proaspăt curgându-i pe bărbie de la buza umflată. Funiile gâtului îi ieşeau în relief. Sunetul de ventuză deveni tot mai puternic şi acum aproape auzi un sunet slab de ruptură.

O durere arzătoare înflori brusc în gamba ei dreaptă, crispând-o. Un moment, Em aproape continuă să se forţeze – miza era mare, în definitiv, miza era *viaţa* ei – dar apoi se relaxă din nou în strânsori, icnind după aer. Şi numărând.

– *Unu*, minunată Maisie. *Doi*, minunată Maisie. *Trei*...

Deoarece probabil că putea dezlipi scaunul de pe podea în pofida acelei încordări rău-prevestitoare. Era aproape sigură că putea. Însă dacă făcea asta cu preţul unui cârcel la gamba dreaptă (i se mai puseseră acolo înainte; în

vreo două rânduri o cuprinseseră atât de rău, încât simţise muşchiul mai mult ca o piatră decât ca o parte din ea), putea pierde mai mult timp decât câştiga. Şi tot legată de scaunul ăla păcătos avea să fie. *Lipită* de scaunul ăla păcătos.

Deşi ştia că ceasul de pe perete era mort, se uită totuşi la el. Era un reflex. Tot 9.15. Oare ajunsese el deja la pod? O încercă brusc o speranţă sălbatică: Deke va trage semnalul şi-l va speria. Se putea întâmpla aşa ceva? Credea că da. Credea că Pickering era ca o hienă, periculos doar când era sigur că deţinea avantajul. Şi, probabil tot ca o hienă, nu putea concepe să nu-l deţină.

Ascultă. Auzi tunetul şi răpăitul neîncetat al ploii, nu însă şi vaierul sirenei cu aer instalate lângă ghereta paznicului de pod.

Încercă iar să desprindă scaunul de podea şi fu cât pe ce să cadă cu faţa în aragaz când acesta se desprinse dintr-odată. Se clătină, rămase în echilibru instabil, aproape căzu, după care, pentru a se redresa, se retrase cu spatele la insula de gătit din mijlocul bucătăriei. Inima îi bătea acum atât de tare, încât nu reuşea să dis-tingă bătăile între ele; părea să fie doar un murmur continuu în piept şi sus în gât, sub articulaţiile maxilarului. Dacă ar fi căzut, ar fi rămas ca o broască ţes-toasă întoarsă pe spate. N-ar mai fi avut nicio şansă să se ridice înapoi.

Sunt bine, gândi. *Nu s-a întâmplat.*

Nu. Se putea vedea totuşi lungită acolo, pe jos, şi asta cu o claritate dia-bolică. Întinsă acolo, doar ea şi dâra de sânge lăsată de părul lui Nicole. Întinsă acolo, aşteptând să se întoarcă Pickering şi să-şi facă de cap cu ea înainte să-i curme viaţa. Iar el când avea să se întoarcă? În şapte minute? Cinci? Doar trei?

Se uită la ceas. Era 9.15.

Se ghemui lângă tejghea, icnind după aer, o femeie căreia îi crescuse un scaun din spate. Pe tejghea era cuţitul de măcelar, însă nu ajungea la el cu mâinile legate de braţele scaunului. Şi dacă îl putea lua, ce va putea face? Să stea acolo, ghe-muită, cu el în mână. Nu putea ajunge la nimic cu el, nu putea tăia nimic cu el.

Se uită la aragaz şi se întrebă dacă ar putea aprinde unul dintre arzătoare. Dacă reuşea, atunci poate...

Avu o altă viziune diabolică: încercând să ardă banda şi în schimb luându-i foc hainele. Nu voia să rişte. Dacă cineva i-ar fi oferit pilule (ori chiar un glonţ în cap) care să o scape de posibilitatea violului, a torturii şi a morţii – cel mai probabil,

una lentă, precedată de inexprimabile mutilări – poate că ar fi nesocotit vocea încurajatoare a tatălui ei *(Nu renunţa niciodată, Emmy,*

lucrurile bune aşteaptă mereu după un colţ sau altul) şi ar fi acceptat. Să rişte însă a se alege cu arsuri de gradul trei pe toată jumătatea superioară a corpului? Să zacă pe jumătate pârlită pe podea, aşteptând să se întoarcă Pickering, *rugându-se* să se întoarcă şi să-i curme chinurile?

Nu. Refuza să facă asta. Dar ce altă soluţie avea? Simţea cum zboară, zboară timpul. Ceasul de pe perete încă indica 9.15, însă i se părea că răpăitul ploii se potolise puţin. Ideea o umplu de groază. O înlătură. Panica ar împinge-o la moarte.

Cuţitul ieşea din discuţie fiindcă nu-l putea lua, iar aragazul fiindcă nu voia să-l folosească. Ce soluţie rămânea?

Răspunsul era evident. Rămânea scaunul. Altele nu erau în bucătărie, doar trei taburete înalte, ca de bar. Bănuia că pe acesta îl importase dintr-o sufragerie pe care spera ca ea să n-o vadă niciodată. Oare legase şi alte femei – alte „nepoţele“ – de scaune grele de arţar roşu care-şi aveau locul în jurul unei mese de sufragerie? Poate chiar de acesta? În adâncul fiinţei sale era sigură că da. Şi bărbatul îşi punea încrederea în el, chiar dacă era din lemn şi nu din metal. Ce funcţionase o dată trebuia să funcţioneze din nou; era convinsă că şi-n sensul acesta gândea ca o hienă.

Trebuia să demoleze închisoarea în care se afla. Era singura soluţie şi nu avea la dispoziţie decât puţine minute pentru a o face.

7 Probabil că va durea

Era aproape de insula centrală, însă tăblia ieşea puţin în afară, creând un fel de bordură, şi nu se încredea în ea. Nu voia să se mişte – nu voia să rişte să cadă şi să devină o ţestoasă – dar voia o suprafaţă mai mare decât acea bordură de care să se lovească. Aşa că porni spre frigider, care era şi el din inox... şi era mare. Oferea toată suprafaţa pe care şi-ar fi putut-o dori o fată.

Se împletici cu scaunul legat de spatele şi fundul şi picioarele ei. Înainta-rea fu agonic de lentă. Era ca şi când ar fi încercat să umble cu un straniu

coşciug croit la comandă legat de spatele ei. Şi aceasta *chiar* avea să-i fie coşciug, dacă pica la pământ. Ori dacă încă mai lovea cu el zadarnic de uşa frigiderului KitchenAid când stăpânul casei avea să se întoarcă.

O dată se clătină gata să cadă la podea – în nas – şi izbuti să-şi ţină echilibrul parcă doar prin forţa voinţei. Durerea de la gambă se întoarce, ameninţând iarăşi să devină un cârcel şi să-i scoată piciorul drept din uz. Cu ochii închişi, îşi concentră voinţa şi-n direcţia aceasta, încercând să-l alunge. Transpiraţia i se rostogoli pe faţă, spălând lacrimi uscate pe care nu-şi amintea să le fi vărsat.

Cât de mult timp trecea? Cât de mult? Ploaia se potolise şi mai mult. Curând avea să audă picături distincte în locul răpăitului. Poate că Deke riposta. Poate avea chiar şi o armă într-un sertar al pupitrului bătrân şi aglomerat şi-l împuşcase pe Pickering aşa cum ai împuşca un câine turbat. Oare ar auzi ea o împuşcătură acolo? Nu credea; vântul continua să sufle destul de tare. Cel mai probabil, Pickering – cu douăzeci de ani mai tânăr ca Deke şi evident în formă – l-ar dezarma pe Deke de orice armă ar scoate la iveală şi ar folosi-o împotriva bătrânului.

Încercă să înlăture toate aceste gânduri, dar era greu. Era greu chiar dacă erau gânduri inutile. Se împletici mai departe cu ochii încă închişi şi cu faţa palidă – umflată la gură – încordată de efort. Un pas de copil, doi paşi de copil. *Mai pot face încă şase paşi de copil?* Da, poţi. Însă la al patrulea, genunchii – îndoiţi aproape în mersul piticului – se loviră de uşa frigiderului.

Em deschise ochii, nevenindu-i să creadă că reuşise cu adevărat să ducă la bun sfârşit acel chinuitor safari – o distanţă pe care o persoană nelegată ar fi putut-o parcurge din trei paşi normali; pentru ea însă, fusese un safari. O adevărată *expediţie*, în mama mă-sii.

Nu avea timp de pierdut cu felicitări şi asta nu doar pentru că putea auzi în orice clipă uşa Cutiei de Pilule deschizându-se. Avea alte probleme. Muşchii erau încordaţi şi tremurau din cauza încercării de-a merge aproape din şezut; se simţea ca un amator sedentar care se străduieşte să execute o poziţie extremă de tantra yoga. Dacă nu făcea asta dintr-odată, nu avea s-o mai poată face deloc. Iar dacă scaunul era atât de rezistent pe cât părea...

Alungă acest gând.

– Probabil că va durea, gâfâi ea. Ştii asta, nu?

Ştia, dar credea că Pickering cocea lucruri şi mai rele

pentru ea.

– Te rog, zise, întorcându-se cu profilul spre frigider. Dacă asta era o rugăminte, bănuia că era adresată fiicei sale moarte. *Te rog*, rosti din nou şi lovi din şolduri într-o parte, izbind parazitul din cârca ei de uşa frigiderului.

Nu fu luată atât de tare prin surprindere ca atunci când scaunul se desprinsese de podea dintr-odată, aproape făcând-o să plonjeze cu capul înainte în aragaz, dar nici mult nu lipsi. Speteaza scaunului scoase un pârâit puternic şi şezutul fugi într-o parte de sub fundul ei. Doar trei picioare rămaseră ferm pe poziţie.

– E *putred!* strigă ea în bucătăria goală. Căcatul ăsta e *putred!*

Poate nu de tot, însă – Dumnezeu să binecuvânteze clima din Florida – categoric nu era atât de solid pe cât părea. În sfârşit puţin noroc... iar dacă bărbatul intra acum pe uşă, tocmai când Emily se bucura de el, credea că o va lua razna.

Cât timp trecuse? De cât timp era plecat? Nu avea idee. Mereu avusese un ceas îndeajuns de precis în cap, dar acum era la fel de inutil precum cel de pe perete. Era oribil într-un fel aparte să fi pierdut complet urma timpului. Îşi aminti de ceasul ei mare de mână şi coborî privirea, însă ceasul nu mai era. Rămăsese doar o porţiune palidă de piele acolo unde fusese. Pickering probabil i-l luase.

Aproape se avântă iarăşi în frigider, când îi veni o idee mai bună. Fundul ei scăpase în parte din scaun acum şi asta îi dădea libertate de mişcare sporită. Îşi încordă spatele aşa cum îşi încordase coapsele şi gambele când desprinsese scaunul de podea şi de data aceasta, când simţi o durere prevestitoare jos, imediat deasupra bazei spinării, nu se relaxă pentru a aştepta să-şi reîncarce bateriile. Nu credea că-şi mai putea permite luxul aşteptării. Îl şi vedea venind înapoi, alergând chiar pe mijlocul drumului pustiu, picioarele lui împrăştiind apa în lături, pelerina galbenă fâlfâind. Şi, într-o mână, ţinând un fel de unealtă. Un levier, poate, luat din portbagajul plin de sânge al Mercedesului.

Em se încordă să se îndrepte de spate. Durerea de la şale se accentuă, atinse o intensitate tăioasă. Însă ea auzea din nou sunetul acela de rupere când banda adezivă cedă – nu de pe scaun, ci de pe ea însăşi. De pe straturile lui supra-puse. Slăbindu-se. Slăbirea nu era la fel de bună ca eliberarea, însă era bună, totuşi. Îi lăsa mai multă libertate de mişcare.

Mişcă şoldurile spre frigider din nou, eliberând un strigăt slab de efort. Forţa şocului reverberă în ea. Acum, scaunul nu

se mişcă. Scaunul rămase

agăţat de ea ca un scai. Mişcă şoldurile iarăşi, mai cu forţă, strigând mai tare: tantra yoga combinată cu disco sado-maso. Se auzi un alt pârâit şi de data aceasta scaunul se mută în dreapta, pe spatele şi şoldurile ei.

Ea lovi iar... şi iar... şi iar, pivotând pe şoldurile tot mai obosite şi *sfărâ-mând.* Pierdu numărătoarea. Plângea din nou. Pantalonii scurţi se rupseseră în spate. Îi alunecaseră în jos pe un şold şi şoldul însuşi sângera. Credea că intrase o aşchie în el.

Inspiră adânc, încercând să-şi calmeze inima agitată (slabe şanse) şi se izbi pe sine şi închisoarea sa de lemn în frigider, din nou, cât de tare putu. De data aceasta nimeri în sfârşit maneta distribuitorului automat de gheaţă, eliberând un jack-pot de cuburi pe gresie. Se auzi un nou pârâit, simţi o cedare şi, dintr-odată, braţul ei stâng era liber. Se uită în jos la el, uluită, cu o privire tâmpă. Braţul scaunului era încă legat de antebraţul ei, însă acum corpul scaunului atârna strâmb în acea parte, agăţat de ea cu fâşii lungi de bandă adezivă. Era ca şi când ar fi fost prinsă într-o pânză de păianjen. Şi sigur că aşa era; descreieratul acela în pantaloni kaki şi tricou Izod era păianjenul. Încă nu era liberă, dar acum putea folosi cuţitul. Nu trebuia decât să se înapoieze încet la insula centrală şi să-l ia.

– Nu călca pe cuburi, se avertiză ea pe o voce spartă. Suna – în pro-priile-i urechi, cel puţin – ca o studentă maniacă în ultimul an care a învăţat până în pragul unei căderi nervoase. Ar fi un moment foarte nepotrivit pentru a face patinaj.

Evită gheaţa, însă când se aplecă după cuţit, spatele ei suprasolicitat emise un trosnet urât. Scaunul, mult mai slăbit acum, dar încă legat de mijlocul ei cu acele corsete de bandă (şi de picioare asemenea), se lovi de marginea insulei. Nu-i dădu atenţie. Reuşi să apuce cuţitul cu mâna stângă, proaspăt eliberată, şi să-l folosească pentru a tăia banda care-i lega braţul drept, respirând sacadat şi aruncând priviri scurte, iuţi, spre uşa batantă dintre bucătărie şi orice ar fi fost ceea ce se afla dincolo – sufrageria şi holul principal, bănuia ea; pe acolo plecase el şi probabil că tot pe acolo avea să se întoarcă. După ce-şi eli-beră mâna dreaptă, smulse bucata ruptă de scaun încă legată de mâna stângă şi o aruncă pe insula centrală.

– Nu te mai uita după el, îşi spuse în bucătăria cenuşie, umbroasă. Fă-ţi doar treaba.

Era un sfat bun, chiar dacă greu de urmat când ştiai că moartea ar putea veni pe uşa aceea, şi curând.

Tăie breteaua de bandă de sub sâni. Aceasta ar fi trebuit să fie o procedură lentă, atentă, dar ea nu-şi permitea să se mişte încet şi se ciupi în repetate rânduri cu vârful cuţitului. Simţi cum sângele i se întindea pe piele.

Cuţitul era ascuţit. Partea rea a acestui fapt erau ciupiturile acelea repetate de sub sternul ei. Partea bună era că banda adezivă se lăsa secţionată fără mari împotriviri, strat după strat. În cele din urmă fu tăiată de sus până jos şi scaunul i se mai îndepărtă puţin de spate. Începu să lucreze la breteaua lată de bandă din jurul mijlocului. Acum se putea apleca mai mult şi munca decurse mai repede, lăsând mai puţine urme asupra corpului ei. Tăie până la capăt şi scaunul căzu pe spate. Picioarele lui erau însă în continuare legate de picioarele ei şi, când căzu scaunul, acestea îşi schimbară brusc poziţia, afundându-se adânc sub gambe, acolo unde tendoanele lui Ahile ieşeau la suprafaţă aidoma unor cabluri, imediat sub piele. Durerea fu insuportabilă şi ea gemu amarnic.

Em duse mâna stângă înapoi şi trase scaunul înapoi spre spatele său, eliminând apăsarea aceea oribilă, insistentă. Era un unghi incomod, îi răsucea tare braţul, însă continuă să ţină scaunul lipit de ea cât se întoarse împleticit până ce ajunse iar cu faţa la aragaz. Apoi se înclină pe spate, folosind insula centrală pentru a uşura presiunea. Gâfâind, plângând din nou (nu era conştientă de lacrimi), se aplecă în faţă şi începu să taie banda cu care îi erau legate gleznele. Mişcările ei slăbiseră benzile acelea şi cele care-i legau partea inferioară a corpului de scaunul ăla păcătos; astfel, munca decurse mai repede şi se tăie mai puţin, deşi reuşi să-şi facă o crestătură bunicică la gamba dreaptă – ca şi când o parte nebună din ea ar fi încercat să o pedepsească fiindcă se blocase când ea încerca să desprindă scaunul de podea.

Lucra la banda care îi ţinea genunchii – ultima rămasă – când auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se.

– Am ajuns acasă, iubito! strigă vesel Pickering. Mi-ai dus dorul?

Em încremeni, aplecată şi cu părul atârnându-i peste faţă, şi-i trebui şi ultima fărâmă de voinţă pentru a reîncepe să se mişte. Nu era timp acum pentru fineţuri; vârî lama cuţitului de măcelar sub centura de bandă gri din jurul genunchiului drept, evită ca prin minune să-i înfigă vârful în propria rotulă şi trase în sus cu toată forţa.

În hol, se auzi un *clonc* greu şi ea ştiu că bărbatul tocmai răsucise o cheie într-o broască – una mare, după sunet. Pickering nu voia să fie întrerupt, considera probabil că fusese întrerupt destul pentru o singură zi. Porni de-a lungul holului. Probabil purta tenişi (Em nu observase înainte), deoarece îi auzea lipăind.

Fluiera „O, Susanna“.

Banda care îi ţinea genunchiul drept cedă, de jos în sus, şi scaunul căzu pe spate în tăblia insulei cu un zdrăngănit puternic, legat acum de ea doar la nivelul genunchiului stâng. Un moment, paşii dincolo de uşa batantă – foarte aproape acum – se opriră, după care începură să alerge. Apoi totul se desfăşură foarte, foarte repede.

Bărbatul lovi uşa cu ambele mâini şi aceasta se lovi de perete cu un bufnet puternic; mâinile acelea erau încă întinse când el dădu buzna în bucătărie. Erau goale – nici urmă de levierul pe care şi-l imaginase ea. Mânecile pelerinei galbene erau ridicate la jumătatea braţelor şi Em avu timp să gândească: *E prea mică pentru tine, jigodie – o soţie ţi-ar spune asta, dar tu n-ai o soţie, nu-i aşa?*

Gluga pelerinei era lăsată pe spate. Tunsoarea lui cazonă era în sfârşit ciu-fulită – *uşor* ciufulită; părul era prea scurt pentru altceva – şi apă de ploaie curgea pe laturile feţei şi în ochii lui. Evaluă situaţia dintr-o privire, părând să înţeleagă totul.

– *O, curvă enervantă ce eşti!* urlă el şi alergă pe după insula mediană ca să o prindă.

Ea lovi cu cuţitul de măcelar. Lama fulgeră între degetul arătător şi mijlociul palmei lui drepte desfăcute şi săpă adânc în carne, în adâncitura V-ului. Sângele se revărsă. Pickering urlă de durere şi surprindere – mai mult de surprindere, credea ea. Hienele nu se aşteaptă ca victimele lor să se întoarcă împotri...

Bărbatul întinse mâna stângă, apucă de încheietura ei şi răsuci. Ceva scrâşni. Sau poate trosni. În orice caz, durerea săgetă pe braţ în sus, vie ca lumina. Ea încercă să nu dea drumul cuţitului, dar era imposibil. Acesta zbură până în cealaltă parte a camerei şi când el îi eliberă încheietura, mâna ei dreaptă căzu moale, cu degetele răşchirate.

Se apropie de ea şi Em îl împinse înapoi, folosind ambele mâini şi ignorând noul urlet de durere al încheieturii sale forţate. Fu pur instinct. Partea raţională a minţii i-ar fi spus că un brânci nu-l va opri pe omul acela, însă

partea raţională a minţii stătea acum ghemuită într-un colţ al capului ei, neputând face altceva decât să spere la ce e mai bine.

Pickering o depăşea în greutate, dar ea stătea cu fundul lipit de bordura cio-bită a insulei centrale. Bărbatul se împletici înapoi cu o expresie de năuceală care ar fi fost comică în alte împrejurări şi călcă fie pe un cub de gheaţă, fie pe mai multe. Un moment, semănă cu un personaj din desene animate – Road Runner, poate – care sprintează pe loc încercând să rămână în picioare. Apoi călcă pe alte cuburi de gheaţă (ea le văzu cum ţâşniră pe podea, rotindu-se şi scânteind), căzu greoi şi se lovi cu ceafa de uşa acum plină de adâncituri a frigiderului.

Ridică mâna însângerată şi se uită la ea. Apoi se uită la Em.

– M-ai *tăiat*, zise el. Curvă, curvă proastă, uită-te aici, m-ai *tăiat*. De ce m-ai tăiat?

Încercă să se ridice împleticit în picioare, dar alte cuburi de gheaţă o zbu-ghiră de sub el şi se nărui înapoi la podea. Pivotă pe un genunchi, intenţio-nând să se ridice astfel, şi preţ de un moment stătu cu spatele la ea. Em apucă braţul stâng rupt al scaunului de pe insula mediană. De el încă atârnau fâşii inegale de bandă adezivă. Pickering se ridică în picioare şi se întoarse către ea. Emily îl aştepta. Avântă braţul spre fruntea lui cu ambele mâini – palma dreaptă nu voia să se închidă, însă o convinse ea. O parte atavică, orientată spre supravieţuire, din ea îşi aminti chiar să scurteze priza pe bucata de arţar roşu, ştiind că în felul acesta forţa impactului va fi maximă, iar o forţă maximă a impactului era un lucru bun. În definitiv, avea la dispoziţie un braţ de scaun, nu o bâtă de baseball.

Se auzi un bufnet. Nu fu la fel de puternic ca al uşii batante când o lovise el intrând, însă tot sunase destul de tare, poate fiindcă ploaia aproape încetase. Un moment nu se întâmplă nimic altceva, după care sângele începu să curgă din tunsoarea lui cazonă şi să se reverse peste frunte. Emily se uită ţintă la el, în ochii lui. El se uită înapoi, buimac.

– Nu, rosti el slab şi întinse o mână să ia braţul de scaun de la ea.

– Ba da, spuse ea şi lovi din nou, de data aceasta dintr-o parte: o lovitură cu două mâini, prin secerare, mâna dreaptă retrăgându-se în ultimul moment, cea stângă ţinând ferm mai departe. Capătul braţului – neuniform acolo unde se rupsese, plin de aşchii – intră în contact cu tâmpla dreaptă a lui

Pickering. Acum, sângele ţâşni dintr-odată şi capul sări într-o parte, se întoarse complet spre umărul stâng. Picături aprinse îi curseră pe obraz şi căzură pe gresia gri.

– Opreşte-te, spuse el baritonal, lovind aerul cu o mână. Semăna cu un om care stă să se înece şi imploră să fie salvat.

– Nu, zise ea şi coborî iar braţul spre capul lui.

Pickering strigă şi se împletici înapoi din faţa ei, cu bărbia în piept, încer-când să pună între ei insula centrală. Păşi pe alte cuburi de gheaţă şi alunecă, însă acum reuşi să rămână în picioare. Doar din noroc, credea ea, deoarece bărbatul abia se mai ţinea la verticală.

Preţ de un moment, aproape îl lăsă în pace, spunându-şi că va fugi pe uşa batantă. Ea asta ar fi făcut. Apoi tatăl ei luă cuvântul, foarte calm, în mintea ei: *Vrea să pună mâna pe cuţit, dulceaţă.*

– *Nu*, zise ea, arătându-şi colţii de data aceasta. Nu, *nu* te las.

Încercă să alerge de cealaltă parte a insulei şi să i-o ia înainte, însă nu putu să alerge, nu trăgând după ea rămăşiţele scaunului ca o afurisită de ghiulea – era încă legat cu bandă adezivă de genunchiul ei stâng. Se izbi de insulă, o lovi în fund, încercă să-i intre între picioare şi să o împiedice. Scaunul părea să fie de partea *lui* şi Em era bucuroasă că îl făcuse ţăndări.

Pickering ajunse la cuţit – zăcea la baza uşii batante – şi căzu peste el ca un înaintaş de fotbal american care protejează o minge liberă. Din adâncul gâtului scotea un şuierat gutural. Em ajunse acolo tocmai când el dădea să se rotească. Îl frăgezi cu braţul de scaun iar şi iar, ţipând, conştientă într-o parte a minţii că acesta nu era foarte greu şi că ea nu-i imprima nici pe departe forţa pe care *îşi dorea* să o imprime. Îşi vedea încheietura dreaptă, care înce-pea deja să se umfle, cum încerca să se adreseze nenorocirii căreia îi fusese supusă ca şi când s-ar fi aşteptat să supravieţuiască acelei zile.

Pickering se prăbuşi peste cuţit şi rămase nemişcat. Ea se trase puţin în spate, gâfâind, cometele acela mici şi albe brăzdându-i din nou câmpul vizual.

În mintea ei, bărbaţi prinseră a vorbi. Nu era ceva neobişnuit pentru ea şi nu întotdeauna ceva nedorit. Uneori, dar nu întotdeauna.

Henry: *Ia cuţitul ăla afurisit şi înfige-i-l drept între omoplaţi.*

Rusty: *Nu, dulceaţă. Nu te apropia de el. Asta aşteaptă. Face pe mortul.*

Henry: *Sau în ceafă. E bine şi acolo. În gâtul ăla împuţit.*

Rusty: *Să bagi mâna sub el ar fi ca şi cum ai vârî-o într-o presă de balotat, Emmy. Ai două opţiuni. Bate-l de moarte...*

Henry, părând reticent, dar convins: *... sau fugi.*

Ei, poate. Şi poate că nu.

În partea aceea a insulei era un sertar. Îl deschise smucit, sperând să dea peste alt cuţit – peste alte *multe* cuţite: de decupat, de filetat, de friptură, de tăiat pâinea, din cele zimţate. S-ar fi mulţumit şi cu un afurisit de cuţit pentru *întin-sul untului*. Ce văzu fu, în principal, o gamă de ustensile de gătit din plastic negru: două spatule, un polonic şi o lingură din aceea mare plină de găuri. Mai erau şi alte nimicuri, însă cel mai ameninţător obiect pe care îi căzură ochii era un curăţător de cartofi.

– Ascultă la mine, zise ea. Vocea îi era aspră, aproape guturală. Avea gâtul uscat. Nu vreau să te omor, dar o voi face dacă mă obligi. Am o furculiţă pentru carne aici. Dacă încerci să te întorci, ţi-o înfig în ceafă şi-o împing până iese pe partea cealaltă.

Oare o credea? Asta era o întrebare. Era sigură că Pickering înlăturase toate cuţitele cu excepţia celui de sub el, dar putea fi oare sigur că înlăturase toate celelalte obiecte ascuţite? Majoritatea bărbaţilor nu aveau idee ce conţineau sertarele din bucătăria lor – ştia asta din experienţa vieţii cu Henry şi, înainte de Henry, cu tatăl ei – dar Pickering nu era ca majoritatea bărbaţilor şi aceea nu era orice bucătărie. Trăia cu impresia că era mai mult un teatru de operaţii. Totuşi, ţinând cont cât era de buimac *(era* buimac?) şi cum sigur trebuia să fie convins că o scăpare de memorie i-ar putea aduce moartea, ea credea că bluful avea şanse să treacă. Doar că mai era o întrebare: Oare o auzea, măcar? Sau dacă da, o înţelegea? Un bluf nu putea funcţiona dacă persoana cu care încer-cai să blufezi nu înţelegea miza.

Numai că ea nu avea de gând să stea acolo în cumpănă. Acesta ar fi fost cel mai grav lucru pe care îl putea face. Se aplecă, fără a-şi lua ochii de la Pickering, şi agăţă cu degetele ultima bucată de bandă care o mai lega de scaun. Degetele de la mâna ei dreaptă voiau şi mai puţin să se supună acum, însă ea le convinse. Şi pielea ei udă leoarcă de sudoare fu de ajutor. Împinse în jos şi banda începu să se des-prindă cu un alt sunet nărăvaş de sfâşiere. Bănuia că durea, îi lăsă o dungă roşu-aprins pe rotulă (din cine ştie ce motiv, cuvântul *Jupiter* îi veni întâmplător în gând), însă depăşise de mult momentul când mai simţea astfel de lucruri. Cedă dintr-odată şi alunecă până la gleznă, mototolită şi răsucită şi lipindu-se de sine. Em o scoase de pe picior şi se îndreptă de spate, liberă. Îi bubuia capul; fie de la efort, fie de la lovitura primită pe când se uita la fata moartă din portbagajul Mercedesului.

– Nicole, spuse ea. Numele ei era Nicole.

Rostirea numelui fetei moarte păru să o readucă pe Em puţin în simţiri. Acum, ideea de a încerca să ia cuţitul de măcelar de sub bărbat părea o nebunie. Partea din ea care uneori vorbea cu vocea tatălui ei avea dreptate – şi numai să stea în aceeaşi cameră cu Pickering însemna să-şi forţeze norocul. Astfel, rămânea să plece. Doar asta.

– Acum am să plec, spuse ea. Mă auzi?

Bărbatul nu se mişcă.

– Am furculiţa pentru carne. Dacă vii după mine, te înjunghii cu ea. Îţi... Îţi scot ochii cu ea. Ce ai de făcut e să rămâi unde eşti. Ai înţeles asta?

El nu se mişcă.

Emily se îndepărtă cu spatele de el, apoi se întoarse şi ieşi din bucătărie pe uşa din cealaltă parte a încăperii. Încă mai ţinea în mână braţul plin de sânge al scaunului.

8 Era o fotografie pe perete, lângă pat

Dincolo era sufrageria. Acolo era o masă lungă cu tăblie de sticlă. În jurul ei erau şapte scaune de arţar roşu. Locul unde ar fi trebuit să fie al optulea era gol. Sigur că da. În timp ce studia locul gol din capătul „mamei“ al mesei, avu o amintire: sângele înflorind într-o perlă mică sub ochiul ei în timp ce Pickering spunea: *Bine, bun, bine*. O crezuse când spusese că doar Deke ar putea şti că ea se află înăuntrul Cutiei de Pilule, aşa că aruncase cuţitul cel mic – cuţitul cel mic al lui Nicole, îşi spusese ea atunci – în chiuvetă.

Deci fusese tot timpul un cuţit cu care să-l ameninţe. Încă mai era. În chiuvetă. Dar acum nu voia să se mai întoarcă acolo. Nici vorbă.

Străbătu încăperea şi merse de-a lungul holului cu cinci uşi, două de fiecare latură şi una în capăt. Primele două uşi pe lângă care trecu erau deschise, în stânga ei o baie şi în dreapta o spălătorie. Maşina de spălat rufe era cu încărcare pe sus şi avea uşiţa deschisă. O cutie de Tide stătea pe raft, lângă ea.

O cămaşă pătată de sânge atârna jumătate înăuntru şi jumătate în afara gurii de încărcare. Cămaşa lui Nicole, credea Emily, deşi nu avea cum să fie sigură. Iar dacă *era* a ei, de ce voise Pickering să o spele? Găurile n-ar fi dispărut prin spălare. Emily îşi aminti că-şi spusese că erau zeci la număr, cu toate că asta sigur nu era posibil. Nu?

Credea că era, totuşi: Pickering înnebunit.

Deschise uşa de după cea a băii şi văzu o cameră de oaspeţi. Nu era decât o cutie întunecată şi sterilă conţinând un pat matrimonial cu aşternuturile atât de bine întinse, încât fără-ndoială puteai face un bănuţ să salte pe ele. Oare o îngrijitoare să-l fi aranjat? *Sondajul nostru spune că nu,* gândi Em. *Sondajul nostru spune că nicio îngrijitoare n-a pus vreodată piciorul în camera asta. Doar „nepoţele“.*

Uşa de vizavi de camera pentru oaspeţi se deschidea într-un birou. Era până în cel mai mic amănunt la fel de steril ca încăperea de peste hol. Într-un colţ erau două fişete. Era o masă mare, goală, cu excepţia unui PC Dell acoperit cu o husă de plastic transparent. Duşumeaua era din scânduri simple de stejar. Fără covor. Niciun tablou pe perete. Singurul geam mare era oblonit, lăsând să pătrundă doar câteva raze palide de lumină. Asemenea camerei pentru oaspeţi, locul acela arăta trist şi dat uitării.

N-a lucrat niciodată aici, gândi ea şi ştiu că aşa era. Era un simplu platou teatral. Întreaga casă era asta, inclusiv încăperea din care fugise ea – încăperea care semăna cu o bucătărie, dar care era de fapt un teatru operator, cu tot cu tejghele şi podele uşor de curăţat.

Uşa din celălalt capăt al holului era închisă şi, apropiindu-se de ea, Em ştia că va fi încuiată. Se va trezi blocată în capătul acela al coridorului, dacă bărba-tul intra din capătul cu bucătăria/sufrageria. Blocată şi neavând unde să fugă, iar în zilele acestea alergatul era singurul lucru la care se pricepea, singurul lucru care i se *potrivea*.

Îşi trase pantalonii scurţi în sus – avea impresia că plutesc pe ea acum, după ce cusătura din spate se desfăcuse – şi apucă clanţa. Premoniţia pusese atât de tare stăpânire pe ea încât pentru un moment nu-i veni să creadă când clanţa se răsuci în mâna ei. Împinse uşa şi păşi în ceea ce trebuia să fie dormitorul lui Pickering. Era aproape la fel de steril ca încăperea pentru oaspeţi, însă nu întru totul. Pentru început, erau două perne în loc de doar una sin-gură, iar cuvertura de pe pat (care părea să fie geamănul celui din camera

pentru oaspeţi) fusese trasă într-un triunghi precis, pregătită să-l primească pe stăpân în confortul cearşafurilor proaspete, după o zi de muncă grea. Iar pe podea era un covor. Un simplu preş ieftin de nailon, dar se întindea dintr-un perete în celălalt. Henry fără-ndoială ar fi spus că e modelul special Mamut; se potrivea însă cu pereţii şi făcea camera să arate mai puţin scheletică decât celelalte. Mai era şi o mescioară de scris – semăna cu un pupitru vechi de şcoală – şi un scaun simplu de lemn. Şi chiar dacă acestea erau recuzite destul de mici în comparaţie cu decorul biroului, cu geamul lui mare (şi din nefericire oblonit) şi computerul scump, avea impresia că mescioara aceea fusese *folosită*. Că Pickering şezuse la ea şi scrisese de mână, adus de spate ca un copil într-o sală de clasă dintr-o şcoală de la ţară. Ce scrisese, la asta ea nu-şi dorea să se gândească.

Şi geamul de aici era mare. Şi, spre deosebire de geamurile din birou şi camera de oaspeţi, nu era oblonit. Înainte ca Em să se uite afară şi să vadă ce se afla dincolo, atenţia îi fu atrasă de o fotografie de pe perete, lângă pat. Nu era agăţată şi categoric nu era înrămată, ci era doar prinsă acolo cu o piuneză. În jurul ei, în perete erau alte găuri mici, ca şi când alte poze ar fi fost prinse acolo de-a lungul anilor. Acesta era un cadru color cu data de 19-4-07 imprimată digital în colţul drept. Fusese făcută cu o cameră de modă veche, nu cu una digitală, judecând după hârtie, şi nu de către cineva cu mare har pentru arta fotografică. Pe de altă parte, poate că fotograful fusese surescitat. Aşa cum hienele devin surescitate, bănuia ea, la lăsarea serii, când simt miros de pradă proaspătă. Era ceţoasă, luată parcă prin lentile transfocatoare, iar subiectul nu era centrat. Subiectul era o femeie tânără cu picioare lungi, îmbrăcată în pantaloni scurţi de dril şi un tricou strâmt pe care scria BEER O'CLOCK BAR. Pe palma stângă ţinea în echilibru o tavă, ca o chelneriţă într-un vechi tablou vesel de Norman Rockwell. Râdea. Avea păr blond. Em nu putea fi sigură că era vorba de Nicole, nu din poza aceea înceţoşată şi după acele câteva clipe şocante când se uitase la fata moartă din portbagajul Mercedesului... însă *era* sigură. Inima ei era sigură.

Rusty: *N-are importanţă, dulceaţă. Trebuie să pleci de aici. Trebuie să ajungi în câmp liber, unde poţi alerga.*

Ca pentru a dovedi aceasta, uşa dintre bucătărie şi sufragerie se trânti de perete – aproape destul de tare cât să zboare din ţâţâni, judecând după sunet.

Nu, gândi ea. O părăsi orice senzaţie de la mijloc în jos. Nu credea că se udase din nou, însă nici nu şi-ar fi putut da seama dacă o făcuse. *Nu, nu se poate.*

– Vrei să jucăm dur? strigă Pickering. Vocea lui părea uluită şi voioasă. Bine, pot să joc dur. Sigur. Nicio problemă. Aşa vrei? S-a făcut. Tati îţi va face pe plac.

Venea. Traversa sufrageria. Em auzi un bufnet urmat de un trăncănit sec când bărbatul se împiedică în unul dintre celelalte scaune (poate cel din capătul „tatei" al mesei) şi-l împinse deoparte. Lumea se îndepărtă în sincope de ea, devenind cenuşie chiar dacă încăperea aceea era relativ luminoasă acum, că furtuna se împrăştia.

Îşi muşcă buza spartă. Asta îi trimise un pârâiaş de sânge proaspăt pe bărbie în jos, însă readuse şi culoare şi realitate în lumea înconjurătoare. Em trânti uşa şi dibui după încuietoare. Nu *exista* o încuietoare. Se uită în jur şi ochii i se opriră la scaunul nepretenţios de lemn de la mescioara nepretenţioasă de lemn. În timp ce Pickering începea să alerge împleticit, trecând de spălătorie şi de birou – şi avea oare cuţitul de măcelar strâns într-o mână? Sigur că-l avea – ea apucă scaunul, îl aşeză sub clanţă şi-l înclină. După doar o clipă, bărbatul lovi uşa cu ambele mâini.

Ea îşi spuse că dacă şi duşumeaua de acolo ar fi fost din scânduri de stejar, scaunul ar fi alunecat ca un puc pe gheaţă. Poate că l-ar fi ridicat ea şi l-ar fi ţinut pe Pickering la distanţă cu el: Em, Neînfricata Îmblânzitoare de Lei. Puţin probabil. În orice caz, acolo era covor pe jos. Un preş ieftin de nailon, însă era gros – măcar avea acest atribut. Picioarele înclinate ale scaunului se înfipseră şi se înţepeniră, chiar dacă ea văzu covorul făcând un val.

Pickering răcni şi începu să izbească uşa cu pumnii. Em spera că ţinea cuţitul în continuare în mână în timp ce făcea asta; poate avea din greşeală să-şi taie singur gâtul.

– Deschide uşa! urlă el. Deschide! Doar îţi complici situaţia!

De parcă aş putea, gândi Emily, dându-se în spate. Şi uitându-se înapoi. Acum ce? Geamul? Ce altceva? Exista doar uşa aceea, aşa că doar geamul rămânea.

– Mă scoţi din minţi, don'şoară!

Ba nu, tu erai deja ieşit din minţi. Erai nebun de legat!

Vedea bine că geamul era din acela făcut doar pentru privit, nu pentru deschis. Datorită aerului condiţionat. Deci ce urma? Să sară pe el aidoma lui Clint Eastwood într-un western spaghetti de demult? Suna posibil; era categoric

genul de lucru care-i surâdea în copilărie, însă bănuia că se va tăia peste tot dacă ar fi pus cu adevărat planul în practică. Clint Eastwood şi The Rock şi Steven Seagal foloseau cascadori când venea vorba de secvenţe cu săritul prin vitrina barului. Iar cascadorii *înşişi* foloseau sticlă specială.

Auzi bubuitul rapid al paşilor de dincolo de uşă când bărbatul mai întâi se dădu în spate şi apoi se avântă înainte. Uşa era grea, însă Pickering nu glumea şi tăblia se cutremură în ramă. De această dată scaunul sări înapoi cinci sau şase centimetri înainte să se opună. Mai rău, valul acela străbătu iarăşi covorul şi Em auzi un pârâit asemănător cu al benzii adezive cedând. Pickering era remarcabil de vioi pentru cineva care fusese bătut peste cap şi umeri cu o bucată solidă de arţar roşu, doar că – desigur – era deopotrivă nebun şi îndeajuns de sănătos la cap ca să ştie că dacă ea scăpa, avea să fie prins. Em bănuia că acesta era un stimulent puternic.

Trebuia să-l lovesc dracului cu tot scaunul ăla, gândi ea.

– Vrei să ne jucăm? gâfâi el. *Eu* o să mă joc. Sigur. Sută-n mie. Dar tu eşti pe terenul *meu* de joacă, bine? Şi uite... că... *vin!*

Lovi uşa din nou. Aceasta se zdruncină în canaturi, acum cu ţâţânile slăbite, şi scaunul sări înapoi alţi cinci sau şase centimetri. Em vedea găuri întu-necate sub formă de lacrimă între picioarele înclinate ale scaunului şi uşă: rupturi în covorul ieftin.

Pe geam, deci. Dacă era să moară sângerând de la Dumnezeu ştie cât de multe răni, prefera să şi le facă ea însăşi. Poate... dacă se înfăşura în cuvertură...

Atunci ochii îi căzură pe masa de scris.

– Domnule Pickering! strigă ea, apucând masa de margini. Stai! Vreau să-ţi propun un târg!

– Nu fac târguri cu curvele, bine? zise el arţăgos, dar se oprise un moment – poate ca să-şi recapete suflul – şi asta îi dădu ei timp. Doar de timp avea nevoie. Doar timp putea obţine de la el; nu avea nevoie să audă din partea lui că nu era omul care face târguri cu curvele. Care-i planul tău cel mare? Spune-i lui tăticu'.

În momentul acela, masa era planul ei. O ridică, aproape convinsă că spatele ei suprasolicitat va pocni de-a dreptul ca un balon. Însă masa era uşoară şi fu şi mai uşoară când de pe ea căzură mai multe teancuri de manuale universitare, după cum arătau, legate cu elastic.

– Ce faci? întrebă el tăios, apoi: Nu face aia!

Em alergă spre geam, după care se opri brusc şi aruncă masa. Sunetul de sticlă spartă fu enorm. Fără să stea să se gândească sau să se uite – gânditul n-ar fi ajutat-o cu nimic în clipa aceea, iar uitându-se nu putea decât să se sperie dacă distanţa până jos era mare – trase cuvertura de pe pat.

Pickering izbi iarăşi uşa şi chiar dacă scaunul rezistă şi acum (ea ştiu asta; dacă ar fi cedat, bărbatul ar fi alergat prin cameră dând s-o apuce), ceva scoase un trosnet lemnos puternic.

Em se înfăşură în cuvertură de la bărbie până la picioare, arătând pentru un moment ca o indiancă în viziunea lui N.C. Wyeth pe cale să pornească la drum într-o furtună de zăpadă. Apoi sări prin gaura zimţată din geam tocmai când uşa se deschise forţat în urma ei. Mai multe săgeţi de sticlă înţepe-nite în ramă răniră cuvertura, dar nici măcar una n-o atinse pe Em.

– *O, curvă tâmpită şi enervantă!* strigă Pickering, în urma ei – *aproape* în urma ei – după care ea plonjă prin aer.

9 Gravitaţia e mama tuturor

Fusese băieţoasă în copilărie, prefera jocurile pentru băieţi (cel mai bun se numea simplu Pac-Pac), desfăşurate în pădurea din spatele casei lor din suburbiile din Chicago, decât să piardă vremea cu Barbie şi Ken pe verandă. Purta jeanşi şi tenişi, îşi ţinea părul prins la spate în coadă. Ea şi prietena ei cea mai bună, Becka, urmăreau la TV, în loc de filme cu gemenele Olsen, filme vechi cu Eastwood şi Schwarzenegger, iar când se uitau la *Scooby-Doo*, se identificau mai degrabă cu căţelul decât cu Velma sau Daphne. Vreme de doi ani, în gimnaziu, numiseră masa de prânz Scooby Snacks.

Şi se căţărau în copaci, desigur. Emily parcă îşi amintea că ea şi Becka pe-trecuseră o vară întreagă în copaci, fiecare în curtea ei. Probabil că aveau nouă ani atunci. În afară de lecţia tatălui ei despre cum se cade, singurul lucru pe care Em şi-l amintea clar despre vara căţăratului în copaci era mama ei

aplicând o cremă albă pe nasul ei în fiecare dimineaţă şi spunându-i: *Să nu ţi-o ştergi, Emmy!* pe vocea ei impunătoare, dacă-nu-mă-asculţi-te-omor.

Într-o zi, Becka îşi pierduse echilibrul şi fusese cât pe ce să cadă cinci metri pe peluza familiei Jackson (poate doar trei, însă la vremea aceea fetelor li se păruse că sunt opt metri... ba chiar şaisprezece). Se salvase apucându-se de o cracă, dar apoi rămăsese agăţată acolo, strigând după ajutor.

Rusty tundea peluza. Se apropiase încet – da, încet; întârziase chiar şi să oprească maşina de tuns iarba Briggs & Stratton – şi întinsese braţele. „Sari“, spusese el, şi Becka, fata care doar de doi ani nu mai credea în Moş Crăciun şi care încă arbora o încrederea sublimă, sărise. Rusty o prinsese fără probleme, apoi îi strigase lui Em să coboare din copac. Le făcuse pe ambele fete să şadă la rădăcină. Becka plângea puţin şi Em era speriată – mai mult de faptul că de-acum căţăratul în copaci avea să devină un lucru *interzis*, cum era mersul la magazinul de la colţ după ora şapte seara.

Rusty nu le interzisese asta (deşi mama lui Emily ar fi făcut-o, dacă s-ar fi uitat pe geamul de la bucătărie), ci le învăţase cum se cade. Şi apoi ele exer-saseră vreme de aproape o oră.

Ce zi minunată fusese aceea!

Când sări pe geam, Emily văzu că distanţa până la patioul din lespezi de jos era bunicică. Poate doar trei metri, însă ei i se părură că sunt opt în timp ce cădea cu cuvertura în care era înfăşurată fluturând în jurul său. Sau şaisprezece.

Lăsaţi genunchii să se strângă, le spusese Rusty în urmă cu şaisprezece sau şaptesprezece ani, în Vara Căţăratului în Copaci, cunoscută şi ca Vara Zgomotului Alb. *Nu le cereţi să preia şocul. O vor face – în nouă din zece cazuri, dacă distanţa nu e prea mare, o vor face –, dar v-aţi putea alege cu o ruptură de os. Şold, picior sau gleznă. Gleznă, cel mai probabil. Ţineţi minte că gravitaţia e mama tuturor. Lăsaţi-vă în voia ei. Lăsaţi să vă îmbrăţişeze. Lăsaţi genunchii să se strângă, apoi ghemuiţi-vă şi rostogoliţi-vă.*

Em atinse lespezile roşii, în stil spaniol, şi lăsă genunchii să se strângă. În acelaşi timp, răsuci umărul şi îşi aruncă greutatea pe partea stângă. Lăsă bărbia în piept şi se rostogoli. Nu simţi deloc durere – nu *imediat* –, însă o străbătu o vibraţie puternică, de parcă trupul ei ar fi devenit o ghenă goală şi cineva ar fi aruncat pe ea o piesă mare de mobilier. Îşi ţinu totuşi capul ferit, să nu

se lovească de pământ. Şi nu credea că-şi rupsese vreun os, deşi doar după ce avea să se ridice în picioare urma să ştie asta.

Lovi o masă metalică de patio destul de tare ca să o răstoarne. Apoi se ridică în picioare, convingându-se că era suficient de întreagă la corp să facă asta abia după ce chiar o făcu. Se uită în sus şi-l văzu pe Pickering privind pe geamul spart. Chipul lui era schimonosit într-o grimasă şi agita cuţitul prin aer.

– *Stai aşa!* strigă el. Nu fugi şi *stai pe loc!*

Vezi să nu, gândi Em. Ultimele vestigii ale ploii din acea după-amiază se transformaseră în ceaţă, punctându-i faţa întoarsă către cer cu picături de rouă. Îi dădea un sentiment divin. Îi arătă bărbatului degetul mijlociu, după care îl scutură, ca să fie bine înţeleasă.

Pickering răcni:

– *Nu-ndrăzni tu să-mi arăţi muie, pizdă!*

Şi aruncă spre ea cuţitul. Nici măcar pe aproape. Căzu pe piatră cu un zăngănit şi alunecă sub grătarul pe gaz în două bucăţi, lama şi plăselele. Când Em ridică iarăşi privirea, în spărtura geamului nu mai era nimeni.

Vocea tatălui ei îi spuse că Pickering venea; Em nu avea însă nevoie de această informaţie de ultimă oră. Se duse la marginea patioului – călcând fără probleme, fără a şchiopăta, deşi bănuia că pentru asta trebuia să mulţumească puseului de adrenalină – şi se uită în jos. Trei paşi amărâţi până la nisip şi iarba de pampas. Floare la ureche în comparaţie cu căzătura căreia tocmai îi su-pravieţuise. Dincolo de patio se întindea plaja, locul care găzduise atât de multe alergări de dimineaţă.

Se uită în cealaltă direcţie, către drum. Nu era bine. Zidul urât de beton era prea înalt. Şi Pickering venea. Sigur că venea.

Puse o mână pe zidăria ornamentală şi sări în nisip. Iarba de pampas îi gâdilă coapsele. Urcă degrabă duna dintre Cutia de Pilule şi plajă, sumeţindu-şi pantalonii scurţi distruşi şi uitându-se iar şi iar peste umăr. Nimic... încă nimic... şi apoi Pickering ieşind valvârtej pe uşa din spate, urlând la ea să rămână imediat pe loc. Se descotorosise de pelerina galbenă şi mai înşfăcase un obiect ascuţit. Îl flutura în mâna stângă în vreme ce alerga pe trotuar spre patio. Em nu reuşea să vadă ce era şi nici nu voia să reuşească. Nu voia să-l ştie atât de aproape pe bărbat.

Putea să-l lăsase în urmă, alergând. Ceva din pasul lui spunea că va prinde viteză scurt timp şi apoi va obosi, indiferent cât de tare îl stârneau nebunia şi teama lui de expunere.

Ea îşi spuse: *Parcă pentru asta m-aş fi antrenat de la bun început.*

Cu toate acestea, aproape făcu o greşeală capitală când ajunse la plajă, aproape se întoarse spre sud. Astfel ar fi ajuns la capătul Vermillion Key în mai puţin de o jumătate de kilometru. Sigur, s-ar fi putut îndrepta spre ghereta pazniculuide pod când ajungea acolo (ar fi strigat cât o ţineau bojocii după ajutor, de fapt), dar dacă Pickering îi făcuse ceva lui Deke Hollis – şi se temea că aşa era – ea s-ar frige. Poate că ar fi trecut vreo barcă şi ea ar fi putut striga într-acolo, însă bănuia că Pickering depăşise de mult momentul în care ceva l-ar fi putut opri; în această clipă, probabil că ar fi fost gata să o înjunghie până la moarte şi pe scena Radio City Music Hall sub privirea dansatoarelor de la Rockettes.

Aşa că se întoarse în schimb spre nord, unde aproape trei kilometri de plajă goală se întindeau între ea şi Bojdeuca Verde. Îşi aruncă tenişii din picioare şi începu să alerge.

10 Nu se aşteptase în schimb la atâta frumuseţe

Nu era prima oară când alerga pe plajă după una dintre acele scurte, dar puternice furtuni de după-amiază şi senzaţia umezelii care i se strângea pe faţă şi braţe era familiară. La fel erau şi vuietul crescut al valurilor (era la momentul fluxului şi plaja se îngustase, devenind o simplă fâşie), şi mirosurile mai puternice: sare, alge, flori, ba chiar şi lemn ud. Se aşteptase să fie speriată – aşa cum bănuia că erau speriaţi în condiţii de luptă oamenii care executau misiuni periculoase care de regulă (dar nu întotdeauna) ieşeau bine. Nu se aşteptase în schimb la atâta frumuseţe.

Ceaţa venise dinspre Golf. Apa era o fantomă verde-mat care înainta sincopat către ţărm, prin alb. Peştii trebuie să fi fost puşi pe fugă, deoarece largul mării se transformase într-un bufet cu mâncare pe săturate pentru pelicani.

Pe cei mai mulţi îi vedea ca pe nişte umbre care îşi strângeau aripile şi intrau în picaj spre apă. Alţi câţiva săltau pe valuri mai aproape, aparent la fel de morţi ca nişte momeli, dar privind-o. Departe, în stânga ei, soarele era o monedă mică, oranj-galbenă, cu privire obosită.

Se temea că i se va înţepeni din nou gamba – dacă se întâmpla asta, era ter-minată, gata. Aceasta era însă o activitate cu care se obişnuise şi, chiar dacă o simţea niţel caldă, era totuşi destul de relaxată. Mai mult o îngrijorau şalele, care emiteau un junghi la fiecare al treilea sau al patrulea pas şi care trimiteau un fulger de durere la fiecare aproximativ o duzină. Dar le vorbea în gând, le lua cu binişorul, le promitea băi calde şi masaje shiatsu după ce se termina povestea asta şi creatura sălbatică ce o urmărea era ferecată bine la închisoa-rea ţinutului Collier. Părea să funcţioneze. Fie asta, fie alergatul era el însuşi un soi de masaj. Avea motive să creadă că aşa era.

Pickering mai urlă de două ori să se oprească, apoi tăcu, păstrându-şi suflul pentru alergat. Ea se uită îndărăt o dată şi estimă că bărbatul era la aproximativ şaptezeci de metri depărtare, singurul lucru care-l făcea să iasă în evidenţă în ceaţa după-amiezii târzii fiind cămaşa sa Izod roşie. Se uită din nou şi-l văzu mai bine; reuşi să-i vadă pantalonii kaki pătaţi de sânge. Cincizeci de metri depărtare. Dar gâfâia. Bine. Dacă gâfâia era bine.

Emily sări peste un morman de lemne şi pantalonii scurţi îi alunecară în jos, amenin ţând s-o împiedice. Nu avea timp să se oprească şi să-i dea jos, aşa că trase cu sălbăticie de ei în sus, dorindu-şi să fi avut un şiret pe care să-l poată strânge, poate chiar ţine între dinţi.

Din spatele ei se auzi un strigăt şi i se păru că aude în el frică şi furie deo -potrivă. Suna ca şi când Pickering ar fi înţeles în sfârşit că lucrurile s-ar putea să nu meargă după placul lui. Em riscă încă o privire înapoi, sperând, iar spe-ranţa ei nu fu zadarnică. Bărbatul se împiedicase în mormanul de lemne peste care ea sărise şi căzuse în genunchi. Noua lui armă zăcea alături, desenând un X în nisip. Foarfecă, deci. Foarfecă de bucătărie. Din aceea mare pe care bucătarii o folosesc pentru a tăia cartilagii şi oase. Pickering o apucă în mână şi se opinti în picioare.

Emily alergă mai departe, crescând viteza puţin câte puţin. Nu se gândise să facă asta, dar nu credea nici că asta-i dictase corpul să facă. Exista ceva între corp şi minte, o interfaţă. Aceea era partea care voia să deţină controlul

acum

şi Em îi îngădui să-l preia. Acea parte voia ca ea să se pornească doar puţin câte puţin, aproape cu blândeţe, astfel încât animalul din urma sa să nu-şi dea seama ce face. Acea parte voia să-l stârnească pe Pickering să crească viteza pentru a se ţine după ea, poate chiar să reducă niţel distanţa. Acea parte voia să-l epuizeze complet, să-l aducă la capătul puterilor. Acea parte voia să-l audă cum gâfâia şi şuiera. Poate chiar cum tuşea, dacă era fumător (deşi asta părea o speranţă prea mare). Apoi ea avea să intre în acea viteză sporită pe care ştia că o are, dar pe care rareori o folosea; acea viteză părea întotdeauna că sfi-dează soarta, cumva – ca şi când ţi-ai lua aripi de ceară într-o zi însorită. Acum însă nu avea de ales. Iar dacă sfidase soarta, o făcuse atunci când se răsucise pentru a privi în curtea pavată cu piatră a Cutiei de Pilule prima dată.

Şi ce alegere am avut, odată ce i-am văzut părul? Poate că soarta m-a sfidat pe mine.

Alergă mai departe, lăsând în nisip urmele trecerii ei. Se uită iarăşi înapoi şi-l văzu pe Pickering la doar patruzeci de metri depărtare, însă patruzeci de metri era bine. Ţinând cont cât de roşu şi încordat era la faţă, patruzeci de metri era foarte bine.

Către vest şi direct deasupra ei, norii se depărtară cu o grabă tropicală, luminând pe dată ceaţa şi transformând-o din cenuşiu sumbru în alb orbitor. Pete de soare punctară plaja ca nişte reflectoare; Em intră alergând într-una şi apoi ieşi dintr-un singur pas, simţind temperatura crescând şi apoi coborând la loc, când ceaţa o îmbrăţişă din nou. Era ca şi când ar fi fugit pe lângă uşa deschisă a unei spălătorii într-o zi friguroasă. Înaintea sa, albastrul pâ-clos se deschise într-un ochi de pisică lung. Un curcubeu dublu ţâşni din el, fiecare culoare arzând distinctă de alta. Braţele dinspre vest străbăteau ceaţa tot mai rară şi pătrundeau în apă; cele care se curbau în jos spre continent dispăreau între palmieri şi arbuştii de lăuruscă cerată.

Piciorul drept atinse uşor glezna stângă şi ea se împletici. Un moment fu cât pe ce să cadă, după care îşi recăpătă echilibrul. Acum însă el era la doar treizeci de metri distanţă, iar treizeci erau prea puţini. Gata cu admiratul curcubeielor. Dacă nu-şi vedea de treabă, cele dinaintea ei aveau să fie ultimele pe care le vedea.

Ridică din nou ochii în faţă şi acolo era un bărbat. Stătea până la glezne în apă şi se uita ţintă la ei. Purta doar o pereche de jeanşi tăiaţi scurţi şi o bandană

roşie la gât. Avea pielea brună; părul şi ochii lui erau închişi la culoare. Era scund de statură, însă la corp era în formă maximă. Păşi afară din apă şi Em văzu îngrijorarea de pe chipul său. O, slavă Domnului, îngrijorare.

– Ajutor! strigă ea. *Ajută-mă!*

Expresia de îngrijorare se adânci.

– *Señora? Qué ha pasado? Qué es lo que va mal?*

Ştia puţină spaniolă – o rupea – dar auzindu-l pe el vorbind-o, toate cunoştinţele de limbă o părăsiră. Nu avea importanţă. Acesta era aproape sigur unul dintre îngrijitorii de la casele mari. Profitase de ploaie pentru a se răcori în Golf. Poate că nu avea carte verde, însă nici nu avea nevoie de una pentru a-i salva viaţa. Era un bărbat, era evident vânjos şi era îngrijorat. I se aruncă în braţe şi simţi apa de pe el luându-se pe pielea şi tricoul ei.

– E nebun! îi strigă ea în faţă. Putea face asta deoarece erau aproape de aceeaşi înălţime. Şi măcar un cuvânt în spaniolă îi veni în minte. Unul valoros, credea ea, în această situaţie. *Loco! Loco, loco!*

Tipul se întoarse, cu un braţ petrecut ferm pe după ea. Emily se uită în direcţia în care se uita el şi-l văzu pe Pickering. Pickering surâdea. Era un surâs lejer, întru câtva timid. Până şi petele de sânge de pe pantaloni şi faţa umflată nu făceau surâsul acela întru totul neconvingător. Iar foarfeca nu se vedea nicăieri, asta era mai rău. Mâinile lui – cea dreaptă tăiată şi acum cu crustă de sânge între arătător şi degetul mijlociu – erau goale.

– *Es mi esposa*, zise el. Tonul era la fel de timid – şi de convingător – ca surâsul. Până şi faptul că gâfâia părea în regulă. *No te preocupes. Ella tiene...* Spaniola fie îl abandonă, fie păru să-l abandoneze. Depărtă mâinile, continuând să surâdă. Probleme? Are probleme?

În ochii hispanicului se aprinse lumina înţelegerii şi a uşurării.

– *Problemas?*

– *Sí*, încuviinţă Pickering. Apoi duse o mână la gură şi făcu gestul înclinării unei sticle.

– A! zise hispanicul, mişcând afirmativ din cap. *Beut!*

– Nu! strigă Em, simţind că individul urma să o împingă de-a dreptul în braţele lui Pickering, dorindu-şi să scape de această neaşteptată *problema*, de această neaşteptată *señora.* Suflă atunci în faţa bărbatului pentru a-i demonstra că nu mirosea a băutură. O lovi inspiraţia şi îşi atinse buza umflată. *Loco!* El a făcut asta!

– Nu, şi-a făcut-o singură, colega, spuse Pickering. Bine?

– Bine, zise hispanicul şi încuviinţă, însă nu o împinse pe Emily spre Pickering. Acum părea indecis. Şi un alt cuvânt îi veni lui Emily în minte, ceva reţinut dintr-o emisiune educativă pentru copii pe care o urmărea – probabil cu loiala Becka – atunci când nu urmărea *Scooby-Doo*.

– *Peligro*, spuse ea, forţându-se să nu strige. Doar *esposas* nebune strigă. Îşi aţinti ochii în ochii înotătorului hispanic. *Peligro*. El! *Señor Peligro!*

Pickering râse şi întinse mâna către ea. Panicată de apropierea lui (era ca şi când unei prese de balotat i-ar fi crescut dintr-odată mâini), îl împinse. Bărbatul nu se aştepta la asta şi încă avea răsuflarea tăiată. Nu căzu la pământ, dar se împletici un pas înapoi, cu ochii larg căscaţi. Şi foarfeca îi căzu dintre betelia pantalonilor săi scurţi şi scobitura spatelui, unde o pitise. Preţ de un moment, toţi trei se uitară ţintă la X-ul de metal din nisip. Valurile vuiau monoton. Păsările strigau din ceaţa tot mai rară.

11 Apoi se ridică şi-o rupse din nou la fugă

Surâsul lejer al lui Pickering – cel pe care trebuie că-l folosise cu atât de multe „nepoţele“ – ieşi din nou la suprafaţă.

– Pot explica asta, dar n-am destule cuvinte. O explicaţie perfect valabilă, bine! Se lovi peste piept ca Tarzan. *No Señor Loco, no Señor Peligro,* bine? Şi poate că ar fi ţinut. Dar apoi, zâmbind în continuare, arătând spre Em, spuse: *Ella es bobo perra*.

Ea habar nu avea ce însemna *bobo perra*, însă văzu felul în care faţa lui Pickering se schimbă când o spuse. Cel mai mare efect îl avu buza de sus, care se zbârci şi apoi se ridică, aşa cum face botul unui câine când mârâie. Cu o mişcare de braţ, hispanicul o împinse pe Em un pas în spate. Nu complet în spatele său, dar aproape, iar semnificaţia era clară: protecţie. Apoi se aplecă, întinzându-se după X-ul metalic din nisip.

Dacă s-ar fi întins înainte să o împingă pe Em în spate, lucrurile poate că ar fi ieşit totuşi bine. Doar că Pickering văzu că dezavantajul înclina de partea sa

şi sări el însuşi după foarfecă. O înşfăcă primul, căzu în genunchi şi înfipse vârfurile în piciorul stâng, plin de nisip, al hispanicului. Individul ţipă, deschizând ochii complet, înnebunit de durere.

Se întinse după Pickering, însă acesta se lăsă întâi pe o parte, apoi se ridică (*Tot iute e*, gândi Em) şi se îndepărtă cu mişcări fluide. După care se apropie din nou. Înfăşură un braţ pe după umerii voinici ai hispanicului într-o îmbrăţişare prietenească şi-i înfipse foarfeca în piept. Hispanicul încercă să riposteze, dar Pickering îl ţinu bine, înjunghiind şi iar înjunghiind. Nicio împunsătură nu era adâncă – Pickering lovea prea repede pentru asta –, totuşi sângele curgea peste tot.

– *Nu!* strigă Emily. *Nu, încetează!*

Pickering se întoarse către ea doar pentru o clipă, cu ochii luminoşi şi cumpliţi, apoi îl înjunghie pe hispanic în gură, foarfeca intrând destul de adânc încât ochiurile de oţel pentru degete să lovească în dinţii omului.

– Bine? întrebă el. Bine? E bine? Ţi-ajunge aşa, mocofan idiot?

Emily se uită în jur după ceva, orice, o bucată de lemn cu care să-l lo-vească, dar nu era nimic. Când întoarse privirea, foarfeca era înfiptă într-un ochi al hispanicului. Bărbatul se prăbuşi încet, aproape părând să se îndoaie de mijloc, şi Pickering se aplecă odată cu el, încercând să smulgă foarfeca.

Em se năpusti spre el, strigând. Lăsă umărul jos şi-l lovi în pântece, dându-şi seama într-o parte îndepărtată a conştientului său că era un pântece moale – o mulţime de mese bune fuseseră depozitate acolo.

Pickering căzu lat pe spate, gâfâind fără aer, aruncându-i priviri mânioase. Când ea încercă să se retragă, el o prinse de piciorul stâng şi înfipse unghiile în carne. Lângă ea, hispanicul zăcea pe-o rână, zvâcnind şi plin de sânge. Singura trăsătură pe care o mai putea distinge pe o faţă care fusese frumoasă cu treizeci de secunde în urmă era nasul.

– Vino aici, don’şoară, zise Pickering şi o trase către sine. Lasă-mă să te distrez, bine? Eşti de-acord cu distracţia, curvă ieftină ce eşti?

Era puternic şi chiar dacă ea se trăgea în nisip, cu degetele făcute gheare, el câştiga. Em îi simţi răsuflarea caldă în talpă şi apoi dinţii lui se afundară până la gingii în călcâi.

Nu simţise nicicând o asemenea durere; făcu fiecare

grăunte de nisip de pe plajă să iasă perfect în evidenţă în ochii ei larg deschişi. Em strigă

şi lovi cu piciorul drept. Mai mult din noroc – nu mai avea de mult luxul ţintei – îl nimeri, şi încă din plin. Pickering urlă (un urlet înfundat) şi agonia înţepătoare din călcâiul ei stâng se opri la fel de brusc cum înce-puse, lăsând în urmă doar o durere arzătoare. Ceva plesnise în faţa lui Pickering. Ea o simţise şi auzise deopotrivă. Credea că era vorba de un pomete. Poate nasul.

Se rostogoli în mâini şi genunchi, încheietura umflată a mâinii strigând de durere, o durere care aproape rivaliza cu aceea de la picior. Preţ de un moment semănă, chiar şi cu pantalonii scurţi rupţi coborâţi din nou pe şolduri, ca un alergător în bloc-start, aşteptând semnalul de începere. Apoi se ridică şi-o rupse din nou la fugă, doar că acum într-un soi de şchiopătat săltat. Se duse mai aproape de apă. Capul îi vâjâia de lucruri fără noimă (că trebuia să arate ca un ajutor de şerif şchiop într-un vechi western TV, de pildă – gândul doar îi fulgeră mintea, apărând şi dispărând în neant), însă partea orien-tată spre supravieţuire era în continuare destul de lucidă cât să-şi dorească să alerge pe nisip tasat. Trase înnebunită de pantaloni şi văzu că avea mâinile pline de nisip şi sânge. Cu un suspin, se şterse mai întâi cu una şi apoi cu cea-laltă pe tricou. Aruncă o privire îndărăt peste umărul drept, sperând cu disperare, însă bărbatul venea din nou.

Se străduia cât putea de tare, *alerga* cât putea de tare şi nisipul – rece şi ud acolo pe unde alerga ea – îi alina puţin focul durerii din călcâi, însă tot nu reuşea să atingă ceva ce să aducă măcar cu vechiul ei ritm. Se uită înapoi şi îl văzu apropiindu-se, punând totul la bătaie în sprintul final. Înaintea ei, curcubeiele se stingeau pe măsură ce ziua devenea neîncetat mai luminoasă şi mai călduroasă.

Se străduia cât de tare putea şi ştia că asta nu avea să fie destul. Ar fi putut întrece o femeie bătrână, ar fi putut întrece un bărbat bătrân, şi-ar fi putut întrece propriul sărman soţ, însă nu-l putea întrece pe nenorocitul nebun din spatele ei. Avea să o prindă. Se uită după o armă cu care să-l lovească atunci, dar tot nimic. Văzu rămăşiţele carbonizate ale unui foc de tabără pe plajă, doar că era mult prea departe înainte şi prea departe faţă de apă, aproape de locul unde dunele şi iarba de pampas puneau stăpânire pe plajă. Ar fi prins-o şi mai repede dacă se abătea din drum în direcţia aceea, unde nisipul era moale şi perfid. Lucrurile erau şi aşa destul de rele acolo, lângă apă. Îl auzea apropiindu-se,

gâfâind aspru şi trăgând în piept sângele de la nasul spart. Auzea chiar şi lipăitul rapid al tenişilor lui pe nisipul ud. Îşi dorea atât de tare să mai fie cineva pe plajă încât, pentru un moment, avu o halucinaţie şi văzu un bărbat înalt, cu păr alb şi nas mare coroiat şi piele aspră, închisă la culoare. Apoi înţelese că mintea sa înflăcărată alcătuise imaginea propriului ei tată – o ultimă speranţă – şi iluzia se spulberă.

El se apropie destul cât să întindă mâna după ea. Îi atinse spatele tricoului, aproape apucă materialul, căzu. Data următoare nu avea să mai rateze. Ea schimbă direcţia spre apă, intrând întâi până la glezne, apoi până la gambe. Era singurul lucru la care se putea gândi, ultimul lucru. Avea o idee – ne-formată, nearticulată – fie de-a înota departe de el, fie de a-l înfrunta măcar în apă, unde poate că ar fi pe poziţii cât de cât egale; dacă nu altceva, apa putea încetini loviturile aprige de foarfecă. Asta dacă reuşea să ajungă la o adâncime destul de mare.

Înainte să se poată arunca înainte şi să înceapă să înoate – înainte să poată ajunge în apă măcar până la coapse – el o apucă de gâtul tricoului şi o trase înapoi, târând-o către mal.

Em văzu foarfeca apărând deasupra umărului ei stâng şi o apucă. Încercă să răsucească, însă degeaba. Pickering se proţăpise în apă până la genunchi, cu picioarele depărtate, înfipte bine împotriva forţei valurilor care se retrăgeau, răscolind nisipul. Se împiedică în unul şi căzu peste el. Se prăbuşiră împre-ună în apă.

Reacţia lui Pickering fu rapidă şi inconfundabilă, până şi în haosul acela acvatic: zbateri convulsive, împins şi tras. Adevărul se aprinse în mintea ei ca un foc de artificii într-o noapte întunecată. Nu ştia să înoate. Picke-ring nu ştia să înoate. Avea o casă lângă golful Mexicului, dar nu ştia să înoate. Şi era perfect logic. Vizitele lui pe Vermillion Key fuseseră dedicate sporturilor de interior.

Se rostogoli de lângă el şi el nu încercă să o agaţe. Bărbatul stătea cufundat până la piept în valurile înspumate, rostogolitoare, încă agitate de pe urma furtunii, şi toate eforturile lui se concentrau pe încercarea de-a se ridica şi a-şi menţine preţioasa respiraţie afară dintr-un mediu în care nu învăţase niciodată să se descurce.

Em i s-ar fi adresat, dacă şi-ar fi permis să-şi irosească suflul. Ar fi spus: *Dacă ştiam, puteam termina treaba asta imediat. Şi omul ăla sărman ar fi încă în viaţă.*

În schimb, înaintă prin apă, întinse mâna şi-l apucă.

– *Nu!* strigă el. Lovi în ea cu ambele mâini. Erau goale – probabil că pierduse foarfeca atunci când căzuse – şi era prea speriat şi dezorganizat pentru a strânge pumnii. *Nu, n-o face! Lasă-mă, curvă!*

Em nu-l lăsă. Îl trase în schimb la apă mai adâncă. El s-ar fi putut elibera din strânsoare, şi încă uşor, dacă şi-ar fi putut controla panica, însă nu putea. Iar ea înţelese că de vină probabil era mai mult decât incapacitatea de-a înota; omul suferea un soi de reacţie fobică.

Ce fel de om cu fobie de apă şi-ar cumpăra o casă lângă Golf? Ar trebui să fie nebun.

Asta o făcu de-a dreptul să râdă, deşi el o lovea, mâinile lui agitate plesnind-o întâi peste obrazul drept, apoi – tare – peste partea stângă a capului. Un jet de apă verde îi intră în gură şi ea o scuipă înapoi. Îl trase mai departe, văzu un val mare venind – neted şi sticlos, doar puţină spumă începând să se spargă pe creastă – şi-l împinse în el, cu faţa înainte. Strigătele lui deveniră gâl-gâieli gâtuite care dispărură când intră sub apă. Bărbatul se zbătu şi se cabră şi se răsuci în strânsoarea ei. Valul cel mare trecu peste ea şi Em îşi ţinu răsu-flarea. Un moment, fură amândoi sub apă şi ea îl văzu, chipul lui contorsionat într-o mască palidă a fricii şi a groazei care o făcea inumană, transformându-l în ceea ce era el cu adevărat. O galaxie de nisip pluti între ei în întinderea verde. Un peştişor zăpăcit înotă cu viteză. Ochii lui Pickering se bulbucară în orbite. Frizura lui scurtă unduia şi la asta se uita ea. Se uita atent în timp ce un lanţ argintiu de bule plutea în sus dinspre nasul ei. Iar când firele de păr schimbară direcţia, fluturând înspre Texas în loc de Florida, îl împinse cu toată puterea şi-i dădu drumul. Apoi înfipse picioarele în nisipul de pe fund şi se împinse spre suprafaţă.

Ieşi la aer şi lumină, icnind. Trase gură după gură de aer, apoi începu să meargă înapoi câte un pas o dată. Era greu să calce, chiar şi aproape de mal. Valul în retragere care i se strecura pe lângă şolduri şi printre picioare era aproape destul de puternic încât să se califice pentru titlul de curent subacvatic. Puţin mai în larg, asta şi avea să devină. Iar şi mai în larg avea să se transforme

într-o volbură şi acolo până şi cel mai vânjos înotător ar avea puţine şanse, doar dacă nu-şi păstra calmul şi nu lovea în lateral, brăzdând apa în unghi lung pentru a se întoarce la loc sigur.

Lovi din braţe, îşi pierdu echilibrul, se aşeză şi o acoperi încă un val. Era o senzaţie minunată. Rece şi minunată. Pentru prima dată de la moartea lui Amy, trăi un moment de bine. Mai mult decât bine, de fapt; o dureau toate şi înţelegea că plângea din nou şi, cu toate acestea, o încerca un sentiment divin.

Se ridică anevoie în picioare, cu tricoul ud leoarcă lipit de piept. Văzu ceva albastru-pal plutind în larg, se uită în jos la sine, se uită înapoi şi îşi dădu seama că îşi pierduse pantalonii scurţi.

– Nu face nimic, oricum erau distruşi, spuse şi începu să râdă în timp ce se înapoia spre plajă: acum în apă până la genunchi, acum până la glezne, acum doar cu labele picioarelor sub apa înspumată. Ar fi putut sta acolo mult timp. Apa rece aproape stingea durerea arzătoare de la călcâi şi era sigură că sarea făcea bine la rană; nu se spunea oare că gura unui om e locul cel mai plin de microbi de pe pământ? Da, zise ea, încă râzând, dar cine naiba este în...

Atunci Pickering ieşi la suprafaţă, strigând. Era acum la aproximativ opt metri în larg. Flutura bezmetic din ambele mâini.

– *Ajută-mă!* striga el. *Nu ştiu să înot!*

– Mi-am dat seama, spuse Em. Ridică o mână într-un gest de *bon voyage* şi agită degetele. Şi s-ar putea chiar să întâlneşti un rechin. Deke Hollis mi-a spus săptămâna trecută că bântuie pe aici.

– *Ajută*... Un val îl îngropă. Ea se gândi că nu va mai ieşi la suprafaţă, dar ieşi. Era acum la nouă metri distanţă. Cel puţin nouă. ...-*mă! Te rog!*

Vitalitatea lui era de-a dreptul uimitoare, mai cu seamă când ceea ce făcea – lovea apa cu braţele, în principal, de parcă ar fi crezut că-şi va putea lua zborul ca un pescăruş – era contraproductiv, însă plutea în derivă tot mai departe şi nu era nimeni pe plajă care să-l salveze.

Nimeni în afară de ea.

Nu avea absolut nicio şansă să se poată întoarce, Em era convinsă de asta, însă tot şontâcăi până la rămăşiţele focului de pe plajă şi luă din vatră cel mai mare dintre lemne. Apoi rămase acolo cu umbra întinzându-se în urma ei şi cu ochii în patru.

12 Presupun că prefer să cred asta

Bărbatul rezistă mult timp. Em nu avea idee cât, mai exact, deoarece el îi luase ceasul de mână. După o vreme, strigătele lui încetară. Apoi fu doar un cerc alb deasupra petei roşu-închis a cămăşii Izod şi braţe palide care încer-cau să zboare. După care, dintr-odată, dispăru. Ea se gândi că va mai zări o dată un braţ, ieşind la suprafaţă ca un periscop şi mişcându-se încet, dar nu văzu nimic. Omul pur şi simplu dispăruse. *Bâldâbâc.* Em era de-a dreptul dezamăgită. Mai târziu avea să redevină ea însăşi – o persoană mai bună, poate –, însă în clipa aceea voia ca suferinţa lui Pickering să continue. Voia ca el să moară în braţele terorii, şi încă nu degrabă. Pentru Nicole şi toate celelalte nepoţele care trebuie că fuseseră înainte de Nicole.

Oare acum sunt şi eu o nepoţică?

Bănuia că într-un fel era. Ultima nepoţică. Cea care fugise cât o ţinuseră picioarele. Cea care supravieţuise. Se aşeză lângă resturile focului de tabără şi aruncă lemnul ars. Probabil că oricum n-ar fi fost o armă foarte bună; probabil că s-ar fi sfărâmat ca băţul de cărbune al unui artist când i-ar fi aplicat prima lovitură cu el. Soarele era o pată portocaliu-aprins, aţâţând linia orizontului dinspre vest. În scurt timp, orizontul avea să ia foc.

Se gândi la Henry. Se gândi la Amy. Nu era nimic acolo, însă fusese cândva – ceva la fel de frumos ca un curcubeu dublu deasupra plajei – şi asta era plăcut de ştiut, plăcut de amintit. Se gândi la tatăl ei. În scurt timp avea să se ridice, să se împleticească până la Bojdeuca Verde şi să-l sune. Dar nu încă. Peste puţin. Pentru moment, era bine să stea acolo cu picioarele înfipte în nisip şi să-şi strângă genunchii traşi la piept cu braţele îndurerate.

Valurile veneau. Nu era niciun semn de pantalonii ei scurţi albaştri sau de cămaşa roşie de golf a lui Pickering. Golful le înghiţise pe amândouă. Oare se înecase bărbatul? Bănuia că asta era cel mai probabil, însă felul în care se dusese la fund atât de brusc, fără să-i adreseze măcar o ultimă fluturare de mână...

– Cred că l-a agăţat ceva, rosti ea în lumina crepusculului. Presupun că prefer să cred asta. Dumnezeu ştie de ce.

Pentru că eşti om, dulceaţă, spuse tatăl ei. *Doar atât.* Şi ea bănuia că acesta era adevărul, pur şi simplu.

Într-un film horror, Pickering ar fi făcut o ultimă sforţare: fie ar fi ieşit răcnind din apă, fie ar fi aşteptat-o, ud până la piele, dar la fel de ager ca întot-deauna, în şifonierul din dormitor, la întoarcerea ei acasă. Aceasta însă nu era un film horror, ci era viaţa ei. Viaţa ei neînsemnată. Avea să o trăiască, începând cu drumul lung şi anevoios de întoarcere la locul unde erau o casă şi o cheie po-trivită pentru ea ascunsă într-o cutie de Sucrets sub vechiul pitic urât de grădină cu pălărioară roşu-şters. Avea să o folosească şi avea să folosească şi telefonul. Avea să-şi sune tatăl. Apoi urma să sune la poliţie. Mai târziu, bănuia, urma să-l sune pe Henry. Credea că Henry încă avea dreptul să ştie că ea era bine, deşi nu avea să-l aibă mereu. Sau, bănuia ea, nici nu voia să-l aibă.

Deasupra Golfului, trei pelicani coborâră în zbor, atinseră apa, după care se ridicară, uitându-se în jos. Ea îi privi, ţinându-şi răsuflarea, cum atinseră un punct de echilibru perfect în aerul portocaliu. Chipul ei – din fericire, ea nu ştia asta – era acela al unui copil care e posibil să fi trăit pentru a se căţăra în copaci.

Cele trei păsări îşi strânseră aripile şi executară un picaj în formaţie.

Emily aplaudă, deşi o durea încheietura umflată a mâinii drepte, şi strigă:

– *Hei, pelicanilor!*

Apoi se şterse la ochi cu antebraţul, îşi dădu părul pe spate, se ridică în picioare şi porni la drum spre casă.

VISUL LUI HARVEY

Janet se întoarce de la chiuvetă şi, bum, dintr-odată soţul ei de aproape treizeci de ani stă la masa din bucătărie într-un tricou alb şi o pereche de boxeri Big Dog, uitându-se la ea.

Din ce în ce mai des l-a găsit pe acest comodor de Wall Street exact în locul acela şi îmbrăcat exact în felul acela, în dimineaţa zilei de sâmbătă: cu umerii lăsaţi şi ochii goi, cu fire albe iţindu-se pe obraji, cu sânii lui de bărbat umflând partea din faţă a tricoului, cu părul ridicat la spate ca un Alfalfa din *Little Rascals* îmbătrânit şi ramolit. Janet şi prietena ei Hannah s-au speriat reciproc recent (ca două fetiţe care îşi spun poveşti cu fantome noaptea) făcând schimb de poveşti despre Alzheimer: cine nu-şi mai poate recunoaşte soţia, cine nu-şi mai poate aminti numele propriilor copii.

Ea însă nu crede cu adevărat că aceste apariţii tăcute din dimineaţa de sâmbătă au vreo legătură cu instalarea timpurie a Alzheimerului; în orice altă dimineaţă din timpul săptămânii, Harvey Stevens este pregătit şi nerăbdător să plece la şase patruzeci şi cinci, un bărbat de şaizeci de ani care arată de cincizeci (mă rog, de cincizeci şi patru), îmbrăcat în unul dintre cele două costume bune ale lui, şi care încă poate parafa o tranzacţie, cumpăra la limită sau vinde rapid, cot la cot cu cei mai buni din branşă.

Nu, gândeşte ea, asta e doar o repetiţie pentru bătrâneţe, şi urăşte asta. Se teme că atunci când el se va pensiona, va fi aşa în fiecare dimineaţă, cel puţin până când ea îi va da un pahar de suc de portocale şi-l va întreba (cu o iritare crescândă pe care nu şi-o va putea reprima) dacă vrea cereale sau doar pâine prăjită. Se teme că se va întoarce de la treaba ei şi-l va vedea stând acolo într-o jerbă de lumină mult prea puternică, Harvey dimineaţa, Harvey în tricou şi boxeri, cu picioarele depărtare, astfel încât ea poate vedea umflătura săracă

a podoabelor sale (de parcă i-ar păsa) şi bătăturile galbene de la degetele mari, care o duc mereu cu gândul la Wallace Stevens perorând despre Împăratul Îngheţatei. Stând acolo tăcut şi tâmp-contemplativ în loc de pregătit şi nerăbdător, adunându-şi puterile pentru ziua aceea. Doamne, speră să se înşele. Asta face viaţa să pară atât de şubredă, atât de stupidă, cumva. Nu poate să nu se întrebe dacă pentru asta s-au zbătut, pentru asta au crescut şi şi-au măritat cele trei fete, pentru asta au trecut peste inevitabila lui aven-tură de la vârsta de mijloc, pentru asta au muncit şi, uneori (să fim sinceri), la asta au năzuit. Dacă acesta este locul în care ajungi când ieşi din pădurea cea deasă şi întunecată, gândeşte Janet, această... această parcare... atunci de ce se mai străduieşte lumea?

Răspunsul e uşor. Pentru că nimeni nu ştie. Te lepezi de majoritatea minciunilor pe parcurs, însă o păstrezi pe cea care spune că viaţa *contează.* Păstrezi un clasor dedicat fetelor şi în el sunt încă tinere şi încă interesante, în posibilităţile lor: Trisha, cea mare, purtând pălărie înaltă şi agitând o baghetă din staniol deasupra lui Tim, cocker-spanielul; Jenna, încremenită în salt la jumătatea distanţei până la irigatorul de peluză, slăbiciunea ei pentru droguri, cărţi de credit şi bărbaţi mai în vârstă situându-se încă mult dincolo de orizont; Stephanie, cea mică, la faza districtuală a concursului de ortografie, unde *cantaloupe* se dovedise a fi Waterlooul ei. Undeva în majoritatea acestor poze (de regulă în fundal) sunt Janet şi bărbatul cu care se măritase, mereu zâmbitori, ca şi când ar fi fost împotriva legii să facă altceva.

Apoi într-o zi faci greşeala de-a te uita peste umăr şi descoperi că fetele sunt mari şi că bărbatul cu care te-ai luptat să rămâi măritată şade cu picioarele depărtate, picioarele lui albe ca burta peştelui, uitându-se în gol într-o jerbă de lumină, şi Dumnezeu ştie că arăta de cincizeci şi patru de ani într-unul dintre costumele lui bune, dar stând acolo la masa din bucătărie, aşa, arată de şap-tezeci. La naiba, de şaptezeci şi cinci. Arată precum ceea ce bătăuşii din *Clanul Soprano* numesc piftie.

Se întoarce înapoi la chiuvetă şi strănută delicat o dată, de două, de trei ori.

– Cum sunt în dimineaţa asta? întreabă el, referindu-se la sinusurile ei, referindu-se la alergiile ei. Răspunsul e „nu foarte bine“, dar, ca un sur-prinzător număr de lucruri rele, alergiile ei de vară au partea lor bună. Nu mai trebuie să doarmă cu el şi să se lupte pentru partea ei de plapumă în

toiul

nopţii; nu mai trebuie să audă băşinile înfundate pe care le trage Harvey pe când se cufundă tot mai adânc în somn. De cele mai multe ori în timpul verii, doarme câte şase, ba chiar şapte ore pe noapte, iar asta e mai mult decât suficient. Când vine toamna şi el se mută înapoi din camera de oaspeţi, numărul scade la patru, iar bună parte din acest timp va fi un chin.

Într-un an, ştie, el nu se va muta înapoi. Şi chiar dacă nu i-o spune – i-ar răni sentimentele, iar ea încă nu doreşte să-i rănească sentimentele; asta se înţelege acum prin iubire între ei, cel puţin din partea ei – va fi bucuroasă.

Suspină şi vâră mâna în oala cu apă din chiuvetă. Dibuie în ea.

– Nu aşa rău, spune ea.

Şi atunci, tocmai când se gândeşte (şi nu pentru prima dată) despre cum viaţa aceasta nu mai rezervă nicio surpriză, nicio profunzime maritală nemaiîntâlnită, el spune pe o voce ciudat de normală:

– Bine că n-ai dormit cu mine azi-noapte, Jax. Am avut un vis urât. M-am trezit, de fapt, strigând.

Ea e speriată. Cât timp a trecut de când nu i-a mai spus Jax în loc de Janet sau Jan? Cel din urmă e-un diminutiv pe care îl urăşte în secret. O duce cu gândul la actriţa aceea numai zahăr şi miere din *Lassie,* când era mică; băieţelul (Timmy, numele lui era Timmy) mereu cădea într-un puţ sau era muşcat de un şarpe sau rămânea blocat sub o stâncă, şi ce fel de părinţi pun viaţa copilului lor în mâinile unui collie?

Se întoarce înapoi spre el, uitând de oala în care a mai rămas un ou şi-n care apa e călâie acum, că a fost luată de pe foc de ceva vreme. A avut un vis urât? Harvey? Încearcă să-şi aducă aminte când i-a mai spus Harvey că a avut un vis, orice fel de vis, şi nu reuşeşte. Nu are decât o amintire vagă din perioada în care o curta, Harvey spunând ceva de genul „Visez la tine“, ea însăşi destul de tânără încât să considere că sunt vorbe frumoase şi nu doar siropoase.

– Ce-ai făcut?

– M-am trezit strigând, spune el. Nu m-ai auzit?

– Nu.

Se uită în continuare la el. Se întreabă dacă n-o ia peste picior. Dacă nu-i vreo glumă bizară de dimineaţă. Dar Harvey nu e-un om înclinat spre glumă. Ideea lui de umor e să spună anecdote la cină despre zilele lui din armată. Ea le-a auzit pe toate de cel puţin o sută de ori.

– Strigam cuvinte, însă nu reuşeam bine să le articulez. Era ca şi cum... nu ştiu... nu puteam mişca din gură cum trebuie. Vorbeam ca şi când aş fi suferit o comoţie cerebrală. Şi vocea mea era mai joasă. Nu semăna deloc cu vocea mea. Face o pauză. M-am auzit şi m-am făcut să încetez. Însă tremuram din tot corpul şi a trebuit să aprind puţin lumina. Am încercat să urinez şi n-am putut. În ultima vreme mi se pare că aş putea urina oricând – puţintel, oricum –, dar nu şi-n dimineaţa asta la două patruzeci şi şapte.

Face din nou o pauză, stând acolo în jerba lui de lumină. Ea vede fire de praf dansând în lumină. Par să deseneze un halo în jurul lui.

– Despre ce ai visat? întreabă ea şi iată un lucru ciudat: pentru prima dată în, poate, cinci ani, de când stăteau treji toată noaptea discutând dacă să păstreze acţiunile Motorola sau să le vândă (le-au vândut până la urmă), o in-teresează ceva ce are el de spus.

– Nu ştiu dacă vreau să-ţi spun, rosteşte el, părând necaracteristic de timid. Se întoarce, ia râşniţa de piper şi începe să o arunce dintr-o mână în cealaltă.

– Se spune că dacă-ţi povesteşti visele, ele nu se vor împlini, îi zice ea şi iată Lucrul Ciudat Nr. 2: dintr-odată, Harvey pare prezent într-un fel în care nu i s-a mai părut de ani de zile. Până şi umbra lui pe perete deasupra prăji-torului de pâine pare cumva mai prezentă. Ea gândeşte: Arată ca şi când ar conta, şi de ce ar fi aşa? De ce când tocmai îmi spuneam că viaţa este şubredă, ea trebuie să pară solidă? Aceasta e o dimineaţă de vară la sfârşit de iunie. Suntem în Connecticut. Când vine iunie suntem întotdeauna în Connecti-cut. În scurt timp, unul dintre noi va lua ziarul, care va fi împărţit în trei, asemenea Galiei.

– Aşa se spune?

Ia ideea în calcul, cu sprâncenele ridicate (va trebui să i le penseze din nou, încep să aibă iarăşi aspectul acela zburlit, iar el nu-şi dă seama nicio-dată), aruncând râşniţa de piper dintr-o mână în cealaltă. I-ar plăcea să-i spună să termine cu asta, că o enervează (ca negreala exclamativă a umbrei lui pe perete, ca propria sa inimă agitată, care a început dintr-odată să accelereze ritmul absolut din senin), însă nu vrea să-l distragă de la orice-ar fi ceea ce se petrece în mintea lui de sâmbătă dimineaţa. Şi atunci el oricum lasă râşniţa de piper jos, lucru care ar trebui să fie bun, dar cumva nu este, întrucât are şi ea umbra ei – se întinde lungă pe masă ca umbra unei piese supradimensionate

de şah, chiar şi firimiturile de pâine prăjită de acolo au umbre, iar ea nu are idee de ce asta ar trebui să o sperie, însă o sperie. Se gândeşte la Pisica de Cheshire spunându-i lui Alice: „Aici, toţi suntem nebuni“, şi dintr-odată nu mai vrea să audă visul prostesc al lui Harvey, cel din care s-a trezit strigând şi părând un om care a suferit un atac cerebral. Dintr-odată nu-şi doreşte ca viaţa să fie altfel decât şubredă. Şubredă e bine, şubredă e în regulă, doar uită-te la actriţele din filme dacă te îndoieşti de asta.

Nimic nu trebuie să se anunţe, gândeşte ea înfrigurată. Da, înfrigurată; e ca şi când ar fi suferit un puseu de căldură, deşi ar fi putut jura că toate neplăcerile astea se sfârşiseră acum doi sau trei ani. Nimic nu trebuie să se anunţe, e sâmbătă dimineaţă şi nimic nu trebuie să se anunţe.

Deschide gura pentru a-i spune că a înţeles ea pe dos, că ce se spune cu adevărat e că dacă-ţi povesteşti visele, ele se vor împlini, dar e prea târziu, el vorbeşte deja, iar ei îi trece prin gând că aceasta e pedeapsa ei pentru îndrăzneala de-a considera viaţa şubredă. Viaţa este de fapt ca o piesă Jethro Tull, solidă ca o cărămidă, cum de s-a putut gândi măcar că ar fi altfel?

– Am visat că era dimineaţă şi eu am coborât în bucătărie, zice el. Sâmbătă dimineaţă, exact ca acum, doar că tu nu erai încă trează.

– Eu întotdeauna mă trezesc înaintea ta sâmbătă dimineaţă, spune ea.

– Ştiu, dar acesta a fost un vis, zice el răbdător şi ea vede firele albe de păr de pe interiorul coapselor lui, acolo unde muşchii sunt bătrâni şi vlăguiţi. Odinioară juca tenis, dar zilele acelea au apus. Ea gândeşte, cu o rea-voinţă complet necaracteristică ei: O să faci atac de cord, albule, asta o să-ţi pună cruce, şi poate vor sta pe gânduri dacă să-ţi publice necrologul în *Times*, însă dacă o actriţă de serie B din anii cincizeci va muri în ziua aceea ori o balerină semifaimoasă din anii patruzeci, nu te vei alege nici măcar cu atât.

– Dar era ca acum, continuă el. Adică, soarele răzbătea înăuntru.

Ridică o mână şi agită firele de praf, făcându-le să se mişte vesele în jurul capului său, şi ei îi vine să-i strige să nu facă asta.

– Îmi vedeam umbra pe podea şi niciodată nu mai păruse atât de lumi-noasă sau de solidă. Face o pauză, după care surâde şi ea vede cât de crăpate îi sunt buzele. *Luminos* e-un adjectiv ciudat de folosit pe lângă *umbră*, nu? La fel şi

solid.

– Harvey…

– Am traversat către geam, zice el, şi m-am uitat afară, şi am văzut că era o adâncitură în lateralul Volvoului Friedmanilor şi am ştiut – cumva – că Frank a fost plecat la băut şi că adâncitura a căpătat-o întorcându-se acasă.

Pe dată, ea simte că o ia cu leşin. A văzut ea însăşi adâncitura din lateralul Volvoului Friedmanilor, când s-a dus la uşă ca să vadă dacă n-a venit ziarul (nu venise) şi gândise acelaşi lucru, că Frank fusese plecat la Gourd şi lovise ceva în parcare. Oare cum arată celălalt tip? a fost exact gândul pe care l-a avut.

Îi vine ideea că şi Harvey a văzut asta, că o ia peste picior din cine ştie ce motiv ciudat. Categoric, este posibil; camera de oaspeţi în care doarme el peste vară are vedere pieziş spre stradă. Numai că Harvey nu e genul acela de om. „Luatul peste picior“ nu stă în caracterul lui Harvey Stevens.

Are transpiraţie pe obraji şi frunte şi gât, o simte, şi inima ei bate mai repede ca oricând. Într-adevăr încearcă o senzaţie rău-prevestitoare, şi de ce se întâmplă asta acum? Acum, când e linişte în jur, când perspectivele sunt calme? Dacă eu am cerut-o, îmi pare rău, gândeşte... sau poate că, de fapt, se roagă. Ia-o înapoi, te rog s-o iei înapoi.

– M-am dus la frigider, spune Harvey, şi m-am uitat înăuntru şi am văzut o farfurie cu ouă umplute acoperite cu o bucată de folie. M-am bucurat – voiam să prânzesc la şapte dimineaţa!

Râde. Janet – Jax, adică – se uită în oala din chiuvetă. La singurul ou fiert tare rămas în ea. Celelalte au fost descojite şi tăiate perfect în două, cu găl -benuşul scos deoparte. Acestea sunt într-un bol, alături de scurgător. Lângă bol este borcanul cu maioneză. Avea de gând să servească ouăle umplute la prânz, împreună cu o salată verde.

– Nu vreau să aud restul, zice ea, dar pe o voce atât de scăzută, că abia o aude şi ea. Cândva a făcut parte din Clubul Dramatic şi acum nu se poate face auzită nici de cealaltă parte a bucătăriei. Muşchii pieptului ei par slăbiţi, aşa cum ar părea picioarele lui Harvey, dacă ar încerca să joace tenis din nou.

– M-am gândit să iau doar unul, zice Harvey, şi apoi mi-am spus: Nu, dacă fac asta o să strige la mine. Şi atunci a sunat telefonul. Am sărit după el fiindcă nu voiam să te trezească, iar aici vine partea înfricoşătoare. Vrei să auzi partea înfricoşătoare?

Nu, îşi spune ea lângă chiuvetă. Nu vreau să aud partea înfricoşătoare. Totuşi, în acelaşi timp vrea să audă partea

înfricoşătoare, toată lumea vrea să

audă partea aceasta, aici suntem toţi nebuni, iar mama ei într-adevăr a spus că dacă-ţi povesteşti visele, ele nu se adeveresc, ceea ce însemna că trebuia să povesteşti coşmarurile şi să păstrezi visele frumoase pentru tine, să le ascunzi ca un dinte sub pernă. Au trei fete. Una dintre ele locuieşte ceva mai încolo pe aceeaşi stradă, Jenna, lesbiana divorţată, acelaşi nume ca una dintre gemenele Bush, şi cât urăşte Jenna asta; în ultima vreme insistă ca oamenii să-i spună Jen. Trei fete, asta însemna mulţi dinţi sub multe perne, multe griji pentru străini cu maşina oferindu-le bomboane şi o raită, iar asta însemnase multe măsuri de precauţie şi o, ce tare speră ca mama ei să fi avut dreptate, ca povestitul unui vis urât să fie ca înfiptul unui ţăruş în inima unui vampir.

– Am ridicat receptorul, spune Harvey, şi era Trisha. Trisha este fiica lor cea mare, care i-a idolatrizat pe Houdini şi Blackstone înainte să descopere băieţii. N-a spus decât un singur cuvânt la început, doar „tată“, dar am ştiut că era Trisha. Ştii cum ştii întotdeauna?

Da. Ştia cum ştia întotdeauna. Cum îi recunoşti mereu pe ai tăi încă de la primul cuvânt, cel puţin până când cresc şi devin ai altora.

– Am spus „Bună, Trish, de ce suni aşa devreme, scumpo? Mama ta e încă în pat.“ Şi la început n-am primit un răspuns. Am crezut că s-a întrerupt legătura, după care am auzit nişte scâncete şoptite. Nu cuvinte, ci jumătăţi de cuvinte. Ca şi când ar fi încercat să vorbească, însă nu ieşea mai nimic fiindcă nu izbutea să-şi adune forţele sau să-şi tragă sufletul. Şi atunci a început să-mi fie frică.

Ei, da, e cam încet la cap, nu? Deoarece Janet – care era Jax la colegiul Sarah Lawrence, Jax în Clubul Dramatic, Jax care ştia să sărute excelent cu limba, Jax care fuma Gitanes şi afirma că-i place tequila – Janet e speriată deja de ceva vreme, era speriată încă dinainte ca Harvey să amintească de adâncitura din lateralul Volvoului Friedmanilor. Iar gândul acesta o face să se gândească la conversaţia telefonică pe care a avut-o cu prietena ei Hannah în urmă cu nici o săptămână, cea care în cele din urmă ajunsese la poveşti cu fantome suferinde de Alzheimer. Hannah la oraş, Janet ghemuită pe bancheta de la geam din living şi uitându-se afară la porţiunea lor de un acru din Westport, la toate ierburile frumoase care o fac să strănute şi să-i lăcrimeze ochii, şi înainte ca discuţia să ajungă la Alzheimer discutaseră întâi despre Lucy Friedman şi apoi despre Frank, şi care dintre ele o spusese? Care dintre ele spusese: „Dacă

nu ia măsuri în privinţa băutului la volan, o să ajungă să omoare pe cineva“?

– Şi atunci Trish a spus ceva care a sunat a „liţa“ sau „liţea“, dar în vis ştiam că face o... eliziune?... acesta e cuvântul? Elida prima silabă, iar ceea ce spunea de fapt era „poliţia“. Am întrebat-o ce-i cu poliţia, ce încerca să-mi spună despre poliţie, şi m-am aşezat. Chiar acolo. Arată spre scaunul din ceea ce ei numesc colţul telefonului. A mai urmat o tăcere, apoi alte câteva jumătăţi de cuvânt, acele şoapte trunchiate. Mă enerva atât de tare cu asta, că mi-am spus: Face pe preţioasa ca întotdeauna, dar apoi a spus „număr“ şi s-a auzit perfect clar. Şi am ştiut – aşa cum am ştiut că încerca să spună „poliţia“ – că încerca să-mi spună că poliţia a sunat-o pe ea fiindcă nu aveau numărul nostru.

Janet încuviinţează năucă. Au decis să scoată numărul din registrul telefonic în urmă cu doi ani, întrucât reporterii îl tot sunau pe Harvey în legătură cu dezastrul de la Enron. De regulă la ora cinei. Nu fiindcă el ar fi avut pro-priu-zis vreo legătură cu Enron, ci fiindcă holdingurile energetice mari erau într-un fel specialitatea lui. Făcuse chiar parte dintr-o comisie prezidenţială cu câţiva ani în urmă, când Clinton era marele boss şi lumea era (după umila ei părere, cel puţin) un loc ceva mai bun, ceva mai sigur. Şi, deşi erau multe lucruri care nu-i mai plăceau la Henry, un lucru pe care îl ştia foarte bine era acela că el avea mai multă integritate la degetul mic decât toţi ţopârlanii de la Enron la un loc. Poate că integritatea o plictisea uneori, însă ştia ce înseamnă.

Poliţia nu avea totuşi o modalitate de-a obţine numere de telefon nelistate? Ei, poate nu dacă se grăbesc să afle ceva sau să comunice cuiva ceva. Plus că visele nu trebuie să fie logice, nu? Visele sunt poezii ale subconştientului.

Iar acum, pentru că nu mai suportă să stea locului, se duce la uşa bucătăriei şi se uită afară în lumina puternică de iunie, se uită spre Sewing Lane, care reprezintă mica lor versiune a ceea ce ea presupune că este visul american. Ce linişte în dimineaţa aceasta, cu un miliard de picături de rouă încă scânteind în iarbă! Şi totuşi inima ei bubuie în piept şi transpiraţia i se rostogoleşte pe faţă şi ea vrea să-i spună că trebuie să înceteze, trebuie să nu-şi povestească visul, acest vis teribil. Trebuie să-i aducă aminte că Jenna locuieşte mai jos de ei – Jen, adică, Jen care lucrează la Video Stop în sat şi petrece mult prea multe nopţi de weekend bând la Gourd cu cei de teapa lui Frank Friedman, care e destul de bătrân ca să-i fie tată. Lucru care, indiscutabil, este o parte a atracţiei.

– Doar jumătăţi de cuvinte şoptite, spune Harvey. Nu putea să articuleze bine. Apoi am auzit „ucis“ şi am ştiut că

una dintre fete este moartă. Am

ştiut pur şi simplu. Nu Trisha, fiindcă ea era la telefon, dar Jenna sau poate Stephanie. Şi am fost atât de speriat! Am rămas acolo întrebându-mă chiar care aş vrea să fie, ca-n *Alegerea Sophiei*, mama mă-sii. Am început să strig la ea. „Spune-mi care! Spune-mi care! Pentru Dumnezeu, Trish, spune-mi care!“ Doar atunci lumea adevărată a început să transpară... presupunând că există aşa ceva...

Harvey scoate un râset scurt şi, în lumina puternică a dimineţii, Janet vede că este o pată roşie în mijlocul adânciturii de pe lateralul Volvoului lui Frank Friedman, iar în mijlocul petei este o urmă închisă la culoare care ar putea fi pământ sau chiar păr. Îl şi vede pe Frank trăgând strâmb lângă trotuar la două dimineaţa, prea beat pentru a-ncerca măcar să intre pe alee, darămite în garaj – poarta e îngustă şi alea-alea. Îl şi vede împleticindu-se spre casă cu capul în pământ, respirând greu pe nas. Tlăiască taulul.

– Pe-atunci ştiam că sunt în pat, însă auzeam o voce joasă care nu semăna deloc cu a mea, suna ca vocea unui străin, şi nu reuşea să rotunjească niciun cuvânt. „Une-m ae, une-m ae“, aşa suna. „Une-m ae, Ish!“

Spune-mi care. Spune-mi care, Trish.

Harvey tace, căzut pe gânduri. Cumpănind. Firele de praf dansează în jurul feţei lui. Soarele îi face tricoul aproape prea orbitor să-l poţi privi; e ca un tricou dintr-o reclamă la detergent pentru rufe.

– Am rămas acolo aşteptând să vii în fugă şi să vezi care e problema, spune el într-un târziu. Am rămas acolo cu piele de găină pe tot corpul şi tremurând, spunându-mi că a fost doar un vis, aşa cum faci mereu, sigur, dar spu-nându-mi şi că a fost foarte real. De-a dreptul miraculos, într-un fel oribil.

Se opreşte din nou, gândindu-se cum să spună ce urmează, neştiind că soţia lui nu-l mai ascultă. Jax-care-a-fost îşi pune acum toate forţele mentale la contribuţie, toată puterea de concentrare, pentru a se convinge să creadă că ceea ce vede nu este sânge, ci doar stratul protector de vopsea al Volvou-lui, scos la iveală de zgârieturi. *Strat protector* sunt două cuvinte pe care sub-conştientul ei abia a aşteptat să le pună pe tapet.

– E uimitor, nu-i aşa, cât de puternică e imaginaţia? zice el până la urmă. Un asemenea vis e modul în care un poet – unul foarte bun – trebuie că-şi vede poemul. Fiecare detaliu perfect clar şi extrem de luminos.

Cade în tăcere şi bucătăria aparţine soarelui şi firelor dansatoare de praf; afară, lumea îşi ţine răsuflarea. Janet se

uită la Volvoul de vizavi; pare să pulseze în

ochii ei, solid ca o cărămidă. Când telefonul sună, ar striga dacă ar putea trage aer în piept, şi-ar acoperi urechile dacă ar putea ridica mâinile. Îl aude pe Harvey ridicându-se şi traversând spre colţul telefonului în vreme ce acesta sună a doua şi apoi a treia oară.

Cineva a greşit numărul, îşi spune ea. Asta trebuie să fie, pentru că dacă-ţi povesteşti visele, ele nu se adeveresc.

Harvey zice:

– Alo?

POPAS

Bănuia că undeva între Jacksonville şi Sarasota executase o versiune proprie a vechii scheme cu Clark Kent în cabina de telefon, însă nu era sigur exact unde şi cum. Ceea ce sugera că nu fusese foarte spectaculos. Avea deci vreo importanţă?

Uneori îşi spunea că răspunsul la această întrebare era „nu“, toată treaba aia cu Rick Hardin/John Dykstra nu era decât un construct artificial, pură strategie de presă, cu nimic diferită de Archibald Bloggert (sau cum l-o fi chemat cu adevărat) jucând sub numele de Cary Grant sau de Evan Hunter (al cărui nume de botez fusese de fapt Salvatore cumva) scriind sub numele de Ed McBain. Aceştia fuseseră sursa lui de inspiraţie... împreună cu Donald E. Westlake, care scrisese romane poliţiste amuzante sub pseudonimul Richard Star, şi K.C. Constantine, care era de fapt... ei bine, nimeni nu ştia cu adevărat, nu-i aşa? La fel ca în cazul misteriosului domn B. Traven, care scrisese *Comoara din Sierra Madre.* Nimeni nu ştia cu adevărat, iar asta era bună parte din distracţie.

Nume, nume, ce-i numele?

Cine, de pildă, era el când făcea drumurile bisăptămânale de întoarcere în Sarasota? Era Hardin când pleca de la Pot o' Gold din Jax, sigur, fără îndo-ială. Şi Dykstra, categoric, când intra în casa lui de pe Macintosh Road, lângă canal. Dar când era pe Route 75, trecând dintr-un oraş în altul în luminile puternice ale autostrăzii? Hardin? Dykstra? Nimeni? Exista oare un moment magic când vârcolacul care aducea purcoiul de bani se transforma din nou în inofensivul profesor de engleză a cărui specialitate erau poeţii şi romancierii americani ai secolului douăzeci? Şi avea vreo importanţă, atâta vreme cât era cinstit cu Dumnezeu, Fiscul şi cu fotbaliştii care urmau, din când în când, unul dintre cele două cursuri generale ale sale?

Nimic din toate astea nu contau la sud de Ocala. Ce conta era că, oricine ar fi fost, trebuia să se pişe ca un cal de curse. Depăşise cu două beri limita lui maximă la Pot o' Gold (poate cu trei) şi setase vitezometrul maşinii să nu depăşească o sută de kilometri la oră; în seara aceasta nu avea chef să vadă gi-rofaruri în oglinda retrovizoare. Poate că plătise maşina cu banii câştigaţi pe cărţi scrise sub numele de Hardin, însă cea mai mare parte a timpului trăia ca John Andrew Dykstra, şi acesta era numele pe care l-ar fi luminat lanterna poliţistului dacă i-ar fi cerut permisul de operator. Şi poate că *Hardin* băuse berile acelea la Pot o' Gold, dar dacă un poliţist de circulaţie din Florida scotea temutul etilotest în cutiuţa lui de plastic albastru, moleculele intoxicate ale lui Dykstra ar fi ajuns în măruntaiele isteţului aparat. Iar într-o seară de joi din luna iunie, era o pradă uşoară indiferent cum îl chema, deoarece toţi navetiştii se întorseseră în Michigan şi cam toată Interstatala 75 era doar a lui.

Totuşi, exista o problemă fundamentală legată de bere pe care orice student o înţelegea: Nu o puteai cumpăra, ci doar închiria. Din fericire, era un popas la doar zece sau unsprezece kilometri sud de Ocala şi acolo putea să se uşureze.

Până una alta însă, cine era el?

Fără îndoială, venise în Sarasota în urmă cu şaisprezece ani ca John Dykstra şi sub acel nume preda engleza la ramura locală a Universităţii Statului Florida încă din 1990. Apoi, în 1994, hotărâse să nu mai predea cursuri de vară şi să-şi încerce în schimb norocul scriind un roman de suspans. Aceasta nu fusese ideea lui. Avea un agent în New York, nu unul dintre barosani, însă un tip suficient de onest, cu antecedente rezonabile, care reuşise să vândă patru dintre povestirile noului său client (sub numele Dykstra) mai multor reviste literare care plăteau binişor. Numele agentului era Jack Golden şi, în vreme ce nu avea decât cuvinte de laudă la adresa povestirilor, considera că cecurile rezultate erau „bani de cumpărături". Jack fusese cel care afirmase că toate povestirile publicate de John Dykstra aveau „un fir narativ complex" (ceea ce însemna intrigă în limba agenţilor, din câte îşi dădea seama Johnny) şi sugerase că noul său client ar putea primi uşor între patruzeci şi cincizeci de mii de dolari scriind romane de suspans a câte o sută de mii de cuvinte fiecare.

„Ai putea face asta într-o vară, dacă ai găsi o chichiţă interesantă şi te-ai ţine de ea", îi scrisese lui Dykstra într-o

scrisoare. (Nu avansaseră încă la a folosi telefonul şi faxul.) „Ar însemna de două ori mai mult faţă de cât ai

face ţinând cursuri în sesiunile din iunie şi august acolo, la Şcoala de Maiştri. Dacă ai de gând să încerci, prietene, acum e momentul – înainte să te trezeşti cu o nevastă şi doi virgulă cinci copii pe cap.“

Posibilitatea de-a avea o soţie nu se întrevedea atunci la orizont (cum nu se întrevedea nici acum), dar Dykstra prinsese ideea lui Jack; să-ţi asumi un risc e tot mai greu pe măsură ce înaintezi în vârstă. Iar soţia şi copiii nu erau singurele responsabilităţi cu care te alegeai odată cu trecerea lentă a vremii. Exista oricând ispita cardurilor de credit, de exemplu. Cardurile de credit îţi adăugau lest şi te împiedicau. Cardurile de credit erau agenţi ai normei şi lucrau în favoarea implacabilului.

În ianuarie ’94, când venise contractul pentru cursurile din vară, îl trimisese înapoi nesemnat şefului de departament, cu o scurtă notă explicativă: *M-am gândit ca în vara asta să-ncerc mai bine să scriu un roman.*

Răspunsul lui Eddie Wasserman fusese prietenesc, dar ferm: *În regulă, Johnny, însă nu pot garanta că postul va mai fi liber vara viitoare. Fostul titular are întotdeauna drept de preempţiune.*

Dykstra se gândise la asta, dar nu mult timp; pe atunci avea deja o idee. Mai mult chiar, avea deja un *personaj:* Dulău, tatăl literar al Jaguarurilor şi caselor de pe Macintosh Road, aştepta să se nască, şi Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul de ucigaş.

Înaintea sa erau săgeata albă de pe indicatorul albastru ce sclipea în bătaia farurilor lui şi rampa care cotea spre stânga şi tuburile cu sodiu puternice care iluminau pavajul atât de tare, încât rampa semăna cu o bucată dintr-un platou de filmare. Acţionă semnalizarea, încetini la şaizeci şi cinci şi părăsi interstatala.

La jumătatea distanţei, rampa se ramifica: rulote şi camionete la dreapta, Jaguaruri drept în faţă. La cincisprezece metri după bifurcaţie era popasul, o clădire joasă din cărămizi bej de zgură care, în bătaia luminilor puternice, semăna şi ea cu un platou de filmare. Ce-ar fi fost într-un film? Un centru de comandă a rachetelor, poate? Sigur, de ce nu. Un centru de comandă a rachetelor în mijlocul sălbăticiei, iar tipul care conduce operaţiunea suferă de-o boală mentală atent mascată (dar progresivă). Vede ruşi peste tot, ruşi ieşind naibii din lemnărie... sau mai bine terorişti al-Qaeda, asta era probabil mai *au courant*. Ruşii cam

ieşeau din discuţie ca potenţiali răufăcătorii în zilele acestea,

doar dacă nu vindeau droguri sau prostituate adolescente. Pe deasupra, răufăcătorul nici nu contează, totul e o fantezie, însă pe tip oricum îl mănâncă degetul să apese butonul roşu şi...

Şi simţea nevoia să urineze, aşa că dă imaginaţia la foc mai mic o vreme, te rog şi mulţumesc. Pe deasupra, Dulău nu-şi găsea locul într-o astfel de poveste. Dulău era mai mult un luptător urban, cum spusese la Pot o' Gold mai devreme în seara aceea. (Mişto expresie.) Totuşi, ideea unui comandant scelerat de bază de rachete avea oarecare putere, nu? Un individ chipeş... oamenii îl iubesc... arată perfect normal pe dinafară...

Mai era doar o singură maşină în parcarea cea mare la ora aceea, una dintre acele PT Cruiser care îl amuzau de fiecare dată – semănau cu nişte jucării care imitau maşinile gangsterilor din anii treizeci.

Parcă la distanţă de patru sau cinci locuri de ea, opri motorul, apoi stătu cât să scruteze rapid parcarea goală înainte să coboare. Nu era prima oară când oprea la popasul acela întorcându-se de la Pot şi odată fusese deopotrivă amuzat şi îngrozit să vadă un aligator târându-se peste asfalt spre pinii de zahăr din spatele zonei de popas, aducând cumva cu un afacerist bătrân şi supraponderal în drum spre o întâlnire. Nu e nici picior de aligator astă-seară, aşa că el coborî, întinzând cheia peste umăr şi apăsând butonul de închidere centrali-zată. Astă-seară erau doar el şi domnul PT Cruiser. Jaguarul scoase un ciripit ascultător şi, pentru un moment, el îşi văzu umbra în pâlpâitul rapid al farurilor maşinii... doar că a cui era umbra? A lui Dykstra sau a lui Hardin?

A lui Johnny Dykstra, decise el. Hardin lipsea acum, rămăsese în urmă, la şaizeci şi cinci sau şaptezeci de kilometri depărtare. Însă aceasta fusese noaptea lui pentru a ţine scurta (şi mai mult comica) prezentare de după cină în faţa celorlalţi Hoţi din Florida şi considera că domnul Hardin se achitase binişor de treabă, încheind cu promisiunea de a-l trimite pe Dulău pe urmele oricui nu contribuia cu generozitate la acţiunea de caritate din acest an, care întâmplător se numea Cititorii Soarelui, o organizaţie non-profit care punea la dispoziţia învăţăceilor orbi texte şi articole în format audio.

Traversă parcarea spre clădire, călcâiele cizmelor lui de cowboy bocănind. John Dykstra n-ar fi purtat nici în ruptul capului jeanşi prespălaţi şi cizme de cowboy la o întrevedere publică, mai ales când el era vorbitorul principal, însă Hardin

era un alt soi de barosan. Spre deosebire de Dykstra

(care putea fi pedant), lui Hardin nu-i păsa cine ştie cât ce spunea lumea despre aspectul său.

Clădirea popasului era împărţită în trei: toaleta pentru femei în stânga, toaleta pentru bărbaţi în dreapta şi, în mijloc, un portic mare, ca o verandă, de unde puteai lua pliante cu diferitele atracţii din centrul şi sudul Floridei. Erau de asemenea automate pentru gustări, două automate pentru sucuri şi un distribuitor de hărţi care înghiţea un număr scandalos de monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Ambele laturi ale holului scurt de la intrare erau acoperite cu afişe dintr-acelea pentru găsirea copiilor pierduţi, care lui Dyks-tra întotdeauna îi dădeau fiori. Câţi dintre copiii din pozele acelea, se întreba el mereu, erau îngropaţi în pământul jilav, nisipos, sau serveau drept hrană aligatorilor din Glades? Câţi creşteau cu credinţa că navetiştii care-i răpiseră (şi care din când în când îi molestau sexual sau îi închiriau pe bani) erau mamele sau taţii lor? Lui Dykstra nu-i plăcea să se uite la chipurile lor sincere, nevinovate, sau să se gândească la disperarea din spatele uriaşelor sume de răscumpărare – 10 000, 20 000, 50 000, într-un caz 100 000 de dolari (aceasta din urmă pentru o fetiţă surâzătoare cu cap mare, din Fort Myers, care dispăruse în 1980 şi acum probabil era o femeie la începutul vârstei mijlocii, asta dacă mai era în viaţă... şi aproape sigur că nu mai era). Se mai aflau acolo un afiş prin care publicul era informat că scormonitul în tomberoane este interzis şi încă unul care anunţa că zăbovitul mai mult de o oră la acel popas este interzis – POLIŢIA ESTE PREGĂTITĂ SĂ INTERVINĂ.

Cine ar vrea să zăbovească aici? se întrebă Dykstra şi ascultă cum vântul de seară şuiera printre palmieri. Un nebun, iată cine. O persoană căreia un buton roşu începe să i se pară atractiv pe măsură ce lunile şi anii trec în sunet de tiruri la ora unu noaptea.

Se întoarse spre toaleta bărbaţilor şi încremeni cu piciorul în aer, când o voce de femeie, uşor distorsionată de ecou, dar surprinzător de aproape, vorbi pe neaşteptate din spatele său.

– Nu, Lee, spuse ea. Nu, scumpule, n-o face.

Se auzi o palmă, urmată de un bufnet, un bufnet înfundat şi cărnos. Dykstra îşi dădu seama că auzea anodinele sunete ale abuzului. Aproape şi vedea urma roşie a mâinii pe obrazul femeii şi capul ei săltând, foarte puţin amortizat de păr (blond? negru?), în gresia bej de pe perete. Ea începu să plângă. Tuburile

cu sodiu erau destul de puternice pentru că Dykstra să vadă că pe braţe i se făcuse pielea de găină. Începu să-şi muşte buza de jos.

– Jâgodie împuţită.

Vocea lui Lee era plată, declamatoare. Era greu să-ţi dai seama imediat că omul era beat, deoarece fiecare cuvânt era articulat perfect. Însă ştiai asta, ştiai pentru că mai auziseşi bărbaţi vorbind aşa înainte – la stadioane, la carnavaluri, uneori prin peretele subţire al unei camere de motel (sau prin tavan) noaptea târziu, după ce luna a coborât şi barurile s-au închis. Poate că şi jumă -tatea de conversaţie aparţinând femeii – oare putea fi numită conversaţie? – avea accente bahice, însă cel mai adesea femeia părea speriată.

Dykstra rămase acolo în antreul mic, cu faţa spre toaleta bărbaţilor, cu spatele la cuplul din toaleta femeilor. Era la umbră, înconjurat din ambele părţi de poze cu copii dispăruţi, hârtiile foşnind încet, asemenea frunzelor de palmier, în briza serii. Rămase acolo în aşteptare, sperând ca asta să fie tot. Însă nu era, sigur. Cuvintele unui cântăreţ de muzică country îi veniră în gând, fără sens şi infatuate: „Pe când am înţeles că nu-s bun de nimic, deja eram prea bogat ca să mai renunţ.“

Se auziră încă o plesnitură cărnoasă şi încă un strigăt din partea femeii. O clipă de tăcere, după care vocea bărbatului se făcu auzită din nou, şi înţele-geai pe dată că, pe lângă beat, era şi needucat, după felul în care spunea *jâgo-die* în loc de *jigodie*. Înţelegeai tot soiul de lucruri despre el, de fapt: că la cursurile de engleză din liceu stătea în fundul sălii, că bea lapte direct din cutie când ajungea acasă de la şcoală, că renunţase la colegiu în al doilea sau primul an, că făcea genul de munci pentru care trebuie să porţi mănuşi şi să ai în buzunarul de la spate un cuţit X-Acro pentru decupaje. Nu era corect să faci astfel de generalizări – era ca şi când ai spune că toţi afro-americanii au ritmul în sânge, că toţi italienii plâng la operă –, dar acolo, în întuneric, la ora unsprezece, înconjurat de afişe cu copii dispăruţi, cine ştie de ce întot-deauna tipărite pe hârtie roz, de parcă aceea ar fi culoarea celor dispăruţi, ştiai că aşa stau lucrurile.

– Jâgodie împuţită ce eşti.

Are pistrui, gândi Dykstra. *Şi îl prinde soarele repede. Arsurile astea îl fac să pară că e întotdeauna nervos şi, de regulă, chiar este nervos. Bea Kahlua când e-n bani, cum zicem noi, dar cel mai adesea bea b...*

– Lee, nu, se auzi vocea femeii. Plângea acum, implora, şi Dykstra îşi spuse: *Nu face asta, doamnă. Nu ştii că asta doar înrăutăţeşte lucrurile? Nu ştii că văzându-ţi mucii cum curg din nas se enervează mai tare ca oricând?* Nu mă mai lovi, sunt...

Pam!

Sunetul fu urmat de o altă bubuitură şi de un strigăt ascuţit de durere, aproape ca un scâncet de căţel. Domnul PT Cruiser o plesnise iarăşi destul de tare încât femeia să dea cu capul de peretele băii, şi care era gluma aia veche? De ce există trei sute de mii de cazuri de abuz marital în America în fiecare an? *Pentru că pur şi simplu... nu vor... să asculte.*

– Jâgodie împuţită.

Aceasta era scriptura lui Lee astă-seară, scoasă direct din A doua epistolă către Beţivani, iar înfricoşător în vocea aceea – ceea ce Dykstra găsea extrem de înspăimântător – era lipsa emoţiei. Furia ar fi fost mai bună. Furia ar fi fost mai sigură pentru femeie. Furia era ca un vapor inflamabil – o scânteie o putea aprinde şi arde iute într-o singură văpaie – însă individul acesta era doar... conştiincios. Nu avea să o mai lovească o dată şi apoi să-şi ceară iertare, poate începând să şi plângă. Poate că-n alte seri o făcuse, dar acum era altceva. Acum era pus pe fapte mari. Ave Maria, cea plină de har, ajută-mă s-o frăgezesc, că nu va fi-n zadar.

Şi eu ce să fac? Ce rol am în treaba asta? Am vreunul?

Categoric nu avea să intre la toaleta bărbaţilor şi să savureze îndelung plăcerea golirii vezicii, aşa cum plănuise şi abia aşteptase să facă; boaşele i se retrăseseră în pântece ca două pietricele tari şi presiunea din rinichi se întin-sese atât pe spate în sus, cât şi pe picioare în jos. Inima i se grăbea în piept, bubuind într-un pas alert ce probabil avea să devină sprint la auzul următoa-rei lovituri. Va mai trece cel puţin o oră până va putea din nou să se uşureze, oricât de tare simţea nevoia, şi atunci urina avea să iasă într-o serie de jeturi scurte, nesatisfăcătoare. Şi Doamne, cât îşi dorea ca ora aceea să fi trecut deja, să se afle la o sută sau o sută zece kilometri depărtare de acolo!

Ce-o să faci dacă o loveşte din nou?

Îi veni în minte o altă întrebare: Ce avea să facă dacă femeia o rupea la fugă şi domnul PT Cruiser se lua după ea? Exista o singură cale de ieşire din toaleta femeilor, iar John Dykstra stătea în mijlocul ei. John Dykstra în cizmele de cowboy pe care Rick Hardin le purtase în Jacksonville, unde o dată la

două săptămâni un grup de scriitori de suspans – mulţi dintre ei femei durdulii în taioare pastel – se reunea pentru a discuta despre tehnici, agenţi şi vânzări, şi pentru a se bârfi între ei.

– Lee-Lee, nu mă lovi, bine? Te rog, nu mă lovi. Te rog, nu lovi copilul.

Lee-Lee. Iisuse Hristoase.

O, şi încă una; încă un punct pe panou. *Copilul. Te rog, nu lovi copilul*. Bun venit la Lifetime Channel, în mă-ta.

Inima agitată a lui Dykstra păru să cadă doi centimetri în piept. Avea impresia că stătea în antreul acela mic dintre toaleta bărbaţilor şi a femeilor de cel puţin douăzeci de minute, dar când se uită la ceasul de la mână, nu fu surprins să vadă că nici patruzeci de secunde nu trecuseră de la prima palmă. Acestea erau natura subiectivă a timpului şi strania viteză a gândului atunci când mintea era pusă dintr-odată sub presiune. Scrisese despre amândouă de multe ori. Bănuia că majoritatea, ghilimele, scriitorilor de suspans, închis ghilimele, o făcuseră. Era materia lor primă, la naiba. Data următoare când îi venea rândul să se adreseze Hoţilor din Florida, poate va alege asta ca subiect şi va începe povestindu-le despre incidentul acesta. Despre cum avusese timp să-şi spună: *A doua epistolă către Beţivani*. Deşi presupunea că ar fi niţel cam prea mult pentru întrunirea lor bisăptămânală, niţel prea...

Un ropot perfect de lovituri îi întrerupse cursul gândurilor. Lee-Lee îşi pierduse cumpătul. Dykstra ascultă sunetul aparte al acestor lovituri cu năuceala unui om care înţelege că aude ceva ce nu va uita niciodată, nu sunete sintetice de pe coloana sonoră a unui film, ci sunetul unui pumn lovind o pernă de pene, surprinzător de uşor, aproape delicat, la drept vorbind. Femeia strigă o dată de surprindere şi o dată de durere. După aceea se limită să scoată icnete scurte de durere şi teamă. Afară, în întuneric, Dykstra se gândi la toate spoturile pe care le văzuse despre preîntâmpinarea violenţei domestice. Acelea nu spuneau nimic despre asta, despre cum poţi auzi vântul în palmieri cu o ureche (şi foşnetul afişelor cu copii dispăruţi, nu uita asta) şi cu cealaltă icnetele sacadate de durere şi teamă.

Auzi paşi târşâiţi pe gresie şi ştiu că Lee (Lee-Lee, îi spusese femeia, ca şi când un nume de alint i-ar putea dezamorsa furia) se apropia. Asemenea lui Rick Hardin, Lee purta cizme. Lee-Lee ai acestei lumi aveau tendinţa să poarte ghete Georgia Giant. Erau fani ai cizmelor Dingo. Femeia purta

tenişi. Ştia asta.

– Curvă, curva mă-tii, te-am văzut vorbind cu iel, frecându-te cu ţâţele dă iel, jâgodie împuţită....

– Nu, Lee-Lee, eu niciodată...

Sunetul unei alte lovituri, după care o expectoraţie aspră care nu era nici masculină, nici feminină. Vomă. A doua zi, cine făcea curăţenie la popas avea să găsească vomă uscată pe podea şi pe un perete al toaletei femeilor, însă Lee şi soţia sau iubita lui vor fi plecat de mult, iar pentru curăţător nu avea să fie decât altă mizerie de strâns, povestea vomei nefiind nici clară, nici in-teresantă pentru el. Şi ce era să facă Dykstra? Iisuse, avea curaj să intre acolo? Dacă n-o făcea, Lee putea să se oprească din bătaie, odată satisfăcut de rezultat, însă dacă intervenea un străin...

Ne-ar putea ucide pe amândoi.

Dar...

Copilul. Te rog, nu lovi copilul.

Dykstra încleştă pumnii şi gândi: *Fute-m-aş, curat Lifetime Channel!*

Femeia continua să vomite.

– Termină cu asta, Ellen.

– *Nu pot!*

– Nu? Mda, bine. Te ajut eu să termini. Jâgodie... *împuţită*.

Un alt *pam!* sublinie *împuţită.* Inima lui Dykstra căzu şi mai mult. N-ar fi crezut că este posibil. În scurt timp avea să bată în pântece. Dacă ar fi putut măcar să intre în mintea lui Dulău! Într-o poveste ar funcţiona – chiar se gândise la identitate înainte să ia cea mai proastă decizie a serii, cea de-a opri la popasul acela, iar dacă asta nu era ceea ce manualele pentru scriitori numeau anticipare, atunci ce era?

Da, se va transforma în personajul său, va da buzna în toaleta femeilor, îl va bate măr pe Lee, apoi îşi va vedea de drum. Ca Shane în filmul ăla vechi cu Alan Ladd.

Femeia mai gâjâi o dată, sunetul unui utilaj care transformă piatra în pietriş, şi Dykstra ştiu că nu va intra în mintea lui Dulău. Dulău era un personaj inventat. Aceasta era realitatea care se desfăşura chiar acolo, în faţa lui, ca un beţiv care scoate limba.

– Mai fă-o o dată şi vezi ce te aşteaptă, o invită Lee şi acum era ceva criminal în vocea sa. Se pregătea să meargă până la capăt. Dykstra era convins de asta.

Voi depune mărturie la proces. Şi când mă vor întreba ce am făcut pentru a pune capăt situaţiei, voi spune că nimic. Voi spune că am ascultat. Că mi-am amintit. Că am fost martor. Şi apoi voi zice că asta fac scriitorii atunci când nu stau la masă şi scriu.

Dykstra se gândi să alerge înapoi la Jaguarul lui – fără zgomot! – şi să fo-losească telefonul din consola de bord pentru a suna poliţia statală. *99, doar de atât era nevoie. Pancartele care spuneau asta erau afişate din cincisprezece în cincisprezece kilometri sau aşa ceva: ÎN CAZ DE ACCIDENTE FORMAŢI *99 PE MOBIL. Doar că niciodată un poliţist nu era în apropiere când aveai nevoie de el. În seara aceasta, cel mai aproape avea să fie în Bradenton sau poate Ybor City, iar până să ajungă acolo, rodeoul acela sângeros se va fi încheiat.

Din toaleta femeilor veneau acum o serie de sughiţuri groase, întrerupte de tuse înfundată. O uşă de cabină se trânti. Femeia ştia la fel de bine ca Dykstra că Lee era serios. Nu era nevoie decât să vomite iar ca să-l facă să-şi iasă din minţi. Urma să-şi verse nervii pe ea şi să termine treaba. Şi dacă era prins? De gradul doi. Fără premeditare. În cincisprezece luni avea să fie liber şi s-o scoată în oraş pe sora ei mai mică.

Întoarce-te la maşină, John. Întoarce-te la maşină, urcă la volan şi pleacă de aici. Începe să te convingi că asta nu s-a întâmplat niciodată. Şi ai grijă să nu citeşti ziarul şi să nu te uiţi la TV în următoarele două zile. Asta ar prinde bine. Fă-o. Fă-o acum. Eşti scriitor, nu bătăuş. Ai unu optzeci, cântăreşti şaptezeci şi patru de kilograme şi singurul lucru pe care-l poţi face aici e să agravezi situaţia. Aşa că urcă în maşină şi spune o rugăciune Dumnezeului care le ocroteşte pe femeile ca Ellen.

Şi chiar se întoarse înainte să-i vină o idee.

Dulăul nu era real, dar Rick Hardin *era*.

Ellen Whitlow din Nokomis căzuse într-o cabină de toaletă şi aterizase pe vasul de vece cu picioarele depărtare şi fusta ridicată, exact ca o jâgodie ce era, şi Lee porni după ea, vrând s-o apuce de urechi şi să-nceapă s-o lovească de podea cu căpăţâna aia proastă a ei. Îi ajunsese până peste cap. Voia să-i dea o lecţie pe care să n-o mai uite niciodată.

Nu că aceste gânduri i-ar fi trecut prin minte într-o manieră coerentă. În mintea lui se afla acum în majoritate doar roşu. Sub el, peste el, străbătând

prin el era o voce melodioasă care semăna cu vocea lui Steven Tyler de la Aerosmith: *Oricum nu-i copilu' meu, nu-i al meu, nu-i al meu, nu mi-l pui tu mie-n cârcă, jâgodie împuţită.*

Făcu trei paşi şi atunci un claxon începu să urle ritmic undeva în apropiere, scoţându-l din ritm, stricându-i concentrarea, smulgându-l din mintea sa, făcându-l să se uite în jur: *Tiit! Tiit! Tiit! Tiit!*

Alarma maşinii, îşi spuse şi se uită de la intrarea în toaleta femeilor înapoi la femeia care şedea în cabină. De la uşă la jâgodie. Indecis, începu să încleşteze pumnii. Apoi, imediat, îndreptă spre ea arătătorul de la mâna dreaptă. Unghia lui era lungă şi murdară.

– Dacă te mişti eşti moartă, curvă, îi spuse şi o luă spre uşă.

Buda era puternic luminată şi aproape la fel de luminată era şi parcarea popasului, însă antreul dintre cele două aripi ale clădirii era întunecat. Un moment fu orb şi în momentul acela îl lovi ceva în spate, aproape de umeri, făcându-l să se împleticească în faţă doar doi paşi grăbiţi înainte să se împiedice în altceva – un picior – şi să cadă lat la podea.

Nu urmă nicio pauză, nicio ezitare. O cizmă îl lovi în coapsă, îngheţându-i muşchiul mare de acolo, după care în fundul tras în jeanşi, sus, aproape de scobitura spatelui. Începu să se târască...

O voce spuse deasupra lui:

– Nu te întoarce, Lee. Am un levier în mână. Dacă nu rămâi pe burtă îţi fac capul chiseliţă.

Lee rămase locului cu mâinile întinse înainte, aproape mişcător.

– Ieşi de acolo, Ellen, spuse bărbatul care-l lovise. N-avem timp de prostii. Ieşi imediat.

Nu fu nicio pauză. Apoi vocea jâgodiei, tremurată şi groasă:

– L-ai lovit? Nu-l lovi!

– N-are nimic, dar dacă nu ieşi imediat, o să-l lovesc rău. Nu voi avea încotro. O pauză, după care: Şi va fi vina ta.

Între timp, claxonul, urlând monoton în noapte: *Tiit! Tiit! Tiit! Tiit!*

Lee dădu să întoarcă faţa pe pavaj. Îl durea. Cu ce naiba-l lovise cretinul ăla? Zisese cumva levier? Nu-şi amintea.

Cizma îl nimeri iarăşi în fund. Lee ţipă şi întoarse faţa înapoi la pavaj.

– Ieşi, femeie, sau îi crăp capul! N-am de ales!

Când ea vorbi din nou, era mai aproape. Vocea ei era nesigură, însă acum avea inflexiuni de revoltă:

– De ce ai *făcut* asta? Nu trebuia să faci asta!

– Am chemat poliţia de pe mobil, zise bărbatul care stătea deasupra lui. Era un poliţist de la circulaţie la kilometrul 225. Aşa că avem zece minute, poate ceva mai puţin. Domnule Lee-Lee, cheile de la maşină sunt la tine sau la ea?

Lee trebui să se gândească la asta.

– La ea, răspunse într-un târziu. Zicea că-s prea beat ca să conduc.

– Prea bine. Ellen, du-te şi urcă în PT Cruiserul ăla şi pleacă de aici. Mergi până ajungi la Lake City şi, dacă ai minte măcar cât Dumnezeu i-a dat unei raţe, nu faci cale întoarsă acolo.

– Nu-l las cu tine! Părea foarte nervoasă acum. Nu când ai chestia aia!

– Ba-l laşi. Pleacă în clipa asta sau îl bat de nu se vede.

– Bătăuşule!

Bărbatul râse şi sunetul îl sperie pe Lee mai mult decât vocea normală a individului.

– Număr până la treizeci. Dacă nu ai plecat spre sud de-aici până atunci, îi smulg capul de pe umeri. Îl arunc cât colo, ca pe-o minge de golf.

– Nu poţi...

– Fă-o, Ellie. Fă-o, iubire.

– L-ai auzit, spuse bărbatul. Iubiţelul tău vrea să pleci. Dacă vrei să-l laşi să te bată ca pe un orbete mâine seară – pe tine şi pe copil –, n-am nimic împotrivă. Mâine seară nu voi fi prin preajmă. Dar acum m-am săturat să mă contrez cu tine, *aşa că pune-ţi curul ăla prost în mişcare*.

Aceasta era o comandă pe care femeia o înţelegea, o comandă într-o limbă familiară ei, şi Lee îi văzu picioarele goale şi sandalele mişcându-se prin câmpul lui vizual. Bărbatul care îl doborâse la pământ începu să numere cu voce tare:

– *Unu, doi, trei, patru...*

– Grăbeşte-te *dracului!* strigă Lee şi cizma îl lovi în fund, însă mai uşor acum, legănându-l mai mult decât zdruncinându-l. În duru, totuşi. Între timp, *Tiit! Tiit! Tiit!* în noapte. Pune-ţi curul în *mişcare!*

Acum, sandalele ei începură să alerge. Umbra ei alerga alături de el. Bărba-tul ajunsese la douăzeci când motorul mic, care torcea ca o maşină de cusut, al PT Cruiserului porni; ajunsese la treizeci când Lee văzu stopurile dând

în marşarier în parcare. Lee aşteptă ca bărbatul să-nceapă să lovească şi fu uşurat când n-o făcu.

Apoi PT Cruiserul porni pe drumul de ieşire şi sunetul motorului începu să se stingă, după care bărbatul care stătea deasupra lui vorbi cu un soi de nedumerire.

– Acum, zise omul care-l doborâse la pământ, ce să mă fac eu cu *tine?*

– Nu mă lovi, spuse Lee. Nu mă lovi, domnule.

De îndată ce stopurile maşinii dispărură din vedere, Hardin mută levierul dintr-o mână în cealaltă. Îi transpiraseră palmele şi fu cât pe ce să-l scape. Asta ar fi fost rău. Levierul ar fi zăngănit tare pe beton şi Lee ar fi sărit în picioare cât ai clipi. Nu era atât de mare pe cât îşi imaginase Dykstra, dar era periculos. Asta o dovedise deja.

Sigur, periculos pentru femeile însărcinate.

Nu putea însă gândi aşa. Dacă-i permitea lui Lee-Lee să se ridice în picioare, jocul ar fi cu totul altul. Îl simţea pe Dykstra încercând să se întoarcă, vrând să discute treaba asta şi poate alte câteva lucruri. Hardin îl împinse înapoi. Acum nu era nici momentul şi nici locul pentru un profesor de engleză.

– Acum, ce să mă fac tu *tine?* întrebă el sincer nedumerit.

– Nu mă lovi, zise bărbatul de la pământ. Purta ochelari. Asta fusese o sur-priză de proporţii. Pentru nimic în lume nu şi-l imaginase purtând ochelari. Nici Hardin, nici Dykstra. Nu mă lovi, domnule.

– Mi-a venit o idee. (Dykstra ar fi spus: *Am o idee.)* Dă-ţi jos ochelarii şi pune-i lângă tine.

– De ce...

– Nu-ţi răci gura de pomană, fă-o.

Lee, care purta jeanşi Levi's prespălaţi şi cămaşă în stil western (acum ieşită de la spate şi atârnându-i peste fund), dădu să-şi scoată ochelarii cu rame subţiri cu mâna dreaptă.

– Nu, scoate-i cu cealaltă mână.

– De ce?

– Nu pune întrebări. Fă-o. Scoate-i cu mâna stângă.

Lee îşi dădu jos ochelarii fini şi-i aşeză alături de el, pe pavaj. Hardin călcă imediat pe ei cu călcâiul cizmei. Se auziră un pocnet slab şi scrâşnetul delicios al sticlei.

– De ce ai făcut asta? se plânse Lee.

– Tu de ce crezi? Ai vreo armă sau ceva?

– Nu! Iisuse*, nu!*

Şi Hardin îl crezu. Dacă ar fi avut una, ar fi fost o puşcă pentru aligatori în portbagajul PT Cruiserului. Însă nici asta nu i se părea probabil. Stând în faţa toaletei femeilor, Dykstra îşi imaginase un muncitor constructor mare cât o huidumă. Tipul ăsta semăna a contabil care făcea antrenament de trei ori pe săptămână la Gold's Gym.

– Cred că acum mă voi întoarce la maşina mea, spuse Hardin. O să opresc alarma şi o să plec.

– Da. Da, ce-ar fi să fa...

Hardin puse din nou cizma prevenitor pe fundul bărbatului, de data aceasta mişcând-o înainte şi înapoi ceva mai dur.

– Ce-ar fi să taci din gură? Ce credeai că faci acolo,

înăuntru, totuşi?

– Îi dădeam, în mă-sa, o lec...

Hardin îl lovi cu piciorul în şold aproape cu toată forţa sa, reţinându-se puţin în ultima secundă. Dar numai puţin. Lee strigă de durere şi teamă. Hardin era uimit de ce făcuse şi cum o făcuse, absolut fără a se gândi. Ce-l uimea şi mai mult era că voia s-o facă din nou, şi mai tare. Îi plăcea strigătul acela de durere şi teamă, i-ar fi plăcut să-l mai audă o dată.

Şi-atunci cât de departe era de căcăciosul ăla de Lee, întins acolo pe jos cu umbra intrării întinzându-se pe spatele lui, o dungă neagră, pe diagonală? Nu foarte departe, se părea. Dar şi ce dacă? Era o întrebare banală, o între-bare retorică. Îi veni în gând una mult mai interesantă. Întrebarea era cât de tare îl putea lovi pe Lee-Lee în urechea stângă fără a sacrifica precizia pentru forţă. Drept în ureche, *bum!* Se mai întreba şi ce fel de sunet ar scoate. Unul satisfăcător, ar fi zis el. Sigur, făcând asta l-ar ucide pe om, însă ce pierdere ar fi asta pentru lume? Şi cine ar şti? Ellen? Ducă-se în mă-sa.

– Ai face bine să taci, prietene, îl sfătui Hardin. Asta ar fi cea mai bună strategie de moment. Taci şi atât. Şi când ajunge aici poliţistul de la circulaţie, spune-i ce-ţi trece prin cap.

– De ce nu pleci? Pleacă doar şi lasă-mă în pace. Mi-ai spart ochelarii, nu-ţi ajunge?

– Nu, spuse cu sinceritate Hardin. Se gândi o secundă. Ştii ce?

Lee nu-l întrebă ce.

– O să mă duc încet la maşina mea. Dacă vrei, n-ai decât să vii după mine. Rezolvăm problema faţă în faţă.

– Da, sigur! râse cu lacrimi Lee. Nu văd niciun căcat fără ochelari!

Hardin îşi împinse propriii ochelari pe nas în sus. Nu mai simţea nevoia să urineze. Ce ciudat!

– Uită-te la tine, spuse el. Doar uită-te la tine.

Probabil că Lee auzise ceva în vocea lui, deoarece Hardin văzu în bătaia lunii argintii că începuse să tremure. Dar nu spuse nimic, lucru probabil înţelept în situaţia dată. Iar bărbatul care stătea deasupra lui, care nu fusese niciodată implicat într-o bătaie în toată viaţa lui până acum, nici în liceu, nici măcar în *gimnaziu*, înţelese că problema era de fapt rezolvată. Dacă Lee avea vreo armă, ar fi încercat să-l împuşte în spate în timp ce el se îndepărta. Dar altfel, nu. Lee era... cum se zicea?

Hăbăucit.

Bătrânul Lee-Lee era hăbăucit.

Hardin fu lovit de inspiraţie.

– Ţi-am luat numărul de înmatriculare, zise el. Şi-ţi ştiu numele. Pe-al tău şi pe al ei. O să stau cu ochii pe ziare, cretinule.

Nimic din partea lui Lee. Rămase doar pe burtă cu ochelarii sparţi scânteind în lumina lunii.

– Noapte bună, cretinule, îi ură Hardin. Se întoarse la pas în parcare, urcă în maşină şi plecă. Shane într-un Jaguar.

Îi fu bine zece minute, poate cincisprezece. Destul cât să încerce radioul şi să se hotărască în schimb asupra discului Lucindei Williams din CD-player. Apoi, dintr-odată, stomacul îi urcă în gât, încă plin de puiul şi cartofii pe care îi mâncase la Pot o’ Gold.

Trase pe banda de urgenţă, scoase schimbătorul din viteză, dădu să coboare şi înţelese că nu era timp pentru asta. Aşa că se aplecă doar afară cu centura de siguranţă încă pusă şi vomită pe asfalt lângă portiera şoferului. Tremura din toate încheieturile. Îi clănţăneau dinţii.

Faruri apărură şi se apropiară de el. Încetiniră. Primul gând al lui Dyks-tra fu că era vorba de un poliţist, în sfârşit un poliţist. Întotdeauna apăreau când nu aveai nevoie de ei, când nu îi voiai. Al doilea gând – o convingere

rece – fu că era PT Cruiserul, cu Ellen la volan şi Lee-Lee pe locul pasagerului, acum şi el cu un levier în poală.

Însă nu era decât un Dodge vechi plin de puştani. Unul dintre ei – un băiat cu privire tâmpă şi păr roşcat, parcă – scoase faţa plină de pistrui pe geam şi strigă: *Dă totu' la raţeeee!* Urmară râsete şi maşina acceleră mai departe.

Dykstra închise portiera şoferului, lăsă capul pe spate, strânse ochii şi aşteptă să treacă tremuratul. După un timp, trecu, iar stomacul se aşeză la locul lui. Îşi dădu seama că simţea iarăşi nevoia să urineze şi o luă ca pe un semn bun.

Se gândi la cum îşi dorise să-l lovească pe Lee-Lee cu piciorul în ureche – cât de tare? ce sunet? – şi încercă să-şi ia mintea de la asta. Numai gândindu-se că-şi dorise aşa ceva îl făcea să i se facă iarăşi rău.

Mintea (partea ei cea mai ascultătoare) i se duse la comandantul postului de lansare a rachetelor staţionat în Cioara Singuratică, Dakota de Nord (sau poate era Lupul Mort, Montana). Cel care îşi pierdea minţile încetul cu înce-tul. Care vedea terorişti după fiecare tufiş. Care strângea teancuri de pliante prost scrise în dulap, petrecând multe nopţi lungi în faţa computerului, explorând paranoicele alei lăturalnice ale internetului.

Şi poate Dulău e în drum spre California cu o treabă... cu maşina în loc de avion, fiindcă are două arme speciale în portbagajul Plymouthului său Road Runner... şi are o problemă la motor...

Sigur. Sigur, suna bine. Sau putea fi bine, dacă se mai gândea puţin. Oare chiar crezuse că nu era loc pentru Dulău în inima mare şi pustie a Americii? Ce gândire îngustă, nu? Fiindcă în împrejurările potrivite, oricine putea ajunge oriunde, făcând orice.

Tremuratul trecuse. Dykstra vârî schimbătorul în viteză şi puse Jaguarul în mişcare. La Lake City găsi o benzinărie cu magazin deschisă toată noaptea şi acolo se opri pentru a goli vezica şi a face plinul (după ce se uită în parcare şi la cele patru insule cu pompe după PT Cruiser şi nu-l văzu). Apoi făcu tot drumul până acasă, gândindu-şi gândurile de Rick Hardin, şi intră în casa lui de John Dykstra de lângă canal. Întotdeauna activa alarma antifurt înainte să plece – aşa era prudent să procedeze – şi o dezactiva înainte să o programeze pentru restul nopţii.

BICICLETA STAŢIONARĂ

I Muncitorii metabolici

La o săptămână după controlul medical pe care îl amâna de un an (îl amâna de fapt de trei ani, cum ar fi spus răspicat soţia sa, dacă ar mai fi fost în viaţă), Richard Sifkitz fu invitat de doctorul Brady să vadă şi să discute rezultatele. Cum pacientul nu detectă nimic deosebit de rău-prevestitor în vocea doctorului, se duse cât se poate de liniştit.

Rezultatele erau prezentate sub formă de valori numerice pe o foaie de hârtie purtând antetul SPITALULUI METROPOLITAN, New York City. Toate numele şi numerele analizelor erau scrise cu negru, mai puţin cele de pe un rând. Acestea erau scrise cu roşu, iar Sifkitz nu fu foarte surprins să vadă că rândul purta numele COLESTEROL. Valoarea, care ieşea bine în evi-denţă aşa, în cerneală roşie (lucru evident intenţionat), era 226.

Sifkitz dădu să întrebe dacă era o valoare rea, apoi se chestionă dacă voia să înceapă această întrevedere întrebând aşa o prostie. N-ar fi fost scrisă cu roşu, judecă el, dacă era o valoare bună. Celelalte erau fără îndo-ială valori bune, ori cel puţin acceptabile, motiv pentru care erau scrise cu negru. Însă el nu se afla acolo pentru a discuta despre acelea. Doctorii erau oameni ocupaţi, neînclinaţi să piardă timpul cu mângâieri pe cap. Aşa că în loc de o prostie, el întrebă cât de gravă era o valoare de două sute douăzeci şi şase.

Doctorul Brady se lăsă pe spate în scaun şi îşi împleti degetele pe pieptul extraordinar de slab.

– Sincer să fiu, zise el, nu e deloc o valoare rea. Ridică un deget. Ţinând cont de ce mănânci, vreau să spun.

– Ştiu că sunt prea gras, rosti umil Sifkitz. Mi-am pus în gând să fac ceva în privinţa asta.

De fapt, nici prin gând nu-i trecuse să facă ceva în privinţa asta.

– Dacă e să fiu sincer mai departe, continuă doctorul Brady, nici nu eşti atât de gras. Din nou, ţinând cont de ce mănânci. Iar acum vreau să asculţi cu mare atenţie, întrucât aceasta e o discuţie pe care o port cu pacienţii mei doar o dată. Cu pacienţii de sex masculin, adică; când vine vorba de greutate, pacienţii de sex feminin ar vorbi la nesfârşit, dacă i-aş lăsa. Eşti pregătit?

– Da, zise Sifkitz, încercând să-şi împletească şi el degetele pe piept şi descoperind că-i este imposibil. Ce descoperi – sau redescoperi, mai corect spus – fu că avea o pereche frumuşică de sâni. Asta, din câte ştia el, nu făcea parte din dotarea standard a bărbaţilor care se apropie de patruzeci de ani. Renunţă la încercarea de-a le împleti şi, în schimb, le împreună. În poală. Cu cât înce-pea predica mai repede, cu atât mai repede se termina.

– Ai un metru optzeci şi trei înălţime şi treizeci şi opt de ani, spuse doctorul Brady. Greutatea ta ar trebui să fie în jur de optzeci şi şase de kilo-grame[1], iar nivelul colesterolului tot cam pe acolo. Odată ca niciodată, în anii şaptezeci, o valoare a colesterolului de două sute patruzeci nu era mare scofală, dar sigur că-n anii şaptezeci încă se putea fuma în sălile de aşteptare ale spitalelor. Clătină din cap. Nu, legătura dintre nivelul ridicat de colesterol şi bolile de inimă este pur şi simplu prea clară. Prin urmare, valoarea de două sute patruzeci a intrat pe lista neagră.

Tu eşti genul de om binecuvântat cu un metabolism bun. Nu unul extraordinar, ţine cont, dar bun. Da. De câte ori mănânci la McDonald’s sau Wendy’s, Richard? De două ori pe săptămână?

– Poate o dată, spuse Sifkitz.

Credea că într-o săptămână normală mânca de fapt vreo cinci sau şase mese la fast-food. Fără a pune la socoteală mesele ocazionale de weekend la Arby’s.

Doctorul Brady ridică mâna ca pentru a spune „fie cum vrei tu“... ceea ce, acum că Sifkitz se gândea mai bine, era mottoul celor de la Burger King.

190 livre, respectiv un nivel al colesterolului în jur de 190 (n. tr.).

– Ei bine, nu încape îndoială că mănânci undeva, după cum ne spune cântarul. În ziua controlului medical cântăreai o sută unu kilograme[1]... repet, şi nu întâmplător, foarte aproape de nivelul tău al colesterolului.

Zâmbi puţin când îl văzu pe Sifkitz că se crispează, însă măcar nu era un zâmbet golit de compasiune.

– Iată ce s-a întâmplat până acum în viaţa ta adultă, spuse Brady. Ai continuat să mănânci cum făceai în adolescenţă şi până în acest moment corpul tău – graţie acestui metabolism, chiar şi neextraordinar – a ţinut binişor ritmul. Ajută în acest moment să te gândeşti la procesul metabolic ca la o echipă de muncitori. Bărbaţi în salopete şi bocanci Doc Martens.

Te-o fi ajutând pe tine, gândi Sifkitz, dar pe mine mă lasă rece. Între timp, ochii lui se întorceau întruna la valoarea aceea scrisă cu roşu, la acel 226.

– Treaba lor este să preia lucrurile pe care le bagi tu pe gură şi să le distribuie. Pe unele le trimit la diferite departamente de producţie. Pe celelalte le ard. Dacă le trimiţi mai multe decât pot ei gestiona, iei în greutate. Lucru care s-a şi întâmplat, însă într-un ritm relativ lent. Dar în scurtă vreme, dacă nu faci nişte schimbări, vei observa că ritmul va creşte. Există două motive. Primul este acela că unităţile de producţie ale corpului tău au nevoie de mai puţină materie primă ca odinioară. Al doilea e că echipa ta metabolică, băieţii aceia în salopete şi cu braţele tatuate nu întineresc. Nu mai sunt la fel de efi-cienţi ca până acum. Sunt mai lenţi când vine vorba să facă triajul materiei care trebuie trimisă mai departe şi care trebuie arsă. Şi uneori fac nazuri.

– Fac nazuri? întrebă Sifkitz.

Doctorul Brady, cu degetele încă împletite pe pieptul său îngust (pieptul unui tuberculos, decise Sifkitz – nicio urmă de sâni acolo, categoric), încu-viinţă din capul la fel de îngust. Lui Sifkitz i se părea că seamănă cu un cap de nevăstuică, aşa neted şi cu ochi tăioşi cum era.

– Chiar aşa. Spun lucruri de genul: „Nu se mai termină odată treaba asta?“ şi „Ce crede că suntem, supereroi din benzile desenate Marvel?“ sau „Iisuse, nu face şi el o pauză măcar?“ Şi unul dintre ei – chiulangiul, în fiecare echipă este câte unul – probabil spune: „Credeţi că-i pasă de noi? Doar el e şeful de sus, nu?“

223 livre (n. tr.).

Şi, mai devreme sau mai târziu, vor face ceea ce face orice ceată de muncitori dacă sunt forţaţi să muncească prea mult şi să facă prea multe, fără a primi măcar un weekend liber, darămite un concediu plătit: vor începe să fie neatenţi. Nu le va mai păsa şi vor fi delăsători. Într-o zi, unul dintre ei nu va veni deloc la slujbă şi-n altă zi – dacă trăieşti destul de mult – unul nu va mai putea să vină, deoarece va fi murit acasă de-o comoţie cerebrală sau un infarct.

– Interesant. Poate te lansezi cu treaba asta. Faci un turneu. Ajungi chiar şi la Oprah.

Doctorul Brady îşi despleti degetele şi se aplecă în faţă peste masă. Se uită la Richard Sifkitz fără să zâmbească.

– Tu ai de făcut o alegere şi datoria mea este să te fac conştient de ea, atâta tot. Fie îţi schimbi obiceiurile, fie te vei trezi de acum în zece ani cu nişte probleme grave – apropiindu-te de o sută patruzeci de kilograme, poate, diabet de gradul doi, varice, ulcer la stomac şi o valoare a colesterolului de trei sute. În acest moment încă îţi poţi reveni fără diete drastice, abdominoplastii sau un atac de cord care să-ţi atragă atenţia. Mai târziu va fi mai greu să faci asta. Odată trecut de patruzeci de ani, e mai greu pe an ce trece. După patruzeci, Richard, grăsimea rămâne pe tine aşa cum caca de bebeluş rămâne pe peretele dormitorului.

– Elegant, opină Sifkitz şi izbucni în râs. Nu se putu abţine.

Brady nu râse, dar surâse, cel puţin, şi se lăsă înapoi pe spătarul scaunului.

– Nu e nimic elegant la locul spre care te îndrepţi. Doctorii de regulă nu vorbesc despre asta mai mult decât vorbesc poliţiştii despre capul retezat pe care l-au găsit într-un şanţ aproape de locul accidentului sau despre copilul carbonizat pe care l-au găsit în dulap la o zi după ce casa a luat foc de la bradul de Crăciun, însă noi ştim multe despre minunata lume a obezităţii, de la femei cărora le-a apărut mucegai în faldurile din piele nespălate cum trebuie cu anii, până la bărbaţi care umblă învăluiţi într-un nor puturos fiindcă n-au reuşit să se şteargă ca lumea la fund de un deceniu sau mai mult.

Sifkitz se crispă şi făcu un gest de nepăsare.

– Nu spun că spre asta te îndrepţi, Richard – majoritatea oamenilor n-o păţesc, au un soi de limitator încorporat, se pare –, însă există un dram de adevăr în vechea vorbă despre cutare care şi-a săpat groapa cu furculiţa şi lingura. Ţine minte asta.

– O să ţin.

– Bun. Acesta a fost discursul. Sau predica. Sau ce-o fi fost. Nu-ţi voi spune să-ţi vezi de viaţă şi să nu mai păcătuieşti, îţi spun doar „legătura la tine“.

Deşi în ultimii doisprezece ani completase spaţiul pentru OCUPAŢIE de pe formularul declaraţiei fiscale cu cuvintele ARTIST LIBER-PROFE-SIONIST, Sifkitz nu se considera un om deosebit de imaginativ şi nu mai făcuse un tablou (sau măcar un desen, la drept vorbind) doar pentru el de când absolvise de la DePaul. Făcuse coperte pentru cărţi, afişe de film, o grămadă de ilustraţii pentru reviste, uneori câte o copertă pentru vreun pliant de prezentare. Făcuse o singură copertă de CD (pentru Slobberbone, o formaţie pe care o admira personal), însă n-ar mai face una, spunea, fiindcă pe produsul finit detaliile nu se văd decât cu lupa. Aceasta era cea mai apropiată manifestare din partea lui a aşa-numitului „temperament artistic“.

Dacă l-ai fi întrebat care era opera lui preferată, cel mai probabil s-ar fi uitat în gol. Dacă ai fi insistat, poate ar fi spus că era tabloul cu tânăra blondă care alerga prin iarbă pe care îl făcuse pentru balsamul de rufe Downy, dar şi asta ar fi fost o minciună, un răspuns dat doar pentru a scăpa de întrebare. De fapt, el nu era genul de artist care să aibă (sau să simtă nevoia de-a avea) preferinţe. Trecuse mult timp de când nu mai luase pensula ca să picteze altceva în afară de lucruri pe care era plătit să le picteze, de regulă după un memo detaliat de la o agenţie de publicitate sau după o fotografie (cum fusese cazul cu femeia care alerga prin iarbă, evident fericită la culme că reuşise să scape de electrizarea hainelor).

Dar, la fel de sigur cum inspiraţia îi loveşte pe cei mai buni dintre noi – pe cei de rangul lui Picasso, Van Gogh, Salvador Dalí – la fel trebuie ca până la urmă să ne lovească şi pe ceilalţi, chiar şi numai o dată sau de două ori în viaţă. Sifkitz luă autobuzul spre casă (nu mai avea maşina lui din colegiu) şi în vreme ce şedea şi se uita pe geam (raportul medical cu acel singur rând scris cu roşu era împăturit în buzunarul de la spate), se trezi că ochii îi cad iar şi iar pe diferitele echipe de muncitori şi constructori pe lângă care trecea autobuzul: tipi cu căşti de protecţie umblând hotărâţi pe şantiere, unii cu găleţi, alţii cu scânduri aşezate în echilibru pe umăr; lucrători Con Ed jumătate înăuntru şi jumătate afară din guri de canal înconjurate de bandă galbenă im-primată cu ZONĂ DE LUCRU; trei tipi ridicând o schelă în faţa unei vitrine de magazin în vreme ce al patrulea

vorbea la mobil.

Puţin câte puţin, înţelese că i se desena o imagine în minte, una care-şi cerea locul în lume. Când ajunse înapoi la mansarda din SoHo care-i servea drept casă şi studio deopotrivă, se duse în colţul aglomerat de sub luminator fără a se sinchisi măcar să-şi ia corespondenţa de pe podea. La drept vorbind, îşi aruncă jacheta peste ea.

Se opri doar cât să se uite la un număr de pânze goale sprijinite în colţ. Le abandonă. Luă în schimb o bucată de carton alb şi începu să lucreze cu cărbune. Telefonul sună de două ori în cursul orei următoare. Lăsă robotul să răspundă de ambele dăţi.

În următoarele zece zile, lucră la acest tablou când şi când – din ce în ce mai des pe măsură ce timpul trecea şi el începea să înţeleagă cât era de bun –, trecând de la carton la o bucată de pânză lungă de un metru şi jumate şi lată de un metru atunci când i se păru o mişcare naturală. Era cea mai mare su-prafaţă pe care lucra de zece ani încoace.

În tablou apăreau patru bărbaţi – muncitori în jeanşi, jachete de poplin şi bocanci de muncă din cei vechi – stând pe marginea unui drum de ţară tocmai ieşit dintr-o limbă de pădure deasă (pe aceasta o realizase cu tonuri închise de verde şi dungi gri, executate într-un stil exuberant, grăbit, la întâmplare). Doi dintre ei aveau lopeţi; unul avea câte o găleată în fiecare mână; al patrulea era pe cale să-şi împingă şapca de pe frunte într-un gest care surprindea perfect oboseala de la sfârşitul unei zile şi înţelegerea faptului că nu vor termina niciodată treaba asta; că era, de fapt, mai mult de lucru la capătul fiecărei zile decât fusese la început. Acest al patrulea individ, cu o şapcă veche, mizerabilă şi ruptă purtând cuvântul LIPIDE deasupra cozorocului, era şeful de echipă. Vorbea cu soţia sa la mobil. Vin acasă, draga mea, nu, n-am chef de ieşit în oraş, nu în seara asta, vreau să încep devreme mâine dimineaţă. Băieţii au strâmbat puţin din nas, da’ i-am făcut eu să priceapă. Sifkitz habar nu avea de unde ştia toate astea, dar le ştia. Aşa cum ştia că bărbatul cu găleţile era Freddy şi că a lui era camioneta cu care veniseră toţi la muncă. Era parcată imediat în afara imaginii, pe dreapta; se vedea vârful umbrei sale. Unul dintre băieţii cu lopeţi, Carlos, suferea cu spatele şi era consultat de un chiropractician.

Nu apărea niciun indiciu al muncii pe care o prestau bărbaţii în tablou, asta era puţin dincolo de marginea stângă, dar se vedea cât erau de epuizaţi.

Sifkitz fusese întotdeauna un adept al detaliilor (amalgamul acela verde-gri al pădurii era foarte necaracteristic pentru el), drept pentru care oboseala acelor oameni se citea în fiecare trăsătură a feţelor lor. Se citea chiar şi în petele de sudoare de pe gulerele cămăşilor lor.

Deasupra lor, cerul era de-un roşu-portocaliu ciudat.

Sigur că ştia ce reprezenta tabloul şi înţelegea perfect acel cer straniu. Aceasta era echipa de muncitori despre care vorbise doctorul său, toţi odih-nindu-se la capătul zilei de lucru. În lumea reală din spatele cerului roşu organic, Richard Sifkitz, angajatorul lor, tocmai mâncase gustarea dinaintea culcării (o felie de tort rămasă de altă dată, poate, sau o gogoaşă Krispy Kreme din rezerva specială) şi pusese capul pe pernă. Ceea ce însemna că ei erau în sfârşit liberi să plece acasă. Şi aveau să mănânce? Da, dar nu la fel de mult ca el. Erau prea obosiţi ca să mănânce cine ştie ce, li se vedea pe feţe. În loc să înfulece o masă abundentă, aveau să pună picioarele pe măsuţă, indivizii aceştia care lucrau pentru Compania Lipide, şi să se uite puţin la TV. Poate să adoarmă în faţa lui şi să se trezească peste vreo două ore, după ce programul normal se va fi încheiat şi Ron Popeil va fi apărut să-şi arate cea mai re-centă invenţie în faţa publicului căzut pe spate din studio. Atunci, îl vor închide de la telecomandă şi se vor duce şontâcăind în pat, dezbrăcându-se din drum fără a arunca măcar o privire în urmă.

Toate acestea erau în tablou, deşi nimic din toate acestea nu era în tablou. Sifkitz nu era obsedat de el, nu deveni singurul său scop în viaţă, însă înţelese că era ceva *nou* în viaţa sa, ceva bun. Nu avea idee ce putea face cu un astfel de lucru odată terminat şi nici nu-i prea păsa. Pentru moment, îi plăcea doar să se trezească dimineaţa şi să se uite la el cu un ochi deschis în vreme ce-şi scotea pânza boxerilor Big Dog din despicătura fundului. Bănuia că, după ce-l va fi terminat, va trebui să-i dea un titlu. Până acum se gândise şi respinsese „Ora renunţării“, „Băieţii încheie lucrul“ şi „Berkowitz încheie lucrul“. Berkowitz fiind bossul, şeful de echipă, cel cu mobil Motorola, tipul cu şapcă LIPIDE. Niciunul dintre aceste titluri nu se potrivea şi asta era în ordine. Va recunoaşte titlul potrivit pentru tablou atunci când acesta îi va veni în minte. Va auzi un *cling!* în gând. Până atunci, nu era nicio grabă. Nici măcar nu era sigur dacă tabloul era ideea. Pictându-l, pierduse şapte kilograme. Poate asta era ideea.

Sau poate nu.

II Bicicleta eliptică

Undeva – poate la capătul aţei unui pliculeţ de ceai Salada – citise că, pentru persoana care caută să scadă în greutate, cel mai eficient exerciţiu este să se împingă de la masă. Sifkitz nu se îndoia de adevărul acestui lucru, însă pe măsură ce trecea timpul ajunse să creadă din ce în ce mai tare că scăderea în greutate nu era ţelul său. Nici să-şi intre în formă nu era ţelul său, deşi ambele puteau fi efecte secundare. Se tot gândea la muncitorii metabolici ai doctorului Brady, oameni normali care se străduiau să-şi facă treaba cât mai bine, dar nu primeau niciun ajutor din partea lui. Nu putea să nu se gândească la ei când petrecea o oră sau două zilnic pictându-i pe ei şi lumea lor din timpul muncii.

Îşi lăsa mintea să hoinărească destul de mult în ceea ce-i privea. Era Ber-kowitz, şeful de echipă, care aspira să aibă într-o zi propria firmă de con-strucţii. Freddy, a căruia era camioneta (un Dodge Ram), se considera un tâmplar desăvârşit. Carlos, cel care suferea cu spatele. Şi Whelan, care era de fapt puţin chiulangiu. Aceştia erau băieţii a căror treabă era să-l ajute să nu facă atac de cord sau cerebral. Ei trebuiau să strângă rahatul care cădea întruna din cerul acela roşu ciudat, înainte să blocheze drumul de intrare în pădure.

La o săptămână după ce începu tabloul (şi cam cu o săptămână înainte să decidă în sfârşit că era terminat), Sifkitz se duse la The Fitness Boys de pe 29th Street şi, după ce se gândi să ia o bandă de alergat sau un StairMaster (atractive, dar prea scumpe), cumpără o bicicletă staţionară. Achită patruzeci de dolari în plus pentru a fi asamblată şi livrată la domiciliu.

– Folosiţi-o zilnic vreme de şase luni şi valoarea colesterolului vă va scădea cu treizeci de puncte, spuse vânzătorul, un tânăr tuciuriu cu un tricou Fitness Boys. V-o garantez de-a dreptul.

Beciul clădirii în care locuia Sifkitz era o chestie părăginită cu mai multe încăperi, întunecat şi umbros, răsunând de zgomotul cazanului şi aglomerat de obiectele chiriaşilor în separeuri purtând numărul apartamentului fiecăruia. Cu toate acestea, în capăt era un alcov rămas, aproape printr-un miracol, gol. Ca şi când doar pe el l-ar fi aşteptat. Sifkitz le ceru celor de la livrări să instaleze noul său aparat de exerciţii pe podeaua de beton, cu faţa spre un perete bej gol.

– O să aduceţi jos un televizor? întrebă unul dintre ei.

– Nu m-am hotărât încă, spuse Sifkitz, deşi se hotărâse.

Pedală zilnic vreme de aproximativ cincisprezece minute în faţa unui perete bej gol, până ce tabloul fu gata, ştiind că cincisprezece minute probabil nu era destul (deşi sigur era mai bine decât nimic), dar ştiind şi că asta era cam tot ce putea îndura pentru moment. Nu fiindcă ar fi obosit; nu obosea el după doar cincisprezece minute. Doar că era plictisitor în subsol. Murmurul roţilor combinat cu vuietul constant al cazanului îl călca repede pe nervi. Era prea conştient de ce făcea, adică, în principiu, se îndrepta spre nicăieri într-un subsol sub două becuri goale care proiectau două umbre gemene pe perete, în faţa sa. Ştia totodată că lucrurile se vor îmbunătăţi odată ce va fi terminat tabloul din mansardă şi-l va putea începe pe cel din subsol.

Era acelaşi tablou, dar îl execută mult mai repede. Reuşi să facă asta întru-cât în acesta nu mai era nevoie să-i introducă pe Berkowitz, Carlos, Freddy şi chiulangiul Whelan. În acesta, ei îşi terminaseră lucrul şi el pictă doar drumul de ţară pe peretele bej, utilizând tehnica falsei perspective, astfel încât atunci când stătea pe bicicletă, drumul părea să se îndepărteze de el, sinuos, pierzându-se în amestecul de verde-închis şi gri al pădurii. Dintr-odată, exerciţiile pe bicicletă deveniră mai puţin plictisitoare, şi totuşi după două sau trei şedinţe înţelese că lucrarea încă nu era terminată, deoarece mişcarea pe care o făcea era tot doar un exerciţiu. Trebuia să adauge, întâi de toate, cerul roşu, dar asta era uşor de făcut, o simplă procedură de rutină. Voia să adauge mai multe detalii de-o parte şi de cealaltă a drumului „din faţă“, printre care câteva mizerii, însă şi asta era uşor (şi distractiv). Adevărata problemă nu avea absolut nicio legătură cu tabloul. Cu niciunul dintre tablouri. Problema era că-i lipsea ţelul, iar asta îl sâcâise întotdeauna la un exerciţiu care exista doar de dragul exerciţiului. Poate că genul acesta de activitate îţi reda tonusul şi îţi întărea sănătatea, însă era în esenţă, cât timp se desfăşura, lipsit de sens. Existenţial, chiar. Genul acesta de activitate ţintea doar efectul imediat, cum ar fi, de pildă, situaţia în care, la o petrecere, o duduie frumoasă de la departamentul artistic al unei reviste te aborda şi te întreba dacă ai slăbit. Asta nici nu se compara cu o reală motivaţie. Nu era destul de înfumurat (ori destul de excitat) ca o astfel de posibilitate să-l anime pe termen lung. Până la urmă se plictisea şi recădea pradă gogoşilor Krispy Kreme. Nu, trebuia să

se decidă unde se afla drumul şi încotro se ducea. Abia atunci se putea preface că într-acolo mergea. Ideea îl umplea de emoţie. Poate era o prostie – o ţăcăneală, chiar – dar lui Sifkitz această emoţie, deşi uşoară, i se părea au-tentică. Şi nici nu trebuia să dea socoteală cuiva ce urmărea, nu? Categoric, nu. Putea chiar să ia un atlas rutier Rand McNally şi să-şi traseze parcursul zilnic pe una dintre hărţi.

De felul lui, nu era un om înclinat spre introspecţie, dar pe când se întor-cea pe jos de la librăria Barnes & Noble cu noul său atlas rutier la subsuoară, se trezi întrebându-se ce-l stârnise atât de tare. O valoare a colesterolului uşor mărită? Se îndoia. Solemna proclamaţie a doctorului Brady că-i va fi mult mai greu să poarte această bătăile odată trecut de patruzeci de ani? Poate că era şi asta o explicaţie, însă nu cea mai relevantă. Să fie oare doar pregătit pentru o schimbare? Parcă asta se mai apropia de adevăr.

Trudy murise de leucemie galopantă şi Sifkitz îi fusese alături, în camera de spital, când trecuse în lumea de dincolo. Îşi amintea cât de profundă fusese ultima ei respiraţie, cum i se ridicase pieptul emaciat când îşi umflase plămânii. Ca şi când ar fi ştiut că aceea era răsuflarea finală, ultima în veşnicie. Îşi amintea cum o eliberase şi sunetul pe care îl scosese: *şşşşaa!* Şi cum după aceea pieptul ei rămăsese nemişcat. Într-un fel, el trăise ultimii patru ani în exact genul acela de pauză de respiraţie. Doar acum vântul sufla din nou şi-i umfla velele.

Şi totuşi mai era ceva, ceva şi mai la obiect: echipa de muncitori pe care Brady o invocase şi ai cărei membri Sifkitz însuşi îi botezase. Aceştia erau Berkowitz, Whelan, Carlos şi Freddy. Doctorul Brady nu intrase în detalii; pentru Brady, echipa de muncitori metabolici era doar o metaforă. Datoria lui era să-l facă pe Sifkitz să-i pese mai mult de ceea ce se întâmpla în organismul său, atâta tot, metafora lui nediferind prea mult de „omuleţii“ care, cum le spun mamele copilaşilor lor, lucrează să vindece pielea de pe genunchii juliţi.

Concentrarea lui Sifkitz, însă…

Nu sunt deloc de capul meu, gândi el, scuturând cheia care deschidea uşa antreului. Niciodată n-am fost. Mie mi-a păsat de oamenii ăştia, ocupaţi să cureţe întruna. Şi de drum. De ce lucrează ei cu atâta sârg să-l cureţe? Unde duce drumul?

Hotărî că ducea la Herkimer, un orăşel la graniţa cu Canada. Găsi o linie albastră subţire şi nemarcată pe harta rutieră a nordului statului New York, care ducea într-acolo de la Poughkeepsie, oraş aflat la sud de capitala statului. Trei, poate patru sute de kilometri. Îşi făcu rost de o hartă mai detaliată a nordului statului New York şi însemnă cu o piuneză locul de unde înce-pea drumul acesta pe perete, lângă grăbita sa... grăbita sa, cum să-i spună? „Pictură murală“ nu se potrivea. Se hotărî asupra termenului de „proiecţie“.

Şi-n ziua aceea, când urcă pe bicicleta staţionară, îşi imagină că Poughke-epsie era în urma sa, nu televizorul depozitat de locatarul din 2-G, stiva de cufere a locatarului din 3-F, bicicleta de teren acoperită cu prelată a locatarului din 4-A, ci bătrânul Poughkeepsie. Înaintea lui se întindea drumul de ţară, o simplă dâră albăstruie în viziunea lui monsieur Rand McNally, însă Old Rhinebeck Road conform hărţii detaliate. Aduse la zero odometrul bicicletei, aţinti ochii spre pământul care începea acolo unde podeaua de beton se întâlnea cu peretele şi îşi spuse: E de-adevăratelea drumul spre sănătate. Dacă ţii mereu cont de asta, nu va trebui să-ţi faci probleme că ţi s-au mai slăbit nişte şuruburi de când a murit Trudy.

Inima îi bătea însă niţel cam prea repede (ca şi când ar fi început deja să pedaleze) şi se simţea aşa cum bănuia că se simt majoritatea oamenilor înainte să pornească la drum spre un loc nou, unde poate vor întâlni oameni noi şi chiar noi aventuri. Deasupra rudimentarului panou de control al bicicletei era un suport pentru pahar şi-n el pusese o cutie de Red Bull, care se spunea că este o băutură energizantă. Purta o veche cămaşă Oxford peste pantalonii săi de exerciţii, pentru că aceasta avea buzunar. În el pusese două fursecuri de ovăz cu stafide. Se spunea că ovăzul şi stafidele reduc ambele nivelul de lipide din organism.

Şi, în aceeaşi notă, Compania Lipide încheiase ziua de muncă. O, muncitorii erau încă la datorie în tabloul de la etaj – acel tablou inutil, imposibil de vândut, atât de necaracteristic lui – însă acolo, în subsol, urcaseră în Dodgeul lui Freddy şi o luaseră înapoi spre... spre...

– Înapoi spre Poughkeepsie, rosti el. Ascultă Kateem la WPDH şi beau beri din pungi de hârtie. Astăzi au... ce aţi făcut astăzi, băieţi?

Am montat câteva conducte de sifonare, şopti o voce. Ploile de primăvară aproape au măturat drumul lângă

Priceville. Apoi am încheiat lucrul devreme.

Bun. Asta era bine. Nu avea să trebuiască să coboare de pe bicicletă ca să ocolească zonele inundate.

Richard Sifkitz aţinti ochii spre perete şi începu să pedaleze.

III Pe drumul spre Herkimer

Asta era în toamna lui 2002, la un an după ce Turnurile Gemene se prăbuşiseră peste străzile din districtul financiar şi viaţa în New York City se întorcea la o versiune puţin paranoică a normalităţii... doar că în New York, acea versiune *era* o normalitate.

Richard Sifkitz nu se simţise nicicând mai sănătos la minte sau mai fericit. Viaţa lui căpătă o armonie ordonată, în patru părţi. Dimineaţa lucra la comenzile care îi permiteau să-şi achite chiria şi masa, iar din acestea i se părea că erau mai multe ca de obicei. Economia era pe butuci, aşa spuneau ziarele, dar pentru Richard Sifkitz, artist comercial liber-profesionist, economia duduia.

Continua să mănânce de prânz la Dugan’s, pe strada alăturată, însă acum de regulă lua o salată în locul unui dublu cheeseburger unsuros, iar după-amiaza lucra la un nou tablou pentru sine: pentru început, o versiune mai detaliată a proiecţiei de pe peretele din subsol. Tabloul cu Berkowitz şi echipa lui fusese pus deoparte şi acoperit cu o bucată veche de cearşaf. Terminase cu el. Acum voia o imagine mai bună a ceea ce-i folosea atât de bine la subsol, adică drumul spre Herkimer, după plecarea echipei de muncitori. Şi de ce să nu fi plecat? Oare nu se ocupa el de întreţinerea drumului în ultimele zile? Ba da, şi încă se descurca de minune. Se întorsese la Brady la finele lui octombrie pentru o nouă analiză de colesterol, iar valoarea, de data aceasta, fusese scrisă cu negru în loc de roşu: 179. Brady se arătase mai mult decât respectuos; fusese de fapt puţin invidios.

– E-o valoare mai bună decât a mea, spuse el. Chiar mi-ai dat ascultare, nu-i aşa?

– Se pare că da, încuviinţă Sifkitz.

– Iar burtica aproape a dispărut. Ai făcut exerciţii?

– Cât pot şi eu, aprobă Sifkitz şi nu detalie. Pe atunci, exerciţiile sale de-veniseră ciudate. Unii oameni, cel puţin, le-ar fi considerat aşa.

– Păi, zise Brady, dacă arăţi bine, arată-te în lume. Ăsta-i sfatul meu.

Sifkitz râse, însă nu era un sfat pe care să-l urmeze.

Serile – a patra parte a unei Zile Sifkitz Normale – şi le petrecea uitându-se la televizor sau citind o carte, de regulă sorbind un suc de roşii sau un suc de legume V-8 în loc de bere, simţindu-se obosit, dar mulţumit. Pe lângă asta, se ducea la culcare cu o oră mai devreme şi odihna suplimentară îi prindea bine.

Miezul zilei sale era partea a treia, de la patru până la şase. Acelea erau cele două ore pe care le petrecea pe bicicleta staţionară, călătorind pe dâra albăstrie dintre Poughkeepsie şi Herkimer. Pe hărţile detaliate, drumul se schimba din Old Rhinebeck Road în Cascade Falls Road în Woods Road; o vreme, la nord de Penniston, era chiar şi Dump Road. Îşi amintea cum, la început, şi cincisprezece minute pe bicicletă i se păruseră o eternitate. Acum trebuia uneori să se forţeze să renunţe după două ore. În cele din urmă, îşi luă un ceas deşteptător şi începu să-l regleze pentru ora şase. Urletul lui agresiv aproape reuşea să-l... ei bine...

Reuşea să-l trezească.

Lui Sifkitz îi venea cred să creadă că îl fura somnul jos în alcov în vreme ce pedala cu o viteză constantă de douăzeci şi cinci de kilometri la oră, însă nu-i surâdea alternativa, anume că o luase puţin razna pe drum spre Herkimer. Sau în subsolul său din SoHo, dacă asta era mai bine. Că suferea de vedenii.

Într-o seară, pe când schimba canalele, dădu peste o emisiune despre hip-noză pe A&E. Individul care era intervievat, un hipnotizator ce-şi dăduse numele de Joe Saturn, spunea că toată lumea practică autohipnoza zilnic. Apelăm la ea pentru a intra într-o dispoziţie orientată spre lucru dimineaţa; apelăm la ea pentru a „intra în poveste“ atunci când citim un roman sau urmărim un film; apelăm la ea pentru a adormi noaptea. Acesta din urmă era exemplul preferat al lui Joe Saturn şi vorbi pe îndelete despre paşii pe care „dormitorii de suc-ces“ îi urmau seară de seară: verificarea încuietorilor de la uşi şi geamuri, poate umplerea unui pahar cu apă, poate rostirea unei rugăciuni scurte ori concentrarea la un subiect de meditaţie. Făcea legătura dintre

acestea şi ritualul pe care îi parcurge hipnotizatorul în faţa subiectului său: numărând invers de la zece

la zero, de pildă, sau asigurându-şi subiectul că „i se face foarte somn“. Sifkitz fu receptiv la asta, hotărând pe loc că-şi petrecea cele două ore zilnice pe bicicleta staţionară într-o stare de uşoară spre medie hipnoză.

Deoarece, în a treia săptămână în faţa proiecţiei de pe perete, el nu-şi mai petrecea acele două ore într-un colţ de subsol. Deja în a treia săptămână şi le petrecea de fapt pe drumul spre Herkimer.

Pedala cât se poate de mulţumit pe drumul de pământ tasat care şerpuia prin pădure, mirosind aroma pinilor, auzind strigătele corbilor sau foşne-tele frunzelor atunci când trecea cu roţile prin mormane strânse de vânt. Bicicleta staţionară deveni cursiera Raleigh cu trei viteze pe care o avusese la doisprezece ani în suburbia Manchester, New Hampshire. Nici pe departe singura bicicletă pe care o avusese înainte să obţină permisul de conducere la şaptesprezece ani, însă indiscutabil cea mai bună. Suportul de plastic pentru pahar deveni un inel de metal sudat manual, prost făcut, dar eficient, montat deasupra coşului, şi în locul cutiei de Red Bull acesta conţinea o cutie de ceai Lipton. Neîndulcit.

Pe drumul spre Herkimer era întotdeauna sfârşit de octombrie şi până la asfinţit mai era fix o oră. Deşi mergea vreme de două ore (ceasul deşteptător şi odometrul bicicletei staţionare confirmau amândouă aceasta de fiecare dată când termina), soarele nu-şi schimba niciodată poziţia; arunca întotdeauna ace-leaşi umbre lungi pe drumul de pământ şi pâlpâia la el printre copaci din acelaşi cvadrant al cerului în vreme ce el mergea cu vântul creat de înainta-rea sa suflându-i părul de pe frunte.

Uneori erau indicatoare bătute în cuie pe copaci acolo unde alte drumuri se intersectau cu cel pe care se afla el. CASCADE ROAD, spunea unul. HERKIMER, 190 KM, spunea altul, acesta plin de găuri de gloanţe. Indicatoarele corespundeau întotdeauna cu informaţiile de pe harta detaliată agăţată acum pe peretele beciului. Hotărâse deja că, odată ce va ajunge la Herkimer, va continua în pustietăţile Canadei fără a se opri măcar cât să cumpere su-venire. Drumul se termina acolo, însă asta nu era o problemă; îşi luase deja o carte intitulată *Hărţi detaliate ale estului Canadei*. Avea pur şi simplu să-şi deseneze propriile drumuri pe hărţi, folosind un creion albastru cu vârf subţire şi trasând multe bucle. Buclele lungeau drumul.

Astfel, se putea duce până la Cercul Arctic, dacă voia.

Într-o seară, după ce alarma sună şi-l smulse din transă, se apropie de pro-iecţie şi se uită la ea mult timp, gânditor, cu capul înclinat într-o parte. Oricine altcineva ar fi văzut foarte puţine lucruri; aşa de aproape, trucul perspectivei false nu mai funcţiona şi pentru un ochi neexersat scena forestieră se năruia în simple pete de culoare – maroul-deschis al suprafeţei drumului, maroul mai închis care reprezenta un morman de frunze, verdele pătruns de albastru şi gri al brazilor, alb-gălbuiul-deschis al soarelui la apus în extrema stângă, periculos de aproape de uşa încăperii cazanului. Sifkitz însă continua să vadă perfect imaginea. Era fixată solid în mintea sa acum şi nu se schimba niciodată. Doar dacă nu mergea cu bicicleta, desigur, dar şi atunci era conştient de statornicia ei de la bază. Lucru bun. Statornicia aceea esenţială era un soi de jalon, un mod de-a se asigura că acesta nu era altceva decât un joc elaborat al minţii, ceva cuplat la subconştient, ceva ce el putea decupla oricând voia.

Adusese jos o cutie de culori pentru ajustări ocazionale, iar acum, fără a sta mult pe gânduri, adăugă mai multe pete maronii pe drum, amestecându-le cu negru pentru a le face mai întunecate decât mormanele de frunze. Păşi în spate, studie noul adaos şi încuviinţă din cap. Era o modificare mică, însă în felul ei perfectă.

În ziua următoare, pe când călărea cursiera Raleigh cu trei viteze prin pădure (acum avea mai puţin de o sută de kilometri până la Herkimer şi doar o sută treizeci până la graniţa canadiană), făcu o curbă şi dădu în mijlocul drumului peste un cerb măricel, care se uita la el speriat cu ochi cafeniu-închis. Ridică steagul alb al cozii, scăpă un morman de excremente şi o zbughi înapoi în pădure. Sifkitz mai văzu o mişcare iute a cozii, după care cerbul dispăru. El îşi văzu mai departe de drum, ocolind excrementele, nedorind să-i intre în canelurile cauciucurilor.

În seara aceea reduse la tăcere alarma ceasului şi se apropie de imaginea de pe perete, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte cu o bandană pe care o scoase din buzunarul de la spate al jeanşilor. Privi proiecţia cu un ochi critic, cu mâinile în şolduri. Apoi, mişcându-se cu obişnuita sa viteză sigură – făcea genul acesta de lucru de aproape douăzeci de ani, în definitiv – acoperi cu vopsea excrementele, înlocuindu-le cu un morman de cutii ruginite de bere, fără-ndoială lăsate în urmă de un vânător al locului aflat în căutare de fazani sau curcani.

– Astea ţi-au scăpat, Berkowitz, spuse în seara aceea în timp ce şedea bând o bere în locul sucului V-8. O să le strâng eu mâine, dar să nu se mai întâmple.

Doar că, a doua zi, când se duse la subsol, nu mai era nevoie să acopere cu vopsea cutiile de bere; dispăruseră deja. Pentru un moment, simţi spaima scormonindu-i stomacul ca un băţ bont – ce făcuse, coborâse în somn la subsol şi luase cutia de terebentină şi o pensulă? –, după care îşi scoase gândul din minte. Urcă pe bicicleta staţionară şi porni la drum pe vechea sa Raleigh, cu mirosurile curate ale pădurii în nări, lăsându-se dezmierdat de vântul care îi sufla părul de pe frunte. Şi totuşi, nu aceea fusese ziua în care lucrurile înce-puseră să se schimbe? Ziua în care intuise că poate nu era singur pe drumul spre Herkimer? Un lucru era incontestabil: ziua de după dispariţia cutiilor de bere fusese aceea în care avusese un vis cu adevărat teribil şi apoi desenase imaginea garajului lui Carlos.

IV Om cu puşcă

Fu cel mai viu vis pe care îl avusese de la paisprezece ani încoace, când trei sau patru sclipitoare vise erotice îl făcuseră să devină bărbat din punct de vedere fizic. Fu cel mai oribil vis dintre toate, fără dubiu, niciunul nu se apropia măcar la o poştă. Ce-l făcea oribil era sentimentul ameninţării iminente care îl străbătea aidoma unui fir roşu. Acest lucru era valabil deşi visul fusese ciudat de străveziu: ştia că visează, însă nu izbutea nicicum să scape de sub vraja lui. Trăia impresia că fusese înfăşurat într-un voal teribil. Ştia că patul său era aproape şi că stătea – se zvârcolea – în el, însă îi era imposibil să facă legătura cu acel Richard Sifkitz care tremura şi transpira în şortul său Big Dog de dormit.

Văzu o pernă şi un telefon bej cu carcasa crăpată. Apoi un hol plin cu fotografii înfăţişându-le, ştia, pe soţia şi cele trei fiice ale sale. Apoi o bucătărie, cuptorul cu microunde pe afişajul căruia pâlpâia ora: 4.16. Un bol cu banane (acestea îl umplură de suferinţă şi groază) pe tejgheaua laminată. Un palier intermediar. Şi acolo stătea întins Pepe, căţelul, cu botul pe labe, şi Pepe nu

ridică fruntea, ci doar pleoapele, privindu-l în timp ce trecea pe lângă el, arătând o semilună oribilă, injectată cu sânge, a albului ochiului, şi în acel moment Sifkitz începu să plângă în somn, înţelegând că totul era pierdut.

Acum era în garaj. Simţea miros de ulei. Simţea miros de iarbă veche. Maşina de tuns gazonul LawnBoy stătea în colţ ca un zeu suburban. Văzu menghina prinsă de bancul de lucru, vechi şi înnegrit şi presărat cu aşchii mici de lemn. Alături, o debara. Patinele fetelor lui erau grămadă pe podea, cu şireturile albe ca îngheţata de vanilie. Uneltele lui atârnau în cuie pe pereţi, ordonate, în cea mai mare parte scule de grădină, mare pasionat de munca în grădină era

(Carlos. Eu sunt Carlos.)

Pe raftul de sus, unde fetele nu puteau ajunge, erau o puşcă de calibru 410, nefolosită de ani de zile, aproape uitată, şi o cutie de cartuşe atât de înne-grită, încât abia puteai citi cuvântul Winchester pe lateralul ei, doar că-l puteai citi, era suficient, şi atunci ajunse Sifkitz să înţeleagă că era purtat în mintea unui potenţial sinucigaş. Se zbătu furios fie să-l împiedice pe Carlos, fie să scape de el, şi nu reuşi nici una, nici alta, deşi îşi simţea patul atât de aproape, de cealaltă parte a voalului care îl înfăşura din cap până-n picioare.

Acum era iarăşi la bancul de lucru, iar puşca era prinsă în menghină, iar cutia cu cartuşe era pe masă, lângă menghină, şi iată un fierăstrău, el tăia ţeava puştii pentru că aşa era mai uşor de făcut ceea ce voia el să facă, iar când deschise cutia, înăuntru erau două duzini de gloanţe mari şi verzi, cu fund de alamă, iar sunetul pe care îl scoase arma când Carlos o închise nu fu *cling!* ci *CLAC!* şi gustul din gura sa era uleios şi prăfos, uleios pe limbă şi prăfos pe interiorul obrajilor şi pe dinţi, şi îl durea spatele, îl durea CTD, aşa etichetaseră clădirile abandonate (şi uneori pe cele neabandonate) când era adolescent şi juca la echipa Deacons în bătrânul Poughkeepsie, însemna CA TOŢI DRACII, şi aşa îl durea pe el spatele, dar acum că era pus pe liber beneficiile dispăruseră, Jimmy Berkowitz nu-şi mai permitea cheltuiala, astfel încât nici Carlos Martinez nu-şi mai permitea medicamentele care-i mai luau din durere, nu-şi mai permitea chiropracticianul care îi mai lua din durere, iar ratele la casă – *ay, caramba*, obişnuiau să spună, glumind, dar el nu glumea acum, *ay, caramba,* aveau să piardă casa, rămăseseră mai puţin de cinci ani până la termen, dar aveau să o piardă, *si-si, señor,* şi nu era decât vina jigodiei ăleia de

Sifkitz, cu hobby-ul lui nenorocit pentru întreţinerea drumului, iar

curbura trăgaciului sub degetul lui era ca o semilună, ca odioasa semilună a ochiului scrutător al câinelui său.

În momentul acela, Sifkitz se trezi, suspinând şi tremurând, cu picioarele încă în pat, cu capul aproape atingând podeaua, cu părul atârnând. Se târî afară din dormitor şi începu să se târască prin camera principală către şevaletul de sub lucarnă. La jumătatea distanţei descoperi că putea să umble.

Tabloul cu drumul pustiu era în continuare pe şevalet, versiunea mai bună şi completă a celui de la subsol, de pe perete. Îl aruncă în lături fără a se uita a doua oară şi puse în locul lui o bucată de carton de unu pe unu. Apucă cel mai apropiat obiect care putea lăsa urme (acesta se dovedi a fi un pix UniBall Vision Elite) şi începu să deseneze. Desenă ore în şir. La un moment dat (îşi amintea asta doar vag) îl presă nevoia de-a se uşura şi simţi urina curgându-i caldă pe picior. Lacrimile nu se opriră până ce desenul nu fu terminat. Apoi, cu ochii în sfârşit limpezi, se trase în spate şi studie ce realizase.

Era garajul lui Carlos într-o după-amiază de octombrie. Câinele, Pepe, stătea în faţa lui cu urechile ciulite. Căţelul fusese atras de sunetul împuşcăturii. Nu era nici urmă de Carlos în imagine, dar Sifkitz ştia exact unde zăcea corpul, în stânga, lângă bancul de lucru de marginea căruia era prinsă menghina. Dacă soţia lui era acasă, trebuia să fi auzit împuşcătura. Dacă era plecată – poate la cumpărături, cel mai probabil la serviciu –, aveau să mai treacă o oră sau două până să ajungă acasă şi să-l găsească.

Sub imagine mâzgălise cuvintele OM CU PUŞCĂ. Nu-şi amintea când o făcuse, însă era scrisul său şi titlul se potrivea perfect. Nu apărea niciun om în desen, şi nicio puşcă, însă titlul era cel corect.

Sifkitz se duse la canapea, se aşeză pe ea şi îşi cuprinse capul în palme. Mâna dreaptă îl durea crunt de la strânsul obiectului de desen nefamiliar şi prea mic. Încercă să-şi spună că tocmai a avut un vis urât şi că desenul era rezultatul acelui vis. Nu existase niciodată un Carlos, nici Compania Lipide, ambele erau plăsmuiri ale imaginaţiei sale, născute din neglijenta metaforă a doctorului Brady.

Visele urâte se ştergeau, însă aceste imagini – telefonul cu carcasa bej crăpată, cuptorul cu microunde, bolul cu banane, ochiul căţelului – erau la fel de clare ca oricând. Mai clare, chiar.

Un lucru era sigur, îşi spuse. O terminase cu afurisita aia de

bicicletă staţionară. Se apropia niţel prea mult de demenţă. Dacă o ţinea tot aşa, în curând urma să-şi

taie urechea şi s-o trimită prin poştă nu iubitei sale (nu avea una), ci doctorului Brady, cel care se făcea cu siguranţă răspunzător de asta.

– Gata cu bicicleta, spuse cu capul încă în palme. Poate îmi fac abonament la Fitness Boys, ceva de genul acesta, dar am terminat-o cu bicicleta aia staţionară nenorocită.

Doar că nu-şi făcu abonament la The Fitness Boys şi, după o săptămână fără exerciţii adevărate (se plimba, însă nu era acelaşi lucru – trotuarele erau prea pline de oameni şi el tânjea după pacea drumului spre Herkimer), nu mai putu îndura. Era în urmă cu cel mai recent proiect, o ilustraţie à la Norman Rockwell pentru Fritos Corn Chips, şi primise câte un telefon atât de la agent, cât şi de la responsabilul cu contul Fritos de la agenţia de publicitate. Asta nu i se mai întâmplase niciodată înainte.

Mai rău era că nu dormea.

Caracterul ultimativ al visului se estompase puţin şi el ajunse la concluzia că doar imaginea garajului lui Carlos, privindu-l insistent din colţul camerei, era cea care i-l aducea întruna în gând, reîmprospătând visul la fel cum o cană de apă redă vigoarea unei plante însetate. Cum nu se putea convinge să distrugă desenul (era prea bun, la naiba), îl întoarse cu faţa la perete.

În acea după-masă, luă liftul până la subsol şi urcă iar pe bicicleta staţionară. Se transformă în vechea cursieră Raleigh cu trei viteze aproape de îndată ce îşi aţinti ochii spre proiecţia de pe perete şi el îşi reluă drumul spre nord. Încercă să-şi spună că senzaţia că este urmărit e falsă, doar o reminiscenţă a visului şi a orelor agitate petrecute la şevalet după aceea. Scurt timp, asta chiar avu efect, cu toate că el ştia adevărul. Avea motive să o facă să aibă efect. Cele mai importante erau că reîncepuse să doarmă noaptea şi reluase lucrul la proiectul curent.

Termină desenul cu băieţii care împărţeau o pungă de Fritos pe o idilic-su-burbană movilă a aruncătorului, pe un teren de baseball, o expedie cu poşta rapidă şi-n ziua următoare primi un cec de zece mii două sute de dolari însoţit de un mesaj din partea lui Barry Casselman, agentul său. M-ai speriat niţel, scumpule, spunea mesajul, şi Sifkitz gândi: N-ai fost singurul. Scumpule.

În cursul săptămânii următoare, îi trecu în repetate rânduri prin gând că ar trebui să spună cuiva de aventurile sale sub cerul roşu şi de fiecare dată alungă ideea. I-ar fi putut spune lui Trudy, dar sigur că, dacă Trudy ar fi fost

în viaţă, lucrurile nici n-ar fi ajuns atât de departe. Ideea de a-i spune lui Barry era comică; ideea de a-i spune doctorului Brady era, la drept vorbind, puţin înfricoşătoare. Doctorul Brady i-ar fi recomandat un psihiatru bun înainte să poată spune Minnesota Multiphastic[1].

În seara zilei când îi veni cecul de Fritos, Sifkitz observă o modificare la fresca din subsol. Voia să programeze ceasul şi se opri. Se apropie de proiecţie – cu cutia de cola dietetică într-o mână, cu ceasul deşteptător Brookstone în cea-laltă, cu buzunarul cămăşii plin cu fursecuri de ovăz cu stafide. Ceva era cu siguranţă acolo, ceva diferit, dar la început afurisit să fie dacă îşi dădu seama ce era. Închise ochii, numără până la cinci (eliberându-şi mintea astfel, un vechi truc), apoi îi redeschise atât de larg, încât semănă cu un om care caricaturizează o reacţie de spaimă. De data aceasta observă schimbarea imediat. Forma galben-intens ca de marchiză de lângă uşa camerei cazanului dispăruse asemenea cutiilor de bere. Şi culoarea cerului de deasupra copacilor era un roşu mai adânc, mai închis. Soarele fie apusese, fie nu mai avea mult înainte să apună. Pe drumul spre Herkimer se lăsa noaptea.

Trebuie să termini cu asta, gândi Sifkitz, după care: Mâine.

Poate mâine.

Cu aceasta, urcă în şa şi porni la drum. În pădurea din jurul său auzi sunetul păsărilor care se pregăteau să înnopteze.

V Pentru început, era bună şurubelniţa

În următoarele cinci sau şase zile, timpul pe care Sifkitz îl petrecu pe bicicleta staţionară (şi pe cursiera sa din copilărie) fu deopotrivă minunat şi îngrozitor. Minunat deoarece nicicând nu se simţise mai bine; corpul său opera la niveluri de performanţă maximă pentru un om de vârsta lui, iar el ştia asta. Bănuia că erau atleţi într-o formă fizică mai bună decât el, însă la treizeci

[1] Minnesota Multiphastic Personality Inventory – test de personalitate folosit la determinarea sănătăţii mintale a unui pacient (n. tr.).

şi opt de ani aceştia se apropiau de capătul carierei şi bucuria pe care le-o stârnea condiţia fizică bună era categoric ştirbită de acest fapt. Sifkitz, pe de altă parte, putea continua să creeze artă comercială vreme de alţi patruzeci de ani, dacă dorea. La naiba, vreme de alţi cincizeci. Cinci generaţii întregi de fotbalişti şi patru de jucători de baseball aveau să se nască şi să dispară în timp ce el stătea liniştit la şevalet, pictând coperte pentru cărţi, produse auto şi Cinci Logouri Noi pentru Pepsi-Cola.

Doar că...

Doar că acesta nu era sfârşitul la care s-ar aştepta cei obişnuiţi cu genul acesta de poveste, nu? Şi nici genul de sfârşit la care s-ar aştepta el însuşi.

Sentimentul că este urmărit spori cu fiecare cursă, mai ales după ce luă de pe perete ultimele hărţi detaliate ale statului New York şi le înlocui cu prima dintre cele canadiene. Folosind pixul albastru (acelaşi pe care îl folosise pentru a crea OM CU PUŞCĂ), trasă o extensie a drumului către Herkimer pe harta ce nu prezenta niciun drum, adăugând multe bucle. De acum pedala mai repede, ui-tându-se deseori peste umăr şi încheindu-şi cursele lac de sudoare, la început prea istovit ca să se dea jos de pe bicicletă şi să întrerupă urletul alarmei.

Treaba cu uitatul peste umăr – ei, aceea era interesantă. Când se uita prima dată zărea colţul de subsol şi uşa care ducea la încăperile mai mari ale subsolului, cu separeurile lor de stocare dispuse parcă sub forma unui labirint. Vedea lada de portocale Pomona de lângă uşă, pe care era ceasul deşteptător Brookstone, măsurând minutele între patru şi şase. Apoi un soi de pâclă roşie se întindea peste toate şi, când se retrăgea, el vedea drumul din spatele său, copacii arămii, de toamnă, de-o parte şi de alta a lui (doar că acum nu se vedeau atât de bine, cum asfinţitul era aproape) şi cerul roşu, întunecat, de deasupra. Mai târziu, nu vedea deloc subsolul când se uita îndărăt, nici măcar un crâmpei din el. Doar drumul care ducea înapoi la Herkimer şi, în cele din urmă, la Poughkeepsie.

Ştia foarte bine după ce anume se uita peste umăr: faruri.

Farurile Dodge Ramului lui Freddy, dacă voia să fie mai exact. Pentru că pentru Berkowitz şi echipa lui, resentimentul năuc făcuse loc furiei. Sinuciderea lui Carlos fusese picătura care umpluse paharul. Pe el îl învinuiau şi pe el îl căutau. Iar când aveau să-l prindă, aveau să...

Ce? Aveau să ce?

Să mă ucidă, gândi el, pedalând trist în lumina crepusculului. N-are rost să fac pe neştiutorul. Dacă mă prind, mă omoară. Acum sunt la naiba în praznic, nu apare niciun oraş pe harta aia afurisită şi nici măcar vreun sat. Aş putea striga cât mă ţin bojocii şi nu m-ar auzi nimeni în afară de fiarele pădurii. Aşa că dacă văd farurile alea (sau dacă aud motorul, deoarece Freddy ar putea conduce fără faruri), ar fi bine să mă-ntorc naibii în SoHo, cu sau fără alarmă. Sunt nebun, oricum, că mă aflu aici.

Acum însă îi venea greu să se întoarcă. Când alarma se declanşa, cursiera rămânea o cursieră vreme de treizeci sau mai multe secunde, drumul din faţă rămânea drum în loc să redevină pete de culoare pe perete, iar alarma însăşi suna departe şi ciudat de plată. Bănuia că până la urmă o va auzi ca pe zumzetul unui avion cu reacţie în înaltul cerului, un American Airlines 767 plecat de la Kennedy, poate, zburând peste Polul Nord spre cealaltă parte a lumii.

Se oprea, strângea din ochi, apoi îi deschidea repede. Asta funcţiona, însă ceva îi spunea că nu va funcţiona multă vreme. Şi apoi ce? O noapte lungă petrecută în pădure, uitându-se la luna plină care semăna cu un ochi injectat?

Nu, aveau să-l prindă muncitorii înainte de asta, credea. Întrebarea era dacă intenţiona să permită asta. Incredibil, o parte din el exact asta voia să facă. O parte din el era furioasă pe ei. O parte din el voia să-i înfrunte pe Berko-witz şi pe restul membrilor echipei sale, să-i întrebe: Totuşi, ce vă aşteptaţi să fac? Să-mi menţin obiceiurile rele, să înfulec gogoşi Krispy Kreme, să nu mă intereseze inundaţiile atunci când conductele de scurgere se înfundă şi dau pe de lături? Asta voiaţi?

Mai era însă o parte din el care ştia că înfruntarea ar fi o nebunie. Era în formă de zile mari, da, dar tot era vorba de trei contra unu, şi cine putea spune că doamna Carlos nu le împrumutase băieţilor puşca soţului ei, că nu le spusese da, duceţi-vă după ticălos şi aveţi grijă să-i spuneţi că primul glonţ e din partea mea şi a fetelor mele.

Sifkitz avusese un prieten care depăşise o gravă dependenţă de cocaină în anii optzeci şi îşi amintea că individul spusese că primul lucru pe care îl ai de făcut este să scapi de ea din casă. Sigur, puteai oricând cumpăra alta, porcăria aia era peste tot acum, la fiecare colţ de stradă, însă asta nu era o scuză pentru a o ţine la îndemână, într-un loc de unde s-o poţi lua ori de câte ori te lăsa voinţa. Aşa că o strânsese pe toată şi o aruncase la toaletă. Şi, odată

scăpat de

ea, îşi aruncase la gunoi şi ustensilele. Acesta nu fusese sfârşitul problemei, spusese, însă fusese începutul sfârşitului.

Într-o seară, Sifkitz intră în subsol aducând cu el o şurubelniţă. Avea toate intenţiile de-a demonta bicicleta staţionară, ce dacă reglase alarma ceasului pentru ora şase, cum făcea întotdeauna, acela era doar un obicei. Ceasul deşteptător (ca fursecurile de ovăz cu stafide) era parte a muncii sale, presupunea; paşii hipnotici pe care îi parcurgea, maşinăria visului său. Şi odată ce va fi terminat de dezasamblat bicicleta în părţile ei componente, va scoate ceasul afară, cu restul gunoiului, aşa cum făcuse prietenul său cu pipa pentru cocaină. Va simţi un junghi, sigur – solidul orologiu Brookstone sigur nu era de vină pentru situaţia idioată în care se băgase singur – dar avea să o facă. Fii bărbat, îşi spuneau unii altora în copilărie; nu te mai smiorcăi şi fii bărbat.

Observă că bicicleta era compusă din trei părţi principale şi că-i va trebui de asemenea o cheie reglabilă pentru a o demonta complet. Era în ordine totuşi; pentru început, era bună şurubelniţa. O putea folosi pentru a da jos pedalele. Odată treaba asta făcută, va împrumuta cheia reglabilă din trusa cu scule a administratorului.

Se lăsă într-un genunchi, strecură vârful uneltei împrumutate în fanta primului şurub şi ezită. Se întrebă dacă prietenul lui trăsese un ultim fum înainte să arunce totul la toaletă, doar un ultim fum de dragul vremurilor vechi. Punea pariu că o făcuse. Puţinul drog luat la bord probabil că înăbuşise pofta, uşurase niţel treaba cu înlăturatul cocainei. Iar dacă el făcea un ultim drum, şi doar apoi se lăsa acolo în genunchi pentru a da jos pedalele cu endorfinele la apogeu, nu se va simţi oare mai puţin deprimat de lucrul acesta? Mai puţin înclinat să şi-i imagineze pe Berkowitz, Freddy şi Whelan retrăgându-se la cel mai apropiat bar de pe marginea drumului, unde vor cumpăra întâi o halbă de bere Rolling Rock şi apoi alta, toastând în cinstea lor şi-n amintirea lui Carlos, felicitându-se reciproc pentru cum l-au înfrânt ei pe ticălos?

– Eşti nebun, murmură el pentru sine şi introduse vârful şurubelniţei în canelura şurubului. Fă-o şi termină odată.

Chiar defiletă şurubul o dată (şi fu uşor; era clar că cel care asamblase bicicleta în depozitul de la Fitness Boys nu pusese suflet), dar când o făcu, fursecurile i se mişcară puţin în buzunar şi el se gândi ce gust bun aveau întotdeauna când mergeai pe bicicletă. Luai doar mâna dreaptă de pe ghidon,

o băgai în

buzunar, luai vreo două muşcături şi le urmai cu o înghiţitură de ceai. Era com-binaţia perfectă. Pur şi simplu, era o senzaţie atât de plăcută să goneşti pe drum, să iei o gustărică din mers, iar jigodiile alea infecte voiau să te priveze de asta.

Încă o duzină de răsuciri ale şurubului, poate mai puţine, şi pedala avea să cadă pe betonul cimentului – *clunc!* Atunci va putea trece la cealaltă, după care îşi va putea vedea mai departe de viaţă.

Nu e corect, gândi el.

O ultimă cursă, doar de dragul vremurilor vechi, gândi.

Şi, aruncându-şi piciorul peste furcă şi punând fundul (mai ferm şi mai tare, de departe, faţă de cum fusese în ziua valorii roşii a colesterolului) pe şa, gândi: Aşa merg poveştile de genul ăsta, nu? Aşa se încheie întotdeauna, cu sărmanul neghiob spunând că e ultima dată, nu va mai face asta niciodată.

Absolut adevărat, gândi el, dar pun pariu că în viaţa reală, oamenilor le iese schema. Pun pariu că le iese schema totdeauna.

O parte din el murmura că viaţa reală nu a fost niciodată aşa, că ceea ce făcea el (şi ceea ce trăia) nu avea absolut nicio asemănare cu viaţa reală aşa cum o înţelegea el. Îndepărtă vocea, îşi închise urechile în calea ei.

Era o seară minunată pentru o cursă prin pădure.

VI Deloc sfârşitul aşteptat de toată lumea

Şi totuşi, mai avu o şansă.

Aceea fu noaptea în care auzi motorul ambalând în spatele său clar pentru prima oară şi, chiar înainte ca alarma ceasului să se activeze, umbra cursierei pe care o conducea se alungi brusc pe drum în faţa sa – genul de umbră ce nu putea fi creată decât de faruri.

Atunci se declanşă alarma, nu un urlet, ci un tors îndepărtat, aproape melodic.

Camioneta se apropia. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a o vedea (cum nu simţi nevoia să te întorci şi să vezi înspăimântătorul diavol care aproape-n

urma ta păşeşte, îşi spuse Sifkitz mai târziu în noaptea aceea, stând treaz în pat şi încă înfăşurat în senzaţia rece şi totuşi caldă a dezastrului evitat la milimetru sau secundă). Vedea bine umbra care se alungea şi se întuneca.

Grăbiţi-vă, domnilor, vă rog, e timpul, gândi el şi închise ochii. Încă auzea alarma, însă aceasta continua nu să fie mai mult decât un tors aproape adormitor, sigur nu se auzea mai tare; ce se auzea mai tare era motorul, cel de sub capota camionetei lui Freddy. Era aproape de el şi dacă băieţii nu voiau să piardă nici măcar un minut cu poveşti nemuritoare? Dacă cel aflat acum la volan apăsa doar pedala până la podea şi îl călca? Dacă îl făcea una cu drumul?

Nu se sinchisi să deschidă ochii, nu pierdu vremea cu confirmarea faptului că era în continuare pe drumul pustiu în locul colţului de beci. În schimb îi strânse şi mai tare, îşi concentră întreaga atenţie asupra sunetului alarmei şi de data aceasta transformă vocea politicoasă a barmanului într-un urlet urgent:

GRĂBIŢI-VĂ VĂ ROG DOMNILOR E TIMPUL!

Şi dintr-odată, din fericire, sunetul motorului fu cel care începea să se stingă şi sunetul alarmei Brookstone cel care se amplifica, adoptând vechiul său urlet familiar care spunea imperios „scularea-scularea-scularea-scularea“. Şi de data aceasta când deschise ochii, văzu proiecţia drumului în locul drumului însuşi.

Dar acum cerul era negru, roşeaţa lui organică fiind ascunsă de căderea nopţii. Drumul era puternic luminat, iar umbra bicicletei – o cursieră Raleigh – era o pată întunecată clar desenată pe pământul presărat cu frunze. Îşi putea spune că se dăduse jos de pe bicicleta staţionară şi că pictase aceste schimbări cât era în transă, dar ştia că nu era aşa, şi nu doar fiindcă nu avea deloc urme de vopsea pe mâini.

Aceasta e ultima mea şansă, gândi. Ultima şansă de-a evita sfârşitul la care se aşteaptă toată lumea în astfel de poveşti.

Era însă prea obosit, prea zdruncinat pentru a se ocupa acum de bicicleta staţionară. Se va ocupa de ea mâine. Mâine dimineaţă, de fapt, la prima oră. În momentul de faţă voia doar să plece din locul acela îngrozitor unde realitatea se subţiase atât de tare. Şi ţinând asta bine în minte, Sifkitz se împle-tici spre lada Pomona de lângă intrare (pe picioare ca de gumă, acoperit de-o peliculă subţire de transpiraţie – din aceea mirositoare pe care o aduce mai degrabă teama decât efortul) şi opri alarma. Apoi se duse la etaj şi se întinse

în pat. După foarte mult timp, veni şi somnul.

A doua zi dimineaţă coborî scările beciului, ocolind liftul şi păşind ferm, cu fruntea sus şi cu buzele strânse tare: un om cu o misiune. Se duse direct la bicicleta staţionară, ignorând ceasul deşteptător de pe ladă, se lăsă într-un genunchi, luă şurubelniţa în mână. O introduse iarăşi în fanta unui şurub, unul dintre cele patru care ţineau pedala stângă...

...şi cât ai clipi se văzu gonind din nou vesel de-a lungul drumului, cu farurile prinzând putere în jurul său până se simţi ca un om pe o scenă întu-necată, cu excepţia unui singur spot de reflector. Motorul camionetei era prea zgomotos (maşina avea o problemă cu toba de eşapament sau poate cu întreg sistemul de eşapament) şi, pe deasupra, era disonant. Se îndoia că bătrâ-nul Freddy se sinchisise cu ultima revizie tehnică. Nu, când avea de achitat ratele la casă, de cumpărat mâncare, când copiii încă aveau nevoie de aparate dentare, iar el nu-şi primea plata săptămânală.

Gândi: Am avut o şansă. Am avut-o aseară şi n-am profitat de ea.

Gândi: De ce am făcut asta? De ce, când ştiam ce înseamnă?

Gândi: Pentru că m-au convins ei, cumva. Ei m-au împins la asta.

Gândi: Mă vor călca şi voi muri în pădure.

Dar camioneta nu-l călcă. Îl depăşi cu viteză pe drum în schimb, roţile de pe partea stângă uruind în şanţul gâtuit de frunze, după care frână de-a curmezişul drumului, blocându-l.

Panicat, Sifkitz uită primul lucru pe care tatăl său îl învăţase când adusese cursiera acasă: Ca să opreşti, Richie, roteşte pedalele în sens invers. Blochează roata din spate a bicicletei în acelaşi timp în care strângi maneta de frână ce controlează roata din faţă. Altminteri...

Acum se întâmplă altminteri. În panica sa, făcu ambele mâini pumni, strângând frâna de mână din stânga şi blocând roata din faţă. Bicicleta îl aruncă din şa şi îl trimise prin aer spre camioneta pe care scria COMPANIA LIPIDE. Întinse mâinile în faţă şi se lovi cu ele de platforma camionetei destul de tare încât să-i amorţească. Apoi se nărui grămadă, întrebându-se câte oase îşi rupsese.

Portierele se deschiseră deasupra sa şi auzi foşnet de frunze când bărbaţii în ghete de lucru coborâră. Nu se uită în sus. Aşteptă să fie apucat şi săltat în picioare, însă nimeni nu făcu asta. Mirosul frunzelor semăna cu al scorţişoarei uscate vechi. Paşii trecură pe lângă el, prin ambele părţi, după care

foşnetul încetă subit.

Sifkitz se ridică în şezut şi se uită la propriile mâini. Palma dreaptă sângera şi încheietura dreaptă începea deja să se umfle, însă nu credea că era ruptă. Se uită în jur şi primul lucru pe care îl văzu – roşu în lumina stopurilor Dodgeului – era cursiera sa Raleigh. Fusese frumoasă când tatăl lui o adusese acasă de la magazinul de biciclete, dar acum nu mai era frumoasă. Roata din faţă era deformată, iar cauciucul din spate ieşise parţial de pe jantă. Pentru prima dată simţi altceva în afară de teamă. Această nouă emoţie era furie.

Se ridică nesigur în picioare. Dincolo de cursieră, pe drumul pe care venise, era o gaură în realitate. Era în chip straniu organică, ca şi când s-ar fi uitat printr-o gaură de la capătul unui canal din propriul său organism. Marginile ondulau şi se umflau şi se flexau. Dincolo de ea, trei bărbaţi stăteau în jurul bicicletei staţionare din colţul subsolului, stăteau în poziţii pe care le văzuse la toate echipele de muncitori pe care le întâlnise în viaţa sa. Erau oameni care aveau de făcut o treabă. Şi se gândeau cum să o facă.

Şi atunci, cât ai clipi, ştiu de ce-i botezase aşa. Era, de fapt, de-o simplitate tâmpită. Cel cu şapcă Lipide, Berkowitz, era David Berkowitz, aşa-numitul Fiu al lui Sam, omniprezent în *New York Post* în anul în care Sifkitz se mutase în Manhattan. Freddy era Freddy Albemarle, un puşti pe care îl cunoscuse în liceu – făcuseră parte împreună dintr-o formaţie şi se împrieteniseră dintr-un motiv cât se poate de simplu: amândoi dispreţuiau şcoala. Şi Whelan? Un artist pe care îl întâlnise la o conferinţă undeva. Michael Whelan? Mitchell Whelan? Sifkitz nu-şi amintea bine, însă ştia că individul se specializase în artă fantasy, dragoni şi altele asemenea. Petrecuseră o seară în barul hotelului, spunându-şi poveşti despre lumea comic-oribilă a artei afişelor de film.

Apoi era Carlos, care se sinucisese în garajul său. Păi, el fusese o versiune a lui Carlos Delgado, cunoscut şi drept Cotoiul cel Mare. Ani la rând, Sifkitz urmărise soarta echipei Toronto Blue Jays, doar fiindcă nu voia să fie ca toţi ceilalţi fani de baseball la nivelul Ligii Americane din New York şi să ţină cu Yankees. Cotoiul fusese una dintre foarte puţinele vedete din Toronto.

– Eu v-am scornit pe toţi, spuse el cu o voce spartă. V-am creat din amintiri şi piese de rezervă.

Sigur că aşa era. Şi nici nu se întâmpla pentru prima oară. Băieţii din reclama la Fritos, cei de pe terenul de baseball à la Norman Rockwell, de pildă – la cererea sa, agenţia de publicitate îi găsise fotografii cu patru băieţi de vârsta

necesară şi Sifkitz nu făcuse decât să-i transpună în pictură. Mamele lor semnaseră hârtiile necesare; totul ca pe apă.

Dacă-l auziseră vorbind, Berkowitz, Freddy şi Whelan nu dădură niciun semn. Schimbară între ei câteva cuvinte pe care Sifkitz le auzi, dar nu le desluşi; păreau să vină de la mare depărtare. Oricare ar fi fost ele, îl făcură pe Whelan să plece din colţul acela în vreme ce Berkowitz îngenunche lângă bicicleta staţionară, exact cum făcuse Sifkitz însuşi. Berkowitz luă şurubelniţa şi, cât ai zice peşte, pedala stângă căzu pe beton – *clunc!* Sifkitz, încă pe drumul pustiu, se uită pe strania gaură organică şi văzu cum Berkowitz îi dădu şurubelniţa lui Freddy Albemarle – care, împreună cu Richard Sifkitz, cântase prost la trompetă în formaţia la fel de proastă a liceului. Cântau mult mai bine când se dădeau în spectacol. Undeva în pădurea canadiană huhăi o bufniţă, un sunet de-o singurătate inexprimabilă. Freddy se apucă să desfacă cealaltă pedală. Whelan, între timp, se întoarse cu cheia reglabilă în mână. Sif-kitz simţi un junghi la vederea ei.

Privindu-i, gândul care-i veni în minte lui Sifkitz fu: Dacă vrei o treabă făcută bine, apelează la profesionişti. Fără umbră de îndoială, Berkowitz şi băieţii lui nu pierdeau vremea. În mai puţin de patru minute, bicicleta staţionară se transformă în două roţi şi trei porţiuni deconectate de cadru aşezate pe beton, şi atât de ordonat încât părţile semănau cu o diagramă din aceea intitulată „schemă explodată“.

Berkowitz lăsă şuruburile să cadă în buzunarul din faţă al salopetei sale, făcându-l să se umfle ca un pumn de bani mărunţi. Îi aruncă lui Sifkitz o privire cu subînţeles, una care îl reumplu de furie pe Sifkitz. Pe când echipa de muncitori trecu înapoi prin gaura ca de tub (lăsând capetele jos, ca nişte oameni care trec printr-o uşă joasă), pumnii lui Sifkitz erau strânşi din nou, chiar dacă asta făcea încheietura stângă să pulseze înnebunitor.

– Ştii ce? îl întrebă pe Berkowitz. Nu cred că-mi poţi face rău. Nu cred că-mi poţi face rău, fiindcă atunci ce se întâmplă cu tine? Tu nu eşti decât un... subcontractor!

Berkowitz îl privi neabătut pe sub cozorocul îndoit al şepcii sale cu LIPIDE.

– Eu v-am născocit! zise Sifkitz şi îi numără, cu degetul ridicat de la mâna dreaptă şi îndreptat spre fiecare în parte ca ţeava unui pistol. Tu eşti Fiul lui Sam! Tu nu eşti decât o versiune adultă a unui puşti cu care cântam la

trompetă la liceul Sisters of Mercy! Nu reuşeai să scoţi un mi bemol nici mort. Iar tu eşti un artist specializat în dragoni şi domniţe fermecate!

Ceilalţi membri ai Companiei Lipide erau complet neimpresionaţi.

– Şi asta ce face din tine? întrebă Berkowitz. Te-ai întrebat vreo clipă asta? Vrei să-mi spui că s-ar putea să nu existe o lume mai mare acolo, undeva? Din câte ştii tu, nu eşti decât un gând pasager în mintea unui contabil public şomer care stă pe tron, citeşte ziarul şi îşi goleşte intestinele dimineaţa.

Sifkitz deschise gura să spună că asta era ridicol, dar ceva din ochii lui Berkowitz îl făcu să o închidă la loc. Dă-i drumul, spuneau ochii aceia. Pune o întrebare. Îţi voi spune mai mult decât ai vrut vreodată să ştii.

Ce spuse Sifkitz în schimb fu:

– Cine eşti tu să-mi spui că nu-mi pot intra în formă? Vrei să mor la cincizeci de ani? Iisuse Hristoase, care-i problema ta?

Freddy spuse:

– N-oi fi eu filozof, Mac. Tot ce ştiu e că maşina mea are nevoie de-o revizie pe care nu mi-o permit.

– Şi eu am un copil căruia-i trebuie pantofi ortopedici şi altul care trebuie să facă şedinţe de logopedie, adăugă Whelan.

– Băieţii care lucrau la proiectul Big Dig din Boston aveau o vorbă, zise Berkowitz. „Nu ucide munca, las-o să moară singură.“ Doar asta îţi cerem, Sifkitz. Lasă-ne să ciugulim. Lasă-ne să ne câştigăm pâinea.

– Asta e-o nebunie, murmură Sifkitz. Absolut...

– Mă doare în cot ce crezi tu despre asta, idiotule! strigă Freddy şi Sifkitz înţelese că omul aproape plângea. Confruntarea era la fel de solicitantă pentru ei ca şi pentru el. Cumva, înţelegerea acestui lucru era cel mai şocant dintre toate. Mă doare în cot de tine, eşti un nimic, nu munceşti, doar te fâţâi şi faci desenaşe, da’ nu cumva să iei pâinea de la gura copilaşilor mei, m-auzi? Să nu-ndrăzneşti!

Porni în faţă, cu pumnii strânşi ridicându-se spre faţă: o absurdă postură de box à la John L. Sullivan. Berkowitz puse o mână pe braţul lui şi-l trase înapoi.

– Nu fi neînţelegător, omule, spuse Whelan. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, bine?

– Lasă-ne să ciugulim, repetă Berkowitz şi sigur că Sifkitz recunoscu expresia; citise *Naşul* şi văzuse toate filmele din serie. Putea oare vreunul

dintre oamenii aceia să folosească un cuvânt sau expresie argotică ce să nu se regăsească în propriul lui vocabular? Se îndoia. Lasă-ne să ne păstrăm demnitatea, bătrâne. Crezi că noi putem munci făcând desene, ca tine? Râse. Da, sigur. Dacă desenez o pisică, trebuie să scriu PISICĂ sub ea ca oamenii să ştie ce este.

– L-ai ucis pe Carlos, spuse Whelan şi, dacă în vocea lui s-ar fi simţit o notă acuzatoare, Sifkitz bănuia că s-ar fi înfuriat din nou. Însă nu auzi decât tristeţe. Noi i-am spus: „Rezistă, bătrâne, o să fie mai bine“, dar el nu era tare. Nu putea niciodată, înţelegi, să se uite spre viitor. Şi-a pierdut toată speranţa. Whelan făcu o pauză şi ridică ochii spre cerul întunecat. Nu departe, Dodgeul lui Freddy huruia aspru. Niciodată n-a avut parte de multe în viaţă. Unii oameni nu au, să ştii.

Sifkitz se întoarse spre Berkowitz.

– Îngăduie-mi să văd dacă am înţeles bine. Ce vreţi voi...

– Doar să nu ne ucizi munca, spuse Berkowitz. Altceva nu vrem. Lasă munca să moară singură.

Sifkitz înţelese că probabil putea face ce-i cerea omul acela. Poate că avea să fie chiar uşor. Unii oameni, dacă mâncau o singură gogoaşă Krispy Kreme, trebuiau să termine toată cutia. Dacă el ar fi fost genul acela de om, echipa Lipide ar fi avut o problemă serioasă... dar nu era.

– Bine, spuse. Să facem o încercare. Şi atunci îl fulgeră o idee. Crezi că aş putea avea şi eu o şapcă a companiei?

Arătă spre cea pe care o purta Berkowitz.

Berkowitz îi adresă un zâmbet. Fu scurt, însă mai sincer decât râsul scos atunci când spusese că nu putea desena o pisică fără să scrie sub ea ce era.

– Se poate aranja.

Sifkitz credea că atunci Berkowitz îi va întinde şapca sa, dar Berkowitz n-o făcu. Îl mai măsură o dată din priviri pe Sifkitz pe sub cozoroc şi apoi porni spre cabina camionetei. Ceilalţi doi îl urmară.

– Cât va trece până mă voi convinge că nimic din asta nu s-a întâmplat? întrebă Sifkitz. Că am demontat eu însumi bicicleta staţionară fiindcă... nu ştiu... fiindcă m-am săturat de ea?

Berkowitz se opri cu mâna pe mânerul portierei şi se uită înapoi.

– Tu cât vrei să treacă? întrebă el.

– Nu ştiu, spuse Sifkitz. Hei, e frumos aici, nu-i aşa?

– Întotdeauna a fost, zise Berkowitz. Am păstrat mereu locul curat.

În vocea lui se sesiza un ton defensiv pe care Sifkitz alese să-l ignore. Îi trecu prin gând că până şi plăsmuirea imaginaţiei cuiva putea avea mândria sa.

Preţ de câteva momente, stătură acolo, pe drumul pe care Sifkitz ajunsese în ultima vreme să-l considere Marea Şosea Transcanadiană Pierdută, un nume cam mare pentru un drumeag anonim care brăzda o pădure, şi totuşi frumuşel. Niciunul nu spuse nimic. Undeva, bufniţa huhăi din nou.

– Sub acoperiş sau sub cerul liber, pentru noi e totuna, rosti Berkowitz.

Apoi deschise portiera şi urcă la volan.

– Ai grijă de tine, îl sfătui Freddy.

– Dar nu prea mult, adăugă Whelan.

Sifkitz rămase locului în vreme ce camioneta execută o întoarcere din trei mişcări pe drumul îngust şi plecă înapoi de unde venise. Deschiderea ca de tub dispăruse, dar Sifkitz nu-şi făcea griji pentru asta. Nu credea că-i va fi greu să se întoarcă la momentul cuvenit. Berkowitz nici nu încercă să oco-lească bicicleta Raleigh, ci trecu direct peste ea, terminând o treabă deja ter-minată. Se auziră pocnete şi vibraţii când se rupseră spiţele. Stopurile se estompară, apoi dispărură după o curbă. Sifkitz mai auzi o vreme uruitul motorului, după care dispăru şi acesta.

Se aşeză în drum, apoi se întinse pe spate, strângându-şi încheietura dreaptă la piept. Nu erau stele pe cer. El era foarte obosit. Mai bine să nu adormi, se sfătui el, poate să iasă ceva din pădure – un urs, poate – şi să te mănânce. Apoi adormi oricum.

Când se trezi, era pe podeaua de beton a pivniţei. Piesele demontate ale bicicletei staţionare, acum fără şuruburi, zăceau în jurul lui. Ceasul deşteptător Brookstone de pe ladă anunţa ora 20.43. Unul dintre ei oprise aparent alarma.

Eu însumi am demontat bicicleta, gândi. Asta-i povestea mea şi, dacă o menţin, în scurt timp voi crede în ea.

Urcă scările spre holul clădirii şi îşi dădu seama că-i era foame. Se gândi să meargă la Dugan’s şi să-şi ia o felie de plăcintă cu mere. Plăcinta cu mere nu era cea mai nesănătoasă mâncare din lume, nu? Iar când ajunse acolo, hotărî să o mănânce cu îngheţată.

– Ce naiba, îi spuse chelneriţei. O viaţă avem, nu?

– Păi, răspunse ea, hinduşii cred altceva, dar fie cum zici tu.

Două luni mai târziu, Sifkitz primi un pachet.

Îl aştepta în holul clădirii când se întoarse de la o cină cu agentul său (Sifkitz mâncase peşte şi legume fierte la aburi, însă le urmase cu o cremă de zahăr ars). Nu era nicio marcă poştală pe el, nici de la Federal Express, nici de la Airborne Express şi nici măcar logoul UPS. Doar numele său scris cu litere mari, nesigure: RICHARD SIFKITZ. Asta-i sigur mâna unuia care trebuie să scrie PISICĂ sub pisica pe care a desenat-o, îşi spuse şi nu avu absolut nicio idee de ce gândise asta. Duse cutia la etaj şi folosi un cuţit de decupaj X-Acto de pe masa lui de lucru pentru a o desface. Înăuntru, sub un ghem mare de hârtie creponată, se afla o şapcă nou-nouţă, de genul celor cu bandă de plastic ajustabilă la spate. Pe eticheta ei scria Fabricat în Bangladesh. Deasupra cozorocului, cu un roşu-închis care îl duse cu gândul la sângele arterial, era un singur cuvânt: LIPIDE.

– Ce-i asta? întrebă el studioul gol, răsucind şapca în mâini. Un soi de componentă a sângelui, nu-i aşa?

O încercă. La început îi fu prea mică, dar după ce-i ajustă banda din spate, i se potrivi perfect. Se privi în oglinda din baie şi tot nu-i plăcu. O dădu jos, strânse cozorocul, adâncindu-i curbura, şi o încercă din nou. Acum era aproape bine. Avea să arate şi mai bine după ce îşi va fi dat jos hainele de ieşit la restaurant şi-şi va fi luat pe el jeanşii stropiţi de vopsea. Avea să arate ca un muncitor adevărat... ceea ce şi era, indiferent ce gândeau unii oameni.

În cele din urmă, să poarte şapca LIPIDE în timp ce picta deveni un obicei, cum era să-şi permită a doua porţie de mâncare în zilele de la sfârşitul săptămânii şi să mănânce plăcintă cu îngheţată la Dugan’s joi seara. Orice-ar fi pretins filozofia hindusă, Richard Sifkitz credea că ai o singură viaţă de trăit. Şi, astfel stând lucrurile, poate că trebuia să-ţi permiţi câte puţin din toate.

LUCRURILE RĂMASE ÎN URMA LOR

Lucrurile despre care vreau să vă povestesc – cele rămase în urma lor – au apărut în apartamentul meu în august 2002. Sunt sigur de asta, pentru că pe majoritatea le-am găsit nu la mult timp după ce am ajutat-o pe Paula Robeson cu aparatul de aer condiţionat. Memoria are nevoie întotdeauna de un jalon, şi acesta este al meu. Era ilustratoare de cărţi pentru copii, frumuşică (la naiba, *frumoasă),* cu soţul implicat în import-export. Un bărbat are un mod de-a ţine minte ocaziile în care a putut fi de ajutor unei domniţe frumuşele aflate la ananghie (până şi una care îţi repetă întruna că este „foarte căsătorită“); aceste ocazii sunt mult prea puţine. În zilele de acum, aspiraţia de-a fi un cavaler rătăcitor de regulă doar agravează situaţia.

Ea era în holul de la intrare, părând frustrată, când am coborât la o plimbare de după-masă. Am spus *Salve, ce mai faci*, aşa cum faci cu oamenii cu care împarţi clădirea, şi ea m-a întrebat pe un ton exasperat vecin cu arţagul de ce trebuia ca îngrijitorul să fie în concediu *acum*. I-am adus aminte că până şi o cowgirl e sentimentală uneori, aşa cum până şi un îngrijitor îşi ia uneori concediu; august, mai mult decât atât, era o lună extrem de potrivită pentru a pleca undeva. Luna august în New York (şi în Paris, *mon ami)* răreşte mult rândurile psihoanaliştilor, ale artiştilor trendy şi ale îngrijitorilor de clădiri.

Ea n-a zâmbit. Nu sunt nici sigur că a prins aluzia la Tom Robbins (discursul ocolit e blestemul clasei cititoare). A spus că poate e adevărat că august e o lună bună pentru plecat de acasă la Cape sau Fire Island, însă în apartamentul ei, la naiba, *ardea* ca într-un cuptor şi aparatul ăla idiot de aer condiţionat nu voia nici măcar să râgâie. Am întrebat-o dacă nu vrea să arunc eu o privire şi mi-amintesc privirea pe care mi-a adresat-o – ochii aceia gri reci, calculaţi. Mi-amintesc că am gândit că ochi precum aceia probabil văzuseră

multe. Şi mi-amintesc că am zâmbit auzind întrebarea: *Mă pot încrede în tine?* Mi-a adus aminte de filmul acela, nu *Lolita* (la *Lolita* am început să mă gândesc, uneori la două noaptea, mai târziu), ci acela în care Laurence Olivier execută o lucrare dentară ad hoc pe Dustin Hoffman, întrebându-l iar şi iar: *Mă pot încrede în asta?*

Te poţi încrede în mine, am spus. *N-am mai atacat o femeie de peste un an. Înainte, atacam câte două sau trei pe săptămână, dar şedinţele de grup mă ajută.*

O chestie aiurită de spus cu voce tare, însă eu însumi eram într-o dis-poziţie destul de aiurită. O dispoziţie *de vară.* Mi-a adresat încă o privire atentă, după care *ea* a zâmbit. A întins mâna. *Paula Robeson*, s-a prezentat. A întins mâna stângă – un lucru ciudat, însă era mâna pe care purta verigheta de aur. Cred că a făcut-o intenţionat, nu? Abia mai târziu mi-a spus însă de soţul ei, că se ocupă de import-export. În ziua când mi-a venit *mie* rândul să-i cer ajutorul.

În lift, am prevenit-o să nu se aştepte la cine ştie ce. Ei, dacă voia un om care să afle cauzele principale ale revoltelor antiînrolare din New York City de la 1863 sau să prezinte câteva anecdote amuzante despre crearea vaccinului împotriva variolei, ori chiar să dezgroape citate cu privire la ramificaţiile sociologice ale telecomenzii TV (cea mai importantă invenţie din ultimii cincizeci de ani, după umila mea opinie), se putea baza pe mine.

Cercetarea e specialitatea ta, domnule Staley? a întrebat pe când urcam în liftul acela lent şi trăncănitor.

Am recunoscut că era, deşi n-am adăugat că eram încă destul de nou în domeniu. Şi nici nu i-am cerut să-mi spună Scott – asta ar fi speriat-o din nou. Şi categoric nu i-am spus că încerc să uit tot ce am ştiut cândva despre asi-gurările rurale. Că încerc, de fapt, să uit mai multe lucruri, inclusiv vreo două duzini de chipuri.

Vedeţi voi, oi fi încercând eu să uit, însă tot îmi amintesc multe. Cred că toţi ne amintim când ne punem mintea la contribuţie (şi uneori, mai neplăcut, atunci când nu ne-o punem). Mi-amintesc şi ceva ce a spus unul dintre ro-mancierii aceia din America de Sud – ştiţi, exponenţii aşa-zisului realism magic? Nu ştiu numele insului, acesta nu e important, însă iată citatul: *În pruncie, înregistrăm prima victorie când strângem în mână o bucată din lume, de regulă degetele mamei. Mai târziu descoperim că lumea, şi lucrurile din lume,*

ne strâng pe noi, şi că asta au făcut de la bun început. Borges? Da, e posibil să fi fost Borges. Sau e posibil să fi fost Márquez. Asta *nu* îmi amintesc. Ştiu doar că i-am făcut aparatul de aer condiţionat să funcţioneze şi când din convec-tor a început să iasă aer rece, femeii i s-a luminat toată faţa. Mai ştiu că e adevărat lucrul acela despre cum percepţia se inversează şi noi ajungem să pricepem că lucrurile pe care credeam că le stăpânim ne stăpânesc de fapt ele pe noi. Ne ţin prizonieri, poate – Thoreau ştiu că asta credea –, însă ne ţin şi în loc. Acesta e negoţul. Şi indiferent de ce-ar fi crezut Thoreau, eu cred că negoţul e în principiu unul onest. Sau credeam atunci; acum, nu mai sunt la fel de sigur.

Şi ştiu că lucrurile acestea s-au întâmplat la finele lui august 2002, la nici un an după ce o bucată de cer s-a prăbuşit şi totul s-a schimbat pentru noi toţi.

Într-o după-amiază, la o săptămână după ce Sir Scott Staley a îmbrăcat armura bunului samaritean şi a biruit aprigul aparat de aer condiţionat, am făcut un drum până la Staples, pe 83rd Street, pentru a cumpăra o cutie de discuri Zip şi un top de hârtie. Datoram unui ins patruzeci de pagini de in-formaţii despre apariţia camerei Polaroid (o poveste mult mai interesantă decât aţi putea crede). Când m-am înapoiat la apartament, era o pereche de ochelari de soare cu rame roşii şi lentile foarte aparte pe măsuţa din hol, unde ţin facturi ce trebuie achitate, bonuri, înştiinţări de la bibliotecă şi lucruri de soiul acesta. Am recunoscut ochelarii imediat şi m-a părăsit toată puterea. N-am căzut, dar am scăpat cumpărăturile din mână şi m-am sprijinit de lateralul uşii, încercând să-mi recapăt sufletul şi uitându-mă fix la ochelarii aceia de soare. Dacă n-aş fi avut de ce să mă sprijin, cred că aş fi leşinat ca o domnişoară dintr-un roman victorian – unul dintre acelea în care un vampir pofticios apare la miez de noapte.

Două valuri de sentimente înrudite, însă distincte, m-au lovit. Primul a fost senzaţia aceea de ruşine groaznică pe care o încerci când ştii că vei fi prins făcând ceva ce nu vei reuşi niciodată să explici. Amintirea care îmi vine în gând în relaţie cu aceasta e a unui lucru care mi s-a întâmplat – sau era cât pe ce să mi se întâmple – când aveam şaisprezece ani.

Mama şi sora mea plecaseră la cumpărături în Portland şi eu trebuia să am casa doar pentru mine până la căderea serii. Stăteam culcat în pat cu o pereche de chiloţi ai surorii

mele înfăşurată în jurul mădularului. Pe pat erau

împrăştiate fotografii pe care le decupasem din reviste găsite în fundul garajului – rezerva fostului proprietar de *Penthouse* şi *Gallery*, cel mai probabil. Am auzit o maşină intrând în scrâşnet de roţi pe alee. Sunetul motorului era inconfundabil – erau mama şi sora mea. Pe Peg o atacase un soi de virus şi începuse să vomite pe geam. Ajunseseră doar până la Poland Springs şi făcuseră cale întoarsă.

M-am uitat la pozele împrăştiate pe pat, la hainele mele împrăştiate pe jos şi la zulufii de vâscoză roz din mâna mea stângă. Mi-amintesc cum m-au părăsit toate puterile şi că-n locul lor s-a instalat o moleşeală teribilă. Mama striga după mine – „Scott, Scott, vino jos şi ajută-mă cu sora ta, i-e rău“ – şi mi-amintesc că am gândit: „Ce rost are? Sunt prins. Mai bine să accept faptul, sunt prins şi acesta e primul lucru pe care îl vor gândi când se vor gândi la mine pentru tot restul vieţii mele: Scott, maestrul masturbării.“

Dar cel mai adesea, în astfel de momente îşi intră în rol un soi de instinct al supravieţuirii. Asta mi s-a întâmplat mie. Poate voi cădea în dizgraţie, mi-am spus, însă n-o voi face fără a încerca măcar să-mi salvez demnitatea. Am aruncat pozele şi chiloţii sub pat. Apoi am sărit în hainele mele, mişcându-mă cu o viteză amorţită, dar precisă, gândindu-mă tot timpul la o emisiune-con-curs aiuristică pe care obişnuiam să o urmăresc, *Contra cronometru.*

Mi-amintesc cum mama mi-a atins obrajii încinşi când am coborât scările, şi îngrijorarea sinceră din ochii ei.

– Poate te îmbolnăveşti şi tu, a spus.

– Poate, am zis eu, cât se poate de bucuros.

Abia după jumătate de oră am descoperit că uitasem să-mi trag fermoarul. Din fericire, nici Peg, nici mama n-au observat, deşi în orice altă ocazie una sau amândouă m-ar fi întrebat dacă am autorizaţie pentru vânzarea de hot-dogi (asta se înţelegea prin glumă în casa în care am crescut). În ziua aceea, una dintre ele era prea bolnavă şi cealaltă prea îngrijorată pentru a face glume. Aşa că am scăpat cu faţa curată.

Norocul meu.

Ce-a urmat primului val emoţional în acea zi de august în apartamentul meu a fost mult mai simplu: am crezut că-mi pierd minţile. Fiindcă ochelarii aceia nu aveau cum să fie acolo. Pur şi simplu nu aveau cum. Imposibil.

Atunci am ridicat ochii şi am mai văzut ceva ce absolut sigur nu se afla în apartamentul meu când plecasem la Staples în urmă cu jumătate de oră (încuind uşa după mine, cum făceam întotdeauna). Sprijinită în colţul dintre chicinetă şi living era o bâtă de baseball. Hillerich & Bradsby, potrivit in-scripţiei. Şi chiar dacă nu vedeam cealaltă parte, ştiam ce era imprimat acolo: REGULARIZATOR DE DAUNE. Cuvintele erau pirogravate în lemn cu vârful unui pistol de lipit şi apoi colorate într-un albastru-închis.

O altă senzaţie m-a potopit: al treilea val. Aceasta era un soi de uimire nemaiîntâlnită. Eu nu cred în fantome, dar sunt sigur că în clipa aceea arătam ca şi când aş fi văzut una.

Aşa mă şi simţeam. Da, într-adevăr. Fiindcă ochelarii aceia de soare trebuiau să fi dispărut – dispărut de multişor, cum spuneau Dixie Chicks. La fel şi Regularizatorul de Daune al lui Cleve Farrell. („Besbollu' fo' voarde-voarde bun pen' mine", spunea uneori Cleve, agitând bâta deasupra capului, aşezat la masa lui. „A-ZIG-urarea fo' voarde-voarde lea.")

Am făcut singurul lucru care mi-a venit în gând, adică să iau ochelarii Sonjei D'Amico şi să mă întorc cu paşi mari la lift cu ei, ţinându-i înaintea mea aşa cum ai ţine ceva scârbos găsit pe podeaua apartamentului tău după o săptămână cât ai fost plecat în concediu – nişte mâncare putrezită sau cadavrul unui şoarece otrăvit. M-am trezit că-mi aduc aminte o conversaţie pe care o avusesem despre Sonja cu un individ pe nume Warren Anderson. *Trebuie să fi arătat ca şi când ar fi crezut că va sări înapoi în picioare şi va cere cuiva o coca-cola*, am gândit când el mi-a spus ce văzuse. Asta se întâmpla la Blarney Stone Pub pe 3rd Avenue, unde beam ceva, cam la şase săptămâni după ce s-a prăbuşit cerul. Tocmai toastaserăm în cinstea faptului că nu eram morţi.

Lucrurile de felul acesta au un fel de-a rămâne în minte, că vrei ori ba. Ca o bucată de muzică sau refrenul fără sens al unei piese pop pe care nu reuşeşti nicicum să ţi-l scoţi din cap. Te trezeşti la trei dimineaţa, simţind nevoia de-a urina, şi-n vreme ce stai în faţa vasului de veceu, cu mădularul în mână şi mintea cam zece la sută trează, îţi revine în gând: *Ca şi când ar fi crezut că va sări înapoi în picioare. Că va sări înapoi în picioare şi va cere cuiva o coca-cola.* La un moment dat, în timpul conversaţiei Warren mă între -base dacă-mi amintesc ochelarii ei de soare comici, iar eu spusesem că da. Sigur că mi-i aminteam.

Patru etaje mai jos, portarul Pedro stătea la umbra marchizei şi vorbea cu Rafe, curierul FedEx. Pedro era un adevărat dur când venea vorba să-i lase pe curieri să stea în faţa clădirii – avea o regulă de şapte minute, un ceas de buzunar cu care s-o aplice şi toţi copoii aprigi la mânie îi erau amici –, însă cu Rafe se înţelegea bine şi uneori stăteau împreună acolo vreme de douăzeci de minute sau mai mult, umăr la umăr, trăncănind verzi şi uscate. Politică? Besboll? Evanghelia după Henry David Thoreau? Nu ştiam şi niciodată nu-mi păsase mai puţin ca în ziua aceea. Erau acolo când urcasem cu rechizitele şi tot acolo erau când un Scott Staley mult mai puţin degajat coborî din nou. Un Scott Staley care descoperise o mică, dar vizibilă gaură în coloana realităţii. Îmi ajungea că erau amândoi acolo. M-am apropiat şi am întins mâna dreaptă, cea în care ţineam ochelarii de soare, spre Pedro.

– Tu ce spui că-s ăştia? am întrebat, nederanjându-mă să mă scuz sau altceva, sărind doar cu capul înainte.

Îmi aruncă o privire detaşată care spunea „Mă surprinde lipsa dumitale de politeţe, domnule Staley, sincer mă surprinde“, apoi coborî privirea spre mâna mea. Mult timp nu spuse nimic şi pe mine puse stăpânire o idee ori-bilă: nu vedea nimic întrucât nu era nimic de văzut. Doar mâna mea întinsă, ca şi când aceasta ar fi Marţea Schimbului de Meserii şi mă aşteptam ca *el* să-mi dea bacşiş *mie*. Mâna mea era goală. Sigur că era, trebuia să fie, deoarece ochelarii de soare ai Sonjei D’Amico nu mai existau. Ochelarii comici ai Sonjei dispăruseră de mult.

– Eu spus că sunt ochelari de soare, domnule Staley, rosti Pedro într-un târziu. Ce altceva să spun că sunt? Ori asta e cumva o întrebare-capcană?

Rafe, curierul FedEx, evident mai interesat, îi luă de la mine. Uşurarea de a-l vedea ţinând şi privind ochelarii, aproape *studiindu-i,* era ca atunci când cineva te scarpină între omoplaţi în exact locul care te mănâncă. Păşi afară de sub marchiză şi-i ridică la soare, făcând să scânteieze lumina în ambele lentile sub formă de inimă.

– Sunt ca ăia pe care-i purta fetiţa în filmul ăla porno cu Jeremy Irons, zise el într-un târziu.

Am surâs fără să vreau. În New York, până şi curierii sunt critici de film. E unul dintre lucrurile adorabile ale oraşului ăstuia.

– Aşa e, *Lolita*, am spus, luând ochelarii înapoi. Doar că ochelarii de soare sub formă de inimă apar în versiunea regizată de Stanley Kubrick. Pe-atunci, Jeremy Irons nu era decât un ţânc.

Asta nu avea aproape niciun sens (nici pentru mine), dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Mă simţeam din nou aiurit... însă nu într-un fel bun. Nu de data asta.

– Cine-a jucat rolul perversului în ăla? a întrebat Rafe.

Am clătinat din cap.

– Să fiu orice dacă-mi aduc aminte acum.

– Dacă-mi permiteţi să vă spun, zise Pedro, păreţi niţel palid, domnule Sta-ley. Vă paşte ceva? Gripa, poate?

Nu, aceea a fost sora mea, m-am gândit să spun. *În ziua în care douăzeci de secunde au lipsit să fiu prins masturbându-mă în chiloţii ei în timp ce mă uitam la o poză cu Miss Aprilie.* Nu fusesem însă prins. Nici atunci şi nici în 11 septembrie. V-am păcălit, am trişat iar timpul. Nu puteam vorbi în numele lui Warren Anderson, care îmi spusese în Blarney Stone că se oprise la etajul doi în dimineaţa aceea pentru a vorbi despre Yankees cu un prieten, însă a nu fi prins devenise o specialitate a mea.

– Mă simt bine, i-am spus lui Pedro şi, chiar dacă nu era adevărat, faptul de-a şti că nu eram singurul care vedea ochelarii Sonjei ca obiect palpabil mă făcea, cel puţin, să mă simt mai bine. Dacă ochelarii de soare existau pe lume, probabil că şi bâta Hillerich & Bradsby a lui Cleve Farrell exista.

– Ăştia sunt ochelarii *aceia?* întrebă pe nepregătite Rafe, pe o voce plină de respect, gata să se arate uimit. Cei din primul film *Lolita?*

– Nu, am făcut, împăturind braţele în spatele lentilelor în formă de inimă şi, când am făcut asta, mi-am amintit numele fetei din versiunea Kubrick a filmului: Sue Lyon. Totuşi, nu-mi aminteam cine-l jucase pe pervers. Sunt doar o glumă.

– Este ceva aparte la ei? întrebă Rafe. De aceea ai venit

aici într-un suflet?

– Nu ştiu, am spus. I-a lăsat cineva în apartamentul meu.

Am urcat la etaj înainte să-mi pună alte întrebări şi m-am uitat în jur, sperând să nu mai fie altceva. Dar era. Pe lângă ochelarii de soare şi bâta de base-ball pe care era pirogravat REGULARIZATOR DE DAUNE, mai erau o pernă care trage pârţuri Howie's Laff-Riot, un ghioc, un penny de oţel suspendat

într-un cub de sticlă şi o ciupercă de ceramică (roşie cu pete albe) pe care şedea o Alice din ceramică. Perna care trage pârţuri îi aparţinuse lui Jimmy Eagleton şi era folosită destul de mult la petrecerea de Crăciun. Alice de ce-ramică stătuse pe masa lui Maureen Hannon – cadou din partea nepoatei ei, îmi spusese odată. Maureen avea cel mai frumos păr cărunt, pe care îl purta lung, până la mijloc. Rareori vezi asta într-un context de afaceri, însă ea era în companie de aproape patruzeci de ani şi considera că-şi putea purta părul cum dorea. Mi-amintesc deopotrivă ghiocul şi moneda de oţel, dar nu şi în cu-biculul (sau biroul) cui anume fuseseră. Poate că aveam să-mi amintesc; poate nu. Fuseseră multe cubicule (şi birouri) la Asigurări Light & Bell.

Ghiocul, ciuperca şi cubul de sticlă erau pe măsuţa pentru cafea din li-vingul meu, strânse frumos laolaltă. Perna care scoate pârţuri era – absolut corect, mi-am spus – pe rezervorul vasului de veceu, lângă numărul curent al Speck's Rural Insurance Newsletter. Asigurările rurale obişnuiau să fie specialitatea mea, cum cred că v-am spus deja. Ştiam să explic orice.

Asta, în schimb, cum se explica?

Când ceva merge aiurea în viaţa ta şi simţi nevoia să vorbeşti despre asta, cred că primul impuls pentru majoritatea oamenilor este să sune un membru al familiei. În cazul meu, opţiunea aceasta nu prea exista. Tata îşi luase picioarele la spinare şi o ştersese când eu aveam doi ani şi sora mea patru. Mama, fire dârză, încasase lovitura şi ne crescuse pe amândoi, conducând în acelaşi timp de la domiciliu un serviciu de clearing prin poştă. Cred că această afacere a fost inventată chiar de ea, şi îi aducea un venit adecvat (doar primul an a fost cu adevărat înfricoşător, mi-a spus ea mai târziu). Însă fuma ca turcul, şi a murit de cancer la plămâni la vârsta de patruzeci şi opt de ani, cu şase sau opt ani înainte ca internetul să o poată transforma într-o milionară web.

Sora mea Peg locuia în prezent în Cleveland, unde îmbrăţişase cosmeticele Mary Kay, indienii şi fundamentalismul creştin, nu neapărat în această ordine. Dacă o sunam şi-i spuneam despre lucrurile pe care le găsisem în apartament, mi-ar fi sugerat să mă pun în genunchi şi să-l rog pe Iisus să intre în viaţa mea. În mod corect sau nu, nu simţeam că Iisus mă putea ajuta cu problema pe care o aveam acum.

Eram dotat cu numărul standard de mătuşi, unchi şi veri, însă majoritatea locuiau la vest de Mississippi şi nu-i văzusem de ani de zile. Familia Killian (rudele din partea mamei) n-a fost niciodată genul care să adore reuniunile. O felicitare de ziua de naştere şi alta de Crăciun erau considerate suficiente pentru a îndeplini obligaţiile de familie. O felicitare de Ziua Îndrăgostiţilor sau de Paşti era bonus. Când o sunam pe sora mea de Crăciun sau mă suna ea pe mine, bălmăjeam promisiunea standard că ne vom vedea „cândva curând“ şi închideam cu ceea ce-mi imaginam că era un sentiment reciproc de uşurare.

Următoarea opţiune la nevoie probabil că ar fi să inviţi un bun prieten în oraş la un pahar de tărie, să-i explici situaţia, apoi să-i ceri sfatul. Însă eu am fost un băiat timid care a crescut şi a devenit un bărbat timid, iar în meseria mea actuală de cercetare lucrez singur (aşa am preferat) şi, prin urmare, nu am colegi care să-mi devină cu timpul prieteni. Îmi făcusem câţiva la ultimul serviciu – Sonja şi Cleve Farrell, ca să amintesc doar doi –, însă ei sunt morţi, desigur.

Mi-am făcut socoteala că, dacă nu ai un prieten cu care să vorbeşti, următorul lucru ar fi să închiriezi unul. Categoric îmi permiteam puţină terapie şi mi se părea că nişte şedinţe pe canapeaua unui psihiatru (patru probabil că era cifra potrivită) mi-ar ajunge să explic ce se întâmplase şi să descriu cum mă făcuse să mă simt. Cât de mult mă puteau costa patru şedinţe? Şase sute de dolari? Poate opt? Mi se părea că este preţul corect pentru puţină uşurare. Şi mă gândeam că ar putea apărea un bonus. Cineva din afară, dezinteresat, ar putea să vadă o explicaţie simplă şi raţională care mie pur şi simplu îmi scăpa. Pentru mintea mea, uşa încuiată dintre apartamentul meu şi lumea exterioară părea să elimine majoritatea explicaţiilor, însă era vorba de mintea *mea,* în definitiv; nu asta era oare ideea? Şi poate problema?

Mi-am plănuit totul. La prima şedinţă voi explica ce s-a întâmplat. La a doua voi aduce obiectele în chestiune – ochelarii de soare, cubul de sticlă, ghiocul, bâta de baseball, ciuperca de ceramică, mereu populara pernă care scoate pârţuri. O mică demonstraţie, exact ca-n gimnaziu. Astfel, rămâneam cu două şedinţe în care prietenul meu de închiriat şi cu mine puteam să aflăm cauza acestei tul-burătoare modificări a axei vieţii mele şi să readucem lucrurile pe făgaşul lor.

O singură după-amiază petrecută frunzărind Paginile Aurii şi formând numere la telefon a fost de ajuns să-mi

demonstreze că ideea ajutorului psihiatric

era inoperabilă în practică, oricât de bună putea părea ea în teorie. Cel mai aproape de stabilirea unei şedinţe am fost când o recepţioneră mi-a spus că doctorul Jauss ar putea să-mi facă loc în agenda sa cândva în ianuarie anul viitor. Mi-a mărturisit, totodată, că pentru asta ar fi nevoie de un noroc chior. Ceilalţi nu mi-au dat absolut nicio speranţă. Am încercat la o jumătate de duzină de terapeuţi din Newark şi patru din White Plains, chiar şi la un hipnotizator din Queens, cu acelaşi rezultat. Mohammed Atta şi echipa lui de sinucigaşi or fi avut ei un efect voarde-voarde rău asupra oraşului New York (fără a mai aminti de afacerea cu a-ZIG-urări), însă mi-a fost clar după acea singură după-amiază irosită la telefon că determinaseră o creştere pentru profesia psihiatrică, oricât de mult şi-ar fi dorit psihiatrii înşişi să fie altminteri. Dacă voiai să stai pe canapeaua unui profesionist în vara lui 2002, trebuia să-ţi iei număr de ordine şi să aştepţi la rând.

Am putut dormi cu lucrurile acelea în apartamentul meu, însă nu foarte bine. Îmi şopteau. Stăteam treaz în pat, uneori până la două, gândindu-mă la Maureen Hannon, care simţea că a ajuns la o vârstă (ca să nu mai zic de-un nivel de indispensabilitate) la care îşi putea purta părul incredibil de lung cum voiau muşchii ei. Sau îmi aminteam persoanele care se agitau la petrecerea de Crăciun, fluturând în aer faimoasa pernă care scoate pârţuri a lui Jimmy Eagleton. Era, cum probabil am spus deja, o piesă de rezistenţă de îndată ce oamenii ajungeau cu două sau trei pahare mai aproape de Anul Nou. Mi-am amintit de Bruce Mason întrebându-mă dacă nu semăna cu o pungă de drenaj pentru elfi – aşa a spus el, „elfi“ – şi, printr-un proces de asociere, mi-am adus aminte că ghiocul fusese al lui. Sigur că da. Bruce Mason, Împăratul Muştelor. Şi, la un pas mai încolo pe lanţul trofic al asocierilor, am găsit numele şi chipul lui James Mason, care-l jucase pe Humbert Humbert pe când Jeremy Irons nu era decât un ţânc. Mintea e o maimuţă sălbatică; uneori ia banana, alteori nu, motiv pentru care dusesem ochelarii de soare la parter, deşi la momentul acela nu eram conştient de niciun proces deductiv. Voisem doar o confirmare. Există o poezie a lui Giorgos Seferis în care apare întrebarea: *Acestea să fie oare vocile prietenilor noştri morţi, sau este doar gramofonul?* Uneori e o întrebare bună, una pe care trebuie s-o adresezi altcuiva. Sau... ascultaţi aici.

Odată, la sfârşitul anilor optzeci, aproape de capătul unei aventuri amoroase triste, care durase doi ani, cu alcoolul, m-am trezit în biroul meu după ce aţipisem la masa de lucru în toiul nopţii. M-am împleticit la baie, unde, întinzându-mă după comutator, am văzut pe cineva mişcându-se. M-am gândit pasager (aproape *convins)* că era un hoţ vagabond cu o puşcă ieftină, de calibru 32, cumpărată la amanet, în mâna-i nesigură, şi mai-mai că mi-a sărit inima din piept. Am aprins lumina cu o mână şi am dibuit pe scrin după ceva greu cu cealaltă – orice, chiar şi rama argintie în care era fotografia cu mama, ar fi fost bun –, când am observat că hoţul sunt eu. Mă uitam cu ochi bezmetici la propria-mi reflexie în oglinda din cealaltă parte a încăperii, cu cămaşa pe jumătate ieşită din pantaloni şi cu părul zburlit la ceafă. Am fost dezgustat de mine, însă am fost şi uşurat.

Voiam ca şi acum să fie aşa. Voiam să fie vorba de oglindă, de gramofon, chiar de cineva pus pe-o glumă proastă (poate cineva care ştia de ce nu eram la birou în ziua aceea de septembrie). Ştiam însă că nu era nimic din toate astea. Perna care scoate pârţuri era acolo, oaspete nepoftit în apartamentul meu. Îmi puteam plimba degetul mare peste cataramele pantofilor de ceramică ai lui Alice, puteam să-i mângâi părul galben de ceramică. Puteam citi data de pe moneda din cubul de sticlă.

Bruce Mason, alias Omul cu Ghiocul, alias Împăratul Muştelor, adusese cu el scoica aceea mare şi roz la bairamul organizat de companie la Jones Beach în luna iulie şi suflase în ea, chemând lumea la un picnic vesel constând din hotdogi şi hamburgeri. Apoi încercase să-i arate lui Freddy Lounds cum se face. Freddy nu reuşise decât să scoată o serie de gâgâieli slabe ca... ei bine, ca perna care trage vânturi a lui Jimmy Eagleton. Iată cum se leagă toate. În cele din urmă, orice lanţ de asocieri formează un colier.

La sfârşitul lui septembrie m-a trăsnit o idee, una dintr-acelea atât de simple, încât nu-ţi vine a crede cum de nu te-ai gândit la ea mai devreme. De ce păstram totuşi porcăriile alea nedorite? De ce nu mă descotoroseam de ele? Doar nu era ca şi când obiectele mi-ar fi fost încredinţate spre păstrare; proprietarii lor nu aveau să se întoarcă mai târziu şi să-mi ceară să li le returnez. Ultima dată văzusem chipul lui Cleve Farrell pe un afiş, iar ultimul dintre acestea fusese dat jos până în noiembrie ’01. Sentimentul general (deşi nerostit) era

că astfel de omagii artizanale îi întristau pe turiştii care reîncepuseră să se întoarcă în Oraşul Distracţiei. Ce se întâmplase fusese oribil, aşa credeau majoritatea newyorkezilor, însă America supravieţuise, iar Matthew Broderick nu avea să joace în *The Producers*, pe Broadway, la nesfârşit.

Comandasem mâncare chinezească în seara aceea, de la un restaurant care îmi place, aflat la distanţă de două cvartale. Planul era să mănânc cum mân-cam de obicei seara, urmărind cum Chuck Scarborough îmi explică mersul lumii. Tocmai deschideam televizorul, când am avut acea revelaţie. *Nu-mi* erau încredinţate spre păstrare, aceste suvenire nedorite din ultima zi sigură, cum nu erau nici probe. Avusese loc o fărădelege, da – toţi erau de acord cu asta –, însă făptaşii erau morţi şi cei care îi programaseră pentru o asemenea nebunie erau puşi pe fugă. Poate că, într-un viitor oarecare, aveau să urmeze procese, dar Scott Staley nu va fi niciodată chemat la bară, iar perna care trage pârţuri a lui Jimmy Eagleton nu va fi niciodată etichetată Proba A.

Am lăsat puiul General Tso pe tejgheaua din bucătărie, cu farfuria de aluminiu încă acoperită, am luat un sac de rufe de pe raftul de deasupra maşinii de spălat, pe care rareori o foloseam, am pus obiectele în el (nu-mi venea să cred cât erau de uşoare adunate laolaltă şi nici cât de mult aşteptasem să fac un lucru atât de uşor) şi am coborât cu liftul, ţinând sacul între picioare. Am mers la colţul lui 75th cu Park, m-am uitat în jur să fiu sigur că nu se uita nimeni la mine (Dumnezeu ştie de ce simţeam că trebuie să acţionez pe furiş, dar asta simţeam) şi am pus gunoiul unde-i era locul. Îndepărtându-mă, am aruncat o privire peste umăr. Mânerul bâtei ieşea din coş, ademenitor. Cineva avea să treacă pe acolo şi să o ia, nu mă îndoiam. Probabil înainte ca Chuck Scarborough să-i facă loc lui John Seigenthaler sau cui i-o fi ţinut locul lui Tom Brokaw în seara aceea.

În drum spre apartament, am intrat la Fun Choy pentru o comandă proaspătă de pui General Tso.

– Celălalt nu bun? m-a întrebat Rose Ming, la casa de marcat. În vocea ei se simţea o urmă de nelinişte. Spui la mine de ce.

– Nu, celălalt a fost foarte bun, am liniştit-o. Doar că în seara asta am chef de două porţii.

A râs ca şi când acesta ar fi fost cel mai nostim lucru pe care-l auzise vreodată, şi am râs şi eu. Genul de râs care depăşeşte bine simpla veselie. Nu-mi aminteam

când am râs ultima oară aşa, atât de tare şi atât de natural. Cu siguranţă nu de când Asigurări Light & Bell se prăbuşise peste West Street.

Am urcat cu liftul la etajul meu şi am făcut cei doisprezece paşi până la apartamentul 4-B. Mă simţeam aşa cum trebuie că se simt oamenii grav bolnavi când se trezesc într-o zi, se analizează la aceeaşi lumină benefică a di-mineţii şi descoperă că le-a scăzut febra. Am prins punga cu mâncare la subsuoară (o manevră stângace, dar eficientă pe termen scurt) şi am descuiat uşa. Am aprins lumina. Acolo, pe măsuţa pe care am facturi ce trebuie plătite, bonuri şi informări de la bibliotecă, erau ochelarii de soare ai Sonjei D'Amico, cei cu rame roşii şi lentile în formă de inimă, à la Lolita. Sonja D'Amico cea care, potrivit lui Warren Anderson (care, din câte ştiam, era singurul angajat al biroului central Light & Bell care supravieţuise, în afară de mine), sărise de la etajul o sută nouăsprezece al clădirii lovite.

Susţinea că văzuse o fotografie care o surprindea în cădere, Sonja cu mâinile ţinându-şi precaută rochia ca să nu i se ridice pe coapse, cu părul ridicat drept pe fundalul fumului şi al cerului albastru din acea zi, cu poantele pantofilor îndreptate în jos. Descrierea mă dusese cu gândul la „Cădere", poezia pe care o scrisese James Dickey despre stewardesa care încearcă să-şi îndrepte corpul în cădere către apă, ca şi când apoi ar putea ieşi la suprafaţă surâzând, scuturând mărgele de apă din păr şi cerând o coca-cola.

– Am vomitat, mi-a spus Warren în ziua aceea în Blarney Stone. Nu vreau să mai văd niciodată o asemenea poză, Scott, dar ştiu că nu o voi uita nici -odată. I se vedea faţa şi am impresia că ea credea cumva... da, că cine ştie cum totul va fi bine.

N-am strigat niciodată de când sunt adult, însă aproape am făcut-o atunci când m-am uitat de la ochelarii de soare ai Sonjei la bâta REGULARIZATOR DE DAUNE a lui Cleve Farrell, aceasta din nou sprijinită nonşalant în colţ, lângă intrarea în living. O parte a minţii mele trebuie să-şi fi amintit că uşa de la intrare era deschisă şi că amândoi vecinii mei de palier m-ar auzi dacă aş striga; atunci, cum se spune, aş fi avut de dat nişte explicaţii.

Am pus mâna peste gură ca să ţin strigătul înăuntru. Punga în care era puiul General Tso căzu pe parchetul din hol şi se sparse. Abia m-am putut convinge să mă uit la mizeria rezultată. Bucăţile acelea înnegrite de carne gătită puteau fi

orice.

M-am trântit în singurul scaun pe care îl ţin în hol şi mi-am îngropat faţa în palme. N-am strigat şi nici n-am plâns şi, după o vreme, am fost în stare să strâng mizeria. Mintea mea încerca întruna să se întoarcă la lucrurile care ajunseseră înaintea mea de la colţul lui 75th cu Park, dar eu nu i-am dat voie. De fiecare dată când încerca să o ia în direcţia aceea, o apucam de lesă şi o forţam să schimbe traiectoria.

În acea noapte, întins în pat, am ascultat conversaţii. Mai întâi au vorbit lucrurile (pe voci joase), apoi au răspuns proprietarii lor (pe voci puţin mai puternice). Uneori vorbeau despre picnicul de la Jones Beach – izul de cocos al loţiunii de bronzat şi Lou Bega cântând „Mambo No. 5“ iar şi iar din combina stereo a lui Misha Bryzinski. Sau vorbeau despre discuri Frisbee zburând în soare şi câini alergând după ele. Alteori discutau despre copiii care se jucau pe nisipul ud cu turul pantalonilor scurţi şi slipurile de baie atârnând. Mame în costume de baie comandate din catalogul Lands' End se plimbau pe lângă ei cu pastă albă pe nas. Oare câţi dintre copiii din ziua aceea îşi pierduseră o mamă cu privire atentă sau un tată aruncător de Frisbee? Al naibii să fiu dacă asta era o problemă de matematică pe care să vreau să o rezolv. Însă vocile pe care le auzeam în apartamentul meu *voiau* să facă asta. O făceau iar şi iar.

Mi l-am amintit pe Bruce Mason suflând în ghiocul său şi proclamându-se Împăratul Muştelor. Mi-am amintit-o pe Maureen Hannon spunându-mi odată (nu la Jones Beach, nu în conversaţia aceasta) că *Alice în Ţara Minunilor* a fost primul roman psihedelic. Jimmy Eagleton spunându-mi într-o după-masă că fiul lui are, pe lângă bâlbâială, o problemă de învăţare, două la preţ de una, şi că băiatul va avea nevoie de un meditator la matematică şi încă unul la franceză, dacă voia să termine liceul în viitorul apropiat. „Înainte să poată primi reducerea pentru pensionari la manuale“, aşa se exprimase Jimmy. Avea obrajii palizi şi puţin ţepoşi în lumina lungă a după-amiezii, de parcă-n dimineaţa aceea lama de ras ar fi fost cam boantă.

Începea să mă fure somnul, însă această ultimă conversaţie mă trezise complet într-o clipită, fiindcă mi-am dat seama că trebuie să fi avut loc nu cu mult înainte de 11 septembrie. Poate doar la câteva zile distanţă. Poate chiar în vinerea dinainte, adică în ultima zi când aveam să-l mai văd vreodată pe Jimmy în viaţă. Iar ţâncul bâlbâit şi cu probleme de învăţare: oare numele lui să fi fost de fapt Jeremy, ca

Jeremy Irons? Sigur nu, sigur asta nu era decât

mintea mea (uneori ia banana) care-mi juca feste, însă era ceva *aproape* de asta, pentru Dumnezeu. Jason, poate. Sau Justin. La orele mici ale nopţii totul capătă proporţii, şi-mi amintesc că mi-am spus că, dacă numele puştiu-lui *chiar* se dovedea a fi Jeremy, probabil c-o voi lua razna. Picătura care a umplut paharul, scumpule.

Cam pe la trei dimineaţa mi-am adus aminte al cui era cubul de sticlă cu acel penny de oţel încastrat în el: al lui Roland Abelson, de la biroul Pagube. Îl numea fondul lui de pensionare. Roland era cel care obişnuia să spună „Lucy, ai nişte explicaţii de dat“. Într-o seară, în toamna lui ’01, o văzusem pe văduva lui la ştirile de la ora şase. Vorbisem cu ea la un picnic organizat de companie (foarte probabil cel de la Jones Beach) şi atunci mi se păruse frumuşică, însă văduvia rafinase acele trăsături, le avansase la stadiul de fru-museţe severă. La ştiri, spunea întruna că soţul ei este „dispărut“. Refuza să spună că este „mort“. Şi că dacă *era* în viaţă – dacă apărea cândva – va avea nişte explicaţii de dat. Absolut. Desigur însă, şi ea ar avea. O femeie care devine din frumuşică de-a dreptul frumoasă ca rezultat al unei crime în masă fără îndoială că are nişte explicaţii de dat.

Stând întins în pat şi gândindu-mă la lucrurile acestea – amintindu-mi valurile care se spărgeau la Jones Beach şi discurile Frisbee zburând pe cer – m-am simţit năpădit de-o tristeţe cruntă care s-a golit până la urmă în lacrimi. Trebuie să admit totuşi că a fost o experienţă educativă. Aceea a fost noaptea când am ajuns să înţeleg că *lucrurile* – până şi cele mici, precum un cub de sticlă – pot câştiga în greutate pe măsură ce trece timpul. Însă cum e vorba de o greutate psihică, nu există o formulă matematică de calculare a ei, cum sunt cele pe care le găseşti în ghidurile unei companii de asigurări, unde dobânda de risc a poliţei de asigurare de viaţă creşte cu x la sută dacă fumezi, la fel cum prima de asigurare a recoltei creşte cu y la sută dacă ferma ta se află într-o zonă cu risc ridicat de tornadă. Înţelegeţi ce spun?

E o greutate psihologică.

A doua zi dimineaţă am strâns din nou toate obiectele, şi am găsit un al şaptelea, sub canapea. Tipul din cubiculul de lângă al meu, Misha Bryzinski, ţinea o pereche de păpuşi Punch şi Judy pe birou. Cea pe care am zărit-o sub sofaua mea, cu un ochi strâns, era Punch. Judy nu era nicăieri, însă mie-mi

ajungea Punch. Ochişorii aceia negri, uitându-se dintre cocoloaşele de praf, mi-au provocat un teribil sentiment de spaimă. Am scos păpuşa, dispreţuind dâra de praf pe care o lăsă în urma ei. Orice lasă urme e un lucru real, un lucru cu greutate. Nu încape îndoială.

Am pus păpuşa Punch şi toate celelalte obiecte în debaraua mică de lângă chicinetă, şi acolo au rămas. La început n-am crezut că o vor face, dar au rămas.

Mama mi-a spus odată că dacă un bărbat se şterge la fund şi vede sânge pe hârtia igienică, reacţia lui e să se uşureze pe întuneric în următoarele treizeci de zile şi să spere că-i va trece. Folosea acest exemplu pentru a-şi ilustra cre-dinţa că piatra de hotar a filozofiei masculine este „Dacă ignori problema, poate o să dispară“.

Am ignorat obiectele găsite în apartamentul meu, sperând la mai bine, şi lucrurile chiar s-au îmbunătăţit niţel. Rareori am auzit vocile acelea şoptite în debara (mai puţin noaptea târziu), cu toate că am început să-mi rezolv munca de documentare din ce în ce mai mult afară din casă. La mijlocul lui noiembrie, petreceam bună parte a zilei în Biblioteca Publică New York. Sunt sigur că leii de ghips se săturaseră să mă vadă acolo cu PowerBookul meu.

Apoi, chiar înainte de Ziua Recunoştinţei, s-a întâmplat să ies din clădire într-o zi şi să o întâlnesc pe Paula Robeson – domniţa pe care o salvasem apăsând butonul de resetare al aparatului ei de aer condiţionat – care intra.

Fără să fi premeditat în vreun fel mişcarea – dacă aş fi avut timp să mă gândesc, sunt convins că n-aş fi scos niciun cuvânt – am întrebat-o dacă pot să-i fac cinste cu masa de prânz şi să discut cu ea despre ceva.

– Ideea e, am spus, că am o problemă. Poate tu vei putea să apeşi butonul meu de resetare.

Eram în lobby. Portarul Pedro şedea în colţ, citea *The Post* (şi trăgea cu urechea la fiecare cuvinţel, nu mă îndoiesc – pentru Pedro, locatarii erau cea mai interesantă telenovelă din lume). Mi-a adresat un zâmbet deopotrivă afabil şi crispat.

– Presupun că-ţi sunt datoare, a spus, dar... ştii că sunt căsătorită, nu?

– Da, am încuviinţat, fără a mai adăuga că dăduse mâna cu mine cu stânga, ca nu cumva să trec cu vederea verigheta.

A aprobat din cap.

– Sigur, trebuie că ne-ai văzut împreună de câteva ori, însă era plecat în Europa când am avut problema aia cu aparatul de aer condiţionat şi tot acolo e plecat şi acum. Edward, acesta e numele lui. În ultimii doi ani a stat în Europa mai mult decât a stat aici şi, chiar dacă mie nu-mi convine, rămân totuşi o femeie căsătorită. Apoi, ca un gând uitat, a adăugat: Edward lucrează în import-export.

Eu lucram în asigurări, dar într-o zi compania mea a explodat, m-am gândit să spun. Într-un final, am debitat ceva puţin mai normal.

– Nu mă interesează o întâlnire amoroasă, doamnă Robeson – nu mai mult decât mă interesa să-i spun pe numele de botez, şi oare a fost un licăr de dezamăgire ceea ce-am văzut în ochii ei? Pentru Dumnezeu, aşa mi s-a părut. Însă măcar am convins-o. Însă se putea *încrede* în mine.

Şi-a pus mâinile în şolduri şi m-a privit cu falsă exasperare. Sau poate nu atât de falsă.

– Şi-atunci *ce* te interesează, de fapt?

– Doar să vorbesc cu cineva. Am încercat la mai mulţi psihiatri, dar sunt... ocupaţi.

– *Toţi?*

– Aşa se pare.

– Dacă ai probleme cu viaţa sexuală sau simţi nevoia să goneşti prin oraş ucigând bărbaţi cu turban, nu vreau să ştiu nimic.

– Nu e nimic de genul ăsta. Şi nu te voi face să roşeşti, îţi promit. Ceea ce nu era acelaşi lucru cu a spune *Promit să nu te şochez* sau *N-o să crezi că-s nebun*. Doar masa de prânz şi un mic sfat, doar atât cer. Ce spui?

Am fost surprins – aproape buimăcit – de propria-mi putere de convingere. Dacă mi-aş fi pregătit discursul din timp, aproape sigur aş fi făcut-o de oaie. Presupun că era curioasă şi sunt sigur că a detectat un grad de sinceritate în vocea mea. E posibil de asemenea să-şi fi făcut socoteala că, dacă eram genul de bărbat căruia îi plăcea să-şi încerce mâna la agăţat femei, aş fi făcut o încercare în ziua aceea de august când fusesem singur cu ea în apartamentul ei, iar Edward cel misterios se afla în Franţa sau Germania. Şi trebuie să mă întreb cât de tare mi se citea de fapt disperarea pe faţă.

În orice caz, a acceptat să ia prânzul cu mine vineri, la Donald’s Grill, mai jos pe stradă. Donald’s probabil că este cel mai puţin romantic restaurant din

tot Manhattanul – mâncare bună, tuburi fluorescente, chelneri care nu se feresc să-ţi dea de înţeles că vor să te grăbeşti. A făcut-o cu aerul unei femei care se achită de o datorie veche, de care aproape a uitat. Lucrul acesta nu era tocmai măgulitor, însă eu eram mulţumit. La prânz era bine pentru ea, a spus. Dacă ne întâl-neam în lobby, puteam face drumul împreună. I-am spus că îmi sună bine.

Seara aceea a fost o seară bună pentru mine. Am adormit aproape imediat şi n-am avut vise cu Sonja D'Amico plonjând pe lângă clădirea în flăcări cu mâinile pe coapse, ca o stewardesă în căutare de apă.

Pe când mergeam pe 86th Street ziua următoare, am întrebat-o pe Paula unde era când a auzit.

– În San Francisco, răspunse ea. Dormeam buştean într-un apartament la hotelul Wradling, cu Edward lângă mine, fără-ndoială sforăind, ca de obicei. Eu urma să mă întorc aici pe 12 septembrie şi Edward mergea mai departe la Los Angeles, la nişte întâlniri. Managerul hotelului a tras alarma de incendiu.

– Trebuie că te-ai speriat de moarte.

– Da, deşi prima dată m-am gândit nu la incendiu, ci la un cutremur. Apoi s-a auzit o voce acorporală din difuzoare şi ne-a spus că nu e niciun incendiu în hotel, dar că este unul mare de tot la New York.

– Iisuse!

– Să auzi aşa, în pat, într-o cameră străină... să auzi vestea venind din tavan, ca vocea lui Dumnezeu... Clătină din cap. Strângea atât de tare din buze, încât rujul aproape dispăruse. Asta a fost de-a dreptul înfricoşător. Presupun că înţeleg nevoia de-a transmite astfel de veşti cât mai repede, încă tot nu l-am iertat complet pe managerul de la Wradling fiindcă a făcut-o în felul acela. Nu cred că voi mai sta vreodată la hotelul ăla.

– Soţul tău a mers la întâlnirile lui?

– Au fost anulate. Îmi imaginez că multe întâlniri au fost anulate în ziua aceea. Am rămas în pat cu televizorul pornit până a răsărit soarele, încer-când să ne dumirim ce şi cum. Înţelegi ce spun?

– Da.

– Am discutat despre cine ar fi putut fi acolo dintre cunoscuţii noştri. Presupun că nu eram singurii care făceau asta.

– V-a venit cineva în gând?

– Un broker de la Shearson Lehman şi asistentul managerului de la librăria Borders din mall, spuse ea. Unul dintre ei n-a păţit nimic. Celălalt... ei bine, ştii tu, celălalt a păţit. Dar tu?

Deci nu trebuia totuşi să abordez subiectul pe furiş. Nici măcar nu ajun-seserăm la restaurant şi era pe tapet.

– *Eu* aş fi fost acolo, am spus. Eu *trebuia* să fiu acolo. Acolo lucram. La o companie de asigurări de la etajul o sută nouăsprezece.

Ea s-a oprit locului pe trotuar, uitându-se în sus la mine, cu ochii larg deschişi. Presupun că pentru oamenii care au trebuit să ne ocolească semănam cu doi iubiţi.

– Scott, *nu!*

– Scott, da, am spus.

Şi în sfârşit am povestit cuiva cum m-am trezit eu în ziua de 11 septembrie aşteptându-mă să fac tot ceea ce făceam într-o zi a săptămânii, de la cana de cafea neagră în timp ce mă bărbieream şi până la cana de cacao în faţa retrospectivei ştirilor de la miezul nopţii de pe Channel Thirteen. O zi ca oricare alta, la asta mă gândeam. Cred că la asta ajunseseră americanii să se aştepte ca la un drept al lor. Ei bine, ghici ce? Iată un avion! Intră drept într-un zgârie-nori! Ha-ha, cretinilor, acuma voi sunteţi ciuca bătăii, şi jumătate din lumea asta blestemată râde!

I-am spus cum m-am uitat pe geamul apartamentului şi am văzut că cerul, la ora şapte dimineaţa, era perfect senin, genul de albastru atât de adânc încât aproape vezi prin el stelele din spaţiu. Apoi i-am spus despre voce. Cred că toată lumea are mai multe voci în cap, şi ne obişnuim cu ele. La şaisprezece ani, o voce s-a făcut auzită şi mi-a spus că ar fi mişto să mă masturbez într-o pereche de chiloţi de-ai sorămii. *Are aproape o mie de perechi şi sigur n-o să simtă lipsa uneia, 'ţelegi,* a zis vocea. (Paulei Robeson nu i-am istorisit această aventură adolescentină.) Pe aceasta aş numi-o vocea iresponsabilităţii maxime, mai bine cunoscută drept Mr. Yow, Git Down.

– Mr. Yow, Git Down? a întrebat Paula nedumerită.

– În onoarea lui James Brown, regele muzicii soul.

– Dacă spui tu.

Mr. Yow, Git Down avusese din ce în ce mai puţine să-mi spună, mai ales de când mă cam lăsasem de băut, şi-n ziua aceea s-a trezit din amorţeală

doar cât să rostească o duzină de cuvinte, însă au fost cuvinte care mi-au schimbat viaţa. Cuvinte care mi-au *salvat* viaţa.

Primele şase (eu, stând pe marginea patului): *Yow, anunţă că ţi-e rău, ‘ţelegi!* Următoarele şase (eu, împleticindu-mă spre duş şi scărpinându-mi fesa stângă în mers): *Yow, pierde ziua în Central Park!* N-a fost vorba de nicio premoniţie. A fost clar Mr. Yow, Git Down, nu vocea lui Dumnezeu. A fost doar o versiune a propriei mele voci (toate sunt), cu alte cuvinte, spunându-mi să trag chiulul. *Fă ceva şi pentru tine, pen’ Dumnezeu!* Ultima oară când îmi aminteam că mai auzisem versiunea asta a vocii mele, subiectul era un concurs de karaoke la un bar de pe Amsterdam Avenue: *Yow, cântă şi tu cu Neil Diamond, prostea – urcă pe scenă şi arată-le ce ştii!*

– Cred că ştiu ce vrei să spun, a rosti ea, surâzând puţin.

– Da?

– Păi... odată mi-am dat jos tricoul într-un bar din Key West şi am câştigat zece dolari dansând pe „Honky Tonk Women“. A tăcut puţin. Edward nu ştie şi dacă-i spui vreodată, nu voi avea încotro decât să-ţi bag în ochi un ac de cravată de-al lui.

– Yow, aşa te vreau, fată, m-am fandosit şi zâmbetul ei s-a transformat într-un surâs melancolic. A făcut-o să pară mai tânără. Credeam că treaba asta avea şanse să meargă.

Am intrat în Donald’s. Pe uşă era un curcan de carton şi pe faianţa verde de pe peretele din spatele maşinii de gătit erau pelerini de carton.

– I-am dat ascultare lui Mr. Yow, Git Down şi uite-mă aici, am spus. Însă aici mai sunt câteva lucruri şi-n privinţa asta el nu mă poate ajuta. Sunt lucruri de care nu reuşesc să scap. Despre ele vreau să discut de fapt cu tine.

– Îngăduie-mi să repet că nu sunt psihiatru, a spus ea nu doar cu o urmă de nelinişte. Surâsul dispăruse. Am absolvit germana şi m-am specializat în istoria Europei.

Pun pariu că tu şi soţul tău aveţi multe de vorbit, am gândit. Ce am spus cu voce tare a fost că nu era musai vorba de ea, că putea fi oricine.

– Bine. Doar să ştii.

Un chelner ne-a luat comanda, cafea decofeinizată pentru ea, normală pentru mine. Odată rămaşi singuri, m-a întrebat despre ce lucruri vorbeam.

– Acesta este unul dintre ele.

Am scos din buzunar cubul de sticlă cu moneda de oţel suspendată în el şi l-am pus pe masă. Apoi i-am spus de celelalte lucruri şi cui aparţinuseră. Cleve „Besbollu' fo' voarde-voarde bun pen' mine" Farrell. Maureen Hannon, care-şi purta părul lung până la brâu ca semn al indispensabilităţii ei în cadrul corporaţiei. Jimmy Eagleton, care avea un nas extraordinar de fin pentru cererile de despăgubiri pentru false accidente, un fiu cu probleme de învăţare şi o pernă care trage pârţuri pe care o ţinea bine ascunsă în birou până ce venea petrecerea de Crăciun în fiecare an. Sonja D'Amico, cea mai bună con-tabilă de la Light & Bell, care primise ochelarii de soare à la Lolita ca trist cadou de divorţ din partea primului ei soţ. Bruce „Împăratul Muştelor" Mason, care în mintea mea avea să rămână mereu la bustul gol, suflând în ghiocul său la Jones Beach în timp ce valurile se rostogolesc şi i se preling pe lângă picioarele desculţe. În cele din urmă, Misha Bryzinski, cu care merse-sem la cel puţin o duzină de meciuri ale echipei Mets. I-am povestit cum le-am pus pe toate, mai puţin păpuşa Punch a lui Misha, într-un tomberon de gunoi la colţul lui Park cu 75th, şi cum, ajungând înapoi la apartament, toate mă aşteptau deja acolo, probabil fiindcă mă oprisem pentru o a doua porţie de pui General Tso. În tot acest timp, cubul de sticlă a stat pe masă, între noi. Am izbutit să mâncăm măcar o parte din mâncarea comandată, în pofida acestei istorisiri sumbre.

Când am terminat de vorbit, m-am simţit mai bine decât îndrăznisem să sper. Însă din partea ei a mesei venea o tăcere care părea groaznic de grea.

– Deci, am spus, pentru a o sparge. Ce crezi?

Îşi luă un minut de gândire, şi n-o învinuiam.

– Cred că nu mai suntem străini ca înainte, zise ea în cele din urmă, şi că a-ţi face un nou prieten nu e niciodată un lucru rău. Cred că mă bucur că ştiu de Mr. Yow, Git Down şi că ţi-am spus ce ţi-am spus.

– Şi eu mă bucur.

Aşa era.

– Acum pot să pun două întrebări?

– Sigur.

– Cât de tare te simţi împovărat de ceea ce se numeşte „sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului"?

– Parcă spuneai că nu eşti psihiatru.

– Nu sunt, dar am citit şi eu unele reviste şi mă mai uit din când în când la *Oprah*. Asta soţul meu *ştie*, deşi prefer să nu i-o amintesc prea des. Deci... cât de tare, Scott?

M-am gândit la întrebare. Era bine întemeiată – şi, sigur că da, era o între-bare pe care mi-o pusesem şi eu nu o singură dată în nopţile acelea fără somn.

– Destul de tare, am recunoscut. La fel cum simt şi o doză bună de uşurare, n-am să te mint despre asta. Dacă Mr. Yow, Git Down ar fi o persoană în carne şi oase, n-ar mai trebui niciodată să-şi achite consumaţia la restaurant. Nu atunci când ar mânca împreună cu mine, cel puţin. Am făcut o pauză. Te şochează asta?

S-a întins peste masă şi mi-a atins scurt mâna.

– Câtuşi de puţin.

S-o aud spunând asta m-a făcut să mă simt mai bine decât aş fi crezut posibil. I-am strâns puţin mâna, apoi i-am dat drumul.

– Care e cealaltă întrebare?

– Cât de important e pentru tine dacă eu cred sau nu povestea lucrurilor acelora care s-au întors?

Mi s-a părut o întrebare excelentă, chit că acolo, chiar lângă bolul cu zahăr, era cubul de sticlă. Obiectele de felul acesta nu sunt tocmai o raritate, la urma urmei. Şi mi-am spus că dacă *într-adevăr* ar fi absolvit psihologia în locul germanei, probabil că s-ar fi descurcat de minune.

– Nu atât de important cât credeam acum o oră, am admis. Simplul fapt că ţi-am povestit mi-a fost de ajutor.

Ea a încuviinţat din cap şi a zâmbit.

– Bun. Acum iată ce cred eu că se întâmplă: cineva foarte probabil îţi joacă o festă. Una nu foarte amuzantă.

– Mă ia peste picior, am spus. Am încercat să nu las să se vadă, dar rareori fusesem atât de dezamăgit. Poate că o pojghiţă de neîncredere se aşază peste oameni în astfel de împrejurări, protejându-i. Sau poate – probabil – nu transmisesem sentimentul meu că treaba aceasta tocmai... se întâmpla. *Continua* să se întâmple. Ca o avalanşă.

– Te ia peste picior, a aprobat, după care: Dar tu nu crezi asta.

Punct în plus pentru puterea ei de observaţie. Am dat afirmativ din cap.

– Am încuiat uşa când am plecat şi era încuiată când m-am întors de la Staples. Am auzit declicul yalei când s-a deschis. E-un zgomot puternic. Nu-l poţi rata.

– Totuşi... sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului e-un lucru ciudat. Şi puternic, cel puţin aşa scrie în reviste.

– Aici...

Aici nu-i vorba de sentimentul ăsta intenţionasem să spun, însă ar fi fost o greşeală. Aveam atunci, acolo, şanse bune să-mi fac un nou prieten, iar a avea un nou prieten era un lucru bun, indiferent cum decurgea restul întâlnirii. Aşa că am schimbat textul.

– Nu cred că e vorba de sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului. Am arătat spre cubul de sticlă. E chiar aici, nu? Ca ochelarii de soare ai Sonjei. Îl vezi. Îl văd şi eu. Presupun că puteam să-l cumpăr eu însumi, dar...

Am ridicat din umeri, încercând să transmit ceea ce, fără îndoială, ştiam amândoi: *orice* e posibil.

– Nu cred că l-ai cumpărat tu. Nu pot însă nici să accept ideea că o trapă s-a deschis între realitate şi zona crepusculară şi prin ea au căzut lucrurile astea.

Da, asta era problema. Pentru Paula, ideea potrivit căreia cubul de sticlă şi celelalte obiecte care apăruseră în apartamentul meu aveau o origine su-pranaturală era din start scoasă din discuţie, indiferent cât de tare păreau faptele să o susţină. Ce trebuia să fac era să decid dacă nevoia de a-mi susţine cauza cântărea mai greu decât nevoia de a-mi face un prieten.

Am decis că nu cântărea.

– Prea bine, am spus. I-am atras atenţia chelnerului şi am făcut în aer un gest de achitare a consumaţiei. Pot accepta neputinţa ta de a accepta.

– Poţi? m-a întrebat ea, privindu-mă atent.

– Da. Şi credeam că aşa era. Asta doar cu condiţia să mai bem o cană de cafea din când în când. Sau să ne salutăm măcar în hol.

– Categoric.

Însă părea absentă, deloc implicată în discuţie. Se uita la cubul de sticlă cu oneda de oţel înăuntru. Apoi a ridicat ochii spre mine. Aproape am văzut un bec apărând deasupra capului ei, ca într-un desen animat. A întins o mână şi a luat cubul în ea. N-aş putea nici în ruptul capului exprima profunzimea spaimei pe care am simţit-o când a făcut asta, dar ce puteam spune? Eram doi newyorkezi într-un local curat, bine luminat. Din partea ei, stabilise deja regulile jocului, iar acestea excludeau destul de hotărât

intruziunea supranaturalului. Supranaturalul depăşea convenţiile. Orice ajungea acolo îşi pierdea sensul.

Şi era o lumină în ochii Paulei. Una care sugera că Ms. Yow, Git Down era acasă, şi ştiam din experienţă personală că aceea e o voce greu de ignorat.

– Dă-mi-l mie, a propus, zâmbindu-mi în ochi. Când a făcut asta am observat – pentru prima dată, sincer – că era nu doar frumuşică, ci şi sexy.

– De ce?

De parcă n-aş fi ştiut.

– Să zicem că e plata pentru că ţi-am ascultat povestea.

– Nu ştiu dacă e o idee atât de...

– Dar este, a zis. Propria inspiraţie o anima, iar când oamenilor li se întâmplă asta, rareori acceptă un refuz. E o idee *minunată*. Voi avea grijă ca măcar suvenirul acesta să nu se mai întoarcă la tine, dând din coadă. Avem un seif în apartament.

Execută o fermecătoare pantomimă a închiderii unei uşi de seif, rotind butonul combinatoriu şi apoi aruncând cheia peste umăr.

– Bine, am acceptat. E darul meu pentru tine.

Şi am simţit ceva ce putea fi bucurie perversă. Spuneţi-i vocea lui Mr. Yow, You'll Find Out[1]. Din câte se părea, totuşi nu era de-ajuns să mă descarc spunând povestea. Ea nu mă crezuse, şi măcar o parte din mine *voia* să fiu crezut şi era supărată pe Paula fiindcă nu primise ce-şi dorea. Partea aceea ştia că a o lăsa să ia cubul de sticlă era o idee de-a dreptul oribilă, dar se bucura, chiar şi aşa, s-o vadă punându-l în poşeta ei.

– Poftim, a rostit ea scurt. Mama zice pa-pa, a trecut. Poate când nu va reapărea după o săptămână – sau două, cred că totul depinde de cât de încăpăţânat vrea să fie subconştientul tău – poţi începe să dai şi restul obiectelor.

Şi cuvintele acestea au fost adevăratul dar din partea ei în ziua aceea, deşi atunci n-o ştiam.

– S-ar putea să fie aşa, am spus şi am zâmbit. Un zâmbet larg pentru noua mea prietenă. Un zâmbet larg pentru frumuşică. Şi tot timpul spunându-mi: O să vezi tu.

Yow.

Dl Hei, O Să Vezi Tu (n. tr.).

Şi a văzut.

Trei seri mai târziu, pe când îl urmăream pe Chuck Scarborough cum explica recentele probleme de trafic ale oraşului la ştirile de la ora şase, a sunat soneria de la uşă. Cum nu se anunţase nimeni, am bănuit că era un colet, poate chiar Rafe cu ceva trimis prin FedEx. Am deschis uşa şi am văzut-o pe Paula Robeson.

Nu era aceeaşi femeie cu care luasem prânzul. Putem numi această versiune a Paulei Dra Yow, Da' *Nasoală*-i Chimioterapia. Se dăduse cu puţin ruj, însă nimic altceva ca machiaj, iar tenul ei avea o tentă bolnăvicioasă de alb-gălbui. Sub ochi avea semicercuri maro-purpurii. Poate că-şi trecuse o dată peria prin păr înainte să coboare de la etajul al patrulea, dar n-o ajutase prea mult. Semăna cu o claie de fân şi-i stătea ridicat pe lângă cap într-un fel care, în alte împrejurări, ar fi fost nostim ca într-o bandă desenată. Ţinea cubul de sticlă în faţa sânilor, permiţându-mi să observ că unghiile bine îngrijite de la mâna aceea erau ca şi inexistente. Şi le rosese până în carne. Şi primul meu gând, Dumnezeu fie cu mine, a fost: *mda, a văzut ea.*

Mi l-a întins.

– Ia-l înapoi, a zis.

L-am luat fără un cuvânt.

– Numele lui era Roland Abelson, a zis. Nu-i aşa?

– Da.

– Avea păr roşcat.

– Da.

– Nu era căsătorit, dar plătea pensie alimentară unei femei din Rahway.

Asta nu ştiusem – cred că *nimeni* de la Light & Bell nu ştiuse asta –, dar am încuviinţat din nou, şi nu doar pentru a nu-i întrerupe discursul. Eram sigur că avea dreptate.

– Cum o chema, Paula?

Nu ştiam de ce întrebam, nu încă, ştiam doar că trebuie să aflu.

– Tonya Gregson.

Parcă era în transă. Era însă ceva în ochii ei, ceva atât de teribil încât abia înduram să mă uit. Cu toate acestea, am pus numele la păstrare. *Tonya Gregson, Rahway.* Şi apoi, ca un tip care face inventarul: *Un cub de sticlă cu un penny înăuntru.*

– A încercat să se ghemuiască sub masă, ştiai asta? Nu, văd că nu ştiai. Îi luase foc părul şi striga. Pentru că în clipa aceea a înţeles că nu va avea niciodată un catamaran şi că nici măcar nu va mai apuca să-şi tundă vreodată peluza. A întins mâna şi a pus-o pe obrazul meu, un gest atât de intim încât ar fi fost şocant dacă mâna ei n-ar fi fost atât de rece. În ultima clipă, ar fi dat toţi banii şi toate acţiunile sale, doar ca să-şi mai poată tunde peluza o dată. Îţi vine să crezi?

– Da.

– Clădirea era plină de strigăte, simţea miros de kerosen şi *a înţeles că-i sunase ceasul.* Înţelegi asta? Înţelegi *enormitatea* acestui lucru?

Am aprobat cu o mişcare din cap. Nici cu pistolul la tâmplă n-aş fi fost în stare să scot o vorbă.

– Politicienii vorbesc despre memoriale şi curaj şi războaie pentru a pune capăt terorismului, însă părul care arde e apolitic. Şi-a dezgolit dinţii într-un surâs indescriptibil. O clipă mai târziu zâmbetul dispăruse. Încerca să se ghe-muiască sub masă cu părul în flăcări. Sub masa lui era o chestie de plastic, un cum îi spune...

– Covoraş...

– Da, un covoraş, un covoraş din plastic, şi mâinile lui erau pe acela şi simţea adânciturile din plastic şi îşi mirosea propriul păr în flăcări. Înţelegi asta?

Am încuviinţat din cap. Am început să plâng. Era vorba de Roland Abel-son, tipul cu care lucram eu. Era la biroul Daune şi nu îl cunoscusem foarte bine. Doar ne salutam; de unde era să ştiu că avea un copil în Rahway? Şi dacă n-aş fi chiulit în ziua aceea, probabil că şi mie mi-ar fi luat foc părul. Nu înţelesesem asta înainte.

– Nu vreau să te mai văd, a spus. Mi-a mai adresat surâsul acela amarnic o dată, dar acum plângea şi ea. Nu-mi pasă de problemele tale. Nu-mi pasă de rahaturile pe care le-ai găsit. Suntem chit. De acum înainte mă laşi în pace. A dat să se întoarcă, dar apoi s-a răzgândit. A spus: Au făcut-o în numele lui Dumnezeu, însă Dumnezeu nu există. Dacă ar exista Dumnezeu, domnule Staley, i-ar fi ucis pe toţi optsprezece în sala de îmbarcare, cu tichetele de îmbarcare în mână, dar niciun Dumnezeu n-a făcut asta. Pasagerii au fost anunţaţi să se îmbarce şi nenorociţii ăia s-au îmbarcat fără probleme.

Am urmărit-o cu privirea până a ajuns la lift. Spatele ei era foarte rigid. Părul îi stătea ridicat în jurul capului, făcând-o să semene cu o fată din cele

mai haioase desene animate de duminică. Nu voia să mă mai vadă, şi n-o învinuiam. Am închis uşa şi m-am uitat la moneda cu efigia lui Abe Lincoln din cubul de sticlă. M-am uitat la ea mult timp. M-am gândit la cum i-ar fi mirosit barba dacă U.S. Grant şi-ar fi îndesat în ea unul dintre nemuritoarele lui trabucuri. Miasma aceea neplăcută, de pârleală. La televizor, cineva anunţa că la Sleepy's era lichidare de stoc la saltele. După aceea a apărut Len Berman şi-a vorbit despre echipa Jets.

În noaptea aceea m-am trezit la ora două şi am auzit şoapta vocilor. Nu avusesem vreun vis sau viziune cu oamenii cărora le aparţinuseră obiectele, nu văzusem pe nimeni cu părul în flăcări sau sărind de la geam pentru a scăpa de kerosenul aprins, şi de ce să fi avut? Ştiam cine erau şi lucrurile rămase în urma lor fuseseră lăsate pentru mine. Fusese o greşeală să-i permit Paulei Robeson să ia cubul de sticlă, dar asta numai fiindcă nu era persoana potrivită.

Şi că veni vorba de Paula, una dintre voci era a ei. *Poţi începe să dai restul obiectelor,* spunea. Şi mai spunea: *Cred că totul depinde de cât de încăpăţânat vrea să fie subconştientul tău.*

M-am întins la loc şi după o vreme am reuşit să adorm. Am visat că eram în Central Park, hrăneam raţele, când dintr-odată s-a auzit un zgomot puternic, ca de bum sonic, şi fumul a umplut cerul. În vis, fumul mirosea a păr ars.

M-am gândit la Tonya Gregson în Rahway – Tonya şi copilul care poate avea sau poate nu avea ochii lui Roland Abelson – şi mi-am spus că la ea va trebui să ajung la urmă. M-am hotărât să încep cu văduva lui Bruce Mason.

Am luat trenul spre Dobbs Ferry şi am chemat un taxi de la gară. Taxi-metristul m-a dus la o casă în stil Cape Cod de pe o stradă rezidenţială. I-am dat nişte bani, i-am spus să aştepte – nu va dura mult – şi am sunat la sonerie. Aveam o cutie la subsuoară. Semăna cu una din cele în care se pun torturile.

A trebuit să sun doar o dată, fiindcă îmi anunţasem venirea şi Janice Mason mă aştepta. Îmi pregătisem cu grijă povestea şi am recitat-o cu oarece încredere, ştiind că taxiul care aştepta la bordură, cu aparatul de taxat pornit, va preîntâmpina orice chestionare detaliată.

În 7 septembrie, am spus – vinerea dinainte – încercasem să scot o notă din ghiocul pe care Bruce îl ţinea pe masa sa,

aşa cum îl auzisem pe Bruce însuşi

făcând la picnicul de la Jones Beach. (Janice, doamna Împăratul Muştelor, încu-viinţa din cap; şi ea fusese acolo, sigur că da.) Ei bine, am spus, scurtând povestea, îl convinsesem pe Bruce să mă lase să iau ghiocul peste weekend ca să exersez. Apoi, marţi dimineaţă, mă trezisem cu o infecţie cruntă a sinusurilor şi, colac peste pupăză, cu o durere de cap îngrozitoare. (Această poveste o spusesem deja mai multor oameni.) Beam o cană de ceai când am auzit bubuitura şi am văzut fumul ce se ridica spre cer. Nu mă mai gândisem la ghioc de atunci, până în săptămâna aceasta. Făceam curăţenie în debara şi fir-ar să fie, am dat peste el. Şi m-am gândit... păi, nu-i cine ştie ce suvenir, dar m-am gândit că ţi-ai dori să... ştii tu...

Ochii i s-au umplut de lacrimi exact cum se umpluseră ai mei când Paula îmi adusese înapoi „fondul de pensionare“ al lui Roland Abelson, doar că lacrimile ei nu era însoţite de expresia înfricoşată care sunt sigur că mi se citise mie pe faţă când Paula stătea acolo cu părul ridicat în jurul capului. Janice mi-a spus că primeşte bucuroasă orice suvenir îi aduce aminte de Bruce.

– Nu pot uita modul în care ne-am luat rămas-bun, a zis, ţinând cutia în braţe. Pleca mereu foarte devreme, pentru că lua trenul. M-a sărutat pe obraz şi eu am deschis un ochi şi l-am rugat să cumpere la întoarcere un litru de lapte bătut. A spus „bine“. Acesta e ultimul lucru pe care mi l-a spus. Când m-a cerut în căsătorie, m-am simţit ca Elena din Troia – o prostie, dar e adevărul adevărat – şi-mi doresc să fi spus ceva mai de Doamne-ajută decât „Cumpără când te întorci un litru de lapte bătut“. Dar am fost căsătoriţi mult timp şi ziua aceea nu părea cu nimic ieşită din comun şi... nu ştim niciodată, nu-i aşa?

– Nu.

– Da. Orice despărţire poate fi pentru totdeauna, iar noi nu ştim. Îţi mulţumesc, domnule Staley. Pentru că ai venit şi mi-ai adus asta. Foarte frumos din partea ta. A surâs puţin, atunci. Ţi-aminteşti cum stătea pe bancă fără cămaşă şi sufla în el?

– Da, am spus şi am studiat felul în care ţinea cutia. Mai târziu, avea să stea jos şi să scoată ghiocul şi să-l ţină în poală şi să plângă. Ştiam măcar că obiectul acela nu avea să revină nicicând în apartamentul meu. Era acasă.

M-am întors la gară şi am luat trenul înapoi spre New York. Vagoanele erau aproape goale în acel moment al zilei, după-

amiaza devreme, şi am stat

la un geam pe care ploaia lăsase urme, uitându-mă la râu şi la relieful tot mai apropiat al clădirilor. În zilele ploioase şi înnorate, aproape aveai impresia să relieful acela îl creează propria ta imaginaţie, puţin câte puţin.

A doua zi urma să merg la Rahway, cu moneda în cubul de sticlă. Poate copilul avea să-l ia în mâinile lui grăsulii şi să-l studieze curios. În orice caz, avea să iasă din viaţa mea. Mă gândeam că singurul lucru de care-mi va fi greu să scap era perna care trage pârţuri a lui Jimmy Eagleton – nu prea puteam să-i spun doamnei Eagleton că o luasem acasă peste weekend ca să exersez arta pârţâitului, nu? Însă nevoia e mama invenţiei, iar eu eram încrezător că până la urmă voi născoci o poveste aproape credibilă.

Mi-a trecut prin gând că, în timp, ar putea apărea alte obiecte. Şi aş minţi dacă v-aş spune că această eventualitate mi se părea complet neplăcută. Când vine vorba să returnezi lucruri pe care oamenii le cred pierdute pe veci, lucruri care au *greutate*, există compensaţii. Chiar dacă sunt doar lucruri mici, precum o pereche de ochelari de soare sau un penny de oţel într-un cub de sticlă... da. Aş spune că există compensaţii.

DUPĂ-AMIAZA ABSOLVIRII

Janice nu s-a hotărât niciodată asupra cuvântului corect pentru locul unde locuieşte Buddy. E prea mare pentru a fi numit casă, prea mic pentru a fi o proprietate, iar numele de pe stâlpul din capul drumului de acces, Luminile Portului, o lasă fără cuvinte. Sună ca numele unui restaurant din New London, din acela unde specialitatea zilei e întotdeauna un preparat din peşte. De regulă, îi spune doar „la tine“, ca de exemplu „Hai să mergem la tine şi să jucăm tenis“ sau „Hai să mergem la tine şi să înotăm“.

Cam la fel stau lucrurile şi cu Buddy însuşi, crede ea, privindu-l cum umblă greoi pe peluză către strigătele ce se aud din cealaltă parte a casei, unde se află piscina. Era aiurea să-i spui iubitului tău Buddy, dar când te gândeai că numele lui adevărat era Bruce, nu prea aveai de ales.

Sau exteriorizarea sentimentelor, asta era altă chestie. Ştia că el voia să o audă spunând că-l iubeşte, mai ales în ziua absolvirii sale – cu siguranţă un cadou mai bun decât medalionul de argint pe care i-l dăduse, deşi medalionul o arsese destul de rău la buzunar –, dar ea n-o putea face. Nu se putea convinge să spună: „Te iubesc, Bruce.“ Cel mult reuşea (cu o sforţare interioară): „Îmi placi îngrozitor de mult, Buddy.“ Şi până şi asta suna ca o replică dintr-o comedie muzicală britanică.

– Doar nu te deranjează ce a spus ea, nu? Aceasta era ultima întrebare pe care i-o pusese înainte s-o ia pe peluză ca să se schimbe în slipii de baie. Sper că nu de asta rămâi în urmă, nu?

– Nu, vreau să mai lovesc nişte mingi. Şi să admir priveliştea.

Casa avea acest avantaj, iar ea nu se mai sătura. Pentru că, din lateralul casei, puteai vedea întregul profil al New Yorkului, clădiri ca nişte jucării albastre cu soarele strălucind în ferestrele superioare. Janice credea că în privinţa

oraşului New York puteai încerca această delicioasă senzaţie de nemişcare doar de la depărtare. Era o minciună care-i pica bine.

– Fiindcă nu-i decât bunica, urmă el. O cunoşti deja. Ce-i intră în cap îi iese pe gură.

– Ştiu, spuse Janice.

Şi-i plăcea de bunica lui Buddy, care nu încerca deloc să-şi ascundă snobismul. Îl afişa cu nonşalanţă, îl purta în paşi de dans. Ei erau familia Hope, venită în Connecticut împreună cu ceilalţi membri ai Oştii Cereşti, mulţumescu-ţi cu asupra de măsură. Ea este Janice Gandolewski, care va avea propria-i zi a absolvirii – de la liceul Fairhaven – de acum în două săptămâni, după ce Buddy va fi plecat cu cei mai buni trei prieteni ai săi într-o drumeţie pe munţii Apalaşi.

Se întoarce la coşul cu mingi, o fată suplă de înălţime bunicică, în pantaloni scurţi de dril, tenişi şi bustieră. Picioarele se îndoaie, ridicându-se pe vârfuri la fiecare servă. E frumoasă şi o ştie – o ştie într-un fel funcţional, fără tam-tam. E deşteaptă şi o ştie. Foarte puţine din fetele de la Fairhaven izbutesc să aibă relaţii cu băieţi de la Academie – asta în afară de cele pasagere, cu scop precis, scurte, din weekendurile Carnavalului de Iarnă sau ale Aventurii de Primăvară – şi ei i-a reuşit în pofida sufixului *ski* care o urmăreşte oriunde s-ar duce, ca o cutie de conservă legată de bara din spate a unei maşini de familie. I-a reuşit această prestidigitaţie socială cu Bruce Hope, cunoscut şi drept Buddy.

Şi când urcau din camera media de la subsol după ce jucaseră jocuri video – cei mai mulţi dintre ceilalţi rămăseseră acolo, cu tichiile încă pe cap, date pe spate – o auziseră din întâmplare pe bunica lui, în salon cu ceilalţi adulţi (fiindcă aceasta era de fapt petrecerea *lor;* copiii o vor avea pe-a lor diseară, întâi la Holy Now! pe Route 219, care fusese închiriat cu această ocazie de tatăl şi mama lui Jimmy Frederick, conform regulii nescrise a şoferului desemnat, şi apoi mai târziu, pe plajă, sub clarul lunii pline de iunie, cine dă un aragaz, am auzit cumva extaz, are cineva extaz la el.)

– Aia era Janice Nuştiucum, un nume de nepronunţat, spunea bunica pe vocea ei piţigăiată, ciudat de afonă, de femeie surdă. E foarte frumuşică, nu-i aşa? O orăşeancă. Prietena de acum a lui Bruce.

N-o făcuse pe Janice moftul lui Bruce, dar sigur că asta se înţelegea din tonul ei.

Ea ridică din umeri şi mai loveşte câteva mingi, îndoind genunchii, întin-zând racheta. Mingile zboare iute şi sigur dincolo de fileu, fiecare nimerind perfect în cutia din cealaltă parte.

Au învăţat de fapt unul de la celălalt, şi ea crede că despre asta e vorba în toată treaba asta. Că acesta este rostul ei. Iar Buddy n-a fost, de fapt, atât de greu de învăţat. O respectase din prima – poate niţel prea mult. Ea trebuise să-l dezveţe de asta – de partea venerării pe piedestal. Şi consideră că el n-a fost un amant atât de rău, ţinând cont de faptul că tinerii n-au parte de cele mai bune locuri şi de luxul timpului când vine vorba să dea corpurilor lor hrana după care ajung să poftească.

– Am făcut ce-am ştiut mai bine, spune ea şi se decide să meargă să înoate cu ceilalţi, să-i îngăduie să se mai afişeze o ultimă oară cu ea.

El crede că vor avea toată vara la dispoziţie înainte ca el să plece la Prin-ceton şi ea la Universitatea de Stat, însă Janice e de altă părere; ea crede că, în parte, scopul viitoarei drumeţii pe munţii Apalaşi este de a-i separa cât mai blând, dar complet. În aceasta, Janice nu simte mâna tatălui pântecos şi inimos ori cumva necuprinsul snobism al bunicii – *o orăşeancă, prietena de acum a lui Bruce* –, ci afabilul şi subtitlul simţ practic al mamei, a cărei sin-gură temere (la fel de bine îi putea fi scrisă pe neteda şi adorata-i frunte) este că orăşeanca aceea cu cutia de conserve legată de capătul numelui va rămâne gravidă şi-l va prinde pe băiatul ei în capcana unei căsnicii ratate.

– Şi ar fi o greşeală, într-adevăr, murmură ea, trăgând coşul cu mingi în magazie şi închizând ivărul. Prietena ei Marcy o tot întreabă ce vede la el – *Buddy*, mai că nu pufneşte, strâmbând din nas. *Ce faceţi voi tot weekendul? Mergeţi la petreceri domestice? La meciuri de polo?*

De fapt, au fost într-adevăr la vreo două meciuri de polo, deoarece Tom Hope încă mai călăreşte – deşi, i-a mărturisit Buddy, acesta putea fi ultimul lui an, dacă nu făcea ceva ca să slăbească. Au făcut însă şi dragoste, în câteva rânduri chiar intens, lăsându-se cu sudori. Uneori, pe deasupra, o face să râdă. Mai rar, acum – începe să creadă că puterea lui de-a surprinde şi amuza nu e nici pe departe infinită – dar da, încă o mai distrează. E-un băiat deşirat şi cu cap mic, care sparge regula tocilarului bogat în feluri interesante şi uneori total neaşteptate. Pe lângă asta, o preţuieşte mai mult decât orice pe lume, iar asta nu face tocmai rău la

imaginea de sine a unei fete.

Totuşi, nu crede că el va rezista la nesfârşit chemării naturii sale esenţiale. Până la vârsta de aproximativ treizeci şi cinci de ani, bănuiala ei este că îşi va fi pierdut bună parte sau tot entuziasmul pentru hârjoneală şi va fi mai interesat să colecţioneze monede. Sau să restaureze balansoare în stil colonial, cum face tatăl lui în – hm – clădirea pentru trăsuri.

Păşeşte încet pe lungul drum de iarbă verde, uitându-se spre jucăriile albastre ale oraşului ce visează în zare. Ceva mai aproape, dinspre piscină, se aud strigăte şi clipocit de apă. Înăuntru, mama, tatăl, bunica lui Bruce şi prietenii lor cei mai apropiaţi îl sărbătoresc în felul propriu, la un ceai formal, pe singurul lor odor care a absolvit liceul. Astă-seară copiii vor merge să petreacă într-un mod mai direct. Alcool şi nu puţine pastile de Ecstasy vor fi înghiţite. Muzică de club va vibra în difuzoare mari. Nimeni nu va asculta piesele country cu care Janice a crescut, dar asta nu face nimic; ea încă ştie unde să le găsească.

Când va absolvi ea, va avea loc o petrecere mult mai restrânsă, probabil la restaurantul mătuşii Kay, şi sigur că pe ea o aşteaptă săli de studiu mult mai puţin măreţe sau tradiţionale, însă are planuri să meargă mai departe decât crede că Buddy a visat vreodată că va merge. Ea va fi jurnalistă. Va începe la ziarul campusului şi va vedea unde va ajunge de acolo. Câte un pas o dată, aşa trebuie făcut. Sunt mulţi paşi de urmat. Pe lângă frumuseţea şi naturala ei încredere de sine, ea mai are şi talent. Nu ştie cât, dar va afla. Şi mai e norocul. Da, şi ăsta. Ştie că nu trebuie să se bizuie pe el, dar mai ştie şi că acesta le iese de obicei în cale tinerilor.

Ajunse la patioul placat cu lespezi de piatră şi se uită înapoi, peste acrul de peluză, către terenul dublu de tenis. Totul emană măreţie şi bogăţie, un caracter *special*, însă ea are înţelepciunea necesară de-a şti că n-a împlinit decât optsprezece ani. S-ar putea să vină o vreme când totul să i se pară cât se poate de comun, chiar şi privit prin ochiul memoriei. Cât se poate de mic. Acest sentiment al perspectivei dinaintea faptului împlinit este ceea ce o îndreptăţeşte să se bucure că este Janice Nuştiucum, o orăşeancă, prietena de acum a lui Bruce. Buddy, cu capul său mic şi puterea firavă de-a o face să râdă când se aşteaptă mai puţin. *El* nu a făcut-o niciodată să se simtă mică, probabil ştie că l-ar părăsi la prima încercare.

Poate ajunge la piscină şi la cabinele din cealaltă parte trecând direct prin casă, însă întâi se întoarce puţin spre stânga, pentru a mai arunca o privire la oraş, peste toţi acei

kilometri care alcătuiesc zarea albastră a după-amiezii.

Are timp să gândească: *Ar putea fi oraşul meu într-o zi, aş putea să-i spun casă,* înainte ca o scânteie gigantică să se aprindă acolo, de parcă un Dumnezeu aflat adânc în măruntaiele maşinăriei şi-ar fi scăpărat dintr-odată bricheta Bic.

Strânge din ochi la acea lumină orbitoare, care seamănă la început cu zigzagul gros şi izolat al unui fulger. Şi atunci întregul cer se luminează înspre sud, colorându-se într-un roşu-sângeriu, mut. O strălucire stacojie ascunde clădirile. Apoi, preţ de o clipă, reapar, însă ca nişte fantome, ca văzute printr-o lentilă. O secundă sau o zecime de secundă după aceea dispar pentru totdeauna, şi roşul începe să ia forma a o mie de reportaje de război, urcând învolburat.

E tăcere, tăcere.

Mama lui Bruce iese pe patio şi se opreşte lângă ea, umbrindu-şi ochii. Poartă o rochie albastră nouă. O rochie de ceai. Umărul ei atinge umărul lui Janice şi se uită împreună la ciuperca stacojie care urcă, înghiţind văzduhul. Pe la margini iese fum – purpuriu-închis în lumina soarelui – şi apoi e re-sorbit. Roşul mingii de foc e prea intens pentru ochi, o va orbi, însă Janice nu-şi poate feri privirea. Lacrimile-i curg pe obraji în râuri late, calde, iar ea nu-şi poate feri privirea.

– Ce-i aia? întreabă mama lui Bruce. Dacă-i un fel de acţiune publicitară, e de-un gust foarte prost!

– E o bombă, zise Janice.

Vocea ei pare să vină din altă parte. Prin transmisiune directă din Hartford, poate. Acum, băşici uriaşe şi negre erup din ciuperca roşie, dându-i trăsături hidoase care se mişcă şi se transformă – acum o pisică, acum un câine, acum Bobo Clovnul Demonic –, strâmbându-se peste kilometri distanţă deasupra a ceea ce înainte era oraşul New York şi acum este un focar de topitorie.

– O bombă nucleară. Şi încă una mare cât toate zilele. Nu-i un model din acela mic, de să-l bagi în rucsac, sau...

Poc! Un val de căldură i se întinde pe tot lateralul feţei, lacrimile îi zboară de la ambii ochi şi capul i se clatină. Mama lui Bruce tocmai a pălmuit-o. Tare.

– Nici să nu glumeşti despre asta! îi porunceşte mama lui Bruce. Nu-i nimic nostim în asta!

Acum, lângă ele pe patio vin alţi oameni, însă nu sunt decât nişte siluete palide; vederea lui Janice fie a fost răpită de strălucirea mingii de foc, fie norul a acoperit soarele. Poate amândouă.

– Asta-i de-un mare... prost... *GUST!*

Fiecare cuvânt pe-un ton mai ridicat. *Gust* iese sub forma unui strigăt.

Cineva spune:

– E-un fel de efect special, n-are cum fi altceva, altfel am auzi...

Dar atunci sunetul ajunge la ei. E ca o stâncă ce se rostogoleşte pe-un făgaş ne -sfârşit de piatră. Face panourile de sticlă de pe partea sudică a casei să se cutremure şi păsările să-şi ia zborul din copaci cu zecile. Umple ziua. Şi nu se opreşte. E ca un interminabil bum sonic. Janice o vede pe bunica lui Bruce că străbate încet, cu mâinile la urechi, poteca ce duce la garajul pentru mai multe maşini. Umblă cu capul aplecat şi spatele îndoit şi cu fundul scos în afară, ca o bătrânică rămasă fără nimic în urma unui război, apucând-o pe lungul drum al pribegiei. Ceva atârnă pe spatele rochiei ei, legănându-se dintr-o parte în alta, şi Janice nu e surprinsă să observe (cu vederea care i-a rămas) că e aparatul ei auditiv.

– Vreau să mă trezesc, spune un bărbat în spatele lui Janice. Vorbeşte pe un ton plângăreţ, iritat. Vreau să mă trezesc. Ce-i prea mult e prea mult.

Acum, norul roşu a atins înălţimea maximă şi stă bolborosind triumfal acolo unde, cu nouăzeci de secunde în urmă, era oraşul New York, o ciupercă otrăvitoare în tonuri de roşu-închis şi vineţiu care a marcat această după-amiază şi toate după-amiezile ce vor urma.

O adiere începe să-şi facă simţită prezenţa. E o adiere de aer cald. Îi ridică firele de păr de la tâmple, eliberându-i urechile pentru a auzi şi mai bine acel neîncetat bum scrâşnitor. Janice rămâne cu ochii pironiţi în depărtare şi se gândeşte la cum lovise mingile de tenis, una după alta, toate ajungând atât de aproape una de alta încât le-ai fi putut prinde într-o tigaie. Cam acesta e stilul în care scrie ea. Acesta e talentul ei. Sau a fost.

Se gândeşte la drumeţia pe care Bruce şi prietenii lui n-o vor mai face. Se gândeşte la petrecerea de la Holy Now! la care nu vor mai merge astă-seară. Se gândeşte la discurile lui Jay-Z şi Beyoncé şi The Fray pe care nu le vor mai asculta – asta nu-i mare pierdere. Şi se gândeşte la piesele country pe care le ascultă tatăl ei în camionetă când merge şi când vine de la serviciu. Asta e mai bine, într-un fel. Se va gândi la Patsy Cline sau la Skeeter Davis şi în scurt timp poate că-şi va învăţa ochii să nu mai vadă nici puţinul cât îl văd.

N.

1

Scrisoarea

28 mai 2008

Dragă Charlie,

Mi se pare deopotrivă straniu şi perfect normal să-ţi spun aşa, deşi când te-am văzut ultima oară aveam jumătate din vârsta pe care o am acum. Aveam şaisprezece ani şi eram îndrăgostită lulea de tine. (Ştiai? Sigur că ştiai.) Acum sunt o femeie fericită, căsătorită, am un băieţel şi te văd mereu la CNN, unde vorbeşti despre Chestii Medicale. Eşti la fel de chipeş acum (ei bine, aproape!) precum erai „în zilele de demult“, când mergeam toţi trei la pescuit sau la filme, la The Railroad, în Freeport.

Verile acelea mi se par demult apuse – tu şi Johnny inseparabili, eu venind după voi de câte ori mă lăsaţi. Adică probabil mai des decât meritam! Totuşi, mesajul tău de condoleanţe mi-a trezit toate acele amintiri, şi ce-am mai plâns. Nu doar pentru Johnny, ci pentru noi trei. Şi presupun pentru cât de simplă şi necomplicată părea viaţa. Cât de tineri eram!

Ai văzut necrologul lui, desigur. „Moarte accidentală“ poate acoperi atât de multe păcate, nu-i aşa? La buletinele de ştiri, moartea lui Johnny a fost anunţată ca survenind în urma unei căzături, şi desigur că *într-adevăr* a căzut – într-un loc pe care l-am ştiut toţi bine, cel de care mă întrebase tocmai de Crăciunul trecut –, dar n-a fost un accident. Avea în sânge o cantitate sem-nificativă de substanţe sedative. Nici pe departe suficientă ca să-l omoare,

însă, potrivit medicului legist, suficientă ca să-l dezorienteze, mai ales dacă s-ar fi uitat peste balustradă. De unde şi „moarte accidentală“.

Eu ştiu însă că a fost sinucidere.

Nu s-a găsit niciun bilet acasă sau asupra sa, dar poate asta era ideea lui Johnny de bunăvoinţă. Iar tu, ca doctor ce eşti, ştii că rata sinuciderilor în rândul psihiatrilor este extrem de ridicată. E ca şi când problemele pa-cienţilor ar fi un soi de acid, care roade barierele psihologice de apărare ale terapeuţilor lor. În majoritatea cazurilor, acele bariere sunt destul de groase ca să rămână intacte. În cazul lui Johnny? Cred că nu... din pricina unui pacient neobişnuit. Şi n-a dormit mult în ultimele două sau trei luni ale vieţii; avea nişte cearcăne îngrozitor de grele sub ochi! Pe lângă asta, anula şedinţe la stânga şi la dreapta. Făcea plimbări lungi cu maşina. Refuza să spună unde mergea, dar eu cred că ştiu.

Asta mă aduce la ce-ţi trimit alăturat şi la care sper să te uiţi după ce termini scrisoarea mea. Ştiu că eşti ocupat, dar – dacă ţi-e de ajutor! – gândeşte-te la mine ca la fata amorezată care am fost, cu părul strâns la spate într-o coadă care mereu se desfăcea, fata care se ţinea întotdeauna scai de voi!

Deşi Johnny lucra singur, în ultimii patru ani ai vieţii sale stabilise o oarecare afiliere cu alţi doi psihiatri. Dosarele lui de caz actuale (nu multe, din cauza reducerii activităţii) au ajuns, în urma morţii lui, la unul dintre aceşti doctori. Dosarele acestea erau în biroul lui. Dar pe când îi eliberam biroul de acasă, am descoperit scurtul manuscris pe care îl alătur aici. Sunt note de caz pentru un pacient pe care îl numeşte „N.“, însă în câteva rânduri (nu cu intenţie, ci doar pentru că vreun dosar se întâmpla să stea deschis pe masa lui de lucru) am văzut note de caz mai formale de-ale lui şi ştiu că acestea nu seamănă deloc cu ele. Unu la mână, n-au fost luate în biroul lui, deoarece foile nu poartă antet, precum celelalte note pe care le-am văzut, şi în partea de jos nu apare ştampila roşie cu CONFIDENŢIAL. De asemenea, vei observa o vagă linie verticală pe pagini. Aşa tipăreşte imprimanta lui de acasă.

Mai era însă ceva ce vei observa când vei despacheta cutia. Pe capac a scris două cuvinte cu litere groase: DĂ-I FOC. A fost cât pe ce să fac asta, fără a mă uita înăuntru. Mi-am spus: Dumnezeule, ar putea fi rezerva lui de droguri sau fotografii pornografice pescuite de pe internet şi printate.

În cele din urmă, fiică a Pandorei ce sunt, m-a biruit N. curiozitatea. Mi-aş dori să n-o fi făcut.

Charlie, cred că fratele meu plănuia poate o carte, ceva de popularizare în stilul lui Oliver Sacks. Judecând după acest manuscris, subiectul asupra căruia se aplecase iniţial era comportamentul obsesiv-compulsiv, dar când adaug la asta sinuciderea lui (dacă *a fost* sinucidere!), mă întreb dacă interesul n-a izvorât din vorba aceea veche „Doctore, vindecă-te singur!“.

În orice caz, am găsit tulburătoare povestea lui N. şi notele tot mai fragmentare ale fratelui meu. Cât de tulburătoare? Suficient cât să trimit manu -scrisul – pe care nu l-am fotocopiat, apropo, acesta este singurul exemplar – unui prieten pe care el nu l-a mai văzut de zece ani şi eu de paisprezece. La început mi-am spus: „Poate că ar putea fi publicat. Ar putea fi un soi de amintire vie a fratelui meu.“

Acum însă nu mai cred asta. Chestia asta, manuscrisul pare *viu*, şi nu într-un fel pozitiv. Cunosc locurile menţionate, înţelegi (pun pariu că şi tu le cunoşti pe unele – câmpul de care vorbeşte N., cum observă şi Johnny, trebuie să fi fost aproape de locul unde am urmat noi şcoala), şi de când am citit paginile, simt o dorinţă puternică de a vedea dacă nu-l pot găsi eu însămi. Nu în ciuda naturii tulburătoare a manuscrisului, ci datorită ei – iar dacă *asta* nu e un comportament obsesiv, ce să fie?!?

Nu cred că ar fi o idee bună să-l găsesc.

Dar moartea lui Johnny mă bântuie, şi nu doar fiindcă mi-a fost frate. La fel mă bântuie manuscrisul pe care ţi-l trimit alăturat. Eşti dispus să-l citeşti? Să-l citeşti şi să-mi spui ce crezi? Mulţumesc, Charlie. Sper că nu am intrat prea tare cu bocancii în viaţa ta. Şi... dacă *tu* hotărăşti să onorezi cererea lui Johnny şi să-i dai foc, nu vei auzi niciun murmur de protest din partea mea.

Cu drag,
Din partea „surioarei“ lui Johnny
Bonsaint, Sheila Bonsaint
LeClaire Lisbon Street nr. 964
Lewiston, Maine 04240

P.S. – Au, ce-mi mai sfârâiau călcâiele după tine!

2 Notele de caz

1 iunie 2007

N. are patruzeci şi opt de ani, e partener la o mare firmă de contabilitate din Portland, divorţat, tată a două fiice. Una urmează cursuri postuniversitare în California, cealaltă e în primul an la colegiu aici, în Maine. Descrie relaţia actuală cu fosta lui soţie ca „distantă, dar amiabilă".

Spune: „Ştiu că par mai în vârstă de patruzeci şi opt de ani. Asta pentru că n-am dormit. Am încercat Ambien şi celelalte pastile, cele cu reclama în care apare fluturele verde, dar îmi dau doar o stare de ameţeală."

Când întreb de când suferă de insomnie, nu are nevoie de timp de gândire.

„Zece luni."

Îl întreb dacă din cauza insomniei a venit la mine. Zâmbeşte spre tavan. Majoritatea pacienţilor aleg fotoliul, cel puţin la prima vizită – o doamnă mi-a spus că dacă se întinde pe canapea se va simţi ca o „nevrotică dintr-o bandă desenată din *New Yorker*" – dar N. s-a dus direct la canapea. Stă întins acolo cu mâinile împletite strâns pe piept.

„Cred că ştim amândoi că nu, doctore Bonsaint", spune.

Îl întreb la ce se referă.

„Dacă voiam doar să scap de pungile de sub ochi, mă duceam fie la un chirurg plastician, fie la doctorul meu de familie – care te-a recomandat pe tine, apropo, spune că eşti foarte priceput – şi ceream ceva mai tare decât Am-bien sau pilulele cu fluturele verde. Trebuie să existe chestii mai tari, nu?"

Nu spun nimic la aceasta.

„După cum înţeleg, insomnia e întotdeauna un simptom pentru altceva."

Îi spun că nu e o regulă, dar că în majoritatea cazurilor aşa este. Şi, adaug, dacă există altă problemă, insomnia este rareori singurul simptom.

„O, am şi altele", zice. „Cu tonele. De pildă, uită-te la pantofii mei."

Mă uit la pantofii lui. Sunt botine cu şireturi. Cel stâng e legat sus, dar cel drept a fost legat jos. Îi spun că asta e

foarte interesant.

„Da“, zice el. „Când eram în liceu, fetele aveau obiceiul să-şi lege tenişii jos dacă aveau o relaţie oficială. Sau dacă era un băiat pe care îl plăceau şi *voiau* o relaţie oficială.“

Îl întreb dacă el are o relaţie oficială, spunându-mi că aşa voi detensiona crisparea pe care o observ în poziţia sa – încheieturile degetelor sale împle-tite sunt albe, ca şi când s-ar teme că îşi vor lua zborul dacă nu le strânge bine, ţinându-le în loc – dar el nu râde. Nici măcar nu surâde.

„Am cam depăşit etapa asta a vieţii“, spune, „însă *vreau* totuşi ceva.“

Cade pe gânduri.

„Am încercat să-mi leg *ambii* pantofi jos. Nu m-a ajutat. Dar unul sus şi celălalt jos... asta chiar pare să dea cât de cât rezultate.“ Eliberează mâna dreaptă din strânsoarea aprigă a celei stângi şi o ridică, ţinând degetul mare şi arătătorul la foarte mică distanţă unul de altul. „Cam atât.“

Îl întreb ce vrea.

„Să fiu din nou întreg la minte. Dar a încerca să-ţi vindeci mintea le-gându-ţi şireturile după un cod de comunicare din liceul... modificat uşor pentru a se potrivi situaţiei prezente... asta e o nebunie, nu crezi? Iar nebunii trebuie să caute ajutor. Dacă le-a mai rămas un dram de minte – şi eu mă flatez că mi-a rămas – ştiu asta. Aşa că iată-mă.“

Îşi împreunează iar mâinile şi se uită la mine cu încredere şi spaimă. Dar şi, cred, cu o urmă de uşurare. A stat treaz încercând să-şi imagineze cum ar fi să-i spună unui psihiatru că se teme pentru sănătatea minţii sale, iar când chiar o face, eu nici n-o zbughesc urlând din cameră, nici nu chem oamenii în halate albe. Unii pacienţi îşi imaginează că am o gaşcă de astfel de oameni în camera alăturată, dotaţi cu plase de prins fluturi şi cămăşi de forţă.

Îi cer să-mi ofere câteva exemple ale actualei sale instabilităţi mentale şi el saltă din umeri.

„Căcaturile normale care ţin de TOC. Le-ai auzit deja de-o sută de ori. Eu am venit aici să rezolv cauza principală. Ce s-a întâmplat în luna august a anului trecut. Mă gândeam că poate mă poţi hipnotiza ca să mă faci să uit.“ Mă priveşte plin de speranţă.

Îi spun că, deşi nimic nu e imposibil, hipnotismul dă roade mai bune când e utilizat ca aide-memoire, nu ca barieră.

„A“, face el. „Nu ştiam asta. Căcat.“ Ridică iarăşi ochii spre tavan. Muşchii maxilarului i se contractă şi mie mi se pare că mai are ceva de spus. „Ar putea fi periculos, ştii.“ Se opreşte, însă e vorba doar de o pauză; muşchii maxilarului continuă să se încordeze. „Problema mea ar putea fi foarte periculoasă.“ Încă o pauză. „Pentru mine.“ Încă o pauză. „Posibil şi pentru alţii.“

Fiecare şedinţă de terapie reprezintă o serie de alegeri; drumuri care se ra-mifică, fără niciun indicator pe margine. Aici l-aş putea întreba ce este *lucrul* despre care vorbeşte – lucrul acela periculos –, dar aleg să n-o fac. În schimb, îl întreb la ce fel de căcaturi care ţin de TOC face referire. În afară de legatul şire-turilor unul sus şi unul jos, care este un exemplu destul de bun. (Nu eu spun asta.)

„Le ştii pe toate“, spune şi-mi adresează o privire timidă, care mă stânjeneşte puţin. Nu las să se vadă; nu e primul pacient care m-a făcut să mă simt aşa. Psihiatrii sunt de fapt nişte speologi, iar orice speolog îţi va spune că peşte-rile sunt pline de lilieci şi gândaci. Nu-s frumoşi, dar majoritatea sunt în esenţă inofensivi.

Îl rog să-mi facă pe plac. Şi să ţină minte că încă abia începem să ne cunoaştem unul pe celălalt.

„Încă nu avem o relaţie oficială, eh?“

Nu, îi zic, nu încă.

„Păi, ar fi bine s-o avem cât de repede“, spune, „pentru că eu funcţionez pe Cod Portocaliu, doctore Bonsaint. Încă puţin şi intru pe Cod Roşu.“

Îl întreb dacă numără diverse lucruri.

„Sigur că da“, răspunde. „Numărul de indicii din rebusurile din *New York Times*... şi duminica număr de două ori, pentru că rebusurile alea sunt mai mari şi mi se pare în ordine să fac o verificare. Mi se pare necesar, de fapt. Îmi număr paşii. De câte ori ţârâie telefonul când sun pe cineva. Mănânc la Colonial Diner de cele mai multe ori în cursul săptămânii, e la trei cvartale de birou, şi în drum încolo număr pantofii negri. La întoarcere, îi număr pe cei maro. Am încercat o dată cu cei roşii, dar mi s-a părut ridicol. Doar femeile poartă pantofi roşii, şi încă nu multe. Nu în timpul zilei. Am numărat doar trei perechi, aşa că m-am întors la Colonial şi am luat-o de la capăt, doar că a doua oară am numărat pantofii maro.“

L-am întrebat dacă trebuie să ajungă la un număr anume de pantofi ca să se simtă mulţumit.

„Treizeci e bine“, spune. „Cincisprezece perechi. În majoritatea zilelor, asta nu-i o problemă.“

Şi de ce e nevoie să ajungă la un număr anume?

Stă pe gânduri, apoi se uită la mine. „Dacă spun «ştii tu», îmi vei cere să-ţi explic ce ar trebui să ştii? Adică, ai mai întâlnit cazuri de TOC şi eu am cercetat afecţiunea – de la un capăt la altul – atât cazul meu, cât şi pe internet, aşa că nu putem intra direct în pâine?“

Îi spun că majoritatea celor care numără simt că atingerea unui total anume, cunoscut şi ca „numărul-ţel“, este necesară pentru menţinerea ordinii. Pentru a se asigura că globul pământesc va continua să se învârtă în jurul propriei axe, ca să spun aşa.

El clatină din cap, satisfăcut, şi ecluza se sparge.

„Într-o zi, când număram la drumul de întoarcere la birou, am trecut pe lângă un bărbat cu un picior tăiat de la genunchi. Se sprijinea în cârje şi avea un ciorap tras peste ciot. Dacă ar fi purtat un pantof negru, n-ar fi fost o problemă. Pentru că eram la drumul de *întoarcere*, înţelegi. Dar era maro. Asta mi-a stricat toată ziua, iar în noaptea aceea n-am putut dormi deloc. Pentru că numerele impare sunt rele.“ Se loveşte cu degetul la tâmplă. „Cel puţin aici sunt. Partea raţională a minţii mele ştie că e o bazaconie, însă mai e o parte care ştie că nici pomeneală de asta, şi partea aceasta domină. Ai crede că atunci când nu se întâmplă nimic rău – de fapt, în ziua aceea s-a întâmplat ceva *bun*, un audit de la Fisc pentru care ne făceam probleme a fost anulat fără absolut niciun motiv – vraja se sparge, dar nu e aşa. Numărasem treizeci şi şapte de pantofi în loc de treizeci şi opt, şi când n-a venit sfârşitul lumii, partea aceea iraţională a minţii mele a spus că asta e fiindcă nu doar depăşisem numărul treizeci, ci fiindcă îl depăşisem *cu mult*.

Când încarc maşina de spălat vase, număr farfuriile. Dacă încap în număr par peste zece, totul e bine. Dacă nu, adaug numărul corect de farfurii curate pentru a regla lucrurile. La fel e cu furculiţele şi lingurile. Trebuie să fie măcar douăsprezece piese în coşuleţul de plastic din faţă. Ceea ce, dat fiind că locuiesc singur, de regulă înseamnă că trebuie să adaug din cele curate.“

Dar cuţitele, întreb, şi el clatină din cap imediat.

„Cuţitele niciodată. Nu în maşina de spălat vase.“

Când întreb de ce nu, el spune că nu ştie. Apoi, după o pauză, îmi aruncă o privire piezişă, vinovată. „Cuţitele le spăl întotdeauna cu mâna, în chiuvetă.“

Punând cuţitele în coşuleţul pentru tacâmuri este afectată ordinea lumii, sugerez.

„Nu!“ exclamă el. „Tu înţelegi, doctore Bonsaint, dar nu înţelegi *complet.“*

Atunci trebuie să mă ajuţi, spun.

„Ordinea lumii este deja deranjată. *Eu* am deranjat-o vara trecută, când m-am dus la Câmpul lui Ackerman. Doar că eu n-am înţeles asta. Nu atunci.“

Dar acum înţelegi? întreb.

„Da. Nu totul, dar suficient.“

Îl întreb dacă încearcă să îndrepte lucrurile sau doar să preîntâmpine agravarea situaţiei.

O expresie de inexprimabilă uşurare îi umple chipul, relaxând toţi muşchii de acolo. Ceva ce tânjea să primească glas a fost în sfârşit rostit cu voce tare. Acestea sunt momentele pentru care trăiesc. Nu e o vindecare, departe de asta, dar pentru moment N. a obţinut o oarecare alinare. Mă îndoiesc că se aştepta. Majoritatea pacienţilor n-o fac.

„Nu le pot îndrepta“, şopteşte. „Dar pot preîntâmpina agravarea lucrurilor. Da. Asta *fac* de atunci.“

Am ajuns din nou la un punct de cotitură. L-aş putea întreba ce s-a întâm-plat vara trecută – august trecut, presupun – la Câmpul lui Ackerman, însă probabil e prea devreme. Mai bine să mai slăbim puţin rădăcina dintelui infectat întâi. Şi mă îndoiesc sincer că sursa infecţiei poate fi atât de recentă. Cel mai probabil, orice i s-a întâmplat vara trecută a fost doar un soi de declanşator.

Îi cer să-mi vorbească despre celelalte simptome ale sale.

El râde. „Ne-ar lua toată ziua şi nu mai avem decât...“ Aruncă o privire la ceasul de la mână. „...douăzeci şi două de minute. Douăzeci şi doi e un număr bun, apropo.“

Fiindcă e par? întreb.

Felul în care încuviinţează din cap sugerează că pierd timpul cu ce este evident.

„*Simptomele* mele, cum le spui... sunt grupate.“ Acum ridică ochii spre tavan. „Există trei astfel de grupuri. Ies din mine... din partea mea sănătoasă... ca stâncile... stânci, ştii... o Doamne, Dumnezeule... ca *stâncile* alea futute din *câmpul* ăla futut...“

Lacrimile îi şiroiesc pe obraji. La început nu pare să observe, stă doar întins pe canapea cu degetele împletite, uitându-se în tavan. Dar atunci se

întinde spre masa de lângă el, unde stă ceea ce Sandy, recepţionera mea, numeşte Eterna Cutie de Kleenex. Ia două batiste, se şterge cu ele pe obraji, apoi le mototoleşte. Dispar complet în împletitura degetelor lui.

„Există trei grupuri“, reia, vorbind pe o voce nu tocmai sigură. „Număratul e primul. E important, dar nu la fel de important ca atinsul. Anumite lucruri trebuie să le ating. Ochiurile de la plită, de pildă. Înainte să plec de acasă dimineaţa sau când mă duc la culcare seara. Chit că văd că sunt stinse – toate butoanele indică poziţia de sus, arzătoarele nu sunt roşii –, tot trebuie să le ating ca să fiu absolut sigur. Şi sticla uşii de la cuptor, desigur. Apoi am început să ating comutatoarele înainte să plec la birou. O simplă dublă atingere iute. Înainte să urc în maşină, trebuie să lovesc de patru ori în capotă. Şi de şase ori când ajung la destinaţie. Patru e un număr bun şi şase e un număr *okay*, dar zece... zece e ca...“ Văd o urmă de lacrimă care i-a scăpat, desenează un zigzag de la colţul ochiului drept la lobul urechii.

Ca o relaţie oficială cu fata visurilor tale? sugerez.

Zâmbeşte. Are un zâmbet adorabil, ostenit – un zâmbet căruia îi vine din ce în ce mai greu să se trezească dimineaţa.

„Aşa e“, spune. „Şi ea are tenişii legaţi jos, ca toată lumea să ştie.“

Atingi şi alte lucruri? întreb, ştiind deja răspunsul. Am văzut multe cazuri ca N. în cei cinci ani de când practic meseria. Mi-i imaginez uneori pe aceşti oameni nefericiţi fiind ciuguliţi până la moarte de păsări de pradă. Păsările sunt invizibile – cel puţin până când un psihiatru bun, sau norocos, sau amân-douã, le stropeşte cu versiunea lui de Luminol şi aruncă asupra lor lumina po-trivită –, însă cu toate acestea sunt foarte reale. E cu atât mai de mirare că atât de mulţi suferinzi de TOC reuşesc să ducă o viaţă productivă. Lucrează, mănâncă (deseori nu destul sau prea mult, e adevărat), merg la cinema, fac dragoste cu iubitul sau iubita lor, cu soţia sau soţul lor... şi tot timpul păsările alea sunt prezente, agăţate de ei şi ciugulind bucăţi mici de carne.

„Ating multe lucruri“, spune el şi, din nou, oferă tavanului zâmbetul său ostenit, fermecător. „Orice obiect îţi vine în gând, eu l-am atins.“

Deci număratul este important, spun, dar atinsul e şi mai important. Ce e mai presus de atins?

„*Aşezarea*“, spune şi dintr-odată începe să tremure din tot

corpul, ca un câine lăsat afară în ploaia rece. „O, Doamne.“

Se ridică brusc în capul oaselor şi îşi trage picioarele peste marginea canapelei. Pe măsuţa de lângă el, pe lângă Eterna Cutie de Kleenex, e o vază cu flori. Mişcându-se foarte repede, schimbă locul cutiei şi vazei astfel încât ambele să formeze o diagonală. Apoi ia două lalele din vază şi le aşază tulpină lângă tulpină, în aşa fel încât o floare atinge cutia de Kleenex şi cealaltă vaza.

„Aşa e sigur“, spune. Ezită, apoi încuviinţează din cap, ca şi când şi-ar fi confirmat mental că ceea ce gândeşte este corect. „Păstrează lumea.“ Ezită din nou. „Pentru acum.“

Arunc o privire la ceasul de la mână. Timpul a expirat şi am rezolvat destul de multe pentru o zi.

„Săptămâna viitoare“, spun. „Meciul e la aceeaşi oră şi în acelaşi loc.“ Uneori transform glumiţa asta într-o întrebare, dar nu şi cu N. El are nevoie să se întoarcă, şi o ştie.

„Nu există un leac miraculos, nu?“ întreabă. De data aceasta zâmbetul e aproape prea trist pentru a-l privi.

Îi spun că s-ar putea să se simtă mai bine. (Genul acesta de sugestionare pozitivă nu strică niciodată, cum bine ştiu toţi psihiatrii.) Apoi îi zic să arunce toate pastilele de Ambien şi „pilulele cu fluturele verde“ – Lunesta, presupun. Dacă nu-l ajută noaptea, nu pot decât să-i facă probleme în timpul orelor de trezie. Nu-l ajută cu nimic dacă adoarme la volan, pe autostradă.

„Nu“, admite el. „Presupun că nu. Doctore, n-am apucat să discutăm despre cauza principală. Ştiu care este...“

Săptămâna următoare poate vom ajunge la asta, îi spun. Până atunci, vreau să ţină un tabel împărţit pe trei secţiuni: numărat, atins şi aşezat. Va face asta?

„Da“, răspunde.

Îl întreb, aproape degajat, dacă simte porniri sinucigaşe.

„Mi-a trecut prin cap gândul, dar am prea multe de făcut.“

E un răspuns interesant şi, totodată, neliniştitor.

Îi dau cartea mea de vizită şi-i zic să sune – zi sau noapte – dacă ideea sinuciderii începe să i se pară mai atrăgătoare. Spune c-o va face. Dar, pe de altă parte, aproape toţi promit asta.

„Între timp“, rostesc la uşă, punând mâna pe umărul lui, „continuă-ţi relaţia oficială cu viaţa.“

Se uită la mine, palid şi acum nezâmbitor, un om ciugulit bucată cu bucată de păsări invizibile. „Ai citit vreodată «Marele Zeu Pan» de Arthur Machen?“

Dau negativ din cap.

„E cea mai înfricoşătoare poveste scrisă vreodată“, spune. „În ea, un personaj zice «pofta trupului triumfă mereu». Dar nu la pofta trupului face trimitere. Se referă de fapt la compulsivitate.“

Paxil? Poate Prozac. Niciuna însă până nu mă lămuresc mai bine ce-i cu pacientul ăsta interesant.

7 iunie 2007 14 iunie 2007 28 iunie 2007

N. îşi aduce „tema de casă“ la următoarea noastră şedinţă, cum mă şi aştep-tam să facă. Sunt multe lucruri pe care nu te poţi bizui pe lume, şi mulţi oameni fără de cuvânt, dar cei afectaţi de TOC, dacă nu sunt pe moarte, aproape întotdeauna se ţin de treabă.

Într-un fel, tabelele lui sunt comice; într-un altul, triste; în al treilea, de-a dreptul oribile. E contabil, la urma urmei, şi presupun că a folosit un program de contabilitate ca să creeze conţinutul dosarului pe care mi-l înmâ-nează înainte să-şi ia locul pe canapea. Sunt fişe de calcul. Doar că în loc de investiţii şi venituri, aceste tabele detaliază relieful complet al obsesiilor lui N. Primele două tabele poartă titlul **NUMĂRAT**; următoarele două **ATINS**; ultimele şase **AŞEZAT**. Frunzărindu-le, îmi vine greu să înţeleg cum de are timp pentru orice altă activitate. Şi totuşi, bolnavii de TOC aproape mereu găsesc o cale. Ideea păsărilor invizibile îmi revine în gând; le văd cotropindu-l pe N., ciugulindu-i carnea în bucăţele însângerate.

Când ridic privirea, el e pe canapea, din nou cu mâinile împletite strâns pe piept. Şi a rearanjat vaza şi cutia cu batiste astfel încât să fie din nou unite pe diagonală. Astăzi, florile sunt crini albi. Văzându-i în felul acesta, puşi pe masă, mă duc cu gândul la înmormântări.

„Te rog nu-mi cere să le pun la loc“, spune, rugător, dar ferm. „Mai bine plec decât să fac asta.“

Îi zic că n-am deloc intenţia să-i cer să le pună la loc. Ridic în aer fişele de calcul şi-l complimentez pentru aspectul lor profesionist. El ridică din umeri.

Îl întreb atunci dacă ele reprezintă o recapitulare sau dacă acoperă doar ultima săptămână.

„Doar ultima săptămână“, spune. Ca şi când chestiunea nu l-ar interesa deloc. Presupun că aşa este. Omul pe care păsările îl ciugulesc de moarte nu poate fi interesat cine ştie ce de insultele sau rănile de anul trecut, ori chiar de cele de săptămâna trecută; mintea-i stă doar la ziua de azi. Şi, Doamne ajută-l, la viitor.

„Cred că sunt două sau trei sute de puncte aici“, constat.

„Să le spunem ocurenţe. Eu aşa le spun. Sunt şase sute patru ocurenţe la numărări, opt sute şaptezeci şi opt de ocurenţe la atins şi două mii două sute patruzeci şi şase de ocurenţe la aranjat. Toate numere pare, vei observa. Însumate fac trei mii şapte sute douăzeci şi opt, tot un număr par. Dacă aduni cifrele din acest total – 3728 – îţi iese douăzeci, tot par. Un număr bun.“ Înclină din cap, confirmându-şi parcă asta sieşi. „Dacă împarţi 3728 la doi, rezultatul e o mie opt sute şaizeci şi patru. Suma cifrelor din 1864 este nouăsprezece, un număr impar puternic. Puternic şi *rău*.“ Chiar se cutremură puţin.

„Probabil eşti foarte obosit“, zic.

La aceasta, nu oferă niciun răspuns verbal şi nici nu încuviinţează din cap, însă răspunde. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji spre urechi. Nu-mi place să-i sporesc durerea, dar recunosc un fapt: dacă nu începem munca repede – „fără alte trăncăneli“, cum ar spune sora mea Sheila – nu va mai fi în stare de ni-ciun fel de muncă. Observ deja o deteriorare a aspectului său (cămaşă şifonată, ras neglijent, păr lăsat cam mult să crească) şi dacă i-aş chestiona colegii în legătură cu el, aproape sigur aş vedea schimburile acela iuţi de priviri care spun atât de mult. Fişele de calcul sunt uimitoare în felul lor, dar pe N. e clar că încep să-l lase puterile. Mi se pare că nu avem de ales, trebuie să plonjăm spre miezul problemei, şi până nu ajungem la acel miez nu vom apela la niciun Paxil sau Prozac sau orice altceva.

Întreb dacă e pregătit să-mi spună ce s-a întâmplat în august anul trecut.

„Da“, răspunde. „Pentru asta am venit aici.“ Ia câteva batiste din Eterna Cutie şi se şterge pe obraji. Istovit. „Dar, doctore... eşti sigur?“

Niciodată un pacient nu m-a întrebat asta şi nici nu mi-a vorbit pe tonul acela de compasiune reticentă. Dar îi spun da, sunt sigur. Datoria mea este să-l ajut, însă pentru a face asta, el trebuie să fie dispus să mă ajute pe mine.

„Chiar dacă te supune riscului de-a ajunge cum sunt eu acum? Pentru că s-ar putea întâmpla. Sunt pierdut, dar cred – sper – că n-am ajuns la stadiul celui care riscă să se înece şi e atât de panicat încât ar fi gata să tragă cu el pe orice ar încerca să-l salveze.“

Îi spun că nu prea înţeleg.

„Sunt aici pentru că totul ar putea fi în capul meu“, zice şi se loveşte cu încheieturile degetelor peste tâmplă, ca şi când ar vrea să se asigure că ştiu unde e capul său. „Sau ar putea să nu fie. Nu-mi dau bine seama. La asta mă refer când spun că sunt pierdut. Şi dacă nu e de ordin mental – dacă ce am văzut şi am simţit pe Câmpul lui Ackerman este real – atunci port un soi de infecţie. Pe care ţi-aş putea-o transmite.“

Câmpul lui Ackerman. Îmi notez asta, deşi totul va apărea pe casete. Când eram mici, eu şi sora mea am urmat şcoala Ackerman, în orăşelul numit Har-low, pe malurile râului Androscoggin. Care nu e departe de aici; cincizeci de kilometri, cel mult.

Îi spun că-mi asum riscul şi îl asigur că, în cele din urmă – altă condiţio-nare pozitivă –, sunt convins că amândoi vom fi bine.

El scoate un râs găunos, solitar. „Ce frumos ar fi“, zice.

„Vorbeşte-mi despre Câmpul lui Ackerman.“

Suspină şi spune: „E în Motton. Pe partea estică a râului Androscoggin.“

Motton. Următorul oraş după Chester’s Mill. Mama noastră cumpăra lapte şi ouă de la Boy Hill Farm din Motton. N. vorbeşte despre un loc care nu poate fi la mai mult de zece kilometri de casa în care am crescut. Aproape spun: *Ştiam eu!*

N-o spun, dar el se uită tăios la mine, aproape ca şi când mi-ar fi intuit gândul. Poate a făcut-o. Nu cred în percepţie extrasenzorială, însă nici n-o scot complet din discuţie.

„Să nu mergi niciodată acolo, doctore“, zice. „Nici măcar să nu cauţi locul. Promite-mi.“

Îi promist. De fapt, n-am fost în partea aceea uitată de Maine de peste cincisprezece ani. E aproape în kilometri, departe în dorinţă. Thomas Wolfe a enunţat un caracteristic adevăr universal când şi-a intitulat mag-num opusul *Nu te poţi întoarce acasă;* nu e valabil pentru toată lumea (sora mea Sheila se întoarce deseori; e încă apropiată de mai mulţi dintre prietenii

noştri din copilărie), dar e valabil pentru mine. Deşi eu mi-aş intitula cartea *Nu vreau să mă întorc acasă*. Ce-mi amintesc sunt bătăuşi cu tuleie sub nas dominând terenul de joacă, case goale cu geamuri fără sticlă, holbate, maşini abandonate şi ceruri care mereu păreau albe şi reci şi pline de stoluri de ciori.

„Bine“, spune N. şi îşi dezgoleşte dinţii un moment spre tavan. Nu agresiv; este, sunt cât se poate de sigur, expresia unui om care se pregăteşte să ridice ceva greu, ştiind că a doua zi îl va durea tot corpul. „Nu ştiu dacă mă voi putea exprima foarte bine, dar voi face tot ce pot. Important e să ţii minte că până în acea zi de august, singurul gest TOC pe care îl făceam era să dau fuga în baie înainte de-a pleca la serviciu ca să fiu sigur că mi-am scos toate firele de păr din nas.“

Poate e adevărat; cel mai probabil nu e. Nu insist pe subiect. În schimb, îi cer să-mi spună ce s-a întâmplat în ziua aceea. Şi el îmi povesteşte.

Pe toată durata următoarelor trei şedinţe, îmi spune. La a doua dintre acestea – 15 iunie – îmi aduce un calendar. Acesta e, cum se zice, Proba A.

3 Povestea lui

N.

Ca meserie practic contabilitatea, ca hobby – fotografia. După divorţ – şi după ce au crescut copiii, ceea ce e un alt fel de divorţ, şi aproape la fel de dureros – mi-am petrecut majoritatea weekendurilor hoinărind, luând cadre din natură cu aparatul meu Nikon. E-un aparat cu film, nu digital. Spre sfârşitul fiecărui an, duceam cele mai bune douăsprezece poze şi le făceam calendar. Le imprimam la un atelier mic din Freeport numit The Windhover Press. Au preţuri piperate, dar fac lucru de calitate. Dădeam calendarele prietenilor şi asociaţilor de afaceri, de Crăciun. Şi câtorva clienţi, dar nu multora – clienţii care decartează sume din cinci sau şase cifre de regulă apreciază ceva placat cu argint. Eu, unul, prefer oricând o fotografie bună cu un peisaj din natură. N-am nicio poză cu Câmpul lui Ackerman. Am făcut câteva, însă n-a

ieşit niciuna. Ceva mai târziu am împrumutat o cameră digitală. Nu doar că pozele n-au ieşit, dar am şi pârlit mecanismul aparatului. A trebuit să cumpăr una nouă pentru tipul de la care o împrumutasem. Ceea ce era în regulă. Pe atunci cred că oricum aş fi distrus orice poză aş fi făcut cu locul *ăla*. Dacă *el* mi-ar fi dat voie, desigur.

şÎntreb cine este „el". N. ignoră întrebarea ca şi când n-ar fi auzit-o.ţ

Am făcut poze peste tot în Maine şi New Hampshire, însă îmi place să nu mă prea îndepărtez de zona mea. Locuiesc în Castle Rock – sus pe View, de fapt – dar am crescut în Harlow, ca tine. Nu te arăta aşa surprins, doctore, te-am căutat pe Google după ce mi te-a sugerat doctorul de familie – toţi se caută între ei pe Google în zilele astea, nu-i aşa?

Oricum, în partea aia din mijlocul statului Maine am realizat cele mai bune lucrări ale mele: Harlow, Motton, Chester's Mill, St Ives, Castle-St-Ives, Canton, Lisbon Falls. De-a lungul malurilor bravului râu Androscoggin, cu alte cuvinte. Pozele alea par mai... *reale,* cumva. Calendarul pe '05 e-un bun exemplu. O să-ţi aduc unul şi o să te convingi cu ochii tăi. Ianuarie-aprilie şi septem-brie-decembrie au fost făcute toate aproape de casă. Mai-august sunt... să vedem... Old Orchard Beach... Pemnaquid Point, farul, desigur... Harrison State Park... şi Thunder Hole în Bar Harbor. Credeam că l-am prins pe Dumnezeu de picior la Thunder Hole, eram aşa extaziat, însă când am văzut şpalturile, mi-a căzut cerul în cap. Era doar un instantaneu turistic. Compoziţie bună, dar şi ce dacă, nu? Găseşti o compoziţie bună în orice calendar turistic de duzină.

Vrei să afli părerea mea, ca simplu amator? Consider că fotografia e o artă mai artistică decât cred majoritatea oamenilor. E logic să crezi asta; dacă ai ochi pentru compoziţie – plus oarece abilităţi tehnice pe care le poţi deprinde la orice curs de fotografie –, un loc frumos iese în poză la fel de bine ca oricare altul, mai ales dacă te pasionează doar peisajele. Harlow, Maine sau Sa-rasota, Florida, trebuie doar să ai filtrul potrivit, apoi îndrepţi obiectivul şi pozezi. Doar că nu e aşa. Locul contează în fotografie la fel cum contează în pictură sau roman sau poezie. Nu ştiu *de ce* e aşa, dar...

şUrmează o pauză lungă.ţ

De fapt, ştiu. Fiindcă un artist, chiar şi un amator ca mine, pune suflet în lucrurile pe care le creează. Pentru unii oameni – cei cu spirit hoinar, îmi imaginez – sufletul e portabil. Dar al

meu... niciodată nu mi s-a părut că trece

măcar de Bar Harbor. Instantaneele pe care le-am făcut de-a lungul râului An-droscoggin, totuşi... acelea îmi vorbesc. Şi le vorbesc şi altora. Tipul cu care fac afaceri în Windhover a zis că probabil aş putea obţine un contract de editare la New York, să câştig nişte bani pe calendarele mele decât să plătesc din buzunar, însă asta nu m-a interesat niciodată. Mi se pare puţin prea... nu ştiu... public? Pre-tenţios? Nu ştiu, ceva de felul ăsta. Calendarele sunt lucruri mărunte, doar între prieteni. Pe deasupra, am serviciu. Îmi place să fac contabilitate. Viaţa însă cu siguranţă mi-ar fi fost mai sumbră fără acest hobby. Eram bucuros doar să ştiu că o mână de prieteni au calendarele mele agăţate în bucătăriile sau livingurile lor. Chiar şi în antreurile lor. Ironia e că n-am făcut multe poze de când le-am făcut pe cele din Câmpul lui Ackerman. Cred că acea etapă din viaţa mea s-a încheiat, şi simt un gol. Unul care şuieră în toiul nopţii, de parcă ar exista un vânt în adâncuri. Un vânt care încearcă să umple ceea ce nu mai este acolo. Uneori mi se pare că viaţa o afacere foarte, foarte tristă, doctore. Sincer.

În timpul unei hoinăreli din august anul trecut, am ajuns la un drum de pământ în Motton pe care nu-mi aminteam să-l mai fi văzut vreodată. Conduceam fără ţel, ascultam muzică la radio şi am pierdut râul din ochi, dar ştiam că nu poate fi departe, fiindcă îi simţeam mirosul. E-un miros jilav şi proaspăt în acelaşi timp. Ştii despre ce vorbesc, sunt sigur. E un miros *vechi*. Oricum, am intrat pe drumul acela.

Era accidentat, aproape întrerupt în câteva locuri. În plus, începea să fie târziu. Probabil că era în jur de şapte seara, şi nu oprisem nicăieri să cinez. Eram flămând. A fost cât pe ce să fac cale întoarsă, dar atunci drumul s-a îndreptat şi, în loc să coboare, a început să urce. Totodată, mirosul acela se simţea mai tare. Când am închis radioul, am putut să şi aud râul, nu doar să-l miros – nu tare, nu aproape, dar se auzea.

Apoi am întâlnit un copac căzut de-a latul drumului şi aproape am întors. Aş fi putut, cu toate că nu era loc de întors. Eram doar la aproximativ doi kilometri de Route 117 şi aş fi putut face drumul cu spatele în cinci minute. Cred acum că ceva, o forţă care există în partea luminoasă a vieţii noastre, mi-a oferit acea ocazie. Cred că ultimul an ar fi fost foarte diferit dacă pur şi simplu aş fi băgat maneta schimbătorului în marşarier. Dar n-am făcut-o. Fiindcă mirosul acela... mi-a amintit întotdeauna de copilărie. De asemenea, din creasta dealului vedeam cerul mult mai bine. Copacii – câţiva pini, cei mai

mulţi mesteceni – se răreau acolo, şi mi-am spus: „Este un câmp.“ Mi-a trecut prin gând că, dacă era, probabil dădea spre râu. Şi mi-a mai trecut prin gând că s-ar putea să fie un loc bun unde să întorc maşina, însă acesta era secundar ideii că aş putea face câteva poze cu râul Androscoggin la asfinţit. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti, dar în august trecut am avut câteva apusuri spectaculoase.

Aşa că am coborât şi am mutat copacul. Era un mesteacăn sălbatic, unul atât de putred, încât aproape mi s-a sfărâmat în mâini. Dar când am urcat înapoi în maşină, aproape că tot înapoi am mers în loc de înainte. Într-adevăr există o forţă de partea luminoasă a lucrurilor; cred asta cu tărie. Mi se părea însă că sunetul râului era mai clar odată îndepărtat copacul – o prostie, ştiu, dar chiar aşa mi s-a părut – aşa că am băgat maneta în viteza întâi şi mi-am condus micuţa Toyota 4Runner până în vârful coastei.

Am trecut pe lângă un mic indicator prins în cuie pe un copac: CÂMPUL LUI ACKERMAN, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, TRECEREA OPRITĂ. Din acel loc copacii se îndepărtau, întâi pe stânga, apoi pe dreapta, şi am văzut câmpul. Mi-a tăiat răsuflarea. Nici nu-mi amintesc când am oprit motorul şi am coborât, cum nu-mi aduc aminte când am luat aparatul foto, dar trebuie s-o fi făcut, fiindcă îl aveam în mână când am ajuns la marginea câmpului, cu breteaua şi geanta cu lentile lovindu-mi-se de picior. M-a lovit drept în inimă, mi-a străpuns inima, m-a scos din normalul vieţii mele.

Realitatea este un mister, doctore Bonsaint, şi ţesătura cotidiană a lucrurilor este giulgiul pe care îl tragem peste ea pentru a-i ascunde întunericul şi lumina. Cred că din acelaşi motiv acoperim feţele cadavrelor. Percepem chipurile celor morţi ca pe un soi de poartă. E închisă pentru noi... dar ştim că nu va fi *mereu* aşa. Într-o zi se va deschide pentru fiecare dintre noi şi fiecare dintre noi îi va trece pragul.

Sunt însă locuri unde giulgiul se subţiază şi realitatea transpare. Chipul de sub el trage cu ochiul... dar nu chipul unui cadavru. Aproape ar fi bine să fie aşa. Câmpul lui Ackerman este un astfel de loc, şi nu-i câtuşi de puţin de mirare că proprietarul a pus un indicator cu TRECEREA OPRITĂ.

Ziua se sfârşea. Soarele era o minge de gaz roşu, turtită la ambii poli, agăţată deasupra liniei vestice a orizontului. Râul era un şarpe lung, sângeriu, reflectând lumina, la o distanţă de aproximativ cincisprezece kilometri, dar sunetul lui ajungea până la mine prin aerul nemişcat de seară. Dincolo de

el se înălţau pături albastre-cenuşii într-o serie de liziere până hăt, la orizont. Nu vedeam nici măcar o casă sau un drum. Nicio pasăre nu cânta. Era ca şi când aş fi călătorit patru sute de ani în timp. Sau patru milioane. Primele fuioare de ceaţă se ridicau din iarba înaltă. Nimeni nu fusese acolo să o co-sească, deşi acela era un câmp mare, un loc bun de păşunat. Ceaţa ieşea din verdele-închis ca o răsuflare. Ca şi când pământul însuşi ar fi fost viu.

Cred că m-am clătinat puţin pe picioare. Nu din cauza frumuseţii, deşi era într-adevăr frumos, ci din cauza faptului că tot ce se întindea înaintea mea părea *subţire*, aproape o halucinaţie. Şi atunci am văzut stâncile alea nenorocite iţindu-se din iarba necosită.

Erau şapte la număr, sau aşa am crezut – cea mai înaltă cam de un metru şi jumătate, cea mai scundă doar de unul, iar restul între. Mi-amintesc că m-am dus lângă cea mai apropiată, însă e ca şi cum ţi-ai aminti un vis după ce începe să se descompună în lumina dimineţii – ştii cum se întâmplă? Sigur că ştii, visele trebuie să fie o parte însemnată a zilei tale de lucru. Doar că acesta nu era un vis. Auzeam iarba cum foşnea, frecându-se de pantalonii mei, simţeam pantalonii umezindu-se de la rouă şi începând să mi se lipească de piele, sub genunchi. Din când în când, un tufiş – smocuri de sumac creşteau ici şi colo – trăgea de geanta mea cu lentile în spate şi îi dădea drumul, făcând-o să mă lovească în coapsă mai tare ca de obicei.

Am ajuns la cea mai apropiată stâncă şi m-am oprit. Era una dintre cele de un metru şi jumătate. La început am avut impresia că sunt feţe cioplite în ea – şi nu feţe omeneşti, ci feţe de bestii şi monştri – dar apoi mi-am schimbat puţin poziţia şi am văzut că era doar un joc al luminii serii, care adânceşte umbrele şi le face să semene cu... ei bine, cu orice. De fapt, după ce am stat o vreme în noua mea poziţie, am văzut noi feţe. Unele dintre ele păreau omeneşti, însă erau la fel de oribile. *Mai* oribile, de fapt, fiindcă orice e omenesc e întotdeauna mai oribil, nu crezi? Fiindcă ce e omenesc *cunoaştem,* ce e omenesc *înţelegem*. Sau aşa credem. Iar acestea păreau fie că strigă, fie că râd. Poate amândouă în acelaşi timp.

Am crezut că asta se datora tăcerii, care îmi încingea imaginaţia, şi izolării, şi *mărimii* locului – o parte atât de mare din lume pe care o vedeam întin-zându-se în faţa mea. Şi felului în care timpul părea să-şi ţină răsuflarea. Ca şi când totul ar putea rămâne aşa la nesfârşit, asfinţitul la nu mai

mult de

patruzeci de minute distanţă şi soarele atârnând roşu deasupra orizontului şi claritatea aceea estompată a aerului. Am crezut că toate acestea mă făceau să văd feţe acolo unde nu exista altceva decât coincidenţă. Acum cred altceva, dar acum e prea târziu.

Am făcut câteva poze. Cinci, cred. Un număr rău, deşi încă nu ştiam asta. Apoi m-am dat înapoi, vrând să le prind pe toate şapte în cadru şi când am înca-drat imaginea, am văzut că erau de fapt opt, dispuse oarecum în cerc. Se vedea – când te uitai atent, adică – că erau parte a unei formaţiuni geologice care fie ieşise din pământ cu secole în urmă, fie fusese expusă mai recent de inundaţii (terenul era uşor înclinat, aşa că asta mi se părea foarte posibil), însă păreau de asemenea *plănuite*, ca stâncile dintr-un cerc al druizilor. Nu era nimic cioplit în ele, însă. Cu excepţia urmelor lăsate de elementele naturii. Ştiu asta, fiindcă m-am întors pe timp de zi şi m-am convins. Ciobituri şi scobituri. Nimic altceva.

Am mai luat patru cadre – aducând totalul la nouă, alt număr rău, deşi ceva mai bun decât cinci – şi când am lăsat camera jos şi m-am uitat din nou cu ochiul gol, am văzut feţele, rânjite şi strâmbate şi schimonosite. Unele omeneşti, altele bestiale. Şi am numărat şapte stânci.

Dar când m-am uitat iar prin obiectiv, erau opt.

Am început să mă simt ameţit şi speriat. Voiam să plec de acolo înainte să se lase de tot întunericul – să las câmpul în urmă şi să mă întorc pe Route 117, cu muzică rock-and-roll zgomotoasă la radio. Însă nu puteam să plec aşa uşor. Ceva din adâncul meu – la fel de adânc ca instinctul care ne face să tragem aer în plămâni şi să-l dăm afară – a insistat pentru asta. Simţeam că dacă plec, ceva teribil se va întâmpla, şi poate nu doar mie. Senzaţia aceea de *subţirime* m-a cotropit din nou, ca şi când lumea ar fi fost fragilă în locul acela şi o singură persoană ar fi de ajuns să declanşeze un cataclism inimaginabil. Dacă nu era foarte, foarte grijulie.

Atunci au început la mine rahaturile care ţin de TOC. M-am dus de la stâncă la stâncă, atingându-le, numărându-le şi observându-le dispunerea. Voiam să plec – voiam cu disperare să plec –, dar am făcut-o şi n-am fuşerit treaba. Fiindcă *trebuia* să o fac. Ştiam asta aşa cum ştiu că trebuie să respir întruna dacă vreau să rămân în viaţă. Pe când am ajuns înapoi de unde pornisem, tremuram şi eram lac de sudoare, pe lângă rouă şi ceaţă. Deoarece să ating stâncile alea... nu a fost plăcut. A trezit... idei. Şi a iscat imagini. Imagini

urâte. Una mă arăta ciopârţindu-mi fosta soţie cu toporul şi râzând în vreme ce ea urla şi ridica mâinile însângerate pentru a se apăra de lovituri.

Însă erau opt. Opt stânci pe Câmpul lui Ackerman. Un număr bun. Un număr *sigur*. Ştiam asta. Şi nu mai conta dacă mă uitam la ele prin obiectivul camerei sau cu ochiul gol; după ce le-am atins, s-au *fixat*. Se făcea întu-neric, soarele intrase pe jumătate sub linia orizontului (probabil că petrecusem douăzeci de minute sau mai mult plimbându-mă pe marginea acelui cerc neuniform, care avea un diametru, poate, de patruzeci de metri), vedeam însă destul de bine – aerul era straniu de clar. Încă-mi mai era teamă – ceva nu era în regulă acolo, totul clama asta, însăşi tăcerea păsărilor o clama –, totuşi mă simţeam şi uşurat. Răul fusese măcar parţial îndreptat prin atingerea stâncilor... şi pentru că mă *uitasem* din nou la ele. Îmi fixasem în minte locul lor pe câmp. Asta era la fel de important ca atingerea lor.

şO pauză de gândire.ţ

Ba nu, *mai* important. Întrucât felul în care vedem lumea este ceea ce ţine la respect întunericul de dincolo de lume. Îl împiedică să se reverse şi să ne înece. Cred că ştim cu toţii asta, în adâncul nostru. Aşa că m-am întors cu gândul de-a pleca şi făcusem deja bună parte de drum înapoi spre maşină – poate atingeam chiar şi mânerul portierei –, când ceva m-a făcut să mă întorc pe loc. Şi atunci *am văzut*.

şPăstrează tăcerea mult timp. Observ că tremură. I-a dat transpiraţia. Îi străluceşte pe frunte ca roua.ţ

Era ceva în *mijlocul* stâncilor. În mijlocul cercului pe care îl formau – din întâmplare sau intenţionat. Era negru, asemenea cerului spre răsărit, şi verde ca iarba. Se răsucea foarte încet, însă nu-şi dezlipea nicio clipă ochii de la mine. Fiindcă *avea* ochi. Ochi roz, bolnăvicioşi. Ştiam – mintea mea *raţională* ştia – că vedeam doar o lumină pe cer, dar în acelaşi timp ştiam că era mai mult decât atât. Acel ceva se *folosea* de lumină. Ceva folosea asfinţitul pentru a vedea, iar ceea ce vedea eram *eu*.

şPlânge din nou. Nu-i ofer cutia de Kleenex, fiindcă nu vreau să sparg vraja. Deşi nu sunt sigur dacă i-aş fi putut-o oferi, deoarece a aruncat o vrajă şi asupra mea. Ce articulează este o fabulaţie, şi o parte din el ştie asta – „umbre care arată a feţe“ etc. – dar e foarte puternică, iar fabulaţiile puternice se transmit ca microbii răcelii prin strănut.ţ

Probabil că am continuat să merg cu spatele. Nu-mi amintesc s-o fi făcut; mi-amintesc doar că mă uitam la capul unui monstru grotesc din bezna de dincolo de limitele realului. Şi că-mi spuneam că acolo unde este unul, trebuie să fie mai mulţi. Opt stânci îi pot ţine captivi – cu greu –, dar dacă ar fi doar şapte, ei ar da buzna din bezna de la marginea realităţii şi ar cotropi lumea. Din câte ştiam, poate mă uitam la cel mai mic dintre ei. Din câte ştiam, acel cap turtit de şarpe cu ochi roz şi pene mari şi lungi ce-i ieşeau din bot putea fi doar un *copil*.

A observat că-l privesc.

Arătarea dracului a *râŋjit* la mine, iar dinţii lui erau capete. Capete de oameni vii.

Atunci am călcat pe o creangă uscată. S-a rupt cu un sunet ca de pocnitoare şi eu am ieşit din paralizie. Nu cred că e imposibil ca arătarea aia ce plutea în interiorul cercului de stânci să mă fi hipnotizat, aşa cum un şarpe se spune că poate face cu o pasăre.

M-am întors şi am fugit. Geanta cu lentile se tot lovea de piciorul meu şi fiecare lovitură părea să spună *Trezeşte-te! Trezeşte-te! Fugi de aici! Fugi de aici!* Am deschis portiera Toyotei mele şi am auzit sunetul clopoţelu-lui, acela care te anunţă că ai lăsat cheile în contact. M-am gândit la un film vechi în care William Powell şi Myrna Loy sunt la recepţia unui hotel elegant şi Powell sună clopoţelul să vină cineva. Ciudat ce-ţi trece prin minte în astfel de momente, nu? Există o poartă şi-n capul nostru – eu asta cred. Una care împiedică nebunia din fiecare să se reverse peste intelect. Şi în momentele critice, se deschise şi tot soiul de porcării ciudate dau năvală afară.

Am pornit motorul. Am deschis radioul, am ridicat volumul la maximum şi din difuzoare a început să urle muzică rock. Erau cei de la The Who, asta mi-amintesc. Şi îmi aduc aminte că am aprins farurile. Când am făcut-o, stâncile alea au părut să *sară către mine*. Aproape am strigat. Însă erau opt, le-am numărat, şi opt e un număr sigur.

şAici intervine o nouă pauză lungă. Aproape un minut întreg.ţ

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că mă aflam înapoi pe Route 117. Nu ştiu cum am ajuns acolo, dacă am întors maşina sau am mers în marşarier. Nu ştiu cât timp mi-a luat, dar cântecul formaţiei The Who se

terminase şi acum ascultam The Doors. Dumnezeule mare, era „Break On Through to the Other Side“[1]. Am închis radioul.

Nu cred că mai pot povesti, doctore, nu astăzi. Sunt sleit.

şŞi aşa şi arată.ţ

şUrmătoarea şedinţăţ

Am crezut că efectul pe care l-a avut locul asupra mea se va risipi pe drumul de întoarcere acasă – un simplu moment neplăcut în pădure, corect? – şi sigur că pe când mă voi vedea în propriu-mi living, cu luminile aprinse şi televizorul deschis, voi fi din nou bine. Dar nu am fost. Ba dimpotrivă, sentimentul acela de dislocare – că am atins un alt univers inamic universului nostru – mi s-a părut mai puternic. Am rămas convins că văzusem o faţă – mai rău, sugestia unui corp reptilian uriaş – în acel cerc de stânci. Mă simţeam... *infectat*. Infectat de gândurile care îmi circulau în cap. Mă simţeam totodată *periculos* – ca şi când aş fi putut invoca arătarea aceea doar gândindu-mă la ea prea mult. Şi nu avea să fie singură. Tot acel cosmos străin se va împrăştia în lumea noastră, ca voma prin fundul unei pungi de hârtie ude.

Am dat o tură şi am încuiat toate uşile. Apoi am fost sigur că am uitat vreo două, aşa că am mai dat o tură şi le-am verificat pe toate. De data aceasta am numărat: uşa din faţă, uşa din spate, uşa cămării, uşa podului, uşa de sus a garajului, uşa din spate a garajului. Astea erau şase, şi mi-a trecut prin gând că şase este un număr bun. Cum şi opt e un număr bun. Sunt numere prietenoase. Calde. Nu reci, precum cinci sau... ştii tu, şapte. M-am relaxat puţin, însă am mai dat o ultimă tură. Tot şase. „Şase-i şase cum e şase“, mi-amintesc că am spus. După aceea mă gândeam că voi putea dormi, dar n-am putut. Nici cu un Ambien. Vedeam întruna soarele la asfinţit deasupra râului Androscoggin, transformându-l într-un şarpe roşu. Ceaţa ieşind din iarbă ca mii de limbi. Şi arătarea dintre stânci. Aceea, mai mult ca orice.

M-am ridicat şi am numărat toate cărţile din biblioteca din dormitor. Erau nouăzeci şi trei. Ăsta-i un număr rău, şi nu doar fiindcă e impar. Dacă împarţi nouăzeci şi trei la trei rezultă treizeci şi unu: treisprezece de-a-ndoa-selea. Aşa că am luat o carte din biblioteca mică din hol. Nouăzeci şi patru însă nu e decât puţin mai bine, fiindcă nouă şi patru, adunate, dau treisprezece.

[1] „Să răzbatem de partea cealaltă“ (n. tr.).

Treisprezece apare pretutindeni în lumea asta a noastră, doctore. Nici nu ştii. Oricum, am mai adus şase cărţi în biblioteca din dormitor. A trebuit să le înghesui, dar le-am făcut să încapă. O sută e okay. E bine, chiar.

Mă întorceam în pat, când am început să mă gândesc la biblioteca din hol. Dacă nu cumva, ştii tu, am luat dintr-un sân şi am băgat în altul. Aşa că am numărat şi cărţile de acolo, şi rezultatul a fost bun: cincizeci şi şase. Suma cifrelor este unsprezece, adică un număr impar, dar nu cel mai *rău* număr impar, şi cincizeci şi şase împărţit la doi dă douăzeci şi opt – un număr bun. După asta am putut dormi. Cred că am avut vise urâte, însă nu mi le aduc aminte.

Zilele au trecut şi mintea mea a continuat să se întoarcă la Câmpul lui Ackerman. Era ca şi când o umbră ar fi căzut peste viaţa mea. Număram o mulţime de lucruri pe-atunci, şi atingeam lucruri – ca să fiu sigur că le înţeleg locul în lume, în lumea reală, lumea *mea* – şi începusem să şi aşez lucruri. Întotdeauna în numere pare şi de regulă în cerc sau pe diagonală. Întrucât cercurile şi diagonalele ţin lucrurile afară.

În general, adică. Şi niciodată permanent. O singur accident mic şi paisprezece devine treisprezece, sau opt devine şapte.

La începutul lui septembrie, fiica mea cea mică a venit în vizită şi mi-a atras atenţia cât de obosit arăt. Voia să ştie dacă nu lucrez prea mult. A observat de asemenea că toate lucruşoarele din living – chestii pe care mama ei nu le luase după divorţ – fuseseră aranjate în ceea ce ea a numit „cercuri OZN“. A spus: „Începi să te ramoleşti puţin la bătrâneţe, nu-i aşa, tati?“ Şi atunci am decis că trebuie să mă întorc la Câmpul lui Ackerman, de data aceasta în plină zi. Mi-am spus că, dacă îl văd la lumina zilei, dacă văd doar câteva stânci neînsemnate împrăştiate pe o pajişte necosită, voi înţelege ce aiurea este toată tărăşenia asta şi obsesiile mele se vor împrăştia ca puful de păpădie într-o adiere puternică de vânt. Voiam asta. Fiindcă număratul, atinsul şi aranjatul – treburile astea înseamnă multă muncă. O mare responsabilitate.

În drum, am oprit la atelierul unde îmi developam filmele şi am văzut că pozele făcuse în seara aceea pe Câmpul lui Ackerman nu ieşiseră. Erau doar nişte dreptunghiuri gri, ca şi când ar fi fost înceţoşate de-o radiaţie puter-nică. Asta m-a făcut să ezit, însă nu m-a oprit din drum. Am împrumutat o cameră digitală de la un tip din atelier – asta e cea pe care am prăjit-o – şi am pornit (cu viteză) spre Motton. Vrei să

auzi o chestie stupidă? Mă simţeam

ca un om care s-a urzicat rău şi se duce la farmacie după o sticlă de loţiune Calamine. Deoarece cu asta se asemăna senzaţia – cu o mâncărime. Număratul şi atinsul şi aranjatul o puteau scărpina, însă scărpinatul oferă doar alinare temporară, în cel mai bun caz. Cel mai adesea favorizează răspândirea sursei mâncărimii. Eu voiam de fapt un leac. Întoarcerea la Câmpul lui Ackerman nu era leacul dorit, însă eu de unde să ştiu asta, nu? Cum a spus cineva, învăţăm pe pielea noastră. Şi învăţăm şi mai bine dacă încercăm şi nu ne iese.

Era o zi frumoasă, fără pată de nor pe cer. Frunzele erau încă verzi, dar aerul avea acea limpezime strălucitoare de când se schimbă anotimpurile. Fosta mea soţie obişnuia să spună că aceste zile de toamnă timpurie sunt răsplata pe care o primim fiindcă i-am înghiţit trei luni de zile pe turişti şi pe rezidenţii de vară, stând la rând pe când ei îşi folosesc cardurile de credit ca să cumpere bere. Mă simţeam bine, asta îmi amintesc. Mă simţeam sigur că voi pune capăt tuturor neroziilor. Ascultam o compilaţie greatest hits Queen şi mă gândeam ce bine suna Freddie Mercury, ce *pur*. Cântam odată cu el. Am traversat râul Androscoggin în Harlow – apa de ambele părţi ale bătrânului Bale Road Bridge strălucea de să-ţi scoată ochii – şi am văzut un peşte sărind. M-a făcut să râd tare. Nu mai râsesem aşa din seara aceea pe Câmpul lui Ackerman, şi a sunat atât de bine, că am mai râs o dată.

Apoi am urcat Boy Hill – pun pariu că ştii unde e – şi am trecut de Sere-nity Ridge Cemetery. Făcusem câteva poze bune acolo, deşi n-am pus ni-ciodată una într-un calendar. Am ajuns la drumul secundar de pământ nici cinci minute mai târziu. Am dat să intru pe el, apoi am acţionat frânele. Şi încă la ţanc. Dacă aş fi reacţionat mai lent, aş fi rupt în două grilajul Toyotei mele. Drumul era brăzdat de un lanţ şi de lanţ atârna un nou indicator: TRECEREA ABSOLUT OPRITĂ.

Acum mi-aş fi putut spune că era doar o coincidenţă, că proprietarul acelor păduri şi al acelui câmp – nu neapărat un tip pe nume Ackerman, dar cine ştie – punea lanţul şi indicatorul acela în fiecare toamnă, pentru a-i descuraja pe vânători. Numai că sezonul la căprioare nu începea decât la 1 noiembrie. Nici măcar sezonul la păsări nu începea decât în octombrie. Cred că cineva supraveghea câmpul. Cu un binoclu, poate, sau cu un soi mai puţin normal de vedere. Cineva ştia că am fost acolo şi că poate aveam să revin.

„Las-o baltă, atunci!“ mi-am spus. „Doar dacă nu vrei să rişti să fii arestat pentru violare de proprietate, poate să-ţi apară poza în *Castle Rock Call*. Asta chiar te-ar ajuta în afaceri, nu-i aşa?“

Nici în ruptul capului însă nu voiam să mă opresc, nu dacă exista o şansă să pot ajunge la câmp, să văd ceva şi, ca urmare, să mă simt mai bine. Fiindcă – fii atent aici – fix în timp ce-mi spuneam că dacă cineva voia să nu-i violez proprietatea ar trebui să-i respect dorinţa, număram literele de pe indicatorul acela şi-mi ieşea douăzeci şi unu, adică un număr *îngrozitor*, mult mai rău decât treisprezece. Ştiam că e-o nebunie să gândesc aşa, dar *aşa* gândeam, şi o parte din mine ştia că nu e deloc o nebunie.

Mi-am ascuns Toyota în parcarea cimitirului Serenity Ridge, apoi am parcurs pe jos drumul de pământ cu camera împrumutată agăţată de umăr în bor-setuţa ei cu fermoar. Am ocolit lanţul – a fost uşor – şi am mers pe drum către câmp. S-a dovedit că ar fi trebuit s-o iau la pas şi dacă lanţul *n-ar* fi fost acolo, întrucât acum erau şase copaci căzuţi de-a curmezişul drumului, şi nu doar simpli mesteceni putrezi. Cinci erau pini măricei şi ultimul era un stejar matur. Şi nici nu căzuseră doar; scumpişorii ăia fuseseră tăiaţi cu drujba. Nici măcar nu m-au încetinit. M-am căţărat peste pini şi am ocolit stejarul. Apoi am fost pe dealul ce urca spre câmp. Celuilalt indicator – CÂMPUL LUI ACKERMAN, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, TRECEREA OPRITĂ – nu i-am acordat nici măcar o privire. Vedeam copacii cum se retrăgeau în creasta dealului, vedeam cum raze prăfoase de soare străluceau printre cei aproape de vârf şi vedeam acri şi acri întregi de cer albastru, vesel şi optimist. Era în toiul zilei. Nu avea să fie niciun gigantic şarpe-râu sângerând în zare, ci doar Androscoggin cu care am crescut şi pe care întotdeauna l-am iubit – albastru şi frumos, aşa cum pot fi lucrurile normale atunci când le vedem în momentul lor de glorie. Am rupt-o la fugă. Sentimentul meu de optimism nebun a durat până în vârf, dar în clipa în care am văzut stâncile acelea stând acolo ca nişte colţi, starea mea de bine s-a năruit. Ce-a înlocuit-o au fost spaima şi oroarea.

Erau şapte stânci din nou. Doar şapte. Şi în mijlocul lor – nu ştiu cum să explic mai bine asta, ca să mă înţelegi – era un loc *şters*. Nu era ca o umbră, nu tocmai, ci mai degrabă ca... ştii cum, cu timpul, albastrul jeanşilor tăi preferaţi păleşte? Mai ales în punctele de uzură, cum ar fi la genunchi? Aşa era. Culoarea ierbii era spălăcită într-un fel de verzuliu unsuros şi,

în loc de albastru,

cerul de deasupra acelui cerc de stânci părea *cenuşiu*. Simţeam că, dacă aş intra acolo – şi o parte din mine voia asta – aş putea lovi cu pumnul şi el ar trece direct prin ţesătura realităţii. Şi atunci, ceva m-ar prinde de mână. Ceva de cealaltă parte. Eram convins de asta.

Totuşi, ceva din mine *voia să o fac*. Eu voiam să... nu ştiu... termin cu preludiul şi să trec direct la futai.

Vedeam – sau credeam că văd, încă nu sunt sigur de partea asta – locul unde trebuia să fie a patra stâncă şi vedeam acea... acea *ştersătură*... umflându-se către mine, încercând să iasă pe acolo pe unde bariera de protecţie a stâncilor era subţire. Am fost îngrozit! Deoarece dacă ieşea de acolo, toate lucrurile nenumite din cealaltă parte s-ar naşte în lumea noastră. Cerul s-ar întuneca şi ar fi plin de noi stele şi constelaţii bizare.

Am luat camera de pe umăr, dar am scăpat-o pe jos când am încercat să trag fermoarul borsetei în care se găsea. Mâinile îmi tremurau de parcă m-ar fi apucat o criză. Am luat borseta de jos şi i-am tras fermoarul şi, când m-am uitat din nou la stânci, am văzut că spaţiul dinăuntrul lor nu mai era doar şters. Începea să se întunece. Şi vedeam *ochi* din nou. Uitându-se din întuneric. De data asta erau galbeni, cu pupile înguste negre. Ca ochii de pisică. Sau ochii de şarpe.

Am încercat să ridic camera, dar am scăpat-o iar. Şi când m-am întins după ea, iarba s-a închis deasupra ei şi a trebuit să o trag de acolo. Ba nu, a trebuit să o *smulg* de acolo. Eram în genunchi atunci, smucind de curea cu ambele mâini. Şi o adiere a început să sufle din golul unde ar fi trebuit să fie a opta stâncă. Mi-a suflat părul de pe frunte. Puţea. Duhnea a stârv. Am ridicat camera la ochi, dar la început n-am văzut nimic. Mi-am spus: *A orbit camera, cine ştie cum a orbit camera*, şi atunci mi-am amintit că era un Nikon digital şi trebuia deschis. Am făcut-o – am auzit bipul – însă tot nu vedeam nimic.

Adierea se transformase deja în vânt. Făcea iarba să se unduiască pe toată lungimea câmpului în valuri mari de umbră. Miasma era şi mai rea. Şi ziua se întuneca. Nu era urmă de nor pe cer, era de-un albastru pur, dar ziua totuşi se întuneca. De parcă o uriaşă planetă invizibilă ar fi eclipsat soarele.

Ceva a vorbit. Nu în engleză. Ceva care suna a „Cthun, cthun, deeyanna, deyanna“. Dar atunci... Hristoase, atunci mi-a rostit *numele*. A spus: „Cthun, N., deeyanna, N.“ Cred că am strigat, dar nu sunt sigur, fiindcă vântul devenise o

vântoasă care îmi şuiera în urechi. Ar fi *trebuit* să strig. Aveam tot

dreptul să strig. Fiindcă *îmi ştia numele!* Fiinţa aceea grotescă, nenumită, *îmi ştia numele*. Şi atunci... camera... ştii ce am observat?

şÎl întreb dacă nu cumva uitase capacul pe obiectiv şi el scoate un râset ascuţit care îmi zgârie nervii şi mă duce cu gândul la şobolani mişunând peste cioburi de sticlă.ţ

Da! Aşa-i! Capacul obiectivului! Căcatul ăla de capac! L-am scos şi am dus camera la ochi – e de mirare că n-am scăpat-o din nou, mâinile îmi tremurau atât de tare, şi iarba nu i-ar mai fi dat drumul niciodată, nu, niciodată, deoarece a doua oară ar fi fost pregătită. Numai că nu am scăpat-o, şi vedeam prin obiectiv, şi erau opt stânci. Opt. Opt menţine starea lucrurilor. Întunecimea aia încă se-nvârtoşa în mijloc, dar se retrăgea. Iar vântul care sufla în jurul meu scădea.

Am lăsat camera jos şi atunci au fost şapte. Ceva se umfla în întuneric, vrând să iasă, ceva ce nu pot descrie. Îl văd – îl văd în vise – însă nu există cuvinte pentru o aşa blasfemie. O cască de piele fremătătoare, mai bine de atât nu mă pot exprima. Una cu ochelari galbeni de fiecare parte. Doar că ochelarii... cred că erau ochi, şi ştiu că se uitau la mine.

Am ridicat iarăşi camera şi am văzut opt stânci. Am făcut şase sau opt poze ca pentru a le marca, a le fixa în loc pe veci, dar sigur că asta n-a funcţionat, am reuşit doar să prăjesc camera. Lentilele văd stâncile alea, doctore – sunt aproape convins că un om le poate vedea şi în oglindă, poate chiar printr-o bucată de sticlă simplă – însă nu le pot înregistra. Singurul lucru care le poate înregistra, care le poate ţine în loc, este mintea omenească, memoria. Şi nici aceasta nu e infailibilă, cum am descoperit. Număratul, atinsul şi aranjatul funcţionează o vreme – e ciudat, când te gândeşti că gesturi pe care le con-siderăm nevrotice ţin de fapt lumea ancorată –, dar mai devreme sau mai târziu puţina protecţie pe care o oferă slăbeşte. Şi e-atât de mult de lucru.

Al naibii de mult.

Mă întreb dacă nu putem termina pe ziua de azi. Ştiu că e devreme, dar sunt foarte obosit.

şÎi spun că-i voi prescrie un sedativ, dacă vrea – uşor, dar mai bun decât Ambien sau Lunesta. Va avea efect dacă nu exagerează cu el. Îmi oferă un zâmbet recunoscător.ţ

Asta ar fi bine, foarte bine. Îţi pot cere însă o favoare?

şÎi spun că poate, cum să nu.ţ

Prescrie-mi douăzeci, patruzeci sau şaizeci. Toate sunt numere bune.

şUrmătoarea şedinţăţ

şÎi spun că arată mai bine, deşi asta e departe de adevăr. Arată de fapt ca un om care va fi internat curând, dacă nu găseşte un mod de-a ajunge înapoi pe a sa personală Route 117. Să se întoarcă sau să dea cu spatele, nu contează care, dar trebuie să se îndepărteze de acel câmp. La fel şi eu, de fapt. Am vise cu câmpul lui N., pe care sunt sigur că l-aş putea găsi, dacă aş vrea. Nu că aş vrea – asta ar însemna să împărtăşesc fantezia pacientului meu –, dar sunt sigur că aş putea să-l găsesc. Într-o noapte în acest weekend (pe când nu reuşeam să adorm), m-am gândit că trebuie să fi trecut cu maşina pe lângă el, nu doar o dată, ci de sute de ori. Fiindcă am traversat Bale Road Bridge de sute de ori, iar pe lângă Serenity Ridge Cemetery am trecut de mii *de ori; era pe ruta autobuzului şcolar spre James Lo-well Elementary, şcoala primară pe care am frecventat-o eu şi Sheila. Aşa că sigur, l-aş putea găsi. Dacă aş vrea. Dacă există.*

Îl întreb dacă ce i-am prescris îl ajută, dacă a reuşit să doarmă. Cearcănele negre de sub ochii lui îmi spun că n-a reuşit, dar sunt curios să văd ce răspunde.ţ

Mult mai bine. Mersi. Şi TOC-ul e ceva mai bine.

şCând spune asta, mâinile lui – mai predispuse să spună adevărul – aşază agere vaza şi cutia de Kleenex în colţuri opuse ale mescioarei de lângă canapea. Astăzi, Sandy a pus trandafiri. El îi aranjează astfel încât să unească vaza de cutie. Îl întreb ce s-a întâmplat după ce s-a dus la Câmpul lui Ackerman cu camera împrumutată. El ridică din umeri.ţ

Nimic. Decât că am plătit pentru Nikonul tipului de la atelierul foto, de -sigur. În scurt timp *chiar* începea sezonul de vânătoare, iar pădurile acelea devin periculoase, chit că porţi portocaliul reflectorizant din cap până în picioare. Deşi mă cam îndoiesc că sunt multe căprioare în zona aceea; îmi imaginez că o ocolesc.

Căcaturile de TOC s-au mai potolit şi eu am reînceput să dorm noaptea.

Ei bine... în unele nopţi. Am avut vise, desigur. În vise eram mereu pe acel câmp, încercând să trag camera din iarbă, dar iarba nu voia să-i dea drumul. Întu-necimea se revărsa din cerc ca petrolul şi când am ridicat privirea am văzut că cerul se despicase de la est la vest şi o teribilă lumină neagră curgea din el... o lumină vie. Şi înfometată. Atunci mă trezeam, leoarcă de sudoare. Uneori strigând.

Apoi, la începutul lui decembrie, am primit o scrisoare la birou. Era mar-cată PERSONAL şi avea un obiect mic

înăuntru. Am rupt-o şi ce-a căzut pe

biroul meu a fost o cheiţă cu o etichetă ataşată. Pe etichetă scria C.A. Am ştiut ce este şi ce însemna. Dacă ar fi fost un bilet însoţitor, acesta ar fi spus: „Am încercat să te împiedic să intri. Nu-i vina mea, şi poate nici a ta, dar oricum cheia asta, şi tot ce deschide ea, e a ta acum. Ai mare grijă de ea.“

În weekendul acela m-am dus înapoi în Motton, însă nu m-am deranjat să parchez în parcarea cimitirului. Nu mai era nevoie, înţelegi. Decoraţiunile de Crăciun erau montate în Portland şi în celelalte orăşele prin care am trecut. Era un frig aprig, dar încă nu căzuse deloc zăpadă. Ştii cum e mereu mai rece înainte să vină zăpada? Aşa era în ziua aceea. Cerul însă era acoperit, şi zăpada *a venit,* un viscol chiar în acea noapte. A fost unul furios. Îţi aminteşti?

şÎi spun că da. Am motive să-mi amintesc (deşi nu-i spun lui asta). Eu şi Sheila am rămas înzăpeziţi la casa părintească, unde merseserăm să verificăm nişte reparaţii. Ne-am abţiguit şi am dansat pe discuri vechi de Beatles şi Rolling Stones. A fost plăcut.ţ

Lanţul era în continuare întins peste drum, dar cheia C.A. s-a potrivit în lacăt. Iar copacii căzuţi fuseseră traşi deoparte. Cum ştiam că vor fi. Nu mai ajuta ca drumul să fie blocat, întrucât câmpul acela este acum câmpul *meu,* stâncile acelea sunt acum stâncile *mele*, şi orice-ar fi ceea ce ţin între ele este responsabilitatea mea.

şÎl întreb dacă era speriat, sigur că răspunsul trebuie să fie da.

Dar N. mă surprinde.ţ

Nu prea, nu. Fiindcă locul era diferit. Am ştiut-o şi din capătul drumului, unde se uneşte cu 117 în T. Am simţit-o. Şi auzeam ciori cârâind, când am deschis lacătul cu noua mea cheie. De obicei, cred că ăsta-i un sunet urât, dar în ziua aceea suna foarte frumos. Cu riscul de-a părea pretenţios, suna a mântuire.

Ştiam că vor fi opt stânci pe Câmpul lui Ackerman, şi am avut dreptate. Ştiam că nu vor mai părea dispuse în cerc, şi am avut dreptate şi în privinţa asta; arătau din nou a aflorimente aleatorii, părţi ale stratului subteran de rocă expuse de-o modificare tectonică, ori de un gheţar care se retrăsese cu optzeci de mii de ani în urmă, ori de o inundaţie de dată ceva mai recentă.

Am înţeles şi alte lucruri. Unul era că activasem locul *doar uitându-mă la el*. Ochii omeneşti fac a opta stâncă să dispară. Lentilele camerei o pun la loc, însă nu o fixează definitiv acolo. Trebuia să reînnoiesc protecţia cu fapte simbolice.

şFace o pauză, se gândeşte şi când vorbeşte din nou, pare că a schimbat subiectul.ţ

Ştiai că Stonehenge e posibil să fi fost o combinaţie de ceas şi calendar?

şÎi spun că am citit asta undeva.ţ

Oamenii care au clădit locul acela, şi altele asemenea, trebuie să fi ştiut că pot citi ora doar cu ajutorul unui cadran solar, iar cât despre calendar – ştim că oamenii preistorici din Europa şi Asia identificau zilele doar făcând urme pe pereţi de rocă, la adăpost. Astfel, ce să fie Stonehenge, dacă *într-adevăr* este un uriaş ceas/calendar? Un monument închinat comportamentului TOC, asta cred eu – o gigantică nevroză ridicată într-un câmp din Salisbury.

Doar dacă nu protejează ceva, pe lângă a ţine socoteala orelor şi lunilor. Dacă nu blochează accesul unui univers nebunesc care se întâmplă să se afle chiar alături de universul nostru. Am zile – multe, mai ales iarna trecută, când m-am simţit din nou cât de cât eu însumi – când sunt sigur că astea-s bazaconii, că tot ce am crezut că văd pe Câmpul lui Ackerman a fost doar în mintea mea. Că rahaturile astea de TOC sunt doar o bâlbâială mentală.

Apoi am alte zile – au început din nou primăvara asta – când sunt sigur că totul este adevărat: că am activat ceva. Şi făcând asta, am devenit cel mai recent purtător de ştafetă într-un şir foarte, foarte lung de purtători de ştafetă, ce se pierde, poate, în vremurile preistorice. Ştiu că sună a nebunie – altfel de ce aş mai spune asta unui psihiatru? – şi am zile întregi când sunt sigur că *este* o nebunie... până şi atunci când număr lucruri, când fac turul casei noaptea atingând comutatoare şi ochiuri de plită, sunt sigur că totul e doar... ştii tu... o reacţie chimică greşită a minţii pe care câteva pilule bine alese o pot rezolva.

Asta am gândit în special iarna trecută, când lucrurile mergeau bine. Sau cel puţin mai bine. Apoi, în aprilie anul ăsta, lucrurile au reînceput să meargă rău. Număram mai mult, atingeam mai mult şi aşezam în cerc sau pe diago-nală aproape tot ce nu era bătut în cuie. Fiica mea – cea care merge la şcoală aici, în apropiere – şi-a exprimat din nou îngrijorarea faţă de cum arătam şi cât de irascibil păream. A întrebat dacă e din vina divorţului, şi când am spus că nu, a avut o expresie ca şi când nu m-ar fi crezut. A întrebat dacă m-am gândit să „mă consulte cineva“, şi pe Dumnezeul meu, iată-mă aici.

Am reînceput să am coşmaruri. Într-o noapte de la începutul lunii mai m-am trezit pe podeaua dormitorului, strigând. În vis văzusem o monstruo -zitate gigantică, gri-

neagră, o arătare înaripată ca un gargui, cu cap pergamentos, ca o cască. Stătea în ruinele oraşului Portland, o vietate înaltă de cel

puţin un kilometru – vedeam fuioare de nori plutind în jurul braţelor ei argintate. În ghearele ei strânse erau oameni care se zbăteau şi urlau. Şi am ştiut – am ştiut *de-adevăratelea* – că evadase dintre stâncile de pe Câmpul lui Ackerman, că era doar prima şi cea mai mică dintre abominaţiunile ce fuseseră eliberate din cealaltă lume, şi era doar vina mea. Deoarece nu-mi înde-plinisem responsabilităţile.

M-am împleticit prin casă, aranjând lucruri în cerc şi apoi numărându-le, pentru a fi sigur că cercurile conţineau doar numere pare, şi mi-a trecut prin gând că nu e prea târziu, că ea abia a început să se trezească.

şÎl întreb la cine se referă când spune „ea“.ţ

Forţa! Ţi-aduci aminte de *Războiul Stelelor?* „Foloseşte forţa, Luke“?

şRâde descătuşat.ţ

Doar că acum îndemnul sună: „*Nu* folosi forţa! *Opreşte* forţa! *Întemniţează* forţa!“ Acel ceva haotic care forţează neîncetat locul acela subţire – şi toate locurile subţiri din lume, îmi închipui. Uneori cred că există un lanţ întreg de universuri ruinate în spatele acestei forţe, întinzându-se înapoi în timp cu ere întregi ca nişte monstruoase urme de paşi...

şSpune ceva în surdină ce nu înţeleg. Îl rog să repete, dar el clatină din cap.ţ

Dă-mi carneţelul tău, doctore. Îţi scriu. Dacă ce-ţi spun e adevărat şi nu doar o plăsmuire a capului meu idiot, nu e sigur să rostesc numele cu voce tare.

şScrie CTHUN cu majuscule. Îmi arată şi, când încuviinţez din cap, rupe foaia în bucăţi, numără bucăţile – ca să fie sigur că numărul este par, presupun – după care le depune în coşul de gunoi de lângă canapea.ţ

Cheia, cea primită prin poştă, era în seiful de acasă. Am luat-o şi m-am dus în Motton – peste pod, pe lângă cimitir, în sus pe drumul ăla nenorocit de pământ. N-am stat pe gânduri, fiindcă nu era genul de decizie pe care trebuie să o cântăreşti în gând. Ar fi fost ca şi când, întorcându-te acasă şi văzând draperiile din living cuprinse de foc, ai sta să decizi dacă să le stingi sau nu. Nu – m-am dus şi basta.

Dar am luat camera foto cu mine. De *asta* poţi fi sigur.

Coşmarul mă trezise în jurul orei cinci şi era încă dimineaţa devreme când am ajuns la Câmpul lui Ackerman. Râul Androscoggin era frumos – arăta ca o lungă oglindă argintie în loc de şarpe, cu fuioare fine de ceaţă ridicându-se de pe suprafaţa lui şi întinzându-se deasupra lui într-o, nu ştiu,

oglindire temperată,

sau ceva. Norul acela simula exact traseul sinuos al râului, astfel încât arăta ca un râu-fantomă în văzduh.

Iarba reîncepea să crească pe câmp şi majoritatea tufişurilor de sumac se înverzeau, însă eu am văzut un lucru înfricoşător. Şi oricât de multe din celelalte lucruri ar fi în mintea mea (şi sunt perfect dispus să admit că ar putea fi), ăsta e real. Am poze care s-o demonstreze. Sunt neclare, dar în vreo două se văd mutaţiile tufişurilor de sumac aproape de stânci. Frunzele sunt negre în loc de verzi, iar ramurile sunt *răsucite...* par să formeze litere, iar literele par să alcătuiască... ştii tu... numele *ăla*.

şGesticulează spre coşul de gunoi în care se află bucăţile de hârtie.ţ

Întunecimea era din nou în mijlocul stâncilor – erau doar şapte la număr, desigur, de aceea fusesem atras acolo –, dar n-am văzut nicio pereche de ochi. Slavă Domnului, încă mai era timp. Apăruse doar întunecimea, învolbu-rându-se întruna, părând să sfideze frumuseţea acelei tăcute dimineţi de primăvară, părând să exulte în fragilitatea lumii noastre. Vedeam râul An-droscoggin prin ea, însă întunecimea – era de proporţii aproape biblice, un stâlp de fum – preschimba râul într-o dâră căcănie.

Am ridicat camera – aveam cureluşa pe după gât, aşa că şi dacă o scăpam, nu avea să cadă în strânsoarea ierbii – şi m-am uitat prin obiectiv. Opt stânci. Am lăsat-o jos şi erau din nou şapte. M-am uitat prin obiectiv şi am văzut opt. A doua oară când am lăsat camera jos, au rămas opt. Dar asta nu era de ajuns, şi ştiam. Ştiam ce aveam de făcut.

Cel mai greu lucru pe care l-am făcut de când mă ştiu a fost să mă forţez să cobor la cercul acela de stânci. Sunetul ierbii frecându-se de manşetele pantalonilor mei era ca o voce – joasă, aspră, protestând. Avertizându-mă să păstrez distanţa. Aerul a început să aibă gust de boală. Plin de cancer şi lucruri poate şi mai rele, microbi ce nu există pe lumea noastră. Pielea mea a început să palpite, şi am bănuit – adevărul e că *încă* bănuiesc asta – că dacă aş păşi printre două stânci din acelea, intrând în cerc, carnea mi s-ar lichefia şi mi-ar curge de pe oase. Auzeam vântul care suflă uneori acolo, învârte-jindu-se în propriu-i ciclon. Şi am ştiut că *ea* vine. Arătarea cu cap-cască.

şGesticulează iar spre bucăţile de hârtie din coşul de gunoi.ţ

Venea, şi dacă o vedeam de la acea apropiere, avea să-mi fure minţile. Aveam să-mi pun capăt vieţii în acel cerc, făcând poze în care n-avea să apară

nimic, în afară de nori gri. Ceva însă mă împingea de la spate să continui. Şi când am ajuns acolo...

şN. se ridică în picioare şi se plimbă încet în jurul canapelei, intenţionat în cerc. Paşii lui – deopotrivă gravi şi jucăuşi, ca paşii unui copil care joacă învârtita – sunt teribili, într-un fel. În timp ce merge în cerc, întinde mâna pentru a atinge stânci pe care eu nu le pot vedea. Una... două... trei... patru... cinci... şase... şapte... opt. Pentru că opt menţine starea lucrurilor. Apoi se opreşte şi se uită la mine. Am mai avut eu pacienţi în criză – mulţi –, dar niciodată n-am văzut o asemenea privire hăituită. Văd groază, nu însă şi nebunie; văd claritate mai degrabă decât confuzie. Totul trebuie să fie o fantezie, desigur, dar nu încape îndoială el că o înţelege perfect.

Zic: „Când ai ajuns acolo, le-ai atins.“ţ

Da, le-am atins, una după alta. Şi nu pot spune că am simţit lumea devenind un loc mai sigur – mai solid, mai *acolo* – cu fiecare stâncă pe care o atingeam, fiindcă asta n-ar fi adevărat. Am simţit-o cu fiecare *două* stânci. Doar numerele pare, înţelegi? Întunecimea aia învolburată a început să se retragă cu fiecare pereche şi pe când am ajuns la opt, dispăruse. Iarba din mijlocul stâncilor era galbenă şi uscată, dar întunecimea dispăruse. Şi undeva – foarte departe – am auzit cânt de pasăre.

Am păşit înapoi. Soarele urcase deja pe cer şi râul-fantomă de deasupra celui real dispăruse cu totul. Stâncile aduceau din nou a stânci. Opt aflorimente de granit într-un câmp, nici măcar aranjate în cerc, decât dacă-ţi puneai mintea la contribuţie pentru a vedea asta. Şi eu m-am simţit *divizat.* O parte a minţii mele ştia că toată povestea era doar un produs al imaginaţiei, şi că imaginaţia mea suferea de-un soi de boală. Cealaltă parte ştia că totul era adevărat. Acea parte chiar înţelegea de ce lucrurile se îmbunătăţiseră o vreme.

E vorba de solstiţiu, înţelegi? Acelaşi tipar apare peste tot în lume – nu doar la Stonehenge, dar şi în America de Sud şi Africa, ba chiar şi la Polul Nord! Îl vezi în Midwestul american – fiica mea l-a văzut, iar ea nu ştie nimic despre asta! *Cercuri OZN,* spunea ea. Chiar *este* un calendar – Stonehenge şi toate celelalte, ţinând socoteala nu doar a zilelor şi lunilor, ci şi a momentelor de pericol mai mare şi mai mic.

Falia aceasta din mintea mea mă sfâşia. *Încă* mă sfâşie. Am mai fost acolo de-o duzină de ori din ziua aceea, iar pe 21 – ziua în care a trebuit să anulez întâlnirea cu tine, ţii minte?

şÎi spun că ţin, sigur că ţin.ţ

Am petrecut toată ziua aceea pe Câmpul lui Ackerman, uitându-mă şi numărând. Fiindcă pe 21 a fost solstiţiul de vară. Ziua cu cel mai *mare* pericol. Aşa cum solstiţiul de iarnă, în decembrie, este ziua când pericolul e cel mai redus. A fost anul trecut, va fi din nou anul acesta, a fost an de an de la începutul timpului încoace. Şi în lunile următoare – până la toamnă, cel puţin – ştiu ce am de făcut. Pe 21... nu-ţi pot spune ce îngrozitor a fost acolo. Felul în care a opta stâncă pâlpâia la graniţa realităţii. Ce greu a fost să o reconcretizez în lumea noastră. Felul în care întunecimea se apropia şi se îndepărta... se apropia şi se îndepărta... ca un val. O dată am aţipit şi când am ridicat privirea am văzut un ochi inuman – un ochi hidos trilobat – care mă studia. Am strigat, dar n-am fugit. Deoarece lumea depindea de mine. Depindea de mine şi nici măcar n-o ştia. În loc să fug, am ridicat camera foto şi m-am uitat prin obiectiv. Opt stânci. Niciun ochi. Dar după aceea am stat treaz.

Până la urmă, cercul s-a stabilizat şi eu am ştiut că pot pleca. Măcar în ziua aceea. Pe atunci soarele apunea din nou, cum făcuse în prima seară; o minge de foc atârnată deasupra liniei orizontului, transformând râul Androscoggin într-un şarpe sângeriu.

Şi doctore – că-i real sau doar o fantezie, munca e la fel de grea. Şi responsabilitatea! Sunt atât de obosit. Nu-i uşor să porţi greutatea lumii pe umeri...

şS-a înapoiat pe canapea. E un om masiv, însă acum pare mic şi scofâlcit. Atunci zâmbeşte.ţ

Măcar după ce vine iarna am o vacanţă. Dacă rezist până atunci. Şi ştii ce? Cred că am terminat. Noi doi. Cum se spunea la radio: „Astfel se încheie programul zilei de azi.“ Deşi... cine ştie? S-ar putea să ne revedem. Sau măcar să ne reauzim.

şÎi spun că, dimpotrivă, mai avem mult de lucru. Îi spun că într-adevăr *poartă o greutate; are în cârcă o gorilă invizibilă de patru sute de kilograme şi împreună o putem convinge să coboare. Îi spun c-o putem face, dar că va dura. Spun toate acestea şi-i scriu două reţete, dar în adâncul sufletului mă tem că vorbeşte serios; a terminat. Îşi ia reţetele, însă a terminat. Poate doar cu mine; poate cu viaţa însăşi.ţ*

Mulţumesc, doctore. Pentru tot. Pentru că ai *ascultat*. Şi alea?

şArată spre mescioara de lângă canapea, cu aranjamentul atent făcut de pe ea.ţ

În locul tău, nu le-aş muta pe alea.

şÎi dau un cartonaş cu data următoarei şedinţe şi el îl pune grijuliu în buzunar: Şi când mângâie buzunarul cu mâna ca să se asigure că e acolo, îmi spun că poate greşesc, şi chiar îl voi vedea în 5 iulie. Mi s-a mai întâmplat să mă înşel. A început să-mi placă de N. şi nu vreau să intre de-a binelea în cercul acela de stânci. Există doar în mintea lui, dar asta nu înseamnă că nu e real.ţ

şSfârşitul ultimei şedinţeţ

4 Manuscrisul doctorului Bonsaint (fragmente)

5 iulie 2007

Când am văzut necrologul, l-am sunat acasă. Mi-a răspuns C., fiica lui care merge la şcoală aici, în Maine. A fost remarcabil de stăpână pe sine, spunând că în adâncul sufletului nu era surprinsă. Mi-a spus că ea a fost prima care a ajuns la casa din Portland a lui N. (serviciul ei de vară era în Camden, la distanţă nu atât de mare), dar auzeam prezenţa altora în casă. Asta e bine. Familia există pentru multe motive, însă rolul ei cel mai însemnat poate că e de-a se strânge atunci când un membru moare, iar asta e cu atât mai important când moartea lui e violentă şi neaşteptată – crimă sau sinucidere.

Ştia cine sunt. A vorbit liber. Da, a fost sinucidere. Maşina lui. Garajul. Prosoape întinse de-a lungul crăpăturilor de sub uşi, şi sunt sigur că într-un număr par. Zece sau douăzeci; ambele numele bune, potrivit lui N. Treizeci nu-i la fel de bun, însă au oamenii – mai ales bărbaţii care locuiesc singuri – treizeci de prosoape în casă? Sunt aproape sigur că nu. Ştiu că eu n-am.

Va urma o anchetă, a spus. Îi vor găsi medicamente – cele prescrise de mine, nu mă îndoiesc – în organism, însă probabil nu în cantităţi letale. Nu că ar conta, presupun; N. e la fel de mort, indiferent de cauză.

M-a întrebat dacă nu vreau să vin la înmormântare. M-am simţit mişcat. Emoţionat până la lacrimi, de fapt. Am spus că voi veni, dacă familia mă primeşte. Părând surprinsă, ea a spus că sigur că mă primeşte... de ce nu?

„Pentru că, până la urmă, nu l-am putut ajuta“, am spus.

„Ai încercat“, a zis ea. „Asta e important.“ Şi am simţit din nou înţepături în ochi. Bunătatea ei.

Înainte să închid, am întrebat-o dacă n-a lăsat un bilet. A spus că da. Trei cuvinte. *Atât de obosit.*

Ar fi trebuit să-şi adauge numele. Astfel, ar fi fost patru.

7 iulie 2007

Şi la biserică şi la cimitir, rudele lui N. – mai ales C. – m-au luat între ei şi m-au făcut să mă simt bine primit. Miracolul familiei, care îşi poate deschide braţele chiar şi în astfel de momente critice. Şi pentru a primi un străin. Au fost aproape de o sută de oameni, mulţi din familia extinsă a vieţii lui profesionale. Am lăcrimat la mormânt. Nu sunt nici surprins, nici ruşinat: identificarea între analist şi pacient poate fi un lucru puternic. C. m-a luat de mână, m-a îmbrăţişat şi mi-a mulţumit că am încercat să-i ajut tatăl. I-am spus cu plăcere, dar m-am simţit ca un impostor, ca un ratat.

O zi frumoasă de vară. Ce bătaie de joc!

Astă-seară am ascultat înregistrările şedinţelor noastre. Cred că le voi tran -scrie. Aş putea scoate sigur măcar un articol din povestea lui N. – un mic adagiu la studiul tulburărilor obsesiv-compulsive – şi poate ceva mai mare. O carte. Totuşi, ezit. Ce mă reţine e faptul că ştiu că ar trebui să fac o vizită la acel câmp şi să compar fantezia lui N. cu realitatea. Cuvântul lui cu al meu. De faptul că acel câmp există sunt absolut sigur. Şi stâncile? Da, probabil sunt stânci. Fără altă însemnătate dincolo de cea pe care maniile lui le-a atribuit-o.

Un frumos asfinţit roşu în seara asta.

17 iulie 2007

Mi-am luat ziua liberă şi m-am dus în Motton. Mi-a stat în gând şi-n cele din urmă n-am văzut de ce să nu merg. „Tândăleam“, cum ar fi spus mama. Dacă intenţionam să literaturizez cazul lui N. trebuia să termin cu tândăleala. Nu aveam scuze. Ajutat de elemente pe care mi le aminteam din copilărie – Bale Road Bridge (pe care eu şi Sheila obişnuiam să-l numim, dintr-un motiv pe care l-am uitat, Fail Road Bridge[1]), Boy Hill şi mai cu seamă Serenity Ridge Cemetery – credeam că voi găsi drumul lui N. fără mari dificultăţi, şi

[1] Podul Calea Bale / Podul Calea Ratării (n. tr.).

l-am găsit. Nu putea fi altul, fiindcă era singurul drumeag de pământ barat de un lanţ şi un semn pe care scria TRECEREA OPRITĂ.

Am oprit în parcarea cimitirului, cum făcuse şi N. înaintea mea. Deşi era o zi luminoasă şi caldă de vară, auzeam doar câteva păsări cântând, şi acestea foarte departe. Nicio maşină nu trecea pe Route 117, doar un camion supraîncărcat cu cherestea care a trecut uruind cu o sută zece kilometri la oră, iscând un val năprasnic de aer cald şi eşapament uleios care mi-a suflat părul de pe frunte. După aceea am rămas doar eu. M-am gândit la copilărie, când veneam la Fail Road Bridge cu mica mea undiţă Zebco sprijinită pe umăr precum carabina unui soldat. Pe atunci nu-mi era niciodată teamă, şi mi-am spus că nu mi-e teamă nici acum.

Dar îmi era. Şi nici nu pot spune că teama aceea era complet iraţională. Niciodată nu e confortabil să refaci la sursă paşii bolii mentale de care suferea pacientul tău.

Ajuns la lanţ, m-am oprit şi m-am întrebat dacă vreau cu adevărat să fac asta – dacă vreau să violez nu doar o proprietate care nu-mi aparţine, ci şi o fantezie obsesiv-compulsivă care cel mai probabil i-a pricinuit moartea posesorului ei. (Sau – asta probabil e mai exact – posedatului ei.) Alegerea nu mi se mai părea la fel de clară ca dimineaţă, când mi-am tras jeanşii pe mine şi-am încălţat vechii bocanci roşii de drumeţie. Dimineaţă păruse simplă: „Du-te şi compară realitatea cu fantezia lui N., sau abandonează ideea de-a scrie articolul (sau cartea).“ Dar ce este realitatea? Cine sunt eu să insist că lumea percepută prin intermediul simţurilor doctorului B. este mai „reală“ decât aceea pe care a perceput-o răposatul contabil N., prin intermediul simţurilor *sale?*

Răspunsul la aceasta părea destul de simplu: Doctorul B. este un om care nu s-a sinucis, un om care nu numără, atinge sau aşază, un om care crede că numerele, fie ele pare sau impare, sunt doar numere. Doctorul B. este un om capabil să dea piept cu lumea. Pe de altă parte, contabilul N. nu era. Prin urmare, percepţia doctorului B. asupra realităţii este mai viabilă decât a contabilului N.

Odată ce am ajuns acolo însă, şi am simţit puterea tăcută a locului (chiar şi în capul drumului, încă de cealaltă parte a lanţului), mi-am dat seama că alegerea era de fapt mult mai simplă: să fac drumul acela pustiu până la Câmpul lui Ackerman sau să mă întorc şi să merg înapoi la maşină. Se

plec acasă.

Să uit de posibila carte, să uit de mai probabilul articol. Să uit de N. şi să-mi văd mai departe de viaţă.

Doar că. Doar că.

A pleca putea (spun doar *putea)* însemna că la un anumit nivel, unul adânc în subconştientul meu, unde toate vechile superstiţii continuă să vieţuiască (mergând mână în mână cu toate vechile instincte crude), acceptasem convingerea lui N. că păşunea aceea, Câmpul lui Ackerman, conţine un loc subţire protejat de-un cerc magic format din stânci şi că, dacă ar fi să merg acolo, aş putea reactiva cine ştie ce proces teribil, o *încleştare* teribilă, pe care N. a simţit că sinuciderea lui o poate opri (măcar temporar). Ar însemna că am acceptat (în partea aceea profundă din mine unde cu toţii aproape ne asemănăm cu nişte furnici care trebăluiesc într-un cuib subpământean) ideea că eu sunt următorul gardian. Că am fost chemat. Şi dacă cedam în faţa unor atari noţiuni...

„Viaţa mea n-ar mai fi niciodată la fel.“ Asta am spus cu voce tare. „N-aş mai putea nicicând privi lumea în acelaşi fel.“

Dintr-odată, treaba părea foarte serioasă. Uneori alunecăm, nu-i aşa? Spre locuri unde alegerile nu mai sunt simple, iar consecinţele alegerii variantei greşite devin grave. O ameninţare, poate, la adresa vieţii sau a sănătăţii mentale.

Ori... dacă nu sunt deloc alegeri? Dacă doar *arată* a alegeri?

Am dat ideea la o parte şi m-am strecurat pe lângă unul dintre stâlpii care ţineau lanţurile. Mi s-a spus vraci atât de către pacienţi, cât şi (în glumă, presupun) de către colegi, însă nu simt deloc dorinţa de-a mă considera eu însumi asta; să mă privesc în oglinda pentru ras şi să gândesc: *Iată un om care a fost influenţat într-un moment critic nu de propriile-i procese mentale, ci de fantezia unui pacient mort.*

Nu era niciun copac dincolo de drum, dar am văzut mai mulţi – mesteceni şi pini, în majoritate – căzuţi în şanţ pe partea dinspre deal. Era posibil să fi căzut anul acesta şi să fi fost traşi deoparte, sau anul trecut, sau acum doi ani. Nu aveam cum să-mi dau seama. Nu sunt pădurar de profesie.

Am ajuns la coasta unui deal şi am văzut că pădurea se retrăgea de ambele părţi, deschizându-se spre o porţiune mare din cerul canicular al verii. Era ca şi când aş fi umblat în capul lui N. M-am oprit la jumătatea dealului, nu fiindcă aş fi rămas fără suflu, ci pentru a mă întreba o ultimă oară dacă într-adevăr asta voiam. Apoi am mers mai departe.

Îmi doresc să n-o fi făcut.

Câmpul era acolo, iar priveliştea care se deschidea spre vest era până în cel mai mic detaliu atât de spectaculoasă cum o descrisese N. – îţi tăia răsuflarea, de-a dreptul. Şi cu soarele sus pe cer şi galben în loc de roşu, agăţat deasupra liniei orizontului. Şi stâncile erau acolo, cam la patruzeci de metri pe pantă în jos. Şi da, *chiar* par să descrie un cerc, deşi nu e în niciun fel vorba de unul precum cel de la Stonehenge. Le-am numărat. Erau opt, exact cum spusese N.

(Mai puţin atunci când spunea că erau şapte.)

Iarba înăuntrul grupului părea într-adevăr puţin rărită şi îngălbenită în comparaţie cu verdele crud al ierbii înalte până la brâu din restul câmpului (merge până la o porţiune întinsă dominată de stejari, brazi şi mesteceni), însă nu era nici pe departe moartă. Ce mi-a atras atenţia în apropiere a fost un pâlc mic de tufişuri de sumac. Nici acelea nu erau moarte – cel puţin aşa cred, dar frunzele erau negre în loc de verde cu striaţii roşii, şi nu aveau nicio formă. Erau nişte chestii deformate, într-un fel greu de privit. Încălcau ordinea la care se aştepta ochiul. Mai bine de atât nu ştiu să explic.

Cam la zece metri depărtare de locul unde stăteam, am văzut ceva alb agăţat într-un tufiş. M-am dus într-acolo, am observat că era un plic şi am ştiut că N. îl lăsase pentru mine. Dacă nu în ziua sinuciderii sale, atunci nu cu mult înainte. Am simţit un gol teribil în stomac. O senzaţie clară că, hotărând să merg acolo (dacă *eu* luasem acea hotărâre), făcusem alegerea greşită. Că fusesem sigur că fac alegerea greşită, de fapt, educat cum eram să mă încred în intelect, nu în instincte.

Prostii. Ştiu că n-ar trebui să gândesc în felul acesta.

Desigur (iată o idee!), şi N. a ştiut şi totuşi a mers mai departe gândind aşa. Fără-ndoială numărând prosoapele chiar în timp ce se pregătea pentru propria-i...

Ca să fie sigur că era un număr par.

Căcat. Mintea ştie să-ţi joace feste ciudate, nu? Umbrelor le apar feţe.

Plicul era pus într-o pungă de plastic transparent, pentru a nu se uda. Scrisul de pe faţa lui era perfect ferm, perfect clar: DR. JOHN BONSAINT.

L-am scos din pungă, după care m-am uitat înapoi pe pantă în jos către stânci. Tot opt. Sigur că erau opt. Însă nicio pasăre nu cânta, niciun greier nu ţârâia. Ziua îşi ţinea răsuflarea. Fiecare umbră era cioplită. Acum ştiu la ce se referea N. când spunea că se simţea ca ajuns înapoi în timp.

Era ceva în plic; simţeam cum se mişcă înainte şi înapoi, şi degetele mele l-au recunoscut chiar înainte să rup plicul şi să las obiectul să-mi cadă în palmă. O cheie.

De asemenea, un bilet. Doar două cuvinte. *Scuze, doctore*. Şi numele lui, desigur. Doar numele mic. Astea, în total, sunt trei cuvinte. Deloc un număr bun. Cel puţin după spusele lui N.

Am pus cheia în buzunar şi am rămas lângă un tufiş de sumac ce nu arăta ca un tufiş de sumac – frunze negre, crenguţe răsucite de aproape arătau ca nişte rune, sau litere...

Nu *CTHUN!*

...şi-am hotărât: *E timpul să pleci. Ajunge. Dacă ceva a făcut tufişurile să sufere mutaţii, vreo condiţie de mediu care a otrăvit solul, aşa să fie. Nu tufişurile sunt partea importantă a acestui peisaj, ci stâncile. Sunt opt. Ai testat lumea şi ai găsit-o aşa cum sperai să fie, aşa cum ştiai că va fi, aşa cum a fost mereu. Dacă locul ăsta pare prea tăcut – încărcat, cumva –, acesta este indubitabil efectul persistent al poveştii lui N. asupra minţii tale. Fără a mai aminti de sinuciderea lui. Acum, întoarce-te la viaţa ta. Lasă tăcerea sau sentimentul – în mintea ta ca un nor de furtună – că ceva stă la pândă în tăcerea aceea. Întoarce-te la viaţa ta, doctore B.*

Întoarce-te cât timp mai poţi.

M-am întors în capul drumului. Iarba înaltă şi verde frecându-se de jeanşii mei şi foşnind ca o voce joasă, aspră. Soarele lovindu-mă peste gât şi umeri.

Simţeam o pornire de-a mă răsuci şi-a mă uita înapoi. O pornire puternică. M-am opus ei şi am pierdut.

Când m-am răsucit, am văzut şapte stânci. Nu opt, ci şapte. Le-am numărat de două ori, ca să fiu sigur. Şi *chiar* părea mai întuneric înăuntrul cercului pe care îl formau, ca şi când un nor ar fi acoperit soarele. Unul atât de mic încât îşi arunca umbra doar în locul acela. Doar că nu semăna cu o umbră. Semăna cu o întunecime *aparte*, una care se mişca peste iarba galbenă şi aspră, răsu-cindu-se în sine şi apoi umflându-se din nou către golul unde, eram sigur *(aproape* sigur; asta-i mai rău), o a opta stâncă stătea când am sosit eu.

Mi-am spus: *N-am o cameră foto prin care să mă uit şi s-o fac să reapară.*

Mi-am spus: *Trebuie să pun punct cât timp încă mai pot să-mi spun că nu se întâmplă nimic.* Corect sau greşit, eram mai puţin preocupat de soarta lumii decât de pierderea

controlului asupra propriilor mele percepţii; de pierderea

controlului asupra *ideii* mele de lume. Nu credeam nicio clipă în fantasma lui N., însă acea întunecime...

Nu voiam să capete un punct de sprijin, înţelegeţi? Nici măcar cât un *vârf de ac*.

Pusesem cheia înapoi în plicul rupt şi îndesasem plicul în buzunarul de la şold, dar punguţa încă o aveam în mână. Fără a mă gândi la ce făceam, am ridicat-o în faţa ochilor şi m-am uitat la stânci prin ea. Erau distorsionate, puţin neclare chiar şi când am întins plasticul, însă destul de clare. Erau opt din nou, lucru bun, şi întunecimea aceea percepută...

Acea pâlnie

Sau tunel

...dispăruse. (Sigur că nicio clipă nu fusese acolo.) Am lăsat punga jos – nu fără un tremur uşor, recunosc – şi m-am uitat la stânci direct. Opt. Solide ca fundaţia mausoleului Taj Mahal. Opt.

Am plecat pe drum înapoi, opunându-mă cu succes pornirii de-a mai arunca o privire. De ce să mă uit din nou? Opt e opt. Să ne înţelegem bine. (Glumiţa mea.)

Am hotărât să nu scriu articolul. Mai bine să las baltă treaba asta cu N. Important este că *m-am dus* acolo şi am dat piept – sunt sigur că aşa este – cu nebunia care sălăşluieşte în fiecare dintre noi, în toţi doctorii B. din lume şi, deopotrivă, în toţi N-ii. Cum i se spunea în Primul Război Mondial? „Te duci să vezi elefantul.“ Eu m-am dus să văd elefantul, însă asta nu înseamnă că trebuie să-l şi *desenez*. Sau, în cazul meu, să-i fac o descriere.

Şi dacă am crezut că văd şi alţii? Dacă preţ de câteva secunde...

Ei bine, da. Dar stai. Asta doar demonstrează forţa fantasmei care a pus stăpânire pe sărmanul N. Explică sinuciderea lui într-un fel în care niciun bilet n-ar face-o. Totuşi, unele lucruri e mai bine să fie lăsate în pace. Probabil că acesta e exact un astfel de caz. Întunecimea aceea...

Acea pâlnie-tunel, acea *percepută*...

În orice caz, am terminat-o cu N. Nicio carte, niciun articol. „Întoarce pa-gina.“ Cheia fără îndoială deschide lacătul lanţului de la capătul drumului, însă eu n-o voi folosi niciodată. Am aruncat-o.

„Aşa că, la culcare“, cum îi plăcea să spună marelui şi regretatului Sammy Pepys.

Soare roşu astă-seară, apus romantic deasupra acelui câmp. Ceaţă ridi-cându-se din iarbă? Poate. Din iarba verde. Nu din cea galbenă.

Androscoggin va fi roşu în seara asta, un şarpe lung sângerând într-un col uterin mort. (Frumos!) Mi-ar plăcea să văd asta. Cine ştie de ce. Recunosc.

E vorba doar de oboseală. Mâine dimineaţă va fi dispărut. Mâine dimineaţă s-ar putea chiar să mă răzgândesc în privinţa articolului. Sau a cărţii. Dar nu în seara asta.

Aşa că, la culcare.

18 iulie 2007

Am pescuit cheia din gunoi în dimineaţa asta şi am pus-o în sertarul mesei mele de lucru. S-o arunc mi se pare ca şi când aş recunoaşte că ar putea fi ceva. Ştiţi voi.

Ei. Şi oricum: e doar o cheie.

27 iulie 2007

Bine, da, recunosc. Am numărat câteva lucruri şi m-am asigurat că sunt numere pare în jurul meu. Agrafe de birou. Creioane în borcan. Lucruri de genul ăsta. Activitatea asta are un straniu efect liniştitor. Categoric am luat răceala lui N. (Glumiţa mea, dar nu e o glumă.)

Psihiatrul meu mentor este doctorul J. din Augusta, acum şef de personal la Serenity Hill. L-am sunat şi am purtat o discuţie generală – pe care am ambalat-o ca fiind cercetare pentru o lucrare pe care poate o voi prezenta iarna asta la congresul din Chicago – o minciună, desigur, dar uneori, ştiţi, e mai uşor să – despre natura transmisibilă a simptomelor TOC, de la pacient la analist. J. mi-a confirmat propriile cercetări. Fenomenul nu este comun, însă nu este nici o raritate completă.

A spus: „Treaba asta nu te priveşte personal, Johnny, nu-i aşa?“

Inteligent. Perspicace. Aşa a fost mereu. Şi deţine multe informaţii despre subsemnatul!

„Nu“, am spus. „Doar mă interesează subiectul. De fapt, a devenit un fel de obsesie.“

Am încheiat discuţia râzând şi apoi m-am dus la măsuţa pentru cafea şi am numărat cărţile de acolo. Şase. Asta e bine. Şase-i şase cum e şase. (Vorba lui N.) M-am uitat în birou să fiu sigur că cheia era acolo şi sigur că era, unde altundeva să fie? O singură cheie. Unu este bun sau rău? „Unu-i fără pereche“, ştiţi. Probabil nu avea relevanţă, însă era ceva la care să meditez!

Am dat să plec din cameră, apoi mi-am amintit că pe măsuţa pentru cafea, pe lângă cărţi, erau şi reviste, aşa că le-am numărat şi pe ele. Şapte! Am luat revista *People* cu Brad Pitt pe copertă şi am aruncat-o la gunoi.

Uitaţi, dacă mă face să mă simt mai bine, ce e rău în asta? Şi nu era decât Brad Pitt!

Iar dacă lucrurile o iau razna, *voi fi* sincer cu J. Asta e o promisiune pe care mi-o fac mie însumi.

Cred că o reţetă de Neurontin ar putea ajuta. Deşi, strict vorbind, e un medicament anticriză, în cazuri precum al meu s-a dovedit că ajută. Sigur...

3 august 2007

Pe cine păcălesc? Nu *există* cazuri ca acesta, iar Neurontinul nu ajută. Frecţie la picior de lemn.

Dar număratul ajută. E, într-un fel ciudat, liniştitor. Şi altceva. *Cheia era în partea greşită a sertarului în care am pus-o!* Asta era o intuiţie, însă intuiţia nu trebuie DESCONSIDERATĂ. Am mutat-o. Mai bine. Apoi am pus altă cheie (cutia de valori) de partea cealaltă. Pare să dea echilibru. Şase-i şase cum e şase, dar doi e doi (glumă). Somn bun azi-noapte.

Ei, nu. Coşmaruri. Androscoggin la asfinţit. O rană roşie. Un col uterin. Dar mort.

10 august 2007

Ceva e greşit acolo. A opta stâncă pierde teren. N-are sens să-mi spun
că nu e aşa, fiindcă fiecare nerv din corpul meu – *fiecare celulă din pielea mea!!* – proclamă că e adevărat. Număratul cărţilor (şi pantofilor, da, asta e adevărat, intuiţia lui N. şi nu trebuie „desconsiderată“) ajută, însă nu rezolvă PROBLEMA PRINCIPALĂ. Nici măcar Aranjatul pe Diagonală nu ajută mult, deşi categoric...

Firimiturile de pâine prăjită pe tejgheaua din bucătărie, de pildă. Le ali-niezi cu lama cuţitului. O linie de zahăr pe masă, HA! Dar cine ştie câte firimituri? Câte cristale de zahăr? Prea multe ca să le numeri!!

Asta trebuie să se sfârşească. Plec acolo.

O să iau un aparat foto.

11 august 2007

Întunecimea. Milostive Hristoase! Era *aproape complet*.
Şi altceva.
Întunecimea avea un ochi.

12 august

Oare am văzut ceva? Aievea?

Nu ştiu. Cred că da, dar nu ştiu.

Sunt 19 cuvinte în însemnarea asta.

24 e mult mai bine.

19 august

Am ridicat receptorul ca să-l sun pe J., să-i spun ce se întâmplă cu mine, apoi l-am pus jos. Ce să-i spun? Pe deasupra: 1-207-555-1863=11. Un număr rău.

Valiumul ajută mai mult ca Neurontinul. Cred. Atât timp cât nu iau prea mult.

16 sept

Întors din Motown. Plin de sudoare. Tremurând. Dar opt din nou. Am fixat-o. Am! Fixat! O! Slavă Domnului. Dar...

Dar!

Nu-mi pot duce viaţa în felul ăsta.

Nu, dar – AM AJUNS LA ŢANC. *ERA PE CALE SĂ SCAPE.* Măsurile de apărare nu rezistă mult şi atunci o vizită la domiciliu este necesară! (Glumiţa mea.)

Am văzut ochiul 3-lobat de care vorbea N. Nu aparţine unei vietăţi din lumea sau universul acesta.

Încearcă să-şi sape drum încoace cu dinţii.

Doar că eu nu accept asta. Am îngăduit obsesiei lui N. să-şi vâre un deget în mintea mea (să mă învârtă niţel pe deget, dacă pricepeţi glumiţa mea) şi a continuat să lărgească gaura, strecurând al doilea deget, al treilea, toată mâna. Desfăcută. Desfăcându-mă. Desfăcând

Dar...

Am văzut cu ochii mei. Există o lume dincolo de lumea aceasta, plină de monştri

Zei

ZEI ODIOŞI!

Un lucru. Dacă mă sinucid, ce? Dacă nu e real, chinul tot se termină. Dacă e real, a opta stâncă de acolo redevine solidă. Cel puţin până când alt -cineva – următorul „ÎNGRIJITOR“ – se aventurează neghiob pe drumul acela şi vede...

Face sinuciderea să pară aproape atractivă!

9 octombrie 2007

Mai bine în ultima vreme. Ideile mele par a-mi aparţine mai mult. Şi când m-am dus ultima oară pe Câmpul lui Ackerman (acum 2 zile), grijile mele au fost de pomană. Erau 8 stânci acolo. M-am uitat la ele – solide ca nişte case – şi am văzut o cioară pe cer. A schimbat direcţia pentru a evita spaţiul de zbor de deasupra stâncilor, „azda aja-i“ (glumă), dar era acolo. Şi-n timp ce eu stăteam cu camera agăţată la gât la capătul drumului (ciuciu poze în Motton, stâncile alea nu ies în ele, N. avea dreptate măcar în privinţa asta asta; probabil emanaţii??), m-am întrebat cum de-am crezut vreodată că sunt doar 7. Recunosc că mi-am numărat paşii înapoi la maşină (şi apoi am făcut câţiva înapoi, când am ajuns la portiera şoferului şi numărul era impar), dar lucrurile astea nu dispar aşa, cu una-cu două. Sunt CRAMPE ale MINŢII! Totuşi poate...

Să-ndrăznesc oare a spera că mă fac mai bine?

10 octombrie 2007

Sigur că mai există o posibilitate, cât de tare mi-ar displăcea mie să recunosc: că N. avea dreptate în privinţa solstiţiilor. Ne îndepărtăm de unul şi ne apropiem de celălalt acum. Vara se duce; urmează iarna. Ceea ce, dacă e adevărat, este o veste bună doar pe termen scurt. Dacă va trebui să am de-a face cu astfel de sfâşietoare spasme mentale primăvara viitoare... şi primăvara de după aceea...

N-aş putea, asta-i tot.

Cât mă bântuie ochiul ăla. Pluteşte în întunecimea tot mai densă.

Alte lucruri îndărătul lui

CHTUN!

16 noiembrie 2007

Opt. Întotdeauna acolo. Sunt sigur acum. Azi, câmpul era tăcut, iarba moartă, copacii de la baza pantei goi, Androscoggin gri-metalic sub cerul de fier. Lumea aşteptând zăpada.

Şi Dumnezeul meu, cel mai bine: o pasăre cuibărindu-se pe una dintre stâncile alea!

O PASĂRE!

Mi-am dat seama doar când mă întorceam la Lewiston că nu m-am sinchisit să-mi număr paşii când m-am înapoiat la maşină.

Iată adevărul. Ceea ce trebuie să fie adevărul. Am luat o răceală de la un pacient, dar acum mă însănătoşesc. Tusea a trecut, nasul curge mai puţin.

Glumiţa a fost pe seama mea de la început.

25 decembrie 2007

Am împărţit cina de Crăciun şi schimbul ritualic de cadouri cu Sheila şi familia ei. Când Don l-a dus pe Seth la biserică, la ritualul arderii lumânărilor (sunt sigur că bunii metodişti ar fi şocaţi dacă ar afla originile păgâne ale unor astfel de ritualuri), Sheila m-a strâns de mână şi a spus: „Te-ai întors. Asta e bine. Îmi făceam griji.“

Ei bine, se pare că nu-i poţi păcăli pe cei cu sânge din sângele tău. Poate că doctorul J. doar ar fi bănuit că ceva era în neregulă, însă Sheila ştia sigur. Scumpa de Sheila.

„Am avut un soi de criză astă-vara şi toamnă“, am spus. „O criză a spiritului, i-ai putea spune.“

Deşi era mai mult o criză a psihicului. Când un om începe să creadă că singurul scop al percepţiilor sale este de-a ascunde conştientizarea unor teribile alte lumi – aceasta este o criză a psihicului.

Sheila, întotdeauna practică, a spus: „Atât timp cât n-a fost cancer, Johnny. Eu de asta mă tem.“

Scumpa de Sheila! Am râs şi am îmbrăţişat-o.

Mai târziu, pe când aranjam ultimele lucruri în bucătărie (şi sorbeam lichior de ou), am întrebat-o dacă-şi aduce aminte de ce obişnuiam să numim *Fail* Road Bridge podul acela. Ea a lăsat capul pe-o parte şi a râs.

„Vechiul tău prieten a născocit asta. Cel după care îmi sfârâiau mie călcâiele.“

„Charlie Keen“, am spus. „Nu l-am mai văzut de un car de ani. Decât la TV. Sărmanul om e ca Sanjay Gupta.“[1]

M-a lovit peste braţ. „Gelozia nu te prinde, scumpule. Oricum, pescuiam de pe pod într-o zi – ştii, cu vergile alea mici ale noastre – şi Charlie a tras cu ochiul peste margine şi a spus: «Ştii, cine cade de aici nu-şi ratează sinuciderea.» Ni s-a părut foarte nostim şi am râs ca nebunii. Nu-ţi aminteşti?“

[1] Celebru neurochirurg american, cunoscut în principal drept corespondent CNN pe teme medicale şi drept gazdă a unei emisiuni care îi poartă numele (n. tr.).

Dar atunci mi-am amintit. Bale Road Bridge a devenit Fail Road Bridge din acea zi încolo. Şi ce spusese bătrânul Charlie era cât se poate de adevărat. Pârâul Bale era foarte puţin adânc în locul acela. Sigur, se varsă în Andros-coggin (probabil se vede locul de întâlnire de pe Câmpul lui Ackerman, deşi eu n-am băgat de seamă niciodată), care e mult mai adânc. Iar Androscoggin se varsă în mare. O lume duce în alta, nu-i aşa? Fiecare mai adâncă decât cea-laltă; aceasta e o regulă care se afirmă pe tot cuprinsul globului.

Don şi Seth s-au întors, băiatul cel mare şi băiatul cel mic al Sheilei, toţi plini de zăpadă. Ne-am îmbrăţişat în grup, foarte New Age, după care m-am dus acasă, ascultând colinde în maşină. Sincer fericit pentru prima oară de foarte, foarte mult timp.

Cred că însemnările acestea... acest jurnal... această cronică a nebuniei evitate (poate doar la mustaţă, cred că a fost într-adevăr cât pe ce să „sar de pe pod“)... se poate încheia acum.

Slavă Domnului, şi Crăciun fericit mie.

1 aprilie 2008

E Ziua Păcălelilor, iar păcălitul sunt eu. M-am trezit dintr-un vis cu Câmpul lui Ackerman.

În el, cerul era albastru, râul era de-un albastru mai închis în vale, zăpada se topea, primele fire de iarbă verde scoteau capul prin fâşiile de omăt rămase, şi din nou erau doar şapte stânci. Din nou, era întunecime în cerc. Doar o pată pentru moment, însă urma să crească, dacă nu aveam eu grijă.

Am numărat cărţi după ce m-am trezit (şaizeci şi patru, un număr bun, par şi divizibil până la 1 – gândiţi-vă la asta), şi când asta n-a avut efect, am vărsat cafea pe tejgheaua din bucătărie şi am trasat o diagonală. Asta a rezolvat lucrurile – pentru moment –, dar va trebui să merg acolo şi mai fac o „vizită la domiciliu“. Nu trebuie să tândălesc.

Fiindcă începe din nou.

Zăpada aproape a dispărut, solstiţiul de vară se apropie (încă e după orizont, dar se apropie) şi a început din nou.

Simt

Domnul să mă ajute, mă simt ca un bolnav de cancer care a trecut printr-o perioadă bună şi se trezeşte într-o dimineaţă cu o umflătură mare la subsuoară.

Nu pot face asta.

Trebuie să fac asta.

şMai târziuţ

Încă mai era zăpadă pe drum, dar am ajuns la „CA“ fără probleme. Am lăsat maşina în parcarea cimitirului şi de acolo am mers pe jos. Erau într-adevăr doar şapte stânci, ca în visul meu. M-am uitat pin obiectivul camerei. 8 din nou. 8 este soartă şi ţine lumea de toartă. Bună treabă.

Pentru lume!

Nu la fel de bună pentru doctorul Bonsaint.

Căci asta se întâmplă din nou; mintea mea geme în faţa perspectivei.

Te rog, Doamne, fă să nu se întâmple din nou.

6 aprilie 2008

A luat mai mult azi să fac 8 din 7, şi ştiu că mă aşteaptă multă muncă „la distanţă“, cum ar fi număratul lucrurilor şi trasatul diagonalelor şi... nu aranjatul, N. greşea în privinţa asta – ceea ce trebuie făcut este să *echilibrezi*. E ceva simbolic, ca pâinea şi vinul la împărtăşanie.

Sunt obosit, însă. Şi solsticiul e-atât de departe.

Întunecimea încă-şi adună puterea şi solstiţul e-atât de departe.

Îmi doresc ca N. să fi murit înainte să vină în cabinetul meu. Basturdu ăla egoist.

2 mai 2008

Am crezut că mă va ucide de data asta. Sau că-mi va sfărâma minţile. *Sunt* minţile mele sfărâmate? Nu există Dumnezeu, nu poate exista niciun Dumnezeu în faţa acelei întunecimi, şi-a OCHIULUI care priveşte din ea. Şi altceva.

ARĂTAREA CU CAP-CASCĂ. NĂSCUTĂ DIN NEBUNEASCA ÎNTUNECIME VIE.

Se auzea cânt. Cânt din adâncul inelului de stânci, din adâncul întune-cimii. Dar am făcut 8 din 7, din nou, deşi a fost nevoie de mult mult mult mut mult timp. Mult uit pin obectiv, dar şi făcut cercuri şi numărat paşi, lărgind cercul la 64 paşi şi asta a rezolvat, slavă domnului. „Cercul se lărgeşte“ – Yeets! Atunci m-am uitat în sus. M-am uitat în jur. Şi *i*-am văzut numele în fiecare tufiş de sumac şi-n fiecare copac de la poalele câmpului ăluia diavolesc: *Cthun, Cthun, Cthun, Cthun.* Am ridicat ochii spre

cer, căutând uşure, şi-am văzut bourii descriindu-l pe când traversau văzdu-hul: *CTHUN* pe cer. M-am uitat la râu şi-am văzut coturile lui descriind un C uriaş. C de la Cthun.

Cum pot eu să fiu răspunzător pentru întreaga lume? Cum e posibil asta?

Nu e corect!!!!!!

4 mai 2008

Dacă pot închide uşa sinucigându-mă

Şi pacea, chiar de este doar picea uiterii

Mă duc acolo din nou, dar acum nu până la capăt. Doar până la Fail Road Bridge. Acolo, apa e mică, matca plină de stânci.

Până jos trebuie să fie 9 metri.

Nu cel mai bun număr, dar

Cine cade de acolo nu-şi ratează

Nu-mi ratez

Nu mă pot gândi la altceva decât la ochiul ăla 3-lobat hidos

La arătarea cu cap-cască

La feţele din stânci urlând

La *CTHUN!*

şAici se termină manuscrisul doctorului Bonsaintţ

5 A doua scrisoare

8 iunie 2008

Dragă Charlie,

N-am primit vorbă de la tine cu privire la manuscrisul lui Johnny, iar asta e bine. Te rog ignoră ultima mea scrisoare şi, dacă încă mai ai paginile, dă-le foc. Asta a fost dorinţa lui Johnny, şi eu trebuia să-i dau curs.

Mi-am spus că mă duc doar până la Fail Road Bridge – să văd locul unde am petrecut toţi momente atât de fericite în copilărie, locul unde el şi-a pus capăt zilelor atunci când momentele fericite s-au încheiat. Mi-am spus că aşa

îmi voi găsi pacea (aşa s-ar fi exprimat Johnny). Dar sigur că mintea de sub mintea mea – unde, sunt sigur că ar fi susţinut Johnny, suntem cu toţii cam la fel – ştia adevărul. Altfel, de ce să fi luat cheia?

Fiindcă era acolo, în biroul lui. Nu în acelaşi sertar în care am găsit manuscrisul, ci în cel de sus – cel de deasupra spaţiului pentru genunchi. Alături de o altă cheie, pentru „echilibru“, exact cum spunea el.

Ţi-aş fi trimis oare cheia odată cu manuscrisul, dacă le găseam pe amân-două în acelaşi loc? Nu ştiu. Sincer. Dar mă bucur, una peste alta, de cum au ieşit lucrurile. Pentru că poate ai fi fost tentat să te duci acolo. Te-ar fi atras simpla curiozitate, ori poate altceva. Ceva mai puternic.

Sau poate că asta-i cea mai mare prostie. E posibil că am găsit cheia, că m-am dus în Motton şi am găsit drumul acela doar fiindcă sunt ceea ce spuneam că sunt în prima mea scrisoare: fiica Pandorei. De unde să ştiu sigur? N. nu ştia. Nu ştia nici fratele meu, nici măcar la sfârşit, şi cum obişnuia el să spună: „Sunt profesionist, nu încercaţi asta acasă.“

În orice caz, nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine. Şi chiar dacă nu sunt, ştiu să socotesc. Sheila LeClaire are 1 soţ şi 1 copil. Charlie Keen – potrivit informaţiilor din Wikipedia – are 1 soţie şi 3 copii. Astfel, tu ai mai multe de pierdut. Şi pe deasupra, poate că mie n-au încetat niciodată să-mi sfârâie călcâ-iele după tine.

Sub nicio formă să nu te întorci aici. Continuă să-ţi faci rapoartele asupra obezităţii şi abuzului de medicamente eliberate pe reţetă şi atacurilor cardiace la bărbaţi sub cincizeci de ani şi alte astfel de lucruri. Lucruri normale.

Şi dacă n-ai citit manuscrisul (sper că e aşa, dar mă îndoiesc; sunt sigur că Pandora are şi fii), ignoră-l pe acela. Pune toate astea pe seama unei femei isterice care şi-a pierdut fratele când se aştepta mai puţin.

Nu e nimic acolo.

Doar nişte stânci.

Am văzut cu ochii mei.

Jur că nu e nimic acolo, *aşa că nu veni*.

6 Articolul de ziar

şDin *Chester's Mill Democrat,* 1 iunie 2008ţ

O FEMEIE SARE DE PE POD, IMITÂND MODUL DE SINUCIDERE A FRATELUI EI

de Julia Shumway

MOTTON – După ce reputatul psihiatru John Bonsaint s-a sinucis sărind de pe Bale River Bridge în acest orăşel din centrul statului Maine, acum puţin peste o lună, prietenii spun că sora lui, Sheila LeClaire, a intrat într-o fază de depresie. Soţul ei, Donald LeClaire, a spus că era „complet devastată". Nimeni, a urmat el, nu a crezut că se gândea la sinucidere.

Dar aşa era.

„Deşi nu a lăsat un bilet", a declarat Richard Chapman, medicul legist al ţinutului, „se regăsesc toate indiciile. Maşina ei era parcată frumos pe marginea şoselei, de partea dinspre Harlow a podului. Fusese încuiată şi poşeta ei era pe locul pasagerului, cu permisul ei de conducere deasupra." Chapman a spus mai departe că pantofii lui LeClaire au fost găsiţi chiar pe balustradă, aşezaţi cu grijă unul lângă celălalt. Chapman a declarat că doar în urma unei anchete se va vedea dacă s-a înecat sau a murit din cauza impactului.

Pe lângă soţul ei, Sheila LeClaire lasă în urmă un băiat de şapte ani. Detaliile serviciului funerar nu au fost încă stabilite.

7 Mesajul e-mail

keen1981
15.44
5 iunie '08

Chrissy,
Te rog, anulează toate consultaţiile pe săptămâna viitoare. Ştiu că
te anunţ târziu, şi ştiu câte vorbe deloc frumoase vei primi, dar nu

se poate altfel. Trebuie să mă ocup de ceva acasă, în Maine. Doi prieteni vechi, frate şi soră, s-au sinucis în împrejurări stranii... şi în acelaşi loc, f*tu-i! Ţinând cont de extrem de ciudatul manuscris pe care sora mi l-a trimis înainte să copieze (aparent **să copieze) sinuciderea fratelui ei, cred că treaba trebuie investigată. Fratele, John Bonsaint, a fost cel mai bun prieten al meu în copilărie; ne-am salvat unul pe altul din multe bătăi în curtea şcolii! Hayden se poate ocupa de materialul despre glicemie. Ştiu că nu se crede în stare, dar e în stare. Şi chiar dacă nu e, eu trebuie să plec. Johnny şi Sheila îmi erau ca doi fraţi. Şi pe deasupra: n-aş vrea să fiu un filistin, dar s-ar putea să scot un reportaj din treaba asta. Despre tulburarea obsesiv-compulsivă. Poate că n-o fi un subiect la fel de important precum cancerul, însă bolnavii de TOC îţi vor spune că este totuşi o chestie al naibii de înspăimântătoare. Mersi, Chrissy! Charlie**

PISICA DIABOLICĂ

Lui Halston i se părea că bătrânul în scaun cu rotile arăta bolnav, îngrozit şi pregătit să moară. Avea experienţă în a vedea astfel de lucruri. Moartea era profesia lui Halston; o adusese pentru optsprezece bărbaţi şi şase femei de-a lungul carierei sale ca ucigaş plătit profesionist. Ştia cum arată chipul morţii.

În casă – un conac, de fapt – era frig şi linişte. Singurele sunete erau trosnetul gros al focului în vatra mare de piatră şi şuieratul gros al vântului de noiembrie afară.

– Vreau să ucizi pe cineva, spuse bătrânul. Vocea-i era nesigură şi piţigăiată, iritată. Înţeleg că de asta te ocupi.

– Cu cine ai vorbit? întrebă Halston.

– Cu un om pe nume Saul Loggia. Spune că-l cunoşti.

Halston încuviinţă din cap. Dacă Loggia era omul de legătură, atunci totul era în ordine. Şi dacă exista vreun microfon montat în cameră, tot ce spunea bătrânul – Drogan – era considerat din punct de vedere legal drept întinde-rea unei curse.

– Pe cine vrei să lichidez?

Drogan apăsă un buton pe consola încastrată în braţul scaunului său cu rotile şi acesta înaintă, bâzâind. De aproape, Halston simţea izul galben, amestecat, al fricii, vârstei şi urinei. Îl dezgustă, însă nu lăsă să se vadă. Chipul lui era de piatră.

– Victima e chiar în spatele tău, rosti Drogan încet.

Halston se mişcă iute. De reflexe-i depindea viaţa şi le păstra mereu în stare perfectă de funcţionare. Se ridică de pe canapea, se lăsă într-un genunchi, se răsuci, cu mâna înăuntrul sacoului sport croit special, strângând mânerul

unui pistol hibrid de calibru 45, cu ţeavă scurtă, care-i atârna la subsuoară într-un toc prevăzut cu arc, ce i-l arunca în palmă la o atingere. O clipă mai târziu, pistolul era scos şi îndreptat spre... o pisică.

Un moment, Halston şi pisica se sfidară din priviri. Fu un moment ciudat pentru Halston, un om lipsit de imaginaţie şi de orice superstiţie. În acel singur moment cât stătu îngenuncheat pe podea cu pistolul aţintit, simţi că pisica-i era cunoscută, deşi dacă văzuse vreodată una cu blană atât de neobişnuit colorată, fără doar şi poate că şi-ar fi amintit.

Capul ei era împărţit perfect în două: jumătate negru, jumătate alb. Linia de demarcaţie începea din creştetul craniului plat şi cobora pe bot până la gură, dreaptă ca o săgeată. Ochii ei erau uriaşi în semiîntuneric, şi-n fiecare pupilă neagră aproape rotundă licărea reflectat focul din vatră, ca un tăciune încins de ură.

Şi Halston avu un gând: *Noi doi ne-am întâlnit înainte*.

Apoi trecu. Puse pistolul la loc şi se ridică în picioare.

– Ar trebui să te ucid pentru asta, moşule. Nu-mi plac glumele.

– Iar eu nu fac glume, spuse Drogan. Stai jos. Uită-te aici.

Scosese un plic dolofan de sub pătura cu care-i erau acoperite picioarele.

Halston se aşeză. Pisica, care stătuse ghemuită pe spătarul sofalei, sări uşor în poalele lui. Se uită în sus la Halston pentru un moment, cu ochii aceia negri uriaşi, cu pupilele înconjurate de inele subţiri verzi-aurii, după care se aşeză şi începu să toarcă.

Halston îl privi întrebător pe Drogan.

– E foarte prietenoasă, spuse Drogan. La început. Pisicuţa asta simpatică a ucis trei oameni în casa aceasta. Astfel, am rămas doar eu. Sunt bătrân, sunt bolnav... dar prefer să mor la timpul meu.

– Nu-mi vine să cred asta, zise Halston. M-ai angajat ca să lichidez o pisică?

– Uită-te în plic, te rog.

Halston se uită. Era plin cu bancnote de o sută şi cincizeci, toate vechi.

– Câţi sunt?

– Şase mii de dolari. Vor mai fi şase când îmi vei aduce o dovadă că pisica e moartă. Domnul Loggia mi-a spus că douăsprezece mii e tariful tău normal.

Halston aprobă din cap, mângâind din reflex pisica din poala sa. Adormise şi torcea în continuare. Lui Halston îi

plăceau pisicile. Erau singurele animale

care-i plăceau, de fapt. Se descurcau singure. Dumnezeu – dacă exista – le făcuse să fie maşini de ucis perfecte, cu sânge rece. Pisicile erau asasinii regnului animal, iar Halston le respecta.

– Nu-ţi datorez explicaţii, dar îţi voi explica, spuse Drogan. Paza bună trece primejdia rea, se spune, şi eu nu vreau să iei treaba asta cu uşurinţă. Şi mi se pare că e nevoie să mă justific. Ca tu să nu crezi că sunt nebun.

Halston aprobă iar din cap. Hotărâse deja să accepte trebuşoara aceasta, nu mai era nevoie de alte explicaţii. Dar dacă Drogan voia să vorbească, el avea să-l asculte.

– Înainte de orice, ştii cine sunt eu? De unde provin banii?

– Farmaceutice Drogan.

– Da. Una dintre cele mai mari companii de produse farmaceutice din lume. Iar piatra de temelie a succesului nostru financiar a fost aceasta. Din buzunarul halatului său scoase şi-i dădu lui Halston un flacon mic, fără etichetă, de pilule. Tri-Formal-fenobarbin, compusul G. Prescris aproape exclusiv pentru bolnavii terminali. Dă dependenţă, înţelegi. E o combinaţie de analgezic, tranchilizant şi halucinogen uşor. Are rezultate remarcabile în a-i ajuta pe bolnavii terminali să îşi recunoască situaţia şi să o accepte.

– Îl iei şi tu? întrebă Halston.

Drogan ignoră întrebarea.

– Se prescrie peste tot în lume. E un produs sintetic, a fost inventat în anii cincizeci în laboratoarele noastre din New Jersey. Testele noastre au fost făcute aproape exclusiv asupra pisicilor, datorită naturii unice a sistemului nervos al felinelor.

– Câte aţi trimis pe lumea cealaltă?

Drogan se crispă.

– Aceasta e-o abordare nedreaptă şi păguboasă.

Halston ridică din umeri.

– În cei patru ani, cât au durat testările, până când Administraţia de Control a Medicamentelor să aprobe Tri-Dormal-G-ul, în jur de cincisprezece mii de pisici au... ăă, sucombat.

Halston fluieră. Cam patru mii de pisici pe an.

– Şi acum crezi că asta a venit să-ţi facă felul, hă?

– Nu mă simt câtuşi de puţin vinovat, zise Drogan, însă nota aceea nesi-gură, iritată, îi revenise în glas. Cincisprezece mii de animale de laborator au murit ca sute de mii de oameni să...

– Lasă asta, făcu Halston. Justificările îl plictiseau.

– Pisica asta a venit aici acum şapte luni. Nu mi-au plăcut niciodată pisicile. Nişte animale scârboase, purtătoare de boli... mereu bântuie câmpiile... se târăsc prin hambare... strâng Dumnezeu ştie ce microbi în blana lor... mereu încearcă să-ţi aducă în casă ceva cu măruntaiele scoase, să vezi şi tu... sora mea a vrut s-o ia înăuntru. Ea a găsit-o. Ea a plătit.

Se uită cu o ură necuprinsă la pisica adormită în poala lui Halston.

– Ai spus că pisica a ucis trei oameni.

Drogan începu să vorbească. Pisica moţăi şi toarse în poala lui Halston, mângâiată şi scărpinată de degetele puternice şi experte de ucigaş ale bărba-tului. Din timp în timp, câte un nod de pin exploda în vatră, făcând-o să se încordeze ca un ghem de arcuri acoperite de muşchi şi piele. Afară, vântul se tânguia pe lângă casa mare de piatră, departe în zona rurală a Connecti-cutului. Se simţea iarna în vocea vântului. Vocea bătrânului, în tot acest timp, turuia monoton.

În urmă cu şapte luni, erau patru în casă: Drogan, sora lui Amanda, care la şaptezeci şi patru de ani era cu doi ani mai în vârstă ca Drogan, prietena ei de-o viaţă Carolyn Broadmoor („dintre Broadmoorii din Westchester“, spuse Drogan), care suferea grav de emfizem, şi Dick Gage, angajat al familiei Drogan de douăzeci ani. Gage, care trecuse şi el de şaizeci de ani, conducea uriaşul Lincoln Mark IV, gătea, servea sherryul seara. De curăţenie se ocupa o cameristă, dar ea nu locuia cu ei. Cei patru trăiau în felul acesta de aproape doi ani, o strânsură de bătrâni anoşti şi servitorul lor. Singurele lor plăceri erau *The Hollywood Squares* şi curiozitatea de-a vedea care pe care-l va îngropa.

Atunci apăruse pisica.

– Gage a văzut-o primul, miorlăind şi fâţâindu-se în jurul casei. A încer-cat să o alunge. A dat cu beţe şi pietre mici după ea, şi a nimerit-o de mai multe ori. Însă nu voia să plece. Simţea miros de mâncare, desigur. Era aproape numai piele şi os. La sfârşitul verii, oamenii le scot pe marginea drumului şi le lasă să moară, ştii. Un lucru teribil, inuman.

– E mai bine să le omori cu pastile? întrebă Halston.

Drogan ignoră remarca şi merse mai departe. Ura pisicile. Întotdeauna le urâse. Când pisica aceasta a refuzat să plece, i-a dat ordin lui Gage să lase pentru ea mâncare otrăvită. Farfurii mari, ademenitoare, de hrană pentru pisici Calo amestecată cu Tri-Dormal-G, mai exact. Pisica a ignorat mâncarea. Pe-atunci, Amanda Drogan observase deja pisica şi a insistat să o adopte. Drogan s-a opus cu vehemenţă, însă Amanda nu s-a lăsat înduplecată. Mereu obţinea ce-şi dorea, aparent.

– Dar a văzut ea, zise Drogan. A adus-o înăuntru ea însăşi, în braţe. Torcea, exact ca acum. Refuza totuşi să se apropie de mine. Niciodată nu s-a apropiat... încă. I-a turnat o farfurie cu lapte. „O, uită-te la sărăcuţa de ea, e moartă de foame“, a uguit ea. Ea şi Carolyn au giugiulit-o amândouă. Dezgustător. Sigur că ăsta era modul lor de-a se răzbuna pe mine. Ştiau ce părere am despre feline încă de la programul de testare a Tri-Dormal-G, acum douăzeci de ani. Le plăcea să mă tachineze, să mă enerveze. Se uită la Halston cu ochi înneguraţi. Dar au plătit ele.

La mijlocul lunii mai, Gage se trezise pentru a servi micul dejun şi o găsise pe Amanda Drogan întinsă pe jos la baza scărilor principale, înconjurată de cioburi de porţelan şi grăunţe Little Friskies. Stătea cu ochii niţel holbaţi în tavan. Sângerase mult pe gură şi pe nas. Avea şira spinării ruptă, ambele picioare rupte şi gâtul îi fusese literalmente spulberat ca sticla.

– Dormea în camera ei, spuse Drogan. O trata ca pe un copil... „Ţi-e fomică, şcumpişol? T’ebuie şă melgi şă faci caca?“ De-a dreptul obscen, din partea unei hoaşte bătrâne ca soră-mea. Cred că a trezit-o cu mieunatul ei. I-a adus vasul. Obişnuia să spună că lui Sam nu-i plăceau grăunţele Friskies decât dacă le înmuiai în puţin lapte. Aşa că voia să coboare la parter. Pisica i se freca de picioare. Ea era bătrână, nu se ţinea prea bine pe picioare. Semiadormită. Au ajuns împreună în capul scărilor şi pisica i s-a băgat în faţă... a împiedicat-o...

Da, era posibil să se fi întâmplat aşa, gândi Halston. Cu ochiul minţii o vedea pe bătrână căzând pe scări, prea şocată ca să mai strige. Grăunţele Friskies împrăştiindu-se în vreme ce ea se ducea de-a dura până jos, bolul spărgându-se. În cele din urmă, ea se opreşte la baza scărilor, cu ciolanele bătrâne rupte, cu ochii holbaţi, din nas şi urechi şiroind sânge. Şi pisica, torcând, începe să coboare scările, crănţănind satisfăcută grăunţe Little Friskies...

– Ce-a spus medicul legist? îl întrebă pe Drogan.

– Moarte accidentală, desigur. Dar eu ştiam.

– De ce n-ai scăpat de pisică atunci? După moartea Amandei?

Deoarece Carolyn Broadmoor ameninţase, din câte se pare, că va pleca dacă o va face. Era isterică, obsedată de subiect. Era o femeie bolnavă şi spiritualismul îi furase minţile. Un mediu din Hartford îi spusese (în schimbul a doar douăzeci de dolari) că sufletul Amandei intrase în corpul de felină al lui Sam. Sam fusese al Amandei, îi spusese ea lui Drogan, şi dacă Sam pleca, pleca *şi ea*.

Halston, care devenise într-un fel expert în citirea printre rânduri a vieţii oamenilor, bănuia că Drogan şi bătrâna păsăruică Broadmoor fuseseră amanţi cu mult timp în urmă, şi că bătrânul nu voia să se despartă de ea din cauza unei pisici.

– Ar fi echivalat cu o sinucidere, spuse Drogan. În mintea ei era în continuare o femeie bogată, întru totul capabilă să ia pisica aia şi să plece la New York sau Londra sau chiar Monte Carlo cu ea. De fapt, era ultima dintr-o mare familie, trăia dintr-o rentă derizorie ca rezultat al unei serii de investiţii proaste făcute în anii şaizeci. Locuia la primul etaj, aici, într-o cameră special controlată, superumidificată. Femeia avea şaptezeci de ani, domnule Hal-ston. A fumat ca o turcoaică până în ultimii doi ani de viaţă, iar emfizemul era în stare foarte gravă. Voiam s-o ştiu aici, iar dacă pisica trebuia să rămână...

Halston încuviinţă din cap, apoi aruncă o privire grăitoare la ceasul de la mână.

– Spre sfârşitul lunii iunie, a murit în timpul nopţii. Am impresia că doctorul a considerat moartea ei un lucru normal... a venit doar, i-a scris certificatul de deces şi cu asta, basta. Dar pisica era în cameră. Mi-a spus Gage.

– Toţi trebuie să murim cândva, bătrâne, zise Halston.

– Sigur. Asta a spus şi doctorul. Dar eu ştiam. Mi-am adus aminte. Pisicile iau viaţa bebeluşilor şi oamenilor bătrâni în somn. Le-o iau răpindu-le răsuflarea.

– O superstiţie veche.

– Bazată pe fapte, ca multe aşa-zise superstiţii, replică Drogan. Vezi tu, pisicilor le place să frământe lucruri moi cu labele. O pernă, un covor gros... sau o pătură. O pătură din leagănul unui bebeluş sau o pătură a unei persoane bătrâne. O greutate în plus pe pieptul unei persoane şi aşa slăbite...

Drogan lăsă fraza neîncheiată şi Halston se gândi la asta. Carolyn Broad-moor dormind în camera ei, aerul intrând şi

ieşind zgomotos din plămânii ei ferfeniţiţi, sunetul aproape acoperit de şoapta umidificatoarelor speciale şi-a

aparatelor de control al calităţii aerului. Pisica cu blană ciudat împărţită în alb şi negru sare încet pe patul stăpânei şi se uită fix la faţa ei bătrână, cu riduri adânc săpate, cu ochii aceia jucăuşi, negru-cu-verde. Se furişează pe pieptul ei îngust şi îşi aranjează greutatea acolo, torcând... şi respiraţia încetineşte... şi pisica toarce în vreme ce bătrâna se sufocă încet sub greutatea ei.

Nu era un om imaginativ, însă Halston se cutremură puţin.

– Drogan, zise el, continuând să mângâie pisica. De ce nu o eutanasiezi, pur şi simplu? Un veterinar i-ar da să inhaleze gaz pentru douăzeci de dolari.

Drogan spuse:

– Înmormântarea a fost la 1 iulie. Am îngropat-o pe Carolyn în lotul nostru din cimitir, alături de sora mea. Aşa cum ar fi vrut ea. Doar în 3 iulie l-am chemat pe Gage în camera asta şi i-am dat un coş de nuiele... ca un coş de picnic. Ştii de care zic?

Halston aprobă din cap.

– I-am spus să pună pisica în el şi să o ducă la un veterinar în Milford şi acolo să fie eutanasiată. El a spus: „Da, domnule“, a luat coşul şi s-a dus. Aşa e el. Nu l-am mai văzut în viaţă de atunci. A avut loc un accident pe autostradă. Lincolnul a intrat într-un pilon de pod cu mai bine de o sută de kilometri la oră. Dick Gage a murit pe loc. Când l-au găsit, avea zgârieturi pe faţă.

Halston păstră tăcerea, în vreme ce imaginea derulării evenimentelor se formă din nou în creierul său. Niciun sunet în cameră în afară de pocnetul liniştit al focului şi torsul plăcut al pisicii din poala sa. El şi pisica împreună în faţa focului ar fi format o ilustraţie bună pentru acel poem al lui Edgar Guest, cel care spune: „Pisica-n poala mea, un foc bun în vatră / ...Un om ferice, pentru cine-ntreabă.“

Dick Cage conducând Lincolnul pe autostradă spre Milford, depăşind viteza legală cu, poate, opt kilometri la oră. Coşul de nuiele alături – ca un coş de picnic. Şoferul e atent la trafic, poate depăşeşte un camion mare şi nu ob-servă strania faţă jumătate neagră, jumătate albă care iese dintr-o parte a coşului. Partea dinspre şofer. Nu observă deoarece s-a înscris în depăşirea camionului şi atunci pisica îi sare în faţă, scuipând şi zgâriind, ghearele ei lovindu-l peste un ochi, înţepându-l, dezumflându-l, orbindu-l. O sută şi uruitul motorului mare al maşinii şi cealaltă labă e agăţată de puntea nasului, îndesând ghearele, stârnind o durere

luminoasă, aprigă – poate Lincolnul începe să vireze la dreapta, în calea camionului, şi claxonul acestuia sună de să-
ţi

spargă timpanele, dar Gage nu-l aude, fiindcă pisica chirăie, pisica e lăţită pe faţa lui ca un uriaş păianjen negru pufos, cu urechile date pe spate, cu ochii verzi scânteind ca nişte faruri din iad, cu labele din spate zbătându-se şi înfi-gându-se în carnea puhavă de pe gâtul bătrânului. Maşina virează brusc în cea-laltă parte. Piciorul de pod prinde contur. Pisica sare jos şi Lincolnul, o torpilă neagră sclipitoare, se izbeşte de beton şi sare în aer ca o bombă.

Halston înghiţi greu şi auzi un sunet sec în gât.

– Şi pisica s-a întors acasă?

Drogan dădu din cap în sens afirmativ.

– După o săptămână. În ziua în care Dick Gage a fost înmormântat, de fapt. Ca-n cântecelul ăla vechi. Pisica s-a întors acasă.

– A supravieţuit unui accident auto la o sută? Greu de crezut.

– Se spune că pisicile au câte nouă vieţi. Când s-a întors... atunci am început să mă întreb dacă nu poate fi o... o...

– Pisică diabolică? sugeră Halston încet.

– Cum nu-mi vine ceva mai bun, da. Un soi de demon trimis...

– Să te pedepsească.

– Nu ştiu. Dar mă tem de ea. Îi dau să mănânce, sau mai degrabă îi dă femeia care vine să-mi gătească. Nici ea n-o place. Spune că faţa aia e-un blestem al lui Dumnezeu. Sigur, ea e localnică. Bătrânul încercă să zâmbească şi eşuă. Vreau să o omori. Trăiesc cu ea de patru luni. Stă la pândă în umbre. Se uită la mine. Pare că... aşteaptă. Mă încui în camera mea noapte de noapte şi totuşi mă întreb dacă nu mă voi trezi într-o dimineaţă devreme şi-o voi găsi... ghemuită pe pieptul meu... şi torcând.

Vântul se tânguia amarnic afară şi scotea un sunet ciudat, ca de cucuvea, în hornul de piatră.

– În cele din urmă am luat legătura cu Saul Loggia. El te-a recomandat. A spus că eşti un lup, cred.

– Un lup singuratic. Asta înseamnă că lucrez singur.

– Da. A spus că n-ai fost prins niciodată, şi nici suspectat. A spus că întot-deauna cazi în picioare... ca o pisică.

Halston se uită la bătrânul în scaunul cu rotile. Şi dintr-odată mâinile lui musculoase, cu degete lungi, întârziară chiar deasupra gâtului pisicii.

– O fac acum, dacă vrei, zise el încet. Îi rup gâtul. Nici n-o să-şi dea seama...

– Nu! strigă Drogan. Inspiră prelung, tremurând. Obrajii supţi i se um-plură de culoare. Nu... nu aici. Du-o altundeva.

Halston surâse fără umor. Reîncepu să mângâie foarte încet capul şi umerii şi spatele pisicii adormite.

– Bine, spuse. Accept contractul. Vrei corpul?

– Nu. Omoar-o. Îngroap-o. Făcu o pauză. Se aplecă în faţă în scaunul cu rotile, ca un uliu bătrân. Adu-mi coada ei, zise. Ca să pot s-o arunc în foc şi să mă uit la ea cum arde.

Halston conducea un Plymouth model 1973 cu motor Cyclone Spoiler modificat. Maşina avea spatele ridicat şi faţa lăsată, astfel încât capota stătea înclinată în unghi de douăzeci de grade faţă de drum. Reclădise el însuşi diferenţialul şi partea din spate. Cutia de viteze era o Pendy, sistemul de transmisie, Hearst. Stătea pe pneuri Bobby Unser Wide Ovals şi putea atinge o viteză maximă de puţin peste două sute cincizeci de kilometri la oră.

Părăsi domiciliul Drogan puţin după ora 9.30. O semilună rece, ca o coajă, apărea şi dispărea după norii răzleţi de noiembrie. Conduse cu geamul deschis, însă odoarea aceea galbenă de bătrâneţe şi teroare părea că-i intrase în haine şi lui nu-i plăcea. Era un frig tăios, glacial, însă era bine. Alunga izul acela galben.

Ieşi de pe autostradă la Placer’s Glen şi străbătu oraşul tăcut, păzit de un singur semafor galben intermitent montat la intersecţie, cu viteza regula-mentară de şaizeci la oră. Odată ieşit din oraş, ajuns pe şoseaua 35, dădu drumul Plymouthului puţin, lăsând maşina să prindă viteză. Motorul Spoiler modificat torcea cum torsese pisica în poala lui, mai devreme în seara aceea. Halston surâse la această asemănare. Se mişcau printre câmpuri alb-îngheţate de noiembrie, pline de strujeni scheletici, cu puţin peste o sută zece la oră.

Pisica era într-o pungă de cumpărături rezistentă, legată la gură cu sfoară groasă. Punga era în locul pentru picioare al pasagerului din dreapta. Pisica era somnoroasă şi torcea când Halston o pusese înăuntru, şi torsese tot drumul. Simţea, poate, că Halston o plăcea şi că se simţea bine în compania ei. Asemenea lui, pisica era o singuratică.

Ciudat asasinat, gândi Halston, şi fu surprins să descopere că îl lua în serios *ca* asasinat. Poate cel mai ciudat lucru era că îi plăcea într-adevăr de pisică, se simţea oarecum înrudit cu ea. Dacă reuşise să scape de piftiile alea trei bătrâne,

bravo ei... mai ales de Gage, care o ducea la Milford la o întâlnire fatală cu un veteran chilug mai mult decât bucuros să azvârle pisica într-o cameră de gazare cu pereţi de ceramică, nu mai mare decât un cuptor cu microunde. Se simţea înrudit cu ea, însă nu simţea deloc nevoia de-a refuza asasinatul. Din respect, o va ucide repede şi temeinic. Va parca pe marginea drumului, lângă un câmp dintr-acela sterp de noiembrie, şi-o va scoate din pungă, o va mângâia, după care îi va suci gâtul şi-i va tăia coada cu briceagul său. Şi, îşi spuse, corpul îl voi îngropa cum se cuvine, ferindu-l de hoitari. Nu-l pot feri de râme, dar îl pot feri de viermi.

La asta se gândea, în timp ce maşina se mişca prin noapte ca o fantomă albăstrie şi atunci se întâmplă ca pisica să-i urce în faţa ochilor, sus pe bord, cu coada ri-dicată arogant, cu faţa în alb şi negru întoarsă către el şi gura părând să rânjească.

– Şşşş... şuieră Halston.

Aruncă o privire în dreapta şi zări punga rezistentă de cumpărături cu o gaură făcută de dinţi – sau gheare – în ea. Se uită din nou în faţă... şi pisica ridică o labă şi lovi în joacă spre el. Laba atinse fruntea lui Halston. Bărba-tul se feri şi pneurile mari ale Plymouthului scrâşniră pe drum, în vreme ce maşina viră bezmetic de pe o parte a fâşiei înguste de asfalt pe cealaltă.

Halston lovi cu pumnul în pisica de pe bord. Îi acoperea câmpul vizual. Felina îl scuipă, arcuindu-şi spatele, dar nu se clinti. Halston lovi din nou şi, în loc să sară într-o parte, cârâind, pisica sări spre el.

Gage, gândi bărbatul. *Exact ca Gage...*

Acţionă brusc frâna. Pisica era pe capul lui, blocându-i vederea cu pântecele ei pufos, zgâriindu-l, spintecându-l. Halston ţinu volanul cu îndârjire. Lovi pisica o dată, de două ori, a treia oară. Şi dintr-odată drumul dispăru, Ply-mouthul intră în şanţ, ţopăind pe arcuri. Apoi, impactul, aruncându-l înainte în centura de siguranţă, şi ultimul sunet pe care îl auzi fu pisica urlând inuman, vocea unei femei cuprinse de durere ori pe culmile extazului sexual.

O lovi cu pumnul strâns şi simţi doar contracţia elastică a muşchilor ei.

Apoi, al doilea impact. Şi întuneric.

Luna apusese. Mai era o oră până-n zori.

Plymouthul zăcea într-o râpă în care ceaţa bolborosea. În grilajul ei era încâlcită o bucată de sârmă ghimpată. Capota se desfăcuse şi fuioare de abur de la radiatorul spart ieşeau

prin deschidere, amestecându-se cu ceaţa.

Nu-şi simţea deloc picioarele.

Se uită în jos şi văzu că peretele antifoc al maşinii cedase sub forţa impactului. Spatele acelui uriaş bloc-motor Cyclone Spoiler se lovise de picioarele lui, ţintuindu-le.

Afară, în depărtare, urletul ameninţător al unei bufniţe atacând cine ştie ce animal mic, pus pe fugă.

Înăuntru, aproape, torsul molcom al pisicii.

Părea că râânjeşte, ca pisica de Cheshire din *Alice în Ţara Minunilor*.

Sub privirea lui Halston, animalul se ridică, îşi arcui spatele şi se întinse. Dintr-o singură mişcare fluidă, ca o fluturare de mătase, îi sări pe umăr. Halston încercă să ridice mâinile şi s-o dea jos.

Braţele nu voiau să se mişte.

Şoc spinal, gândi el. *Paralizat. Poate temporar. Mai probabil permanent.*

Pisica îi torcea în ureche ca tunetul.

– Dă-te jos de pe mine, spuse Halston. Vocea lui era aspră şi uscată. Pisica se încordă un moment, după care se linişti. Din senin, laba ei lovi obrazul lui Halston, şi de data asta avea ghearele scoase. Şiruri de durere încinsă până jos pe gât. Şi sânge cald curgând.

Durere.

Senzaţie.

Îi ordonă capului să se mişte în dreapta şi acesta se execută. Un moment, faţa lui fu îngropată în blană netedă, uscată. Halston clănţăni din dinţi spre pisică. Speriat şi deranjat, animalul scoase un sunet gutural – *miaurl!* – şi sări pe scaun. De acolo, se uită în sus la el furios, cu urechile date pe spate.

– Nu te aşteptai să fac asta, nu-i aşa? croncăni Halston.

Pisica deschise gura şi sâsâi la el. Uitându-se la faţa aceea stranie, schizo-frenică, Halston înţelegea cum de Drogan crezuse că era o pisică diabolică. Era...

Şirul gândurilor i se întrerupse când deveni conştient de o senzaţie surdă, gâdilătoare, la ambele mâini şi antebraţe.

Senzaţie. Revine. Furnicături.

Pisica sări spre faţa lui, cu ghearele scoase, stuchind.

Halston închise ochii şi deschise gura. Dădu să muşte pisica de burtă şi nu se alese decât cu blană. Labele din faţă ale felinei erau agăţate de urechile sale,

cu ghearele bine înfipte. Durerea era atroce, sfâşietoare. Halston încercă să ridice mâinile. Acestea zvâcniră, dar încă refuzau să i se desprindă din poală.

Lăsă capul în faţă şi începu să-l scuture înainte şi înapoi, ca un om care vrea să scape de săpunul din ochi. Şuierând şi miorlăind, pisica se ţinu bine. Halston simţea cum îi curgea sângele pe obraji. Îi era greu să respire. Pieptul pisicii îl apăsa pe nas. Putea trage aer pe gură, dar nu mult. Puţinul pe care îl trăgea era filtrat prin blană. Îşi simţea urechile ca şi când ar fi fost stropite cu lichid de aprins cărbunii şi apoi li s-ar fi dat foc.

Trase iute capul pe spate şi strigă în agonie – probabil suferise o lovitură la ţeastă la impactul maşinii. Pisica însă nu se aştepta la această mişcare şi zbură prin aer. Halston o auzi căzând cu un bufnet pe bancheta din spate.

Un firicel de sânge îi curse în ochi. Încercă din nou să-şi mişte mâinile, să ridice una şi să şteargă sângele.

Îi tremurară în poală, însă tot nu reuşi să le mişte. Se gândi la pistolul special de calibru 45 din tocul de la subsuoara stângă.

Dacă pun mâna pe arma mea, pisicuţă, ce ţi-a mai rămas din alea nouă vieţi o să se stingă dintr-odată.

Alte furnicături acum. Zvâcnete surde de durere dinspre labele picioarelor, îngropate şi cu siguranţă sfărâmate sub blocul motor, urzicături dinspre picioare – o senzaţie ca atunci când un membru pe care ai dormit începe să se dezmorţească. În acel moment, lui Halston nu-i păsa de picioare. Îi ajungea să ştie că şira spinării nu-i era secţionată, că nu va ajunge să trăiască tot restul vieţii sub forma unui corp mort ataşat de un cap vorbitor.

Poate mi-au mai rămas şi mie câteva vieţi.

Rezolvă pisica. Acesta era primul lucru. *Apoi ieşi din epavă* – poate va veni cineva, asta ar rezolva ambele probleme deodată. Puţin probabil la 4.30 dimineaţa pe un drum secundar ca acela, dar posibil. Şi...

Şi ce făcea pisica acolo în spate?

Nu-i plăcuse s-o aibă cocoţată pe faţă, însă nu-i plăcea nici s-o ştie în spatele lui, unde n-o putea vedea. Încercă să se uite în oglinda retrovizoare, dar degeaba. În urma accidentului se dereglase şi acum reflecta doar râpa buruienoasă în care ajunsese.

Un sunet din spatele său, ca de pânză rupându-se.

Tors.

Pisică diabolică pe dracu'. A adormit acolo-n spate.

Şi chiar de n-ar fi fost, chiar dacă ar fi avut cumva de gând să ucidă, ce putea să facă? Era o vietate pirpirie, probabil cântărea două kilograme udă leoarcă. Şi-n scurt timp... în scurt timp el urma să-şi poată mişca mâinile destul cât să ajungă la armă. Era sigur de asta.

Halston rămase în aşteptare. Continuă să-şi recapete simţurile în serii de urzicături. În chip absurd (sau poate ca reacţie instinctuală la întâlnirea abia evitată cu moartea) avu erecţie preţ de aproximativ un minut. *Ar fi niţel cam greu să-mi fac laba în aceste împrejurări,* gândi el.

Înspre răsărit cerul începea să se lumineze. Undeva, o pasăre cânta.

Halston încercă din nou şi reuşi să mişte mâinile o jumătate de centimetru înainte să-i cadă înapoi în poală.

Nu încă. Dar curând.

Un bufnet moale pe bancheta din spatele lui. Halston întoarse capul şi se uită drept la faţa albă-neagră, la ochii strălucitori cu pupilele lor negre uriaşe.

Halston îi vorbi.

– N-am ratat niciodată un asasinat odată ce l-am acceptat, pisicuţă. Acum s-ar putea să fie o premieră. Încep să-mi simt din nou mâinile. Cinci minute, cel mult zece. Vrei un sfat? Ieşi pe geam. Sunt toate deschise. Du-te şi ia şi coada cu tine.

Pisica se holba la el.

Halston încercă iarăşi mâinile. Se ridicară, tremurând sălbatic. Un centimetru. Doi centimetri. Le lăsă să cadă înapoi flasce. Îi alunecară din poală şi aterizară pe scaunul maşinii. Licăriră acolo palid, aidoma unor gigantici păianjeni tropicali.

Pisica rânjea la el.

Am făcut oare o greşeală? se întrebă el confuz. Era o creatură care se baza pe instinct, iar sentimentul că făcuse una era dintr-odată copleşitor. Atunci corpul pisicii se încordă şi, chiar în timp ce sărea, Halston ştiu ce urma să facă şi deschise gura ca să strige.

Pisica ateriză în poala sa, cu ghearele scoase, săpând.

În acel moment, Halston îşi dori *să fi fost* paralizat. Durerea era necu-prinsă, teribilă. Nu bănuise niciodată că putea exista o atare durere pe lume. Pisica era un arc încolăcit de furie, scuipând şi zgâriindu-i boaşele.

Halston *strigă*, gura căscându-i-se la maximum, şi-n clipa aceea pisica schimbă direcţia şi-i sări pe faţă, îi sări pe gură. Şi în momentul acela, Halston ştiu că era ceva mai mult decât o pisică. Era ceva posedat de-o pornire malignă, criminală.

Zări o ultima dată acea faţă în alb şi negru de sub urechile lăsate pe spate, cu ochii ei enormi, plini de-o ură descreierată. Se descotorosise de cei trei oameni bătrâni şi acum se descotorosea de John Halston.

I se îndesă în gură, un proiectil de furie. El simţi o senzaţie de vomă. Labele ei din faţă se mişcau neîncetat, zdrenţuindu-i limba ca o bucată de ficat. Stomacul i se revoltă şi vărsă. Voma îi rămase în gât, înfundându-l, şi începu să se sufoce.

În acel moment extrem, voinţa lui de supravieţuire birui paralizia impactului. Ridică mâinile încet, pentru a apuca pisica. *O Dumnezeule mare,* gândi el.

Pisica se zbătea să-i pătrundă în gură, turtindu-şi corpul, zbătându-se, trăgându-se din ce în ce mai înăuntru. Halston auzea cum îi trosnesc maxilarele, deschizându-se tot mai mult, primind-o.

Dădu s-o apuce, s-o tragă afară, s-o distrugă... şi mâinile lui prinseră doar coada pisicii.

Cine ştie cum, reuşise să intre cu tot corpul în gura lui. Faţa ei ciudată, alb cu negru, trebuia că era îndesată chiar în gât.

De acolo venea un sunet teribil, gros, de acces de vomă. Gâtul însuşi se umfla ca o bucată de furtun flexibil de grădină.

Corpul lui zvâcnea. Mâinile îi căzură înapoi în poală şi degetele începură să bată fără rost pe coapse. Ochii i se adumbriră, apoi se înceţoşară. Se uitau goi prin parbrizul Plymouthului la zorii ce se iveau.

Din gura lui deschisă ieşeau cinci centimetri de coadă stufoasă... jumătate neagră, jumătate albă. Aceasta lovea leneş de la stânga la dreapta.

Dispăru.

O pasăre strigă undeva din nou. Şi atunci veniră zorii, într-o linişte perfectă, lumina revărsându-se peste câmpurile îngheţate ale Connecticutului rural.

Numele fermierului era Will Reuss.

Era în drum spre Placer’s Glen pentru a-şi reînnoi inspecţia tehnică la ca-mionetă, când văzu soarele de dimineaţă târzie

scânteind pe ceva în râpa de

lângă drum. Trase pe dreapta şi văzu Plymouthul căzut pe-o rână, ca un beţiv, în şanţ, cu sârmă ghimpată încâlcită în grilajul ca o gură de fier rânjită.

Îşi croi drum până jos şi atunci trase brusc aer în piept.

– Măiculiţă Doamne, murmură el în lumina zilei de noiembrie.

La volan era un bărbat: drept de spate, cu ochii deschişi uitându-se fix şi gol spre eternitate. Organizaţia Roper nu avea să-l mai includă niciodată în sondajul de opinie prezidenţial. Faţa lui era mânjită de sânge. Încă avea centura de siguranţă pusă.

Portiera şoferului fusese îndoită, dar Reuss reuşi să o deschidă trăgând de ea cu ambele mâini. Se aplecă înăuntru şi desfăcu centura de siguranţă, având de gând să verifice actele de identitate. Întindea mâna spre haină, când observă că mortul purta cămaşă şi cămaşa făcea vălurele, chiar deasupra cataramei de la curea. Făcea vălurele... şi se umfla. Pete de sânge începură să înflorească acolo aidoma unor trandafiri sinistri.

– Ce Hristos?

Întinse mâna, prinse de cămaşa mortului şi o trase în sus.

Will Reuss se uită – şi strigă.

Deasupra buricului lui Halston, o gaură neregulată fusese făcută cu ghearele în carne. Din ea se uita faţa alb cu negru, mânjită de sânge, a unei pisici, cu ochi mari şi privire intensă.

Reuss se împletici în spate, urlând, cu mâinile lipite de faţă. Câteva zeci de ciori îşi luară zborul, croncănind, de pe câmpul din apropiere.

Pisica se forţă să iasă şi se întinse cu o nepăsare obscenă.

Apoi sări pe geamul deschis. Reuss o zări mişcându-se prin iarba înaltă şi uscată, după care se făcu nevăzută.

Părea că se grăbea, îi spuse el mai târziu unui reporter de la ziarul local.

Ca şi când ar fi avut de încheiat nişte socoteli.

NEW YORK TIMES

LA OFERTĂ SPECIALĂ

Tocmai a ieşit de sub duş când telefonul începe să sune, însă deşi casa e plină de rude – îi aude la parter, i se pare că nu se vor da duşi niciodată, i se pare că niciodată n-a avut atât de multe – nu ridică nimeni. Nu răspunde nici robotul telefonic, aşa cum James l-a programat să facă după al cincilea ţârâit.

Anne se duce la extensia de pe noptieră, înfăşurându-se într-un prosop, părul ud plesnind-o neplăcut peste ceafă şi umerii goi. Ridică receptorul, spune alo, după care el îşi spune numele. E James. Au fost treizeci de ani împreună şi ea nu are nevoie decât de un singur cuvânt. El rosteşte *Annie* ca nimeni altul, aşa a fost mereu.

Preţ de un moment, nu poate vorbi şi nici măcar respira. A surprins-o când expira şi îşi simte plămânii plaţi ca două foi de hârtie. Apoi, când el îi rosteşte iarăşi numele (părând necaracteristic de ezitant şi nesigur pe sine), puterea i se scurge din picioare. I se transformă în nisip şi se aşază pe pat, prosopul căzând de pe ea, fundul ei ud umezind cearşaful de sub ea. Dacă n-ar fi fost patul acolo, ar fi căzut la podea.

Dinţii îi clănţănesc şi asta o face să respire din nou.

– James? Unde *eşti? Ce s-a întâmplat?*

Pe vocea ei normală, asta ar fi ieşit ca o dojană – o mamă care îşi ceartă copilul neascultător de unsprezece ani fiindcă a venit iarăşi târziu la cină – dar acum iese într-un soi de mormăit îngrozit. Rudele care murmură la parter pun totuşi la cale înmormântarea lui.

James chicoteşte. E un sunet zăpăcit.

– Păi, sincer să fiu, zice el, nu ştiu exact unde mă aflu.

Primul ei gând confuz este că el trebuie să fi pierdut avionul în Londra, chiar dacă a sunat-o de la Heathrow nu cu mult înainte de decolare. Apoi îi

vine o idee mai clară: deşi deopotrivă în *Times* şi la ştirile televizate se spune că nu au fost supravieţuitori, a fost cel puţin unul. Soţul ei s-a târât din epava avionului cuprins de flăcări (şi din clădirea cu apartamente cuprinsă de flăcări în care intrase avionul, să nu uităm asta, alţi douăzeci şi patru de morţi la sol şi numărul e posibil să crească înainte ca lumea să meargă mai departe la următoa-rea tragedie) şi de atunci umblă fără ţintă prin Brooklyn, în stare de şoc.

– Jimmy, eşti bine? Eşti... eşti ars?

Adevărul a ceea ce ar însemna asta se arată după întrebare, cu efectul unei cărţi grele scăpate pe piciorul desculţ, şi ea începe să plângă.

– Eşti la spital?

– Ssst, face el, şi auzind această dovadă a vechii lui bunătăţi – şi această veche onomatopee, doar o mică piesă a mobilierului căsniciei lor – ea începe să plângă mai tare. Ssst, scumpa mea.

– Dar nu *înţeleg!*

– Sunt bine, spune el. Majoritatea suntem bine.

– Majoritatea...? Sunt şi *alţii?*

– Nu pilotul, răspunde el. El nu e la fel de bine. Sau poate e copilotul. El strigă întruna. „Ne prăbuşim, nu avem control, o Dumnezeule mare.“ Dar şi: „Nu e vina mea, nu le permiteţi să dea vina pe mine.“ Şi asta spune.

Ea îşi simte tot corpul rece.

– Cu cine vorbesc, de fapt? De ce faci lucrul ăsta oribil? Tocmai mi-am pierdut soţul, cretinule!

– Scumpa mea...

– Nu-mi spune aşa! Dintr-o nară îi atârnă un fir transparent de mucus. Îl şterge cu dosul mâinii şi-l aruncă cât colo, un lucru pe care nu l-a mai făcut din copilărie. Ascultă, domnule – o să pun convorbirea asta pe steluţă-nouăzeci-nouă şi poliţia va veni şi-ţi va face curul arşice... curul ăla ignorant şi *nesimţit*...

Nu poate merge mai departe, însă. E vocea lui. Nu o poate nega. Felul în care telefonul a tot sunat – nimeni n-a ridicat la parter, robotul telefonic nu s-a activat – sugerează că apelul acesta era doar pentru ea. Şi... *ssst, scumpa mea*. Ca în cântecul ăla vechi al lui Carl Perkins.

El a rămas tăcut, ca şi când ar fi lăsat-o să-şi lămurească singură lucrurile acestea. Dar înainte ca ea să poată vorbi din nou, se aude un bip pe fir.

– James? *Jimmy?* Mai eşti acolo?

– Da, dar nu pot vorbi mult. Am încercat să te sun când ne prăbuşeam şi cred că doar datorită acestui fapt am reuşit să obţin până la urmă legătura. Au încercat mulţi dintre ceilalţi, toată lumea are telefoane mobile, dar fără noroc. Din nou acel bip. Doar că acum telefonul meu aproape nu mai are baterie.

– Jimmy, ştiai?

Ideea aceasta a fost cea mai grea şi mai teribilă parte pentru ea – că era posibil ca el să fi ştiut, fie şi numai preţ de unul sau două minute nesfârşite. Alţii poate îşi imaginează corpuri arse sau căpăţâni retezate cu dinţi dez-goliţi, chiar primii martori care şterpelesc verighete şi cercei cu diamant, însă ce i-a furat somnul lui Annie Driscoll este imaginea lui Jimmy uitându-se pe geam cum străzile şi maşinile şi clădirile maronii cu apartamente din Brooklyn sunt din ce în ce mai aproape. Măştile de aer inutile căzând aidoma cadavrelor unor animăluţe galbene. Uşile spaţiilor de depozitare de deasupra scaunelor deschizându-se, bagajele de mână începând să zboare, maşina de ras Norelco a cuiva rostogolindu-se în sus pe intervalul înclinat.

– Ştiai că vă prăbuşiţi?

– Nu tocmai, spune el. Totul a părut bine până la sfârşit – poate ultimele treizeci de secunde. Deşi e greu să ţii socoteala timpului în astfel de situaţii, îmi spun mereu.

Astfel de situaţii. Şi chiar mai grăitor: *Îmi spun mereu*. Ca şi când s-ar fi aflat la bordul a şase aeronave 767 care s-au prăbuşit în loc de doar una.

– În orice caz, continuă el, tocmai sunam să te anunţ că aterizăm mai devreme şi să te pun în gardă să-l trimiţi pe tipul de la FedEx din pat înainte să ajung eu.

Atracţia ei absurdă faţă de tipul de la FedEx fusese o glumă a lor de ani de zile. Începe să plângă din nou. Mobilul lui mai scoate un bip, parcă dojenind-o pentru asta.

– Cred că am murit la doar o secundă sau două înainte să sune prima dată. Cred că de aceea am putut lua legătura cu tine. Dar drăcia asta o să-şi piardă în scurt timp fantoma.

Râde înfundat, ca şi când perspectiva aceasta ar fi nostimă. Ea bănuieşte că într-un fel chiar este. În cele din urmă, poate că şi ea va vedea latura ei comică. *Stai numai să treacă vreo zece ani*, îşi spune.

Apoi, pe vocea aceea autoreflexivă pe care ea o cunoaşte atât de bine:

– De ce n-am pus drăcia asta nenorocită la încărcat azi-noapte? Am uitat, uite de ce. Am uitat.

– James... scumpule... avionul s-a prăbuşit acum două zile.

O pauză. Din fericire, fără amestecul vreunui bip. După care:

– Serios? Doamna Corey *a spus* că timpul se scurge ciudat. Câţiva dintre noi am fost de acord, alţi câţiva n-am fost. Eu m-am înscris în a doua tabără, dar se pare că avea dreptate.

– Inimi? întreabă Annie.

Se simte acum ca şi când ar pluti afară şi puţin deasupra din corpul ei rotofei şi încă umed de femeie la mijlocul vieţii, însă n-a uitat vechile obiceiuri ale lui Jimmy. Când îl aştepta un drum lung cu avionul, căuta mereu să joace ceva. Se mulţumea cu cribbage sau canastă, dar inimi a fost întotdeauna adevărata lui iubire.

– Inimi, aprobă el.

Telefonul face iarăşi bip, ca pentru a-l secunda.

– Jimmy... Ezită destul cât să se întrebe dacă aceasta e o informaţie pe care şi-o doreşte cu adevărat, după care se aruncă orbeşte, fără a aştepta un răspuns. *Unde* te afli tu, mai exact?

– Seamănă cu Grand Central Station, spune el. Doar că mai mare. Şi mai gol. Ca şi când n-ar fi deloc Grand Central, ci doar... mmm... un platou de filmare care imită Grand Central. Ştii ce încerc să spun?

– Ăă... cred că da...

– Ştiu sigur că nu sunt trenuri deloc... şi nu auzim niciunul în depărtare... dar sunt uşi care duc peste tot. O, şi este o scară rulantă, dar e stricată. Plină de praf, şi câteva trepte sunt rupte. Face o pauză şi, când vorbeşte din nou, o face pe o voce mai joasă, ca şi când s-ar teme să nu fie auzit: Oamenii pleacă. Unii au urcat scara rulantă – i-am văzut –, dar majoritatea ies pe uşi. Presupun că va trebui să plec şi eu. Nu e nimic de mâncare, pentru început. Este un automat cu bomboane, dar şi acela e stricat.

– Ţi-e... scumpule, ţi-e foame?

– Puţin. Cel mai mult mi-ar trebui nişte apă. Aş *ucide* pentru o sticlă de Dasani.

Annie se uită vinovat în jos, la picioarele ei încă împodobite cu picături de apă. Şi-l imaginează lingând acele picături şi e oripilată când simte un fior sexual.

– Sunt bine, totuşi, se grăbeşte el să adauge. Pentru moment, oricum. N-are însă niciun sens să rămân aici. Doar...

– Ce? Ce, Jimmy?

– Nu ştiu pe care uşă să ies.

Încă un bip.

– Mi-aş dori să ştiu pe care a ieşit doamna Corey. La ea au rămas cărţile mele, fir-ar să fie.

– Ţi-e... Se şterge pe faţă cu prosopul cu care s-a învelit când a ieşit de sub duş; atunci era proaspătă, acum e toată numai lacrimi şi muci. Ţi-e teamă?

– Teamă? întreabă el gânditor. Nu. Sunt puţin îngrijorat, atâta tot. Cel mai mult fiindcă nu ştiu pe care uşă să ies.

Găseşte drumul spre casă, aproape că spune ea. *Găseşte uşa corectă şi găseşte drumul spre casă*. Dar dacă o găseşte, oare ea ar vrea să-l vadă? Cu o fantomă s-ar putea împăca, dar dacă ar deschide uşa şi ar întâlni un tăciune fumegând cu ochi roşii şi jeanşii zdrenţuiţi (întotdeauna călătorea în jeanşi) topiţi pe picioare? Şi dacă doamna Corey era cu el, cu pachetul lui pârlit de cărţi într-o mână schimonosită?

Bip.

– Nu mai trebuie să-ţi spun să ai grijă cu tipul ăla de la FedEx, zice el. Dacă ţi-l doreşti cu adevărat, e numai al tău.

Ea e şocată auzindu-se că râde.

– Dar voiam să spun că te iubesc...

– O scumpul meu şi eu te iu...

– ...şi să nu-l laşi pe puştiul McCormack să cureţe burlanele toamna asta, munceşte din greu, dar e neatent, anul trecut era cât pe ce să-şi rupă naibii gâtul. Şi nu te mai duce la brutărie duminica. O să se întâmple ceva acolo şi ştiu că se va întâmpla într-o duminică, dar nu ştiu în care. Timpul *într-adevăr* curge ciudat aici.

Puştiul McCormack despre care vorbeşte trebuie că e fiul individului care le era îngrijitor în Vermont... doar că au vândut casa aceea acum zece ani, iar puştiul trebuie să fi împlinit deja douăzeci şi cinci de ani. Iar brutăria? Bănuieşte că se referă la Zoltan's, dar ce *Dumnezeu*...

Bip.

– Unii dintre cei de aici erau la sol, cred. Asta-i foarte dur, fiindcă ei n-au nicio idee cum au ajuns aici. Şi pilotul strigă întruna. Sau poate copilotul. Cred că el va fi aici o vreme bună. Se plimbă ca un bezmetic. E foarte confuz.

Bip-urile se aud mai des acum.

– Trebuie să plec, Annie. Nu pot rămâne aici, iar telefonul o să dea ortul popii din clipă în clipă, oricum. Din nou pe vocea aceea autodojenitoare (imposibil de crezut că ea n-o va mai auzi niciodată; imposibil să *nu* creadă asta), el murmură: Ce simplu ar fi fost pur şi simplu să... ei, nu contează. Te iubesc, scumpa mea.

– Stai! Nu închide!

– Eu...

– Şi eu te iubesc! Nu închide!

Dar a închis deja. În urechea ei a rămas doar o tăcere neagră.

Şade acolo cu receptorul mort la ureche încă un minut sau mai mult, după care întrerupe legătura. Non-legătura. Când redeschide linia şi aude tonul perfect normal, formează totuşi steluţă-şaizeci-nouă. Potrivit robotului care corespunde numărului ei, ultimul apel primit a fost înregistrat la ora nouă în dimineaţa aceea. Ştie cine a fost: sora ei Nell, care o suna din New Mexico. Nell a sunat ca să o anunţe pe Annie că avionul i-a fost amânat şi că nu va ajunge decât spre seară. Nell i-a spus să fie tare.

Toate rudele care locuiau la depărtare – ale lui James, ale ei – veneau cu avionul. Aparent, credeau că James consumase toate Punctele Distructive ale familiei, cel puţin pentru o vreme.

Nu există nicio înregistrare a unui apel primit – se uită la ceasul de pe noptieră şi vede că acum e 3.17 după-amiază – la aproximativ trei şi zece, în a treia după-masă a văduviei sale.

Cineva bate scurt la uşă şi fratele ei strigă:

– Anne? Annie?

– Mă îmbrac! strigă ea înapoi. Vocea ei sună ca şi când ar fi plâns, dar, din nefe ricire, nimeni din casa aceea nu va găsi că asta e ciudat. Puţină intimitate, te rog!

– Eşti bine? întreabă el prin uşă. Ni s-a părut că te-am auzit vorbind. Şi lui Ellie i s-a părut că te-a auzit strigând.

– Foarte bine! răspunde ea, apoi se şterge din nou pe faţă cu prosopul. Cobor imediat!

– Bine. Nu te grăbi. (Pauză.) Suntem aici pentru tine.

Şi paşii se îndepărtează.

– Bip, şopteşte ea, apoi îşi acoperă gura ca să-şi înăbuşe râsetul care exprimă o emoţie şi mai complicată decât durerea care află singura cale de ieşire po-sibilă. Bip, bip. Bip, bip, bip. Se întinde pe pat, râzând şi deasupra mâinilor ei făcute căuş ochii sunt mari şi plini de lacrimi care i se revarsă pe obraji şi-i curg până la urechi. Bip-futu-i-bipbip-bip.

Râde timp destul de lung, apoi se îmbracă şi coboară la parter pentru a fi cu rudele ei, care au venit să împartă durerea cu ea. Doar că ei par altfel decât ea, fiindcă el nu l-a sunat pe niciunul dintre ei. El a sunat-o pe ea. La bine sau la rău, a sunat-o pe ea.

În toamna acelui an, când ruinele înnegrite ale clădirii cu apartamente în care s-a prăbuşit avionul încă sunt separate de restul lumii de banda galbenă a poliţiei (deşi vagabonzii au fost înăuntru, unul lăsând un mesaj scris cu spray-ul care zice TÂRÂTOARELE CROCANTE SE OPRESC AICI), Annie primeşte genul de e-bombă pe care dependenţilor de computer le place s-o trimită unui larg cerc de cunoştinţe. Aceasta vine de la Gert Fisher, bibliotecara din Tilton, Vermont. Când Annie şi James îşi petreceau verile acolo, Annie obişnuia să se ofere voluntară la bibliotecă şi, chiar dacă cele două femei nu s-au înţeles niciodată de minune, Gert a inclus-o de atunci pe Annie pe lista celor care primesc trimestrial ştiri de la ea. De regulă, nu sunt foarte interesante, dar la jumătatea înşiruirii de nunţi, înmormântări şi câştigători ai organizaţiei de tineret 4-H din acest mesaj, Annie dă peste o ştire care o face să-şi ţină răsuflarea. Jason McCormack, fiul bătrânului Hughie McCormack, a murit într-un accident de Ziua Muncii. A căzut de pe acoperişul unei case de vară pe când curăţa jgheaburile şi şi-a rupt gâtul.

„Îi făcea doar o favoare tatălui lui, care, cum poate-ţi aminteşti, a suferit o comoţie cerebrală acum doi ani“, scria Gert înainte să treacă mai departe, povestindu-i cum a plouat în timpul vânzărilor cu reduceri organizate de bibliotecă la sfârşitul verii şi spunându-i ce dezamăgiţi au fost cu toţii.

Gert n-o spune în compendiul ei de trei pagini conţinând ştiri de ultimă oră, dar Annie este cât se poate de sigură că Jason a căzut de pe acoperişul fostei lor case. De fapt, e convinsă de lucrul acesta.

La cinci ani după moartea soţului ei (şi moartea lui Jason McCormack nu mult după aceea), Annie se recăsătoreşte. Şi chiar dacă se mută în Boca Raton, se întoarce deseori în vechiul cartier. Craig, noul soţ, s-a pensionat doar pe jumătate şi odată la trei sau patru luni pleacă la New York în interes de serviciu. Annie aproape mereu îl însoţeşte, deoarece încă mai are rude în Brooklyn şi Long Island. Mai multe decât trebuie, i se pare uneori. Dar îi iubeşte cu acea afecţiune exasperată ce pare să aparţină, crede ea, doar oamenilor la cincizeci şi şaizeci de ani. N-a uitat niciodată cum s-au strâns toţi în jurul ei după prăbuşirea avionului lui James, şi cum au protejat-o cum au ştiut mai bine. Ca să nu se prăbuşească şi ea.

Când ea şi Craig se întorc la New York, iau avionul. În privinţa asta, ea nu are nicio tresărire, însă duminica nu se duce la Brutăria de Familie Zoltan’s, când e acasă, chiar dacă gogoşile lor cu stafide sunt, e sigură, servite în sala de aşteptare a raiului. Se duce în schimb la Froger’s. Chiar acolo e, cumpărând gogoşi (acestea sunt cel puţin acceptabile), când aude explozia. O aude clar, chiar dacă Zoltan’s e la unsprezece străzi distanţă. O explozie a unei conducte de gaz. Patru morţi, inclusiv femeia care-i dădea întotdeauna lui Annie gogoşile cu gura pungii răsucită, spunând: „Ţineţi aşa până ajungeţi acasă, altfel îşi pierd prospeţimea.“

Oamenii stau pe trotuare, uitându-se la est, spre sunetul exploziei şi fumul care se ridică, umbrindu-şi ochii cu palmele. Annie se grăbeşte pe lângă ei, fără a se uita. Nu vrea să vadă jerba de fum care se ridică după o detunătură puternică; se gândeşte şi aşa la James, mai ales în nopţile când nu poate să doarmă. Când ajunge acasă, aude telefonul sunând înăuntru. Fie au plecat toţi mai încolo pe stradă, unde şcoala locală a organizat o vânzare de opere de artă pe trotuar, fie nu aude nimeni telefonul sunând. Cu excepţia ei, desigur. Iar când reuşeşte să rotească cheia în yală, ţârâitul s-a oprit.

Sarah, singura dintre surori care nu s-a măritat, *este* acolo, se dovedeşte, însă nu e nevoie să o întrebe de ce n-a răspuns la telefon; Sarah Bernicke, regină disco cândva, e în bucătărie, unde ascultă Village People la maximum şi dansează cu mopul O-Cedar într-o mână, semănând cu o gâsculiţă dintr-o reclamă la TV. Şi ea a ratat explozia de la brutărie, chiar dacă clădirea lor e şi mai aproape de Zoltan’s decât Froger’s.

Annie verifică robotul telefonic, dar pe afişajul de MESAJE ÎN AŞTEP-TARE apare un zero mare şi roşu. Asta nu înseamnă nimic în sine, mulţi oameni sună fără a lăsa un mesaj, însă...

Steluţă-şaizeci-nouă anunţă că ultimul apel a fost primit la opt patruzeci seara trecută. Annie formează totuşi numărul, sperând în van ca undeva în afara încăperii uriaşe care seamănă cu un platou de filmare ce imită Grand Central Station el a găsit un loc unde să-şi încarce telefonul. Lui i se putea părea că au vorbit ultima dată ieri. Sau doar cu câteva minute în urmă. *Timpul curge ciudat aici,* a spus. Ea a visat acel apel de atâtea ori, încât acum aproape i se pare el însuşi un vis, însă nu a spus niciodată nimănui despre el. Nici lui Craig, nici măcar mamei ei, acum în vârstă de aproape nouăzeci de ani, dar întreagă la minte şi crezând puternic în viaţa de apoi.

În bucătărie, Village People spun că nu ai de ce să te simţi trist. Nu are şi nici nu se simte. Cu toate acestea, ţine receptorul foarte strâns în timp ce numărul preluat de steluţă-şaizeci-nouă sună o dată, apoi de două ori. Annie stă în living cu receptorul la ureche şi cu mâna liberă atingând broşa de deasupra sânului stâng, ca şi când în felul acesta ar putea linişti inima care-i ga-lopează în piept. Atunci ţârâitul se opreşte şi o voce înregistrată îi face o ofertă specială unică la un abonament *New York Times*.

MU
T

1

Erau trei confesionale. Becul de deasupra uşii celui din mijloc era aprins. Nu aştepta nimeni. Biserica era goală. Pe geamuri intra lumină colorată şi desena pătrate pe culoarul central. Monette se gândi să plece, dar nu plecă. În schimb, păşi spre confesionalul activ şi intră. După ce închise uşa şi se aşeză, ferestruica glisantă din dreapta sa se deschise. În faţa lui, prins pe perete cu o piuneză albastră, era un cartonaş. Pe el era scris CĂCI TOŢI AU PĂCĂTUIT ŞI SUNT LIPSIŢI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Trecuse mult timp, însă Monette nu credea că aceasta era dotarea standard. Nu credea nici că era conform cu Catehismul de la Baltimore.

Din cealaltă parte a vizierei de plasă, preotul vorbi.

– Ce faci, fiule?

Nici asta Monette nu credea că era abordarea standard. Dar era cea corectă. Totuşi, la început nu putu răspunde. Niciun cuvânt. Şi asta era oarecum nostim, ţinând cont de ce avea de spus.

– Fiule? Ţi-a mâncat pisica limba?

Tot nimic. Cuvintele erau acolo, însă erau toate blocate. Absurd sau nu, Monette avu brusc o imagine a unei toalete colmatate.

Neclaritatea din spatele vizierei îşi schimbă poziţia.

– A trecut o vreme?

– Da, zise Monette. Era ceva.

– Vrei să-ţi dau un indiciu?

– Nu, îmi amintesc. Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit.

– Îhî, şi cât timp a trecut de la ultima ta spovedanie?

– Nu-mi amintesc. Mult. Din copilărie.

– Ei, ia-o uşor... e ca mersul pe bicicletă.

Pentru un moment însă, tot nu reuşi să spună nimic. Se uită la mesajul prins în piuneză şi gâtul i se blocă. Mâinile i se frânseră, din ce în ce mai strâns, până când formară un singur pumn mare ce se legăna înainte şi înapoi între coapsele sale.

– Fiule? Trece ziua şi-mi vin oaspeţi la prânz. De fapt, oaspeţii *aduc* prân...

– Părinte, s-ar putea să fi comis un păcat teribil.

Acum, preotul tăcu o vreme. *Mut*, gândi Monette. Iată un cuvânt alb, dacă a existat vreodată aşa ceva. Dacă-l scrii pe un cartonaş, sunt şanse să dispară.

Când preotul de cealaltă parte a vizierei vorbi din nou, vocea lui era tot prietenoasă, însă mai gravă.

– Care este păcatul tău, fiul meu?

Şi Monette spuse:

– Nu ştiu. Va trebui să vă povestesc.

2

Începea să plouă când Monette ajunse pe autostradă, venind pe rampa de intrare dinspre nord. Valiza lui era în portbagaj şi cutiile cu mostre – nişte chestii mari, pătrăţoase, de genul celor pe care le folosesc avocaţii când aduc probe în sala de judecată – erau pe bancheta din spate. Una era maro, una neagră. Ambele erau ştanţate cu logoul Wolfe & Sons: un lup de lemn cu o carte în gură. Monette era comis-voiajor. Acoperea tot nordul statului New England. Era luni dimineaţă. Fusese un weekend rău, foarte rău. Soţia lui se mutase la un motel, unde probabil nu era singură. În scurt timp probabil că avea să ajungă la pârnaie. Categoric avea să urmeze un scandal, iar infidelitatea avea să fie cea mai mică dintre probleme.

Pe reverul sacoului său, purta o insignă pe care scria ÎNTREBAŢI-MĂ DESPRE CEA MAI BUNĂ OFERTĂ DE TOAMNĂ DIN TOATE TIMPURILE!

La baza rampei stătea un om. Purta haine vechi şi ţinea ridicată o pancartă, văzu Monette pe când se apropia şi ploaia se înteţea. Între picioarele încălţate în tenişi murdari era un rucsac maroniu ca vai de el. Banda cu arici a unui tenis se desfăcuse şi stătea ridicată ca o limbă strâmbă. Autostopistul nu avea căciulă, darămite umbrelă.

La început, tot ce înţelese Monette din pancartă erau două buze roşii desenate stângaci, brăzdate pe diagonală de o dungă neagră. Când se apropie, văzu că deasupra gurii barate scria SUNT MUT! Sub gura barată scria: MĂ LUAŢI ŞI PE MINE???

Monette acţionă semnalizarea pentru a-şi anunţa intrarea pe rampă. Autostopistul întoarse pancarta invers. Pe cealaltă parte era o ureche la fel de stângaci desenată, brăzdată şi ea de-o linie. Deasupra urechii: SUNT SURD! Sub ea: VĂ ROG MĂ LUAŢI ŞI PE MINE???

Monette condusese milioane de kilometri de când avea şaisprezece ani şi până acum, majoritatea în cei doisprezece ani de când reprezenta firma Wolfe & Sons, vânzând o cea mai bună ofertă de toamnă după alta, şi-n tot acest timp nu luase niciodată nici măcar un singur autostopist. Astăzi, trase pe marginea rampei fără a ezita şi opri. Medalionul cu Sfântul Cristofor legat de oglinda retrovizoare încă se legăna înainte şi înapoi când folosi butonul de pe por-tieră pentru a decupla încuietorile. Astăzi simţea că nu are nimic de pierdut.

Autostopistul se strecură înăuntru şi îşi puse rucsacul ponosit între tenişii uzi şi murdari. Monette se gândise, uitându-se la el, că individul va mirosi urât, şi nu se înşelase. Spuse:

– Cât de departe mergi?

Autostopistul ridică din umeri şi arătă pe rampă în sus. Apoi se aplecă şi aşeză cu grijă pancarta peste rucsac. Părul lui era aţos şi subţire. Erau câteva fire cărunte în el.

– Ştiu încotro, dar...

Monette înţelese că omul nu-l auzea. Aşteptă să se ridice. O maşină îi depăşi, urcând rampa cu viteză, claxonând chiar dacă Monette îi lăsase destul loc de trecere. Monette îi arătă degetul mijlociu. *Asta* mai făcuse până atunci, dar niciodată pentru asemenea lucruri mărunte.

Autostopistul îşi puse centura de siguranţă şi se uită la Monette, ca pentru a-l întreba ce-l reţine. Faţa lui era brăzdată de riduri şi ţepoasă. Monette

nici nu îndrăznea să-i ghicească vârsta. Undeva între bătrân şi ne-bătrân, asta era tot ce ştia.

– Cât de departe mergi? repetă el, de data aceasta enunţând răspicat fiecare cuvânt, şi când individul nu făcu decât să se uite la el – înălţime medie, costeliv, nu mai mult de şaptezeci de kilograme – spuse: Ştii să citeşti pe buze? Şi îşi atinse buzele.

Autostopistul clătină din cap şi gesticulă puţin cu mâna.

Monette ţinea un carneţel în consolă. Cât timp scrise *Cât de departe?* pe el, altă maşină îi depăşi, trăgând acum după sine o coadă de umezeală. Mo-nette mergea până la Derry, două sute şaizeci de kilometri, şi acestea erau condiţiile de trafic pe care de regulă le ura, întrecute doar de ninsoare abun-dentă. Astăzi însă se gândea că va fi bine. Astăzi vremea – şi tirurile, trăgând după ele furtuni artificiale când îl depăşeau – avea să-l ţină ocupat.

Fără a mai aminti de individul acesta. Noul său pasager. Care se uită la cuvintele scrise, după care înapoi la el. Monette se gândi mai târziu că poate tipul nu ştia nici să citească – a învăţa să citeşti când eşti surdomut trebuia să fie al naibii de greu –, dar înţelese semnul întrebării. Bărbatul arătă prin parbriz pe rampă în sus. Apoi deschise şi închise mâinile de treisprezece ori. Sau poate de cincisprezece. O sută treizeci de kilometri. Sau o sută cincizeci. Asta dacă ştia cât de cât.

– Waterville? ghici Monette.

Autostopistul se uită la el inexpresiv.

– Bine, făcu Monette. Cum o fi. Atinge-mă doar pe umăr când suntem unde vrei tu să ajungi.

Autostopistul se uită la el inexpresiv.

– Ei, presupun că aşa vei face, zise Monette. Presupunând că ai o des-tinaţie în gând, desigur. Se uită în oglinda retrovizoare, apoi puse maşina în mişcare. Eşti izolat aproape de tot, nu?

Tipul continua să se uite la el. Ridică din umeri şi puse palmele peste urechi.

– Ştiu, zise Monette şi reintră pe şosea. Izolat aproape de tot. Liniile telefonice căzute. Dar azi aproape-mi doresc să fiu în locul tău şi tu în al meu. Făcu pauză. Aproape. Te deranjează puţină muzică?

Şi când autostopistul doar întoarse capul într-o parte şi se uită pe geam, Monette trebui să râdă de sine. Debussy, AC&DC sau Rush Limbaugh, pentru individul ăsta era totuna.

Cumpărase noul CD al lui Josh Ritter pentru fiica sa – era ziua ei peste o săptămână –, dar încă nu-şi amintise să i-l trimită. Prea multe lucruri se întâmplaseră în ultima vreme. Odată trecuţi de Portland, stabili viteza de croazieră, tăie ambalajul cu unghia degetului mare şi introduse CD-ul în player. Bănuia că acum, teoretic, era un CD folosit, nepotrivit pentru a-l face cadou scumpului tău singur copil. Ei bine, putea oricând să cumpere altul. Presupunând, desigur, că va mai avea cu ce să-l cumpere.

Josh Ritter se dovedi a fi destul de bun. Un fel de Dylan la început, dar cu o atitudine mai pozitivă. Ascultând, gândurile îi zburară la bani. Dacă-şi permitea un CD nou pentru aniversarea lui Kelsie era cea mai mică dintre problemele sale. Faptul că ceea ce-şi dorea ea cu adevărat – şi ce avea nevoie – era un laptop nou nu figura nici el în capul listei. Dacă Barb făcuse ceea ce spunea că făcuse – ceea ce inspectorul DAS *confirmase* că făcuse – nu ştia cum avea să-şi permită ultimul an la Case Western pentru fata lui. Chiar şi presupunând că el, unul, mai avea un serviciu. *Asta* era o problemă.

Dădu muzica mai tare pentru a îngropa problema şi parţial reuşi, dar pe când ajunseră la Gardiner, ultimul acord se stinsese. Chipul şi trupul auto -stopistului erau întoarse spre geamul pasagerului. Monette vedea doar spatele hainei lui pătate şi spălăcite, cu păr mult prea rar căzând peste guler în şuviţe. Avea impresia că ceva fusese imprimat pe spatele hainei cândva, însă acum era prea şters pentru a mai putea fi citit.

Asta-i povestea vieţii acestui sărman neghiob, gândi Monette.

La început, Monette nu se putu decide dacă autostopistul moţăia sau admira peisajul. Apoi observă înclinaţia uşoară a capului său şi felul în care res-piraţia lui aburea sticla geamului, şi hotărî că cel mai probabil moţăia. Şi de ce nu? Singurul lucru mai anost decât autostrada Maine la sud de August era autostrada Maine la sud de August într-o ploaie rece de primăvară.

Monette avea alte CD-uri în consola centrală, dar în loc să scotocească printre ele, închise sistemul de sunet al maşinii. Şi după ce trecu de postul de taxare Gardiner – fără a opri, doar încetinind, minunile sistemului electronic E-ZPass –

începu să vorbească.

3

Monette se opri din povestit şi se uită la ceasul său de mână. Era doisprezece şi un sfert şi preotul spusese că are oaspeţi la prânz. Că oaspeţii aduceau, de fapt, prânzul.

– Părinte, îmi cer scuze că durează atât de mult. Aş grăbi povestea dacă aş şti cum, dar nu ştiu.

– Nu face nimic, fiule. Acum sunt interesat.

– Oaspeţii tăi...

– Vor aştepta până termin munca Domnului. Fiule, te-a jefuit omul acela?

– Nu, spuse Monette. Decât dacă discutăm despre liniştea mea sufletească. Se pune la socoteală?

– Absolut. Ce *a făcut?*

– Nimic. S-a uitat pe geam. Eu credeam că moţăie, dar mai târziu am avut motive să cred că mă înşelam în privinţa asta.

– Şi *tu* ce ai făcut?

– Am vorbit despre soţia mea, zise Monette. Apoi se opri şi reconsi-deră. Nu, nu-i aşa. M-am *descărcat* despre soţia mea. Am *turuit* despre familie. Am *debitat* totul despre soţia mea. Am... înţelegi... Se luptă cu ideea, strângând tare din buze, uitându-se în jos la pumnul acela mare şi noduros format din mâinile sale, între coapsele sale. În cele din urmă, răbufni: Era *surdomut*, nu înţelegi? Puteam spune orice fără a trebui să-i ascult analiza, fără să-şi spună părerea sau să-mi dea un sfat înţelept. Era *surd,* era *mut*, la naiba, am crezut că *doarme* şi că pot spune orice drăcovenie îmi vine la gură!

În confesionalul cu cartonaş prins pe perete, Monette se crispă.

– Scuze, părinte.

– Ce i-ai spus mai exact despre ea? întrebă preotul.

– I-am spus că avea cincizeci şi patru de ani, rosti Monette. Aşa am început. Fiindcă asta era partea... ştii, asta era partea pe care n-o puteam înghiţi nicicum.

4

După punctul de taxare Gardiner, autostrada Maine devine din nou un drum liber, străbătând cinci sute de kilometri de tot ce vrei şi ce nu vrei: păduri, câmpii, câte o rulotă locuită cu antenă satelit pe acoperiş şi camion pe butuci în curtea laterală. Cu excepţia verii, e rareori circulată. Fiecare maşină devine propria ei lume mică. Îi trecu prin gând lui Monette chiar atunci (poate datorită medalionului cu Sfântul Cristofor care se legăna de oglinda retrovizoare, un dar din partea lui Barb în zilele mai bune şi mai normale) că era ca şi când ai călători într-un confesional pe roţi. Totuşi, începu încet, cum fac mai toţi confesorii.

– Sunt căsătorit, zise el. Eu am cincizeci şi cinci de ani şi soţia mea cincizeci şi patru.

Se gândi la asta în timp ce ştergătoarele oscilau.

– Cincizeci şi patru, Barbara are cincizeci şi patru. Suntem căsătoriţi de douăzeci şi şase de ani. Un copil. O fiică. O minunată fiică. Kelsie Ann. Merge la şcoală în Cleveland, şi eu nu ştiu cum voi putea continua să o ţin acolo, pentru că acum două săptămâni, fără niciun preaviz, soţia mea s-a transformat în Muntele Sfânta Elena. Se pare că are un iubit. Are un iubit deja de aproape doi ani. E profesor – ei, sigur că e, ce altceva ar putea fi? – dar ea îi spune Cowboy Bob. Se pare că în multe dintre nopţile când eu credeam că e la Cooperative Extension sau la cercul de lectură, ea bea tequila şi dansa trenuleţul cu acest Cowboy Bob, fi-i-ar numele al dracu'.

Era comic. Oricine putea să vadă asta. Era cel mai bun material de sit-com scrântit posibil. Ochii însă – deşi neînlăcrimaţi – îl înţepau ca şi când ar fi fost frecaţi cu frunze de oţetar. Aruncă o privire la dreapta sa, dar auto -stopistul era în continuare aproape complet întors cu spatele, iar acum fruntea lui stătea sprijinită de sticla geamului. Cu siguranţă dormea.

Aproape cu siguranţă.

Monette nu vorbise despre trădarea ei cu voce tare. Kelsie încă nu ştia, deşi bula ignoranţei ei avea să se spargă în curând. Informaţiile începeau să circule – închisese telefonul în nasul a trei reporteri înainte să plece acum la drum –, dar încă nu aveau ce să tipărească sau să anunţe. Situaţia se va schimba curând, deşi Monette voia să se mai eschiveze cât mai mult posibil, nefăcând

comentarii, mai mult pentru a se scuti pe sine de stânjeneală. Între timp, însă, comenta din belşug, iar făcând asta simţea o mare şi aprigă uşurare. Într-un fel, semăna cu cântatul sub duş. Sau cu vomatul acolo.

– Are cincizeci şi patru, spuse el. Peste asta nu reuşesc să trec. Înseamnă că a început-o cu tipul ăsta, al cărui nume real este Robert Yandowsky – halal nume de cowboy – când avea cincizeci şi doi. Cincizeci şi *doi!* Ai crede că era suficient de matură să ştie ce face, nu, prietene? Suficient de matură să fi semănat ogorul cu ovăz sălbatic, apoi să-l fi smuls şi să fi plantat o recoltă mai folositoare? Dumnezeule, poartă ochelari *bifocali!* A suferit operaţie de extirpare de vezicii biliare! Şi se dă în bărci cu individul ăla! La motelul Grove, unde amândoi şi-au stabilit domiciliul! I-am oferit o casă frumoasă în Buxton, cu garaj dublu, are un Audi luat pe leasing, iar ea a aruncat totul la gunoi ca să se îmbete joi seara în Range Rider, apoi să i-o tragă insului ăstuia până la prima lumină a zorilor – sau cât de mult sunt în stare – şi are cincizeci şi patru de ani! Ca să nu amintesc de Cowboy Bob, *care are şaizeci, futu-i mama mă-sii!*

Se auzi cum turuia, îşi spuse să înceteze, văzu că autostopistul nu se mişcase (decât poate trăsese ceva mai mult gulerul hainei în sus – asta era posibil să se fi întâmplat) şi înţelese că nu *trebuia* să înceteze. Era în maşină. Era pe I-95, undeva la est de soare şi la vest de Augusta. Pasagerul lui era un surdomut. Putea turui dacă voia să turuie.

Şi turui.

– Barb a dat cu mucii în fasole. Nu s-a arătat deranjată de asta şi nu s-a arătat nici ruşinată. Părea... senină. Năucă, poate. Sau poate încă trăieşte într-o lume feerică.

Şi spusese că parţial era vina lui.

– Sunt mult pe drumuri, asta-i adevărat. Peste trei sute de zile pe an. Ea rămânea singură – am avut o singură fiică, ştii, iar ea a terminat liceul şi-a părăsit cuibul. Aşa că a fost vina mea. Cowboy Bob şi tot restul poveştii.

Îi pulsau tâmplele şi aproape i se înfundase nasul. Trase tare aer pe nări, atât de tare încât să-i apară puncte negre în faţa ochilor, dar asta nu-l ajută. Nu la nas, oricum. La cap se simţea mai bine. Era foarte bucuros că luase autostopistul. Ar fi putut rosti toate acestea cu voce tare în maşina goală, dar...

5

– Dar n-ar fi fost acelaşi lucru, îi spuse el siluetei aflate de cealaltă parte a peretelui confesionalului. Se uită drept înainte când o spuse, drept la CĂCI TOŢI AU PĂCĂTUIT ŞI SUNT LIPSIŢI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Înţelegi asta, părinte?

– Sigur că da, răspunse preotul – şi încă destul de animat. Chiar dacă e limpede că te-ai îndepărtat de Biserica Mamă – cu excepţia câtorva superstiţii ca medalionul cu Sfântul Cristofor –, nici n-ar trebui să întrebi. Spovedania face bine la suflet. Ştim asta de două mii de ani.

Monette începuse să poarte medalionul cu Sfântul Cristofor care cândva atârna de oglinda retrovizoare. Poate era doar o superstiţie, însă condusese milioane de kilometri pe tot felul de condiţii meteo de rahat doar în compania acelui medalion şi niciodată nu îndoise măcar o bară de protecţie.

– Fiule, ce altceva a mai făcut soţia ta? Pe lângă că a păcătuit cu Cowboy Bob?

Monette se surprinse râzând. Şi de cealaltă parte a vizierei, preotul râse şi el. Diferenţa se regăsea în natura râsului. Al preotului era din cel vesel. Monette bănuia că încă încerca să se apere de nebunie.

– Păi, a fost lenjeria intimă, spuse el.

6

– A cumpărat lenjerie inimă, îi spuse autostopistului, care stătea în continuare aplecat şi aproape complet întors cu spatele, cu fruntea lipită de geam şi respiraţia aburind sticla. Rucsacul între picioare, pancarta aşezată deasupra cu partea pe care scria SUNT MUT! în sus. Mi-a arătat. Erau în dulapul din camera pentru oaspeţi. Aproape *umpleau* dulapul din camera pentru oaspeţi. Bustiere şi maiouri şi sutiene şi ciorapi de mătase încă în ambalaj, zeci de perechi. Şi o mie de jartiere, mi s-a părut. Dar cei mai mulţi erau chiloţei, chiloţei, chiloţei. A spus că scumpul ei de Cowboy Bob este un „bărbat nebun după chiloţei“. Cred că ar fi continuat, mi-ar fi spus ce înseamnă asta, însă am prins ideea. Am prins-o mult mai bine decât mi-aş fi dorit. Am spus:

„Sigur că-i un bărbat nebun după chiloţei, a crescut luându-şi-o la labă cu PLAYBOY în faţă, futu-i, doar are *şaizeci* de ani.“

Treceau acum pe lângă indicatorul de Fairfield. Verde şi amorf prin parbriz, cu o cioară udă ghemuită deasupra.

– Şi erau articole de calitate, pe deasupra, spuse Monette. Multe erau Vic-toria's Secret, de la mall, însă erau şi de la un magazin cu preţuri piperate numit Sweets. Din Boston. Nici măcar nu ştiam că *există* magazine scumpe cu lenjerie intimă, dar de atunci m-am mai deşteptat la cap. Trebuie că erau articole de mii de dolari aranjate în dulapul ăla. Dar şi pantofi. Cu tocuri înalte, cei mai mulţi. Ştii de care, stiletto. O garderobă întreagă de bombă-sexy. Deşi îmi imaginez că-şi dădea jos bifocalii când lua pe ea sutienul Wonderbra şi furoul. Dar...

Un semitrailer îi depăşi. Monette avea farurile aprinse şi automat făcu semn cu faza lungă după ce maşina reintră pe bandă. Şoferul îi făcu semn de mulţumire cu stopurile. Limbajul semnelor rutiere.

– Dar multe nici măcar nu erau *purtate*. Asta era mai rău. Erau doar... doar puse la păstrare. Am întrebat-o de ce naiba şi-a luat atâtea, şi ea fie nu ştia, fie nu putea explica. „Ne-a intrat doar în obicei“, a spus. „Era un fel de preludiu, cred.“ Fără ruşine. Fără reţinere. Ca şi când ar fi gândit: *Ăsta-i doar un vis din care mă voi trezi curând.* Amândoi stând acolo şi uitându-ne la o puzderie de slipi şi chiloţei şi pantofi şi Dumnezeu ştie ce altceva, toate aranjate ordonat în spate. Atunci am întrebat-o de unde a luat banii – adică, văd chitanţele cardului de credit la sfârşitul fiecărei luni şi nu a fost niciuna de la Sweet din Boston – şi uite aşa am ajuns la adevărata problemă. Care se numea delapidare.

7

– Delapidare, zise preotul.

Monette se întrebă dacă acest cuvânt fusese vreodată rostit în acel confesional şi ajunse la concluzia că probabil fusese. *Furt* cu siguranţă.

– Ea lucra pentru DASM 19, spuse Monette. Asta este Districtul Administrativ Şcolar Maine. E unul din cele mari, chiar la sud de Portland. Cu

sediul în Dowrie, de fapt, cămin deopotrivă pentru Range Riders – spelunca unde se dansează trenuleţul – şi pentru istoricul motel Grove, aflat ceva mai încolo. Convenabil. Te-alegi cu dans şi cu fut... cu partide de amor în aceeaşi zonă. Păi, nici nu trebuie să te urci la volan dacă s-a întâmplat să te abţiguieşti. Lucru care, în majoritatea serilor, li se întâmpla. Tequila pentru ea, whisky pentru el. Jack Daniels, normal. Mi-a spus ea. Mi-a spus ea totul de-a fir a păr.

– Era profesoară?

– O, nu – profesorii nu au acces la atâţia bani; n-ar fi putut niciodată delapida peste o sută douăzeci de mii de dolari dacă era profesoară. Superin-tendentul districtual şi soţia lui au fost la noi la cină şi sigur că-l întâlneam la toate picnicurile de sfârşit de an şcolar, de regulă la Dowrie Country Club. Victor McCrea. Absolvent al Universităţii Maine. Juca fotbal american. Profesor de educaţie fizică. Tunsoare scurtă. Probabil trecuse anul doar la in-dulgenţa profesorilor, însă era un om simpatic, genul celui care ştie cincizeci de glume diferite cu tipul care intră într-un bar. Responsabil de-o duzină de şcoli, de la cele cinci elementare la liceul Muskie. Un buget anual foarte mare, de dimensiunile căruia însă nu era foarte sigur. Barb i-a fost secretar executiv vreme de doisprezece ani.

Monette pregetă.

– Barb ţinea carnetul cu cecuri.

8

Ploaia se înteţea. Acum mai lipsea puţin să se transforme într-o aversă. Monette încetini la optzeci fără să se gândească, în vreme ce alte maşini îl depăşeau cu viteză pe banda stângă, fiecare trăgând după ea câte un nor de apă. N-aveau decât să gonească. El, unul, avusese o carieră lungă şi lipsită de accidente vânzând cea mai bună ofertă de toamnă din toate timpurile (ca să nu amintim de cea mai bună ofertă de primăvară din toate timpurile şi câteva oferte cu Surprizele Verii, care constau în principal din cărţi de bucate, reţete de slăbit şi pastişe după *Harry Potter),* şi voia ca lucrurile să rămână aşa.

În dreapta sa, autostopistul se mişcă puţin.

– Eşti treaz, amice? întrebă Monette. O întrebare inutilă, dar normală.

Autostopistul oferi un comentariu cu acea parte a lui care, după toate aparenţele, nu era mută: *Pââârţ*. Mic, politicos şi – cel mai bine – inodor.

– O iau ca răspuns afirmativ, zise Monette, întorcându-şi atenţia la condus. Unde rămăsesem?

La lenjeria intimă, la asta. Încă o vedea, strânsă grămadă în dulap ca fantezia erotică a unui adolescent. Apoi zăpăceala cu delapidarea: cifra aceea năucitoare. După ce luă în calcul posibilitatea ca ea să mintă din cine ştie ce motiv nebunesc (dar sigur că *totul* era o nebunie), o întrebase cât rămăsese, iar ea spusese – în acelaşi fel calm şi năuc – că nu mai rămăsese nimic, de fapt, deşi bănuia că mai putea face rost de fonduri. Pentru o vreme, cel puţin.

– Dar vor descoperi în curând, a spus. De-ar fi doar sărmanul Vic, presupun că aş putea continua la nesfârşit, dar am primit săptămâna trecută o vizită din partea inspectorilor fiscali de la stat. Au pus prea multe întrebări şi au luat copii ale dosarelor. Nu va trece mult timp până să descopere.

– Aşa că am întrebat-o cum a putut cheltui peste o sută de mii de dolari pe chiloţi şi jartiere, îi zise Monette companionului său tăcut. Nu simţeam că sunt nervos – cel puţin nu atunci, cred că eram prea şocat – însă eram sincer curios. Şi ea a spus – în acelaşi fel fără ruşine, fără păsare, ca şi când ar fi fost somnambulă: „Păi, am început să jucăm la loto. Cred că ne-am gândit că-n felul acesta îi putem recupera.“

Monette tăcu. Urmări balansul ştergătoarelor de parbriz. Luă o secundă în calcul ideea de-a trage de volan spre dreapta şi de-a intra cu maşina într-unul dintre pilonii de susţinere ai şoselei suspendate din faţă. Respinse ideea. Mai târziu avea să-i spună preotului că o parte a motivului era acea străveche prejudecată copilărească legată de sinucidere, dar că-n cea mai mare parte se gândea că i-ar plăcea să mai asculte măcar o dată albumul lui Josh Ritter înainte să moară.

Plus că nu mai era singur.

În loc să se sinucidă (şi să-l ia pe pasager cu sine), trecu pe sub şoseaua sus-pendată cu o viteză constantă şi moderată de optzeci (preţ de poate două secunde parbrizul fu curat, apoi ştergătoarele îşi găsiră din nou de lucru) şi reluă povestea.

– Trebuie că au cumpărat mai multe bilete de loterie decât

oricine de-a lungul timpului. Se gândi la asta, apoi clătină din cap. Ei... poate nu. Dar au

cumpărat zece mii cu siguranţă. Ea a spus că-n noiembrie trecut – eu am fost în New Hampshire şi Massachusetts aproape toată luna, plus conferinţa despre vânzări din Delaware – au cumpărat peste două mii. Powerball, Mega-bucks, Paycheck, Pick 3, Pick 4, Triple Play, n-au ratat nimic. La început au ales ei numerele, dar Barb a zis că după un timp asta le lua prea mult şi au apelat la varianta EZ Pick.

Monette arătă spre cutiuţa de plastic alb lipită de parbriz, puţin mai jos de braţul oglinzii retrovizoare.

– Toate drăcoveniile astea grăbesc mersul lumii. Poate-i un lucru bun, numai că eu mă cam îndoiesc. A spus: „Am apelat la EZ Pick fiindcă oamenii care stau la rând în spatele tău încep să se agite dacă-ţi ia prea mult să alegi numerele, mai ales când jackpotul e de peste o sută de milioane.“ A spus că, uneori, ea şi Yandowsky se despărţeau şi mergeau la agenţii diferite, până şi la două duzini pe seară. Şi sigur că se vindeau bilete şi acolo unde se duceau să danseze trenuleţul.

A spus: „Prima oară când a jucat Bob, am câştigat cinci sute de dolari la Pick 3. A fost aşa romantic.“ Monette clătină din cap. După aceea, romantismul a rămas, dar câştigurile au cam dispărut. Asta a spus ea. A spus că într-un rând au câştigat o mie, dar pe atunci erau deja cu treizeci de mii în plop. *În plop*, aşa a spus ea.

Odată – asta era în ianuarie, pe când eu eram pe drum şi încercam să recâştig cât dădusem pe haina de caşmir pe care i-o făcusem cadou de Crăciun – a spus că s-au dus în Derry şi au stat două zile. Nu ştiu dacă au dansat trenuleţul şi acolo, n-am verificat, însă în Derry este un salon numit Hollywood Slots. Au stat într-un apartament, au mâncat pe îmbuibate – e expresia ei – şi s-au scuturat de şapte mii cinci sute de dolari jucând video-pocher. Însă, a zis ea, nu le-a prea plăcut asta. Au rămas fideli în principal loteriei, decartând din ce în ce mai mulţi verzişori din banii DAS, încercând să echilibreze balanţa înainte să vină inspectorii fiscali şi să le cadă măgăreaţa în cap. Şi din când în când, desigur, îşi mai cumpăra nişte lenjerie intimă nouă. Nu se face ca fata să poarte lucruri vechi când se duce să cumpere tichete Powerball la magazinul non-stop local.

Te simţi bine, amice?

Nu primi răspuns din partea pasagerului – sigur că nu –, aşa că Monette întinse mâna şi-l scutură de umăr. Autostopistul ridică fruntea de pe geam

(lăsă o urmă unsuroasă pe sticlă) şi întoarse capul, clipind cu ochii înroşiţi ca şi când ar fi dormit. Monette nu credea că dormise. Nu ştia de ce, era doar un sentiment.

Îi arătă autostopistului gestul cu degetul mare şi arătătorul descriind un cerc, apoi ridică din sprâncene.

Un moment, privirea autostopistului fu goală, dându-i timp lui Monette să-şi spună că individul nu era doar surdomut, ci şi înapoiat mintal. Apoi omul surâse, încuviinţă din cap şi-i arătă acelaşi gest cu degetele.

– Okay, făcu Monette. Verificam doar.

Omul îşi sprijini iarăşi fruntea de geam. Între timp, presupusa lui des-tinaţie, Waterville, rămăsese în urma lor, învăluită în ploaie. Monette nu băgă de seamă. Continua să trăiască în trecut.

– Dacă ar fi fost vorba doar de lenjerie şi genul de loterie unde alegi o serie de numere, paguba ar fi fost limitată, urmă el. Fiindcă jocul la loterie în felul ăsta ia timp. Îţi dă timp să-ţi recapeţi minţile, presupunând că ai ce minţi să-ţi recapeţi, desigur. Trebuie să stai la rând şi să strângi fituici şi să le ţii în portmoneu. Trebuie să fii atent la televizor sau să cauţi rezultatele în ziar. Poate că ar fi fost totuşi okay. Asta, categoric, dacă poţi spune că este okay când soţia ta îşi face mendrele cu un profesor de istorie prost ca noaptea sau când aruncă pe apa sâmbetei patruzeci de mii de dolari din banii districtului şcolar. Dar treizeci de mii poate aş fi reuşit să acopăr. Aş fi putut scoate a doua ipotecă pe casă. Nu pentru Barb, nici gând, ci pentru Kelsie Ann. Un copil care abia îşi începe drumul în viaţă nu are nevoie de-un peşte împuţit ca ăsta legat de gât. Restituire se cheamă. Aş fi putut restitui banii chiar dacă asta ar fi însemnat să locuiesc într-un apartament cu două camere. Înţelegi?

Autostopistul evident *nu* înţelegea – nu când era vorba de tinere fiice frumoase care abia-şi încep drumul în viaţă, sau de a doua ipotecă, sau de restituire. Lui îi era cald şi era la loc uscat, în lumea lui tăcută ca un mormânt, şi asta probabil era mai bine.

Chiar şi aşa, Monette îi dădu drumul mai departe.

– Chestia e că există moduri mai rapide de-a toca banii, şi sunt la fel de legale precum... precum cumpărarea de lenjerie.

9

– Au trecut la tichete care se răzuiesc, nu-i aşa? întrebă preotul. Ceea ce Regia Loteriilor numeşte câştiguri instant.

– Vorbeşti ca un om care a mai călcat şi el strâmb, zise Monette.

– Din când în când, recunoscu preotul, şi încă într-un fel admirabil, fără ezitare. Îmi spun întotdeauna că de-ar fi să nimeresc un tichet cu câştig într-adevăr mare, voi dona toţi banii bisericii. Dar nu risc niciodată mai mult de cinci dolari pe săptămână. (Acum, ezită.) Uneori zece. (O nouă pauză.) Şi odată am cumpărat un tichet de douăzeci de dolari, atunci când au apărut. Aceea a fost însă o nebunie de moment. N-am mai făcut-o niciodată.

– Cel puţin până acum, completă Monette.

Preotul râse înfundat.

– Cuvintele unui om care s-a fript într-adevăr la degete, fiule, spuse preotul şi suspină. Mă fascinează povestea ta, dar mă interesează dacă ai putea-o grăbi puţin. Oaspeţii mei vor aştepta până termin lucrarea Domnului, dar nu vor aştepta la infinit. Şi cred că vom mânca salată de pui cu multă maioneză. O preferată de-a mea.

– Nu mai este mult, îl linişti Monette. Dacă ai jucat, ştii care e schema. Poţi cumpăra tichete răzuibile din aceleaşi locuri de unde poţi cumpăra bilete la Powerball şi Megabucks, însă le mai poţi cumpăra dintr-o mulţime de alte locuri, inclusiv de la popasurile de pe marginea autostrăzii. Nici nu trebuie să dai ochii cu un vânzător; le cumperi de la automat. Automatele sunt întotdeauna verzi, culoarea banilor. Când Barb a dat totul pe faţă...

– Când a mărturisit, zise preotul, cu o notă de şiretenie, parcă.

– Da, când a *mărturisit*, alegeau aproape exclusiv tichete de douăzeci de dolari. Barb a spus că niciodată nu le cumpăra când era singură, dar că atunci când era cu Cowboy Bob, cumpărau cu toptanul. Sperând la marele câştig, înţelegi. Odată, a spus, au cumpărat o sută într-o singură seară. Asta înseamnă că au cheltuit două mii de dolari. Au recuperat optzeci. Avea fiecare propriul răzuitor de plastic. Semănau cu nişte raclete pentru elfi şi pe mânerul lor scria LOTERIA DE STAT MAINE. Sunt verzi, asemenea automatelor de vânzare a tichetelor. Mi l-a arătat pe al ei – era sub patul din camera pentru

oaspeţi. Nu se mai vedea decât TERIA pe el. Putea fi vorba de VISTIERIA în loc de LOTERIA. Sudoarea palmei ei ştersese restul.

– Fiule, ai lovit-o? De asta eşti aici?

– Nu, spuse Monette. Am vrut s-o *omor* pentru asta – pentru bani, nu pentru că m-a înşelat, partea cu înşelatul mi se părea doar ireală, chiar şi cu toate că... cu toată lenjeria aia în faţa ochilor mei. Dar n-am atins-o nici cu un deget. Fiindcă eram prea obosit, cred. Toate informaţiile acelea îmi sleiseră puterile. Voiam în schimb să trag un pui de somn. Unul lung. Poate de vreo două zile. Ţi se pare ciudat?

– Nu, răspunse preotul.

– Am întrebat-o cum a lăsat-o sufletul să-mi facă una ca asta. Atât de puţin îi păsa? Şi *ea* m-a întrebat...

10

– M-a întrebat cum de n-am ştiut, îi zise Monette autostopistului. Şi înainte să pot spune ceva, şi-a răspuns singură, aşa că am impresia c-a fost o, cum îi zice, întrebare retorică. A zis: „N-ai ştiut fiindcă nu ţi-a păsat. Erai mereu pe drum, iar când nu erai pe drum, *voiai* să fii pe drum. Au trecut zece ani de când nu ţi-a mai păsat ce chiloţi am pe mine – de ce să-ţi pese, când nu-ţi pasă de femeia care-i poartă? Dar acum îţi pasă, nu-i aşa? Acum îţi pasă.“

N-am putut decât să mă uit la ea. Eram prea obosit ca s-o omor – sau măcar s-o plesnesc –, însă eram nervos, asta da. Deşi şocat, eram nervos. Încerca să dea vina pe mine. Înţelegi asta, nu-i aşa? Încerca să dea vina pe *serviciul* meu, futu-i, de parcă aş mai fi găsit vreunul cu un salariu măcar jumătate din acesta. Vreau să zic, ce calificare am la vârsta mea? Presupun că m-aş putea angaja ca supraveghetor pentru şcolarii care trec strada – nu am antecedente în sensul încălcării moralei –, însă cam asta e tot.

Făcu o pauză. Mai departe pe drum, încă ascuns în bună parte de pătura schimbătoare a ploii, era un indicator albastru.

Se gândi, apoi spuse:

– Dar nici măcar asta nu era problema. Vrei să ştii care era problema? Problema ei? Eu trebuia să mă simt vinovat fiindcă îmi *plăcea* serviciul meu. Fiindcă nu-mi duceam zilele în spate până să găsesc persoana potrivită cu care *să-mi pierd dracului minţile!*

Autostopistul se mişcă puţin, probabil doar fiindcă trecuseră peste o ridicătură (sau peste un animal mort), însă asta îl făcu pe Monette să-şi dea seama că striga. Iar individul, hei, poate nici nu era complet surd. Şi chiar dacă era, poate simţea vibraţii în oasele feţei odată ce sunetele depăşeau un anumit nivel al decibelilor. De unde naiba să ştii?

– Nu m-am lăsat antrenat în discuţie, zise Monette pe-o voce mai joasă. Am *refuzat* să mă las antrenat în discuţie. Cred că ştia că, dacă o făceam, dacă începeam să ne certăm de-adevăratelea, se putea întâmpla orice. Voiam să plec de acolo cât încă eram în stare de şoc... fiindcă asta o proteja pe ea, înţelegi?

Autostopistul nu spuse nimic, dar Monette înţelegea pentru amândoi.

– Am spus: „Şi acum ce se întâmplă?“, iar ea a spus: „Presupun că voi ajunge la pârnaie.“ Şi ştii ce? Dacă atunci ar fi podidit-o plânsul, poate aş fi luat-o în braţe. Fiindcă după douăzeci şi şase ani de căsnicie, astfel de lucruri îţi intră în reflex. Chiar şi atunci când sentimentele au secat aproape de tot. Numai că ea n-a plâns, aşa că eu am plecat. M-am întors şi am plecat. Şi când m-am întors, mă aştepta un bilet în care scria că ea s-a *mutat* din casă. Asta a fost acum aproape două săptămâni, şi de atunci n-am mai văzut-o. Am vorbit cu ea la telefon de câteva ori, atâta tot. Am vorbit şi cu un avocat. Am blocat toate conturile, nu că asta va ajuta la ceva odată ce mecanismul legii se va pune în mişcare. Ceea ce se va întâmpla curând. Lucrurile vor căpăta un miros greu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Atunci presupun c-o voi revedea. La tribunal. Pe ea şi pe Cowboy Bob, fi-i-ar numele de pomină.

Acum putea citi ce scria pe indicatorul albastru: POPAS PITTSFIELD 3 KM.

– A, la naiba! strigă el. Waterville e douăzeci şi cinci de kilometri în urmă, partenere.

Şi când surdomutul nu se clinti (sigur că nu), Monette îşi dădu seama că oricum nu ştia dacă individul mergea la Waterville. Nu ştia sigur. În orice caz, era timpul să clarifice lucrurile. Zona de popas îl va ajuta la asta, însă pentru încă

un minut sau două aveau să rămână închişi în acel confesional ambulant, şi simţea că mai are un lucru de zis.

– E adevărat că n-am mai simţit ceva pentru ea de foarte mult timp, spuse el. Uneori, dragostea pur şi simplu se epuizează. Cum adevărat e şi că nu i-am fost întru totul credincios – din când în când, m-am dedat la mici escapade în drumurile mele. Dar treaba *asta* o justifică pe *cealaltă?* Îi dă voie unei femei să facă terci o viaţă aşa cum un puşti face terci un măr putred cu o pocnitoare?

Trase în zona de popas. Erau cam patru maşini în parcare, grupate lângă clădirea maronie în faţa căreia se aflau automatele cu alimente şi băuturi. Lui Monette i se părea că maşinile seamănă cu nişte copii rebegiţi, lăsaţi afară în ploaie. Parcă. Autostopistul se uită la el nedumerit.

– Încotro te îndrepţi? întrebă Monette, ştiind că era inutil.

Surdomutul căzu pe gânduri. Se uită în jur şi văzu unde erau. Întoarse ochii spre Monette ca pentru a spune: *Nu aici*.

Monette arătă spre sud şi ridică din sprâncene. Surdomutul clătină din cap, apoi indică spre nord. Deschise şi închise pumnii, arătându-şi degetele de zece ori... de treisprezece... de cincisprezece. La fel ca înainte, adică. Dar acum Monette înţelese. Viaţa ar fi fost mai simplă pentru omul acesta, credea el, dacă cineva l-ar fi învăţat semnul optului culcat care înseamnă *infinit*.

– De fapt, doar hoinăreşti de colo-colo, nu-i aşa? întrebă el.

Surdomutul îl privi doar.

– Da, aşa e, zise Monette. Păi, îţi spun cum facem. Tu mi-ai ascultat povestea – deşi nu ştiai că o asculţi – şi eu te voi duce până la Derry. Îl fulgeră o idee. De fapt, te voi lăsa la Adăpostul Derry. Acolo primeşti o masă caldă şi un pat, măcar pentru o noapte. Trebuie să mă uşurez. Tu nu ai nevoie?

Surdomutul îi adresă o privire goală, plină de răbdare.

– Să te uşurezi, explică Monette. Să te *pişi*.

Dădu să arate spre prohabul pantalonilor, îşi dădu seama unde se aflau şi decise că un vagabond ar putea crede că i se cere o felaţie, chiar acolo, lângă automatele Hav-A-Bite. Arătă în schimb spre desenele de pe peretele clădirii – siluetă neagră de bărbat, siluetă neagră de femeie. Bărbatul avea picioarele depărtate, femeia avea picioarele lipite. Pe scurt, istoria rasei umane în limbajul semnelor.

Asta pasagerul său înţelese. Clătină hotărât din cap, apoi, ca bonus, descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul. Ceea ce ridica pentru Monette o problemă delicată: să-l lase pe domnul Vagabond Tăcut în maşină cât timp

el îşi golea vezica sau să-l scoată afară, în ploaie, să aştepte... caz în care individul va şti aproape sigur de ce este scos afară.

Doar că asta nu era deloc o problemă, concluzionă. Nu avea bani în maşină, iar bagajele personale erau încuiate în portbagaj. Sigur, pe bancheta din spate erau genţile cu mostre, dar se îndoia că omul va fura două genţi de treizeci de kilograme şi-o va lua la goană pe rampa de ieşire din popas cu ele. Pentru început, cum avea să mai ţină ridicată pancarta cu SUNT MUT?

– Mă întorc imediat, zise Monette şi când autostopistul nu făcu decât să se uite la el cu ochii aceia roşii ai lui, Monette arătă spre sine, spre desenele de pe peretele toaletei şi înapoi spre sine. De data aceasta, autostopistul încu-viinţă din cap şi descrise din nou cercul cu degetele.

Monette se duse la toaletă şi urină preţ de douăzeci de minute, după cum i se păru. Încercă o uşurare splendidă. Se simţea mai bine ca oricând de când Barb îi aruncase bomba în braţe. Îi trecu pentru prima oară prin gând că va răzbi prin toate astea. Şi-o va ajuta pe Kelsie să răzbească. Îşi aminti un citat dintr-un neamţ vechi (sau poate rus, categoric semăna cu viziunea ruşilor despre viaţă): „Ce nu mă ucide mă facem mai puternic.“

Se înapoie la maşină, fluierând. Ba chiar, când trecu pe lângă automatul cu bilete de loterie, îi aplică o palmă camaraderească. La început crezu că nu-l vede pe pasager fiindcă individul se lăsase jos... caz în care Monette va trebui să-i facă semn să se ridice ca să poată urca la volan. Numai că autostopistul nu stătea întins. Autostopistul plecase. Îşi luase rucsacul şi pancarta şi o ştersese.

Monette se uită pe bancheta din spate şi văzu genţile Wolfe & Sons nederanjate. Se uită în torpedou şi văzu că borsetuţa jerpelită – în care avea talonul de înregistrare, asigurarea, cardul de revizie tehnică – era acolo. Doar un miros vag mai rămăsese în urma autostopistului, nu întru totul neplăcut: dulce şi cu aromă de pin, ca şi când bărbatul ar fi dormit în aer liber.

Se gândi că-l va vedea la baza rampei, ţinând pancarta ridicată şi întor-când-o răbdător de pe o parte pe alta, astfel încât eventualii buni samariteni să ia la cunoştinţă toate defectele sale. Dacă era aşa, Monette avea de gând să oprească şi să-l ia din nou cu el. Cumva, nu simţea că treaba era încheiată. După ce-l va lăsa la Adăpostul Derry, abia atunci va simţi că treaba era încheiată. Asta ar împlini

misiunea. Orice alte neajunsuri avea el, îi plăcea să termine o treabă.

Individul nu era însă la baza rampei; individul dispăruse fără urmă. Şi doar după ce Monette trecu de indicatorul DERRY 16 KM se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că medalionul său cu Sfântul Cristofor, tovarăş de drum pe atâtea mii de kilometri, dispăruse. Surdomutul îl furase. Dar nici măcar asta nu reuşi să-i alunge lui Monette optimismul. Poate că surdomutul avea mai multă nevoie de el. Monette spera să-i aducă noroc.

Două zile mai târziu – pe atunci vindea cea mai bună ofertă de toamnă din toate timpurile în Presque Isle – primi un telefon din partea Poliţiei Statului Maine. Soţia sa şi Bob Yandowsky fuseseră omorâţi în bătaie în motelul Grove. Ucigaşul folosise o bucată de ţeavă înfăşurată într-un prosop al motelului.

11

– Mare... şi slăvite... *Dumnezeule!* făcu preotul fără suflu.

– Da, încuviinţă Monette, cam asta mi-am spus şi eu.

– Fiica ta...?

– De neconsolat, desigur. E cu mine, acasă. O să trecem noi peste asta, părinte. Ea e mai rezistentă ca mine. Şi, sigur, ea nu ştie de cealaltă treabă. De delapidare. Cu ceva noroc, nu va şti niciodată. Compania de asigurări va avea de decartat o sumă foarte mare, ceea ce ei numesc compensaţie dublă. Ţinând cont de ce s-a întâmplat înainte, cred că acum aş avea probleme între moderat şi serioase cu poliţia, dacă n-aş avea un alibi de neclintit. Şi dacă n-ar fi existat... descoperiri ulterioare. Aşa însă, am fost chestionat de mai multe ori.

– Fiule, doar n-ai plătit pe cineva ca să...

– M-au întrebat şi asta. Răspunsul e nu. Mi-am deschis conturile bancare pentru toţi cei care vor să se convingă. Toţi banii, până la ultimul sfanţ, sunt acolo, atât în jumătatea care-mi revine mie conform căsătoriei, cât şi a lui Barb. Din punct de vedere financiar, era o persoană foarte responsabilă. Cel puţin în partea lucidă a vieţii ei. Părinte, poţi deschide uşa de partea ta? Vreau să-ţi arăt ceva.

În loc să răspundă, preotul deschise uşa. Monette îşi scoase medalionul cu Sfântul Cristofor de la gât, apoi întinse mâna din partea sa. Când medalionul şi lănţişorul lui trecură dintr-o mână în alta, degetele lor se atinseră scurt.

Cinci secunde se lăsă tăcerea, timp în care preotul stătu pe gânduri. Apoi spuse:

– Când ţi-a fost returnat? A fost la motelul unde...

– Nu, zise Monette. Nu la motel. La casa din Buxton. Pe comoda din fostul nostru dormitor comun. Alături de fotografia noastră de nuntă, de fapt.

– Dumnezeule mare, spuse preotul.

– Ar fi putut afla adresa din talonul maşinii, când eram la toaletă.

– Şi sigur că ai menţionat numele motelului... şi oraşul...

– Dowrie, aprobă Monette.

Pentru a treia oară, preotul invocă numele şefului său.

După care spuse:

– Individul nu era câtuşi de puţin surdomut, nu-i aşa?

– Sunt aproape sigur că era mut, zise Monette, dar categoric nu era surd. Era un bileţel alături de medalion, o bucată de hârtie pe care a rupt-o din carneţelul de lângă telefon. Totul trebuie să se fi întâmplat în vreme ce eu şi fiica mea eram la pompele funebre, când alegeam sicriul. Uşa din spate era deschisă, însă nu forţată. Poate că ştia să descuie o încuietoare fără cheie, totuşi cred că am uitat pur şi simplu s-o închid când am plecat de acasă.

– Ce scria pe bileţel?

– „Mulţumesc pentru drum“, rosti Monette.

– Al naibii să fiu.

Tăcere grea, apoi o bătaie uşoară în uşa confesionalului în care stătea Monette, contemplând CĂCI TOŢI AU PĂCĂTUIT ŞI SUNT LIPSIŢI DE SLAVA LUI DUMNEZEU. Monette luă medalionul înapoi.

– Ai spus asta poliţiei?

– Da, sigur, toată povestea. Ei cred că ştiu cine e individul. Cunosc pancarta lui. Îl cheamă Stanley Doucette. De ani de zile hoinăreşte prin New England cu pancarta aia. Cam ca mine, acum că mă gândesc la asta.

– Fapte anterioare de violenţă în cazierul lui?

– Câteva, zise Monette. Bătăi, cele mai multe. Odată a bătut destul de rău un om într-un bar, şi a fost internat în mai multe spitale de boli mintale, inclusiv la Serenity Hill, în Augusta. Nu cred că poliţia mi-a spus totul.

– Şi vrei să ştii totul?

Monette se gândi, apoi răspunse:

– Nu.

– Nu l-au prins încă.

– Ei spun că e doar o chestiune de timp. Ei spun că nu e foarte deştept. Dar a fost destul de deştept ca să mă păcălească pe mine.

– *Chiar* te-a păcălit, fiule? Sau ştiai că vorbeşti unei urechi atente? Mi se pare că asta e întrebarea-cheie.

Monette păstră tăcerea un moment prelung. Nu ştia dacă până atunci îşi cercetase sincer sufletul, însă acum simţea că asta făcea, şi pe deasupra cu o lanternă puternică. Nu-i plăcea tot ce găsea acolo, dar da, cerceta. Fără a ignora ceea ce vedea acolo. Cel puţin nu intenţionat.

– Nu ştiam, răspunse.

– Şi eşti bucuros că soţia ta şi amantul ei sunt morţi?

În sinea sa, Monette răspunse imediat *da*. Cu voce tare spuse:

– Sunt uşurat. Îmi pare rău că spun asta, părinte, dar având în vedere dezastrul pe care l-a făcut ea – şi care se pare că va fi deznodământul, fără vreun proces şi cu restituirea pe tăcute a banilor din suma încasată pe asigurare – sunt uşurat. E ăsta un păcat?

– Da, fiul meu. Scuze că-ţi dau veste, dar este.

– Îmi poţi da dezlegarea păcatelor?

– Zece Tatăl Nostru şi zece Ave Maria, rosti preotul iute. Tatăl Nostru pentru lipsa de milostenie – un păcat serios, dar nu capital.

– Şi Ave Maria?

– Pentru limbaj murdar în confesional. La un moment, problema adulterului – al tău, nu al ei – va trebui rezolvată şi ea, dar acum...

– Ai o întâlnire la prânz. Înţeleg.

– Sincer să fiu, mi-am pierdut pofta de mâncare, deşi neîndoielnic trebuie să-mi primesc oaspeţii. Ideea e că acum cred că sunt niţel prea... copleşit ca să abordez problema aşa-ziselor escapade.

– Înţeleg.

– Bun. Acum, fiule?

– Da?

– Fără nicio rea intenţie, dar eşti *sigur* că nu i-ai dat omului ăstuia permisiunea? Sau că nu l-ai încurajat în vreun fel? Fiindcă atunci cred că am discuta despre un păcat capital. Ar trebui să mă sfătuiesc cu propriul meu duhovnic ca să fiu sigur, dar...

– Nu, părinte. Dar crezi că... este posibil ca Dumnezeu să mi-l fi scos în cale pe omul acela?

În sinea lui, preotul spuse imediat *da*. Cu voce tare spuse:

– Asta-i o blasfemie bună de încă zece Tatăl Nostru. Nu ştiu de când nu te-ai mai apropiat de-o biserică, dar chiar şi tu ar trebui să ştii asta. Acum vrei să mai spui ceva şi să-ţi încerci norocul pentru alte Ave Maria, sau am terminat?

– Am terminat, părinte.

– Atunci, eşti absolvit, cum spunem în branşa noastră. Du-te pe drumul tău şi nu mai păcătui. Şi ai grijă de fiica ta, fiule. Copiii n-au decât o singură mamă, indiferent cum s-a comportat aceasta.

– Da, părinte.

În spatele vizierei, silueta îşi schimbă poziţia.

– Pot să te mai întreb ceva?

Monette se lăsă înapoi pe scaun, reticent. Îşi dorea să plece.

– Da.

– Spui că poliţia crede că-l va prinde.

– Mi-au spus că e doar o chestiune de timp.

– Întrebarea mea e: tu *vrei* ca poliţia să-l prindă pe omul acesta?

Şi fiindcă ceea ce voia cu adevărat era să plece şi să-şi spună penitenţa în confesionalul mai intim al maşinii sale, Monette răspunse:

– Sigur că vreau.

Pe drumul de întoarcere acasă, adăugă două Ave Maria şi alte două Tatăl Nostru.

AYANA

N-am crezut că voi spune povestea aceasta. Soţia m-a îndemnat să n-o fac; a zis că n-o va crede nimeni şi că doar mă voi face de ruşine. Voia de fapt să spună că o va face pe ea de ruşine.

– Dar Ralph şi Trudy? am întrebat-o. Ei au fost de faţă. Şi ei au văzut.

– Trudy îi va spune să-şi ţină gura, a zis Ruth, şi fratele tău nu-i greu de convins.

Asta probabil aşa era. La momentul acela, Ralph era superintendentul Unităţii Administrative Şcolare 43 New Hampshire şi ultimul lucru de care are nevoie un birocrat din Departamentul de Educaţie dintr-un stat mic este să apară la o televiziune de ştiri prin cablu, în spaţiul de la sfârşitul orei rezervate OZN-urilor de deasupra oraşului Phoenix şi coioţilor care ştiu să numere până la zece. Pe lângă asta, o poveste cu miracole nu înseamnă nimic fără un făcător de miracole, iar Ayana nu mai era.

Dar acum soţia mea e moartă – a suferit un infarct pe când zbura la Colorado să dea o mână de ajutor cu primul nostru nepot şi a murit aproape pe loc. (Sau aşa au spus cei din compania aeriană, însă lor nici bagajele nu le poţi lăsa pe mână în zilele acestea.) Şi Ralph, fratele meu, e mort – un atac cerebral în timp ce juca într-un campionat de golf pentru vârstnici –, iar Trudy s-a ramolit. Tatăl meu a murit de mult; dacă ar mai fi în viaţă, ar avea peste o sută de ani. Eu sunt ultimul rămas, aşa că voi spune povestea. *Este* incredibilă, Ruth avea dreptate în privinţa asta, şi oricum nu înseamnă nimic – miracolele niciodată nu înseamnă, decât pentru acei norocoşi lunatici care le văd în tot locul. Dar e interesantă. Şi *este* adevărată. Am văzut-o cu toţii.

Tata era pe moarte, bolnav de cancer pancreatic. Cred că poţi spune multe despre oameni auzind cum vorbesc despre o astfel de situaţie (iar faptul că am

descris cancerul ca „o astfel de situaţie“ probabil vă spune ceva şi despre narator, care şi-a petrecut viaţa predând engleza unor băieţi şi fete ale căror cele mai grave probleme de sănătate erau acneea şi rănile rezultate în urma practicării sporturilor).

Ralph a spus:

– Aproape şi-a încheiat călătoria.

Cumnata mea Trudy a spus:

– Şi-a încheiat conturile cu viaţa.

La început, am crezut că a spus „Şi-a încheiat contururile cu viaţa“, ceea ce mi s-a părut surprinzător de poetic. Ştiam că nu e posibil, nu din partea ei, dar voiam să fie aşa.

Ruth a spus:

– I-a sunat ceasul.

Eu n-am spus „Şi bine a făcut“, dar am gândit-o. Fiindcă a suferit. Asta se petrecea cu douăzeci şi cinci de ani în urmă – 1982 – şi suferinţa era încă o parte acceptată a cancerului în fază terminală. Mi-amintesc că am citit după zece sau doisprezece ani că majoritatea bolnavilor de cancer se sting în tăcere doar fiindcă sunt prea slăbiţi ca să strige. Acest gând mi-a adus în minte amintiri atât de vii legate de camera în care a bolit tata, încât m-am dus la baie şi am îngenuncheat în faţa vasului de toaletă, convins că voi vomita.

Tata însă a murit de fapt patru ani mai târziu, în 1986. Pe-atunci trăia doar asistat de aparate, şi nu cancerul pancreatic a fost cel care l-a răpus, până la urmă. A murit sufocat cu o bucată de friptură.

Don „Doc“ Gentry şi soţia lui, Bernadette – mama şi tata –, s-au retras la o casă de suburbie din Ford City, nu foarte departe de Pittsburgh. După moartea soţiei lui, Doc s-a gândit să se mute în Florida, a ajuns la concluzia că nu-şi permite şi a rămas în Pennsylvania. Când i-a fost diagnosticat cancerul, a petrecut o perioadă scurtă de timp în spital, unde a dat explicaţii în stânga şi în dreapta că porecla lui vine din anii când a fost veterinar. După ce-a explicat asta tuturor celor dispuşi să asculte, doctorii l-au trimis să moară acasă şi membrii de familie rămaşi – Ralph, Trudy, Ruth şi eu – au venit în Ford City să-i fie alături în ultimele clipe.

Mi-amintesc foarte bine dormitorul lui din spate. Pe perete era o imagine cu Hristos chemându-i pe copii să vină la el. Pe jos era un covor de iută făcut de mama mea: tonuri de verde dizgraţios, deloc una dintre reuşitele ei. Lângă pat era un suport de perfuzie cu un abţibild al Pittsburgh Pirates lipit pe el. În fiecare zi mă apropiam de camera aceea cu tot mai mare teamă şi-n fiecare zi orele petrecute acolo păreau tot mai lungi. Mi-l aminteam pe Doc şezând pe balansoarul din verandă, când noi eram mici, în Derby, Connecticut – cu o cutie de bere într-o mână, o ţigară în cealaltă, cu mânecile unui tricou alb-orbitor mereu răsucite de două ori pentru a-i expune curbura netedă a bicepşilor şi trandafirul tatuat ceva mai sus de cotul stâng. Făcea parte dintr-o generaţie care nu se simţea ciudat umblând peste tot în jeanşi albaştri spălăciţi – şi care numea jeanşii „nădragi“. Îşi pieptăna părul ca Elvis şi avea un aspect niţel periculos, ca un marinar după două pahare la începutul unei permisii la mal care numai bine nu se va sfârşi. Era un om înalt care umbla ca o pisică. Şi-mi aminteam un dans de vară, pe stradă, în Derby, unde el şi mama opri-seră spectacolul, bâţâindu-se pe „Rocket 88“ de Ike Turner and the Kings of Rhythm. Ralph avea şaisprezece ani pe-atunci, cred, şi eu unsprezece. Ne-am urmărit părinţii cu gurile deschise şi pentru prima dată am înţeles că o făceau noaptea, o făceau dezbrăcaţi de toate hainele şi fără a se gândi o clipă la noi.

La optzeci de ani, eliberat din spital, tatăl meu cumva periculos de graţios devenise un simplu schelet în pijamale (avea logoul Pirates pe ele). Ochii lui pândeau de sub sprâncene sălbatice, stufoase. Transpira necontenit în pofida a două ventilatoare şi mirosul care i se desprindea de pe pielea jilavă îmi amintea de-un tapet vechi într-o casă părăsită. Respiraţia i se înnegrise de parfumul descompunerii.

Eu şi Ralph nu eram nici de departe bogaţi, dar când am strâns nişte bani împreună şi i-am pus alături de economiile lui Doc, am avut destul cât să angajăm o infirmieră cu jumătate de normă şi o îngrijitoare care venea de cinci ori pe săptămână. S-au descurcat bine să-l ţină pe bătrân curat şi schimbat, dar pe când cumnata mea a spus că Doc şi-a încheiat contururile cu viaţa (prefer în continuare să cred că asta a spus), Încleştarea Mirosurilor era aproape încheiată. Rahatul ăla de bătrân profesionist era cu mult înaintea nou-venitei pudre pentru copii Johnson’s; curând, credeam, arbitrul va opri meciul. Doc nu se mai putea duce la toaletă

(căreia-i spunea invariabil „budă“), aşa că

purta scutece şi pantaloni de continenţă. Era încă destul de lucid ca să-şi dea seama şi să se ruşineze. Uneori i se rostogoleau lacrimi de la colţurile ochilor şi strigăte semiformate de amuzament disperat, dezgustat, ieşeau pe gura care odinioară strigase împreună cu Hank Williams „Hey, Good Lookin".

S-a instalat durerea, întâi la mijloc şi apoi radiind spre exterior, până când a ajuns să se plângă că-l dor şi pleoapele şi buricele degetelor. Analgezicele n-au mai fost de ajutor. Infirmiera ar fi putut să-i dea mai multe, însă asta-i putea fi fatal şi a refuzat. Eu am vrut să-i dăm mai multe chiar dacă-l omorau. Şi aş fi făcut-o, dacă aveam sprijinul lui Ruth, dar soţia mea nu era genul de om care să ofere un astfel de sprijin.

– Va şti, a zis Ruth, referindu-se la infirmieră, şi-atunci o să ai probleme.

– E tatăl meu!

– Asta n-o va împiedica. Ruth a fost genul de persoană care vedea întot-deauna jumătatea goală a paharului. Nu fiindcă aşa ar fi fost crescută, ci pur şi simplu fiindcă aşa se născuse. O să te denunţe. O să ajungi la închisoare.

Aşa că nu l-am ucis. Niciunul dintre noi nu l-a ucis. Ce-am făcut a fost să marcăm timpul. I-am citit, neştiind cât înţelege. L-am schimbat şi am ţinut la zi tabelul medicaţiei de pe perete. Erau zile de-o căldură toropitoare şi noi schimbam periodic locul celor două ventilatoare, sperând să creăm niţel vânt. Am urmărit meciurile Pirates la un televizoraş color care făcea iarba să pară purpurie şi i-am spus că Pirates păreau foarte în formă anul acesta. Am discutat între noi pe deasupra profilului său mereu schimbător. L-am privit cum suferă şi am aşteptat să moară. Şi într-o zi, pe când dormea şi sforăia, am ridicat ochii din antologia *Cei mai buni poeţi americani ai secolului XX* şi am văzut o femeie de culoare, înaltă, corpolentă şi o fetiţă de culoare cu ochelari fumurii stând în uşa dormitorului.

Fetiţa aceea... mi-o aduc aminte ca şi când ar fi fost astă-dimineaţă. Cred că avea şapte ani, deşi era extrem de mică pentru vârsta ei. Mititică, de fapt. Purta o rochiţă roz care i se oprea deasupra genunchilor osoşi. Pe o tibie la fel de osoasă era lipit un leucoplast imprimat cu personaje de desen animat Warner Bros.; mi-l amintesc pe Yosemite Sam, cu mustaţa lui roşie lungă şi cu câte un pistol în fiecare mână. Ochelarii fumurii semănau cu un premiu de consolare la o vânzare de vechituri. Erau mult prea mari şi alunecaseră până

pe vârful nasului teşit al copilei, lăsând să se vadă doi ochi ficşi, cu pleoape

grele, acoperiţi de-o peliculă albastru-albicioasă. Avea părul împletit pe şiruri. Pe un braţ ţinea o poşetuţă roz de plastic, crăpată pe o parte. În picioare avea tenişi murdari. Tenul ei nu era de fapt negru, ci gri-cafeniu. Stătea în picioare, dar altminteri arăta la fel de bolnavă ca tata.

Pe femeie mi-o amintesc mai puţin clar, întrucât atenţia mi-a fost atrasă atât de tare de copilă. Femeia poate avea cincizeci sau şaizeci de ani. Avea o frizură afro scurtă şi un aspect senin. Dincolo de asta, nu-mi amintesc nimic – nici măcar culoarea rochiei ei, dacă purta rochie. Cred că purta, dar e posibil să fi fost pantaloni largi.

– Cine sunteţi? am întrebat. Vocea îmi suna aiurea, ca şi când m-aş fi trezit dintr-un somn superficial, nu din citit – deşi există o asemănare.

Trudy a apărut din spatele lor şi a spus acelaşi lucru. Vocea ei era a unei persoane perfect treze. Şi din urma ei, Ruth rosti pe o voce deranjată:

– Probabil că s-a deschis uşa, nu vrea nicicum să stea închisă. Trebuie că au intrat de-a dreptul.

Ralph, stând lângă Trudy, se uită înapoi peste umăr.

– Acum e închisă. Probabil au închis-o după ele.

Ca şi când acesta era un punct în favoarea lor.

– Nu puteţi intra aici, i-a spus Trudy femeii. Suntem ocupaţi. Aici este boală. Nu ştiu ce vreţi, dar trebuie să plecaţi.

– Nu puteţi intra aşa cum poftiţi într-o casă, să ştiţi, a adăugat Ralph.

Toţi trei erau strânşi laolaltă în pragul camerei de suferinţă.

Ruth o atinse pe femeie pe umăr, şi nu cu blândeţe.

– Dacă nu vrei să chemăm poliţia, trebuie să plecaţi. Vrei să facem asta?

Femeia n-o luă în seamă. O împinse pe fetiţă în faţă şi spuse:

– Drept înainte. Patru paşi. E-un suport, vezi să nu te împiedici. Să te aud cum numeri.

Fetiţa numără astfel:

– Unu... doi... tri... patru...

La *tri* păşi peste piciorul metalic al suportului de perfuzie, fără a se uita în jos – sigur fără a se uita prin lentilele murdare ale ochelarilor acelora de talcioc. Nu cu ochii ei lăptoşi. Trecu destul de aproape de mine ca rochiţa ei să mă atingă pe antebraţ ca un gând. Emana un miros murdar, un iz de transpiraţie şi – ca Doc – de boală. Pe ambele ei braţe erau

urme negre; nu coji, ci inflamaţii.

– Opreşte-o! mi-a spus fratele meu, dar n-am oprit-o. Totul s-a întâmplat foarte repede. Fetiţa s-a aplecat spre scobitura ţepoasă a obrazului tatălui meu şi l-a sărutat. Un sărut serios, nu unul reţinut. Un sărut sonor.

Când a făcut asta, poşetuţa ei de plastic s-a atins uşor de tâmpla lui şi tata a deschis ochii. Mai târziu, Trudy şi Ruth au spus amândoi că de fapt l-a trezit lovitura încasată cu poşeta. Ralph nu era aşa sigur, iar eu nu credeam deloc explicaţia asta. Nu s-a auzit niciun sunet când l-a atins, nici măcar unul slab. În poşetuţa aceea nu se afla nimic, decât poate o batistă de hârtie.

– Cine eşti, copiliţă? a întrebat tata pe vocea lui aspră, pregătită de moarte.

– Ayana, a spus fetiţa.

– Eu sunt Doc.

S-a uitat în sus la ea din acele peşteri întunecate în care trăia acum, însă cu mai multă înţelegere decât văzusem la el în cele două săptămâni de când ne aflam în Ford City. Ajunsese într-o fază în care nici măcar un tur complet în repriza a noua nu-i mai putea şterge expresia pierdută de pe chip.

Trudy şi-a făcut loc pe lângă femeie şi-a dat să-şi facă loc pe lângă mine, intenţionând să o înşface pe copila care se prezentase pe nepregătite în faţa ochilor muribunzi ai lui Doc. Am apucat-o de încheietura mâinii şi am oprit-o.

– Stai.

– Cum adică, stai? N-au ce căuta aici!

– Sunt bolnavă, trebuie să plec, a spus fetiţa.

Atunci l-a sărutat din nou şi a păşit în spate. De data aceasta s-a împiedicat în piciorul stativului de perfuzie, aproape răsturnându-l şi căzând ea însăşi. Trudy a prins stativul şi eu am prins copila. Nu era nimic de ea, doar piele înfăşurată pe o structură osoasă complexă. Ochelarii ei mi-au căzut în poală şi, preţ de un moment, ochii aceia lăptoşi s-au uitat în ai mei.

– Tu eşti bine, a zis Ayana şi mi-a atins gura cu palma ei mică. M-a ars ca un tăciune, dar nu m-am ferit. Tu eşti bine.

– Ayana, vino, a spus femeia. Trebuie să-i lăsăm pe oamenii aceştia. Doi paşi. Să te aud că numeri.

– Unu... doi, a rostit Ayana, punându-şi ochelarii şi apoi împingându-i pe nas în sus, unde nu aveau să rămână mult timp. Femeia o luă de mână.

– Vă doresc o zi binecuvântată, oameni buni, a spus ea şi s-a uitat la mine. Îmi pare rău pentru dumneata, a continuat,

dar visele copilei ăsteia s-au terminat.

Au străbătut livingul, femeia ţinând-o pe fetiţă de mână. Ralph s-a dus după ele ca un câine ciobănesc, cred că pentru a se asigura că nu vor fura nimic. Ruth şi Trudy erau aplecate deasupra lui Doc, ai cărui ochi erau în continuare deschişi.

– Cine-a fost copiliţa aia? a întrebat el.

– Nu ştiu, tată, a zis Trudy. Nu te preocupa de asta.

– Vreau să se întoarcă, a spus el. Mai vreau un sărut.

Ruth s-a întors spre mine, cu buzele răsfrânte în interior. Aceasta era o neplăcută expresie pe care o perfecţionase de-a lungul anilor.

– I-a scos perfuzia pe jumătate... sângerează... şi tu ai stat acolo ca un tăntălău.

– I-o pun eu înapoi, m-am oferit şi mi se părea că vorbeşte altcineva. Înlăuntrul meu era un om care stătea deoparte, tăcut şi uluit. Încă simţeam atingerea caldă a palmei ei pe gura mea.

– O, nu te deranja! Am pus-o eu deja.

Ralph s-a întors.

– Au plecat, a zis. S-au dus către staţia de autobuz. S-a întors spre soţia sa. Chiar vrei să sun la poliţie, Ruth?

– Nu. Ne-am pierde toată ziua completând formulare şi răspunzând la întrebări. A ezitat. Poate ne-ar cere chiar să depunem mărturie la tribunal.

– Pentru ce să depunem mărturie? a întrebat Ralph.

– Nu ştiu pentru ce, de unde să ştiu pentru ce? Aduceţi careva banda ade-zivă, ca să ţinem acul ăsta afurisit în loc? E pe tejgheaua din bucătărie, cred.

– Mai vreau un sărut, a spus tata.

– Mă duc eu, m-am oferit, dar întâi m-am dus la uşa din faţă – pe care Ralph nu doar o închisese, ci o şi încuiase – şi m-am uitat afară. Adăpostul mic de plastic verde din staţia de autobuz era doar la un cvartal distanţă, însă nimeni nu stătea lângă stâlp sau sub acoperişul adăpostului. Şi trotuarul era gol. Ayana şi femeia – fie ea mamă sau tutore – dispăruseră. Îmi rămăsese doar atingerea fetei pe gură, caldă încă, dar începând să se şteargă.

Acum vine partea cu miracolul. N-am s-o fuşeresc – dacă e să spun povestea asta, voi încerca s-o spun cum trebuie –, dar nici n-o voi lungi fără motiv. Poveştile cu miracole sunt întotdeauna plăcute, dar rareori interesante, şi asta fiindcă sunt toate la fel.

Stăteam toţi la unul dintre motelurile de pe drumul principal al Ford City, un Ramada Inn cu pereţi subţiri. Ralph o sâcâia pe soţia mea numindu-l Rammit Inn[1].

– Dacă mai spui asta, o să uiţi până la urmă şi-o vei spune în faţa unui străin, l-a avertizat soţia mea. Şi atunci o să te faci roşu la faţă.

Pereţii erau atât de subţiri, încât îi puteam auzi pe Ralph şi Trudy cer-tându-se alături despre cât de mult îşi permiteau să rămână. „E tatăl meu“, spunea Ralph, la care Trudy răspundea: „Încearcă să spui asta firmei de electricitate la scadenţa facturii. Sau comisarului statal când ţi se termină zilele concediului de boală.“

Era puţin trecut de şapte într-o seară caniculară de august. În scurt timp Ralph avea să plece la tata, unde infirmiera era la post până la opt seara. Eu i-am găsit pe Pirates la TV şi am ridicat volumul ca să acopere deprimanta şi previzibila ceartă aflată în desfăşurare alături. Ruth împăturea haine şi-mi spunea că data viitoare când voi mai cumpăra chiloţi ieftini de la magazinul cu reduceri, va divorţa de mine. Sau mă va împuşca fără somaţie. Telefonul a sunat. Era Sora Chloe. (Aşa îşi spunea ea, ca în „Mai bea niţel din supica asta pentru Sora Chloe.“)

N-a pierdut timpul cu amabilităţi.

– Cred că trebuie să veniţi neîntârziat, a spus. Nu doar Ralph pentru schimbul de noapte. Ci toţi.

– Se stinge? am întrebat.

Ruth s-a oprit din împăturit şi a venit lângă mine. Mi-a pus o mână pe umăr. Ne aşteptam la asta – speram asta, de fapt –, dar acum, că momentul sosise, era prea absurd ca să doară. Doc mă învăţase cum să folosesc o ra-chetă de softball când eram un copil nu mai în vârstă decât micuţa nepoftită musafiră oarbă din ziua aceea. Mă prinsese fumând sub viţa-de-vie şi-mi spusese – nu cu nervi, ci cu blândeţe – că era un obicei prostesc şi aş face bine să nu-i îngădui să pună stăpânire pe mine. Ideea că nu va mai fi în viaţă când avea să vină ziarul de mâine? Absurdă.

– Nu cred, a zise Sora Chloe. Pare mai bine. Făcu o pauză. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

[1] Aprox. Hanul Îndeas-o Tare (n. tr.).

Era mai bine. Când am ajuns acolo cincisprezece minute mai târziu, şedea pe sofaua din living şi urmărea meciul Pirates la televizorul cel mare – nu era o minune tehnologică, însă măcar avea culori vii. Sorbea un shake cu proteine cu paiul. Se îmbujorase puţin. Obrajii lui păreau mai rotofei, poate fiindcă era proaspăt bărbierit. Îşi reintrase în ape. Asta am gândit atunci; impresia n-a făcut decât să se întărească odată cu trecerea timpului. Şi încă ceva, un lucru asupra căruia am fost toţi de acord, până şi Toma Necredincioasa cu care eram căsătorit: mirosul galben care plutise în jurul lui ca eterul de când doctorii îl trimiseseră să moară acasă dispăruse.

Ne-a salutat pe toţi pe nume şi ne-a spus că Willie Stargell tocmai marcase un tur complet pentru Barosani. Eu şi Ralph ne-am privit reciproc, ca pentru a ne confirma că eram într-adevăr acolo. Trudy s-a aşezat pe canapea – mai degrabă s-a lăsat să cadă – lângă Doc. Ruth s-a dus în bucătărie şi şi-a luat o bere. Un miracol în sine.

– Nu m-ar deranja să-mi aduci şi mie una, Ruthie dragă, a zis tata, şi apoi... probabil luând drept o expresie de dezaprobare faţa mea căzută de năuceală: Mă simt mai bine. Aproape că nu mă mai doare burta deloc.

– Tu n-ai voie bere, cred, a spus Sora Chloe.

Şedea într-un şezlong de cealaltă parte a camerei şi nu dădea niciun semn că şi-ar strânge lucrurile, un ritual care începea de regulă cu douăzeci de minute înainte să i se termine schimbul. Aerul ei sâcâitor de autoritate mater-nală părea să se fi rarefiat.

– Când a început asta? am întrebat, nici măcar sigur la ce făceam referire prin *asta*, întrucât schimbările în bine păreau atât de... generale. Însă dacă aveam totuşi un lucru anume în gând, presupun că era dispariţia mirosului.

– Se simţea mai bine când am plecat noi după-masă, a spus Trudy. Doar că nu-mi venea să cred.

– Bolşevism, a zis Ruth.

Acesta era singurul simulacru de înjurătură pe care şi-l permitea.

Trudy nu i-a dat atenţie.

– Fetiţei ăleia i se datorează, a spus ea.

– Bolşevism! a strigat Ruth.

– Ce fetiţă? a întrebat tata.

Era între reprize. La televizor, un individ fără păr pe cap, dinţos şi cu ochi demenţi, ne spunea că Juker's au covoare atât de ieftine, încât aproape sunt gratis. Şi, Dumnezeule mare, fără dobândă la plata în rate. Înainte ca vreunul dintre noi să-i poată răspunde lui Ruth, Doc a întrebat-o pe Sora Chloe dacă poate bea *jumătate* de bere. Ea l-a refuzat. Însă zilele ei de autoritate în căscioara aceea erau pe sfârşite, iar în cursul următorilor patru ani – înainte ca o bucată de carne mestecată pe jumătate să-i rămână în gât – tata a băut multe beri. Şi s-a bucurat de fiecare, sper. Berea în sine este şi ea un miracol.

În noaptea aceea, pe când stăteam întinşi, fără somn, în patul nostru tare de la Rammit Inn şi ascultam zăngănitul aparatului de aer condiţionat, Ruth mi-a spus să-mi ţin gura despre fetiţa oarbă, pe care ea o numea nu Ayana, ci „negresuca magică", vorbind pe un ton sarcastic urât ce n-o prindea defel.

– Pe deasupra, a spus, nu va dura. Uneori un bec dă o lumină puternică înainte să se ardă definitiv. Sunt sigură că asta li se întâmplă şi oamenilor.

Poate, dar miracolul lui Doc Gentry a prins. La sfârşitul săptămânii se plimba în curtea din spate susţinut de mine şi de Ralph. După aceea, ne-am dus cu toţii la casele noastre. În prima seară după întoarcere, am primit un telefon de la Sora Chloe.

– Nu ne ducem înapoi, oricât de bolnav ar fi, a zis Ruth semiisterică. Spune-i asta.

Sora Chloe voia însă doar să ne anunţe că l-a văzut din întâmplare pe Doc ieşind din Clinica Veterinară Ford City, unde se dusese să se consulte cu tânărul şef de cabinet în legătură cu un cal care şchiopăta. Avea bastonul la el, a spus, dar nu-l folosea. Sora Chloe a zis că niciodată n-a văzut un om „la anii lui" care să arate atât de bine.

– Ager şi sprinţar, a spus. Încă nu-mi vine să cred.

O lună mai târziu, se plimba (fără baston) în jurul cvartalului, iar în iarna aceea înota zilnic la clubul sportiv din localitate. Arăta ca un om de şaizeci şi cinci de ani. Toţi spuneau asta.

Imediat după recuperarea sa, am vorbit cu întreaga echipă medicală care l-a îngrijit. Am făcut-o fiindcă ceea ce i se întâmplase lui îmi amintea de aşa-nu-mitele scenete cu miracole care făceau furori în burgurile mici din Europa,

în perioada medievală. Mi-am spus că, dacă i-aş schimba numele tatei (sau dacă i-aş spune poate doar Dl G.), ar ieşi un articol interesant pentru o revistă de specialitate sau alta. Ar fi fost poate chiar adevărat – într-un fel –, însă nu l-am scris niciodată.

Stan Sloan, doctorul de familie al lui Doc, a fost primul care a ridicat steguleţul roşu. Îl trimisese pe Doc la Institutul Oncologic de la Universitatea Pittsburgh şi astfel a putut da vina diagnosticului greşit pe doctorii Retif şi Zamachowski, oncologii tatălui meu de acolo. Ei, la rândul lor, au aruncat vina pe radiologi, pentru radiografiile proaste. Retif a spus că şeful de la radiologie era un incompetent care nu ştia să deosebească un pancreas de un ficat. A cerut să nu fie citat, dar după douăzeci şi cinci de ani, presupun că interdicţia de folosire s-a prescris.

Doctorul Zamachowski a spus că a fost un simplu caz de anomalie a organului. „Nicio clipă nu m-a satisfăcut diagnoza iniţială“, a mărturisit el. Cu Retif am vorbit la telefon şi cu Zamachowski în persoană. Purta un halat alb de laborator cu un tricou roşu pe dedesubt, pe care cred că scria AŞ PREFERA SĂ JOC GOLF. „Am crezut tot timpul că era vorba de boala Von Hippel-Lindau.“

– Dar n-ar fi fost şi aceasta fatală? am întrebat.

Zamachowski mi-a oferit zâmbetul misterios pe care doctorii îl rezervă instalatorilor, gospodinelor şi profesorilor de engleză neştiutori. Apoi a spus că întârzie la o întâlnire.

Când am discutat cu şeful de la radiologie, el şi-a depărtat mâinile. „Aici, noi răspundem de radiografii, nu de interpretarea lor“, a spus. „Peste zece ani, vom folosi echipament care va face imposibile asemenea greşeli de interpretare. Între timp, ce-ar fi să te bucuri pur şi simplu că tataie e-n viaţă? Preţuieşte-l.“

Am făcut tot ce-am putut în privinţa asta. Şi în cursul scurtei mele in-vestigaţii, pe care desigur că am numit-o cercetare, am aflat un lucru interesant: definiţia medicală a *miracolului* este diagnostic greşit.

O mie nouă sute optzeci şi trei a fost anul meu sabatic. Aveam contract cu o editură academică pentru o carte intitulată *A preda ce nu se poate preda: Strategii de scriere creativă*, însă asemenea articolului meu despre scenetele cu miracole, n-am scris-o nici în ziua de azi. În iulie, pe când eu şi Ruth făceam planuri pentru o excursie cu cortul, urina mea s-a făcut dintr-odată roz. Durerea a venit după aceea, întâi în

dreptul fesei stângi, apoi crescând

în intensitate pe măsură ce-a migrat spre zona pelviană. Pe când am început să urinez de-a dreptul sânge – asta a fost, cred, cu patru zile după primele junghiuri şi în perioada în care jucam în continuare faimosul joc cunoscut tuturor sub numele de „Poate va trece de la sine“ – durerea a făcut saltul de la puternic la insuportabil.

– Sunt sigură că nu e cancer, a zis Ruth, ceea ce, venind din partea ei, însemna exact opusul. Privirea din ochii ei era şi mai alarmantă. Ar fi negat şi pe patul de moarte – spiritul practic era mândria ei – dar sunt sigur că i-a trecut totuşi prin gând că necruţătorul cancer care-l ocolise pe tata se abătuse asupra mea.

Nu a fost cancer. Au fost pietre la rinichi. Miracolul meu s-a numit lito-tripsie cu undă de şoc extracorporală, care – în tandem cu pastile diuretice – le-au dizolvat. I-am mărturisit doctorului că în viaţa mea nu am mai simţit o asemenea durere.

– Mă aştept să nici nu mai simţi vreodată, chiar de vei suferi o ocluzie co-ronară, a spus. Femeile care au avut pietre la rinichi spun că durerea se com-pară cu durerile naşterii. Ale unei naşteri dificile.

Aveam în continuare dureri mari, totuşi puteam citi o revistă în timp ce aşteptam următoarea consultaţie la medic, iar aceasta o consideram o mare îmbunătăţire. Cineva s-a aşezat lângă mine şi a spus: „Haide, e timpul.“

Am ridicat ochii. Nu era femeia care venise în camera de suferinţă a tatei; era un bărbat în costum de afaceri maroniu, absolut normal. Chiar şi aşa, ştiam de ce era acolo. Nu era loc de nicio îndoială. Eram totodată sigur că, dacă nu mă duceam cu el, nici toate litotripsiile din lume nu mă vor putea ajuta.

Am ieşit afară. Recepţionera lipsea de la birou, aşa că n-a trebuit să-mi justific fuga. Oricum nu sunt sigur ce aş fi spus. Că pelvisul a încetat subit să mă mai frigă? Asta era nu doar neadevărat, ci şi absurd.

Bărbatul în costum era în formă şi părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani: fost puşcaş marin, poate, care nu se îndurase să se despartă de tunsoarea militărească. Nu scotea o vorbă. Am tăiat-o pe după centrul medical unde avea cabinet doctorul meu, apoi ne-am croit drum pe stradă în jos către spitalul Groves of Healing, eu păşind puţin îndoit de durere, care nu mă mai chinuia, dar continua să radieze.

Am urcat la pediatrie şi am străbătut un coridor pe ai cărui pereţi erau desenate personaje Disney. Din difuzoarele din tavan se auzeau acorduri din „It’s a

Small World“. Fostul puşcaş marin păşea sprinten, cu fruntea sus, ca şi când acolo i-ar fi fost locul. Al meu nu era, şi o ştiam. Nu mă simţisem niciodată atât de departe de casă şi de viaţa pe care o înţelegeam. Dacă m-aş fi desprins de la podea şi aş fi plutit spre tavan ca un balon pentru copii pe care scrie ÎNSĂNĂTOŞIRE GRABNICĂ, n-aş fi fost deloc surprins.

La postul central al infirmierelor, fostul puşcaş marin m-a strâns de braţ ca să mă opresc până când cei doi lucrători de acolo – un bărbat şi o femeie – şi-au găsit ceva de făcut. Atunci am traversat spre alt hol, unde o fetiţă cheală care şedea într-un scaun cu rotile s-a uitat la noi cu ochi hămesiţi. A întins o mână.

– Nu, m-a apostrofat fostul puşcaş marin şi m-a tras fără explicaţii mai departe. Dar nu înainte să mai zăresc o dată ochii aceia luminoşi, muribunzi.

Ne-a introdus într-o cameră unde un băiat cam de trei ani se juca cu cuburi într-un cort de plastic transparent care-i acoperea patul ca un clopot. Băiatul ne-a scrutat cu interes viu. Arăta mult mai sănătos decât fetiţa în scaun cu rotile – avea capul plin de bucle roşcate – însă tenul său era plumburiu, şi când fostul puşcaş marin m-a împins în faţă şi apoi a adoptat o poziţie ca de pe loc repaus, am simţit că băiatul era într-adevăr grav bolnav. Când am tras fermoarul cortului, nebăgând în seamă inscripţia de pe perete care anunţa ACESTA ESTE UN MEDIU STERIL, mi-am spus că timpul rămas pentru el se putea măsura nu în săptămâni, ci în zile.

M-am întins spre el şi am simţit mirosul de boală al tatei. Izul era ceva mai uşor, însă esenţialmente la fel. Băiatul a ridicat braţele fără fereală. Când l-am sărutat pe colţul gurii, el m-a sărutat înapoi cu o dorinţă arzătoare care sugera că nu mai fusese atins de mult timp. Cel puţin nu de cineva care să nu-i provoace durere.

N-a intrat nimeni să ne întrebe ce facem, sau să ameninţe că va chema poliţia, cum făcuse Ruth în ziua aceea, în camera de suferinţă a tatei. Am tras înapoi fermoarul. În pragul uşii, m-am uitat înapoi şi l-am văzut stând în cortul lui de plastic transparent cu un cub în mână. L-a lăsat jos şi mi-a făcut cu mâna – un gest copilăresc, deschizând şi închizând palma de două ori. I-am făcut şi eu cu mâna înapoi în acelaşi fel. Deja arăta mai bine.

Fostul puşcaş marin m-a strâns din nou de braţ în dreptul postului de infirmiere, dar acum am fost observaţi de bărbat, un om cu genul de zâmbet

dezaprobator pe care şeful catedrei mele de engleză l-a ridicat la rang de artă. Ne-a întrebat ce căutăm acolo.

– Scuze, colega, am greşit etajul, a zis însoţitorul meu.

Pe scările spitalului, câteva minute mai târziu, a zis:

– Găseşti singur drumul de întoarcere, nu-i aşa?

– Sigur, am răspuns, dar va trebui să stabilesc altă consultaţie.

– Da, presupun că va trebui.

– Te voi mai vedea vreodată?

– Da, a spus şi a plecat spre parcarea spitalului. Nu s-a uitat înapoi.

A venit din nou în 1987, pe când Ruth era la piaţă şi eu tundeam iarba şi speram că pulsaţia surdă din fundul capului nu era începutul unei migrene, dar ştiind că asta era. Sufeream de migrene de la întâlnirea cu băieţelul de la spitalul Groves of Healing. Totuşi, rareori mă gândeam la el când zăceam în întuneric, cu o batistă umedă peste ochi. Atunci mă gândeam la fetiţă.

Atunci ne-a dus să vedem o femeie la St Jude's. Când am sărutat-o, mi-a luat mâna şi a aşezat-o pe sânul ei stâng. Era singurul pe care îl avea; doctorii i-l luaseră deja pe celălalt.

– Te iubesc, domnule, a spus, plângând. N-am ştiu ce să răspund. Fostul puşcaş stătea în pragul uşii, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate. Poziţia de pe loc repaus.

Au trecut ani până să vină din nou: mijlocul lui decembrie 1997. Aceea a fost ultima dată. Pe atunci problema mea era artrita, şi încă este. Ţepii care stăteau drepţi pe capul mare al puşcaşului încărunţiseră aproape toţi şi riduri atât de adânci încât îl făceau să semene cu păpuşa unui ventriloc i se săpaseră pe faţă, de la colţurile buzelor în jos. M-a dus la o rampă de ieşire pe I-95, la nord de oraş, unde avusese loc un accident. Un camion se lovise de un Ford Escort. Escortul era mototolit bine de tot. Paramedicii îl legaseră pe şofer, un bărbat de vârstă mijlocie, pe o targă. Poliţiştii vorbeau cu şoferul camionului în uniformă, care părea zdruncinat, dar altfel nevătămat.

Paramedicii au trântit uşile ambulanţei şi fostul puşcaş marin a spus:

– Acum. Mişcă-ţi curul.

Mi-am mişcat curul vârstnic spre spatele ambulanţei. Fostul puşcaş s-a grăbit înainte, arătând cu degetul.

– Hei! Hei! Aia nu-i cumva o brăţară medicală?

Paramedicii s-au întors să vadă; unul dintre ei şi unul dintre poliţiştii care discutau cu şoferul camionului s-au dus la locul indicat de însoţitorul meu. Eu am deschis uşa din spate a ambulanţei şi m-am furişat la capul şoferului maşinii mici. În acelaşi timp am strâns în mână ceasul de buzunar al tatei, pe care îl purtam cu mine de când mi-l dăduse ca dar de nuntă. Lănţişorul lui fin de aur era legat de o gaică a curelei mele. Nu era timp de delicateţuri; l-am smuls.

Bărbatul de pe targă s-a uitat în sus la mine din semiîntuneric. Gâtul lui rupt era umflat la spate.

– Futu-i, nu-mi pot mişca degetele de la picioare, a rostit.

L-am sărutat pe colţul gurii (era locul meu special, am impresia) şi ieşeam cu spatele, când m-a înşfăcat un paramedic.

– Ce naiba crezi că faci? a întrebat.

Am arătat spre ceasul care stătea acum lângă targă.

– Era în iarbă. M-am gândit că-l va dori.

Până când şoferul Escortului avea să poată spune cuiva că nu era ceasul lui şi că iniţialele gravate pe interiorul capacului nu-i spuneau nimic, noi aveam să fi plecat.

– I-aţi găsit brăţara medicală?

Paramedicul părea dezgustat.

– Nu era decât o bucată de crom, a zis. Pleacă de aici. Apoi, nu tocmai cu duşmănie: Mersi. Ai fi putut să-l păstrezi.

Era adevărat. Iubeam ceasul ăla. Dar... inspiraţia de moment.

Era tot ce aveam.

– Ai sânge pe dosul mâinii, mi-a zis fostul puşcaş marin pe când ne întor-ceam la mine acasă. Eram în maşina lui, un Chevrolet sedan banal. Pe bancheta din spate era o lesă şi de oglinda retrovizoare atârna un medalion cu Sfântul Cristofor, cu lanţ argintiu. Să te speli când ajungi acasă.

Am spus că aşa voi face.

– N-o să ne mai vedem, a spus.

M-am gândit atunci la ce-i spusese Ayanei femeia aceea de culoare. Nu mă mai gândisem la asta de ani de zile.

– S-au terminat visele mele? am întrebat.

El a părut nedumerit, apoi a ridicat din umeri.

– Munca ta ştiu că s-a terminat, a zis. De vise nu ştiu nimic.

I-am mai pus trei întrebări înainte să mă lase să cobor şi să dispară definitiv din viaţa mea. Nu mă aşteptam să-mi răspundă, dar a făcut-o.

– Oamenii pe care i-am sărutat... se vor duce şi la alţi oameni? Să le sărute durerile şi să-i scape de ele?

– Unii, da, a răspuns. Aşa merge treaba. Alţii nu pot. A ridicat din umeri. Sau nu vor. A mai ridicat o dată din umeri. E acelaşi lucru.

– Cunoşti o fetiţă pe nume Ayana? Deşi presupun că acum e femeie în toată regula.

– A murit.

Mi-a stat inima în loc, dar nu mult timp. Presupun că ştiam deja. M-am gândit la fetiţa în scaun cu rotile.

– Ea l-a sărutat pe tatăl meu, am spus. Pe mine doar m-a atins. Şi-atunci de ce am fost eu alesul?

– Fiindcă ai fost, a zis şi a intrat pe aleea casei mele. Am ajuns.

Mi-a venit o idee. Părea una bună, Dumnezeu ştie de ce.

– Vino de Crăciun, i-am propus. Vino la cina de Crăciun. Avem de toate. Îi voi spune lui Ruth că eşti vărul meu din New Mexico.

Întrucât ei nu-i spusesem niciodată de fostul puşcaş marin. Îi ajungea să ştie de tata. Era şi aşa prea mult, de fapt.

Fostul puşcaş a zâmbit. Probabil că nu era prima dată când vedeam asta, însă e singura dată pe care o ţin minte.

– Cred că voi spune pas, colega. Dar îţi mulţumesc. Eu nu sărbătoresc Crăciunul. Sunt ateu.

Cam asta e tot, cred... decât poate că am sărutat-o pe Trudy. V-am spus că s-a ramolit, ţineţi minte? Alzheimer. Ralph a făcut investiţii bune care i-au adus câştiguri mari, iar copiii s-au ocupat să meargă într-un loc frumos atunci când nu mai era în regulă să locuiască acasă. Eu şi Ruth ne-am dus s-o vizităm împreună, până când Ruth a suferit acel atac de cord în avionul care se apropia de aeroportul internaţional Denver. Nu la mult timp după aceea m-am dus doar eu la Trudy, fiindcă mă simţeam singur şi trist şi voiam o legătură cu zilele de demult. Dar văzând-o pe Trudy cum devenise, uitându-se pe geam în loc să se uite la mine, morfolindu-şi buza de jos în vreme ce de la colţurile gurii

îi curgea saliva, mi-a făcut doar şi mai mult rău. Ca şi când te-ai întoarce în oraşul natal să vezi casa în care ai crescut şi ai descoperi un teren vacant.

Am sărutat-o pe colţul gurii înainte să plec, dar sigur că nu s-a întâmplat nimic. Un miracol nu înseamnă nimic fără un făcător de miracole, iar zilele mele de făcut miracole au apus. Mai puţin noaptea târziu, când nu pot dormi. Atunci pot să cobor la parter şi să urmăresc aproape orice film vreau. Chiar şi filme sexy. Am antenă parabolică, înţelegeţi, şi ceva numit MaxiCinema. Aş putea vedea şi meciuri Pirates, dacă aş vrea să comand pachetul MLB. Dar în zilele de acum trăiesc dintr-un venit fix şi, deşi mi-e bine, trebuie totuşi să fiu atent cum cheltuiesc banul. Pot citi despre Pirates pe internet. Toate filmele alea sunt un miracol suficient pentru mine.

ÎN MARE RAHAT

Curtis Johnson mergea cu bicicleta câte opt kilometri în fiecare dimi-neaţă. Făcuse o scurtă pauză după moartea lui Betsy, dar aflase că fără acest exerciţiu de dimineaţă era mai trist ca oricând. Aşa că se reapucase. Singura diferenţă era că renunţase să mai poarte casca de biciclist. Mergea patru kilometri pe Gulf Boulevard, apoi se întorcea şi făcea drumul înapoi. Nu ieşea niciodată de pe pista pentru biciclete. Poate nu-i păsa dacă trăia sau murea, însă respecta litera legii.

Gulf Boulevard era singurul drum de pe Turtle Island. Trecea prin faţa multor case cu proprietari milionari. Curtis nu le dădea nicio atenţie. Pentru început, fiindcă el însuşi era milionar. Îşi făcuse banii în stil vechi, la bursa de acţiuni. Apoi, nu avea nimic împotriva celor care locuiau în casele prin faţa cărora trecea. Singurul cu care avea o problemă era Tim Grunwald, alias Canalia, iar Grunwald locuia în cealaltă direcţie. Nu ultimul teren de pe Turtle Island înainte de Canalul Daylight, ci penultimul. Ultimul teren era sursa problemei dintre ei (a *uneia* dintre probleme). Acel teren era cel mai mare, cu cea mai bună privelişte spre Golf, şi singurul neocupat de o casă. Era ocupat în schimb de buruieni, iarbă de pampas, palmieri pitici şi câţiva pini australieni.

Cel mai plăcut lucru, chiar cel mai plăcut, în privinţa plimbărilor lui de dimineaţă era absenţa telefonului. Era oficial deconectat. Odată întors acasă, rareori lăsa telefonul din mână, mai ales când bursa era deschisă. Era o fire atletică; se plimba prin casă cu aparatul fără fir, întorcându-se din când în când în birou, unde numerele curgeau pe ecranul computerului. Uneori ieşea din casă până la drum şi atunci lua cu el mobilul. De regulă se întorcea la dreapta, spre capătul scurt al Gulf Boulevard. Spre casa Canaliei. Dar nu mergea atât de departe încât Grunwald să-l poată vedea; Curtis refuza să-i dea

omului această satisfacţie. Se ducea doar până unde se putea convinge că Grunwald nu încerca să-l tragă pe sfoară cu terenul Vinton. Canalia sigur că nu avea cum să aducă utilaje grele prin faţa lui, nici măcar noaptea – Curtis avea somn uşor de când Betsy nu mai era lângă el în pat. Însă tot verifica, de obicei stând în spatele ultimului palmier dintr-un pâlc umbros de două duzini. Doar ca să fie sigur. Fiindcă distrugerea terenurilor vacante, îngroparea lor sub tone de ciment, la naiba, asta era *meseria* lui Grunwald.

Şi Canalia era viclean.

Până acum totuşi, totul era bine. Dacă Grunwald *încerca* să-l tragă pe sfoară, Curtis era pregătit să lanseze tirul de artilerie (legal vorbind). Între timp, Grunwald trebuie să răspundă pentru Betsy, şi asta avea să facă. Deşi Curtis îşi pierduse în bună parte gustul pentru sfadă (nega asta în sinea sa, dar ştia cum stăteau de fapt lucrurile), avea să se îngrijească el ca Grunwald să răspundă pentru ea. Canalia avea să descopere că Johnson are fălci de oţel... fălci de *oţel cromat*... şi că atunci când prindea ceva între ele, nu-i mai dădea drumul.

Când ajunse înapoi acasă în această dimineaţă de marţi, cu zece minute înaintea clopoţelului de deschidere pe Wall Street, Curtis îşi verifică mesajele pe telefonul mobil, cum făcea întotdeauna. Astăzi avea două. Unul era de la Circuit City, probabil cineva care încerca să-i vândă oarece sub pretextul că vrea să se asigure că e mulţumit de televizorul cu ecran plat pe care îl cumpărase luna trecută.

Când dădu în jos la mesajul următor, citi acestea: *383-0810 CNL.*

Canalia. Până şi aparatul său Nokia ştia cine era Grunwald, întrucât Curtis îl învăţase să ţină minte. Întrebarea era ce voia Canalia de la el într-o marţi dimineaţă, în luna iunie?

Poate să se împace. În termenii lui Curtis, pe deasupra.

Îşi îngădui să râdă la această idee, după care ascultă mesajul. Fu uimit să audă că exact *asta* voia Grunwald – sau *aparent* voia. Curtis bănuia că era posibil să fie un şiretlic, însă nu înţelegea ce anume putea câştiga Grunwald dintr-un asemenea lucru. Şi mai era tonul: greu, măsurat, aproape căznit. Poate nu era durere, dar categoric *suna* a durere. Era felul în care Curtis însuşi suna mult prea des la telefon în ultimele zile, de când încerca să-şi reintre în formă.

„Johnson... Curtis“, spunea Grunwald pe vocea lui căznită. Vocea înre-gistrată făcu o pauză lungă, cumpănind parcă la utilizarea prenumelui lui

Curtis, apoi merse mai departe în acelaşi fel flasc şi anevoios. „Nu pot purta un război pe două fronturi. Hai să punem punct. Mi-am pierdut apetitul pentru asta. Sunt în mare rahat, vecine.“

Suspină.

„Sunt pregătit să renunţ la teren, şi nu dintr-un considerent financiar. Te voi despăgubi, de asemenea, pentru a ta... pentru Betsy. Dacă eşti interesat, mă poţi găsi la Durkin Grove Village. Voi fi acolo aproape toată ziua.“ O pauză lungă. „Merg acolo des în ultima vreme. Într-un fel, încă nu-mi vine să cred că am dat-o în bară cu finanţele, dar în alt fel nu mă surprinde deloc.“ Altă pauză lungă. „Poate ştii la ce mă refer.“

Curtis credea că ştie. Omul părea să-şi fi pierdut instinctul pentru bursă. Mai la obiect, nu părea să-i pese. Se surprinse că-l încearcă ceva suspicios de asemănător cu sentimentul de compasiune faţă de Canalie. Vocea aceea căznită.

„Înainte eram prieteni“, urmă Grunwald. „Ţi-aduci aminte? Eu, da. Nu cred că putem fi prieteni din nou – lucrurile au mers, cred, prea departe pentru asta – dar poate vom putea redeveni vecini. Vecine.“ O nouă pauză din aceea lungă. „Dacă nu ne vom vedea, îi voi spune avocatului meu să cadă la învoială. În termenii stabiliţi de tine. Dar...“

Tăcere, cu excepţia sunetului respiraţiei Canaliei. Curtis aşteptă. Stătea la masa din bucătărie acum. Nu ştia ce simţea. Peste puţin poate va şti, dar pentru moment, nu.

„Dar mi-ar plăcea să-ţi strâng mâna şi să-ţi spun că-mi pare rău pentru câinele ăla al tău.“ Se auzi ceva înfundat, care era posibil să fie – incredibil – un suspin, după care un clic, urmat de robotul telefonic spunându-i că nu mai sunt alte mesaje.

Curtis rămase unde era pentru încă un moment, într-o rază puternică a soarelui de Florida pe care aparatul de aer condiţionat nu reuşea să-l răcorească, nici măcar la ora aceea. Apoi se duse în birou. Bursa se deschisese; pe monitorul computerului, numerele îşi începuseră nesfârşita curgere. Îşi dădu seama că nu însemnau nimic pentru el. Îl lăsă deschis, dar scrise un mesaj scurt către doamna Wilson – *a trebuit să plec* – înainte să iasă din casă.

În garaj, alături de BMW-ul său, era parcat un motoscuter şi, dintr-un impuls de moment, se hotărî să-l ia. Va trebui să gonească pe şoseaua principală de cealaltă parte a podului, însă n-ar fi fost prima dată.

Simţi un junghi de durere luând cheia scuterului din cui şi cealaltă piesă de metal de pe inel zăngăni. Bănuia că sentimentul acesta avea să treacă în timp, însă acum era aproape bine-venit. Era aproape ca întâmpinarea unui prieten.

Problemele dintre Curtis şi Tim Grunwald începuseră cu Ricky Vinton, care fusese odinioară bătrân şi bogat pentru ca apoi să devină bătrân şi senil. Înainte să încrucişeze mâinile pe piept, îşi vânduse terenul viran de la capătul lui Turtle Island lui Curtis Johnson la preţul de unu virgulă cinci milioane de dolari, luând cecul la purtător al lui Curtis pentru o sută cincizeci de mii ca avans şi în schimb dându-i lui Curtis o chitanţă de mână pe spatele unui pliant publicitar.

Curtis se simţea puţin ca un neisprăvit fiindcă profitase de bătrân, însă nu era ca şi când Vinton – proprietarul firmei Vinton Wire & Cable – avea să moară de foame. Şi deşi un milion şi jumătate putea fi considerat un preţ ridicol de mic pentru un teren de primă mână de lângă Golf, nu era unul *nemaiauzit* de mic, date fiind condiţiile actuale de piaţă.

Ei... ba da, era, însă el şi bătrânul se plăcuseră unul pe celălalt, şi Curtis era un om care credea că totul e permis în dragoste şi război, şi că afacerile sunt ceva subsidiar celui din urmă. Menajera bătrânului – aceeaşi doamnă Wilson care făcea menaj pentru Curtis – fusese martoră la semnarea hârtiilor. Privind în urmă, Curtis ştia că ar fi trebuit să fie mai inteligent, numai că era surescitat.

Cam la o lună după ce-i vânduse terenul lui Curtis Johnson, Vinton i-l vân-duse şi lui Tim Grunwald, alias Canalia. De data aceea, preţul fusese unul mai aproape de adevăr, de cinci virgulă şase milioane de dolari, şi atunci Vinton – poate că totuşi nu era atât de prost, poate că era de fapt un mişel, chiar dacă pe moarte – încasase un avans de-o jumătate de milion.

La semnarea actului de vânzare către Grunwald fusese martor grădinarul Canaliei (care întâmplarea făcea să fie şi grădinarul lui Vinton). Tot o decizie îndoielnică, însă Curtis bănuia că Grunwald fusese la fel de surescitat ca el. Doar că surescitarea lui Curtis izvora din ideea că va putea păstra capătul lui Turtle Island curat, neatins şi liniştit. Exact aşa cum îi plăcea lui.

Grunwald, pe de altă parte, îl vedea ca locul perfect pentru dezvoltări imobiliare: un condominiu sau poate două (când Curtis se gândea la două,

le spunea în gând Turnurile Gemene ale Canaliei). Curtis mai văzuse astfel de proiecte – în Florida răsăreau ca păpădiile pe o peluză neglijată – şi ştia pentru cine va lansa Canalia această invitaţie: pentru idioţii care luau fondurile de pensie drept chei ale împărăţiei cerurilor. Aveau să urmeze patru ani de construcţii, urmaţi de decenii de bătrâni pe biciclete cu pungi pentru urină legate de coapsele lor scofâlcite. Şi bătrâne care purtau parasolare, fumau ţigări Parliament şi nu culegeau excrementele lăsate pe plajă de căţeluşii lor mascotă. Plus, desigur, nepoţei răsfăţaţi, mânjiţi toţi de îngheţată, cu nume precum Lindsay şi Jayson. Dacă permitea să se întâmple asta, credea Curtis, avea să moară cu strigătele lor de nemulţumire – *Ai spus că azi vom merge la Disney World!* – în urechi.

Nu voia să permită asta. Şi se dovedise a fi uşor. Nu plăcut, şi terenul nu-i aparţinea lui, poate că *niciodată* nu-i va aparţine lui, însă măcar nu-i aparţinea nici lui Grunwald. Nu aparţinea nici măcar rudelor care apăruseră (asemenea gândacilor într-un tomberon de gunoi când se aprinde dintr-odată o lumină puternică), contestând semnăturile martorilor de pe ambele acte de vânzare. Terenul aparţinea avocaţilor şi sălilor de judecată.

Ceea ce era ca şi cum ai spune că nu aparţinea nimănui.

Cu asta, Curtis se putea împăca.

Sfada se derula deja de doi ani şi taxele de judecată ale lui Curtis se apropiau de un sfert de milion de dolari. Încerca să considere aceşti bani ca o con-tribuţie la o grupare ecologistă – Johnsonpeace în loc de Greenpeace –, doar că, sigur, *aceste* contribuţii nu le putea deduce din profit. Pe deasupra, Grunwald îl călca pe bătături. Grunwald o lua ca pe ceva personal, parţial fiindcă ura să piardă (şi Curtis ura asta, atunci; acum, nu atât de tare) şi parţial fiindcă avea probleme personale.

Soţia divorţase de el; aceasta era Problema Personală Numărul Unu. Femeia nu mai era Doamna Canalie. Apoi, Problema Personală Numărul Doi, Grunwald necesitase o operaţie. Curtis nu ştia sigur dacă era vorba de cancer, ştia doar că Domnul Canalie ieşise din spitalul Sarasota Memorial cu zece sau douăsprezece kilograme mai puţin, şi în scaun cu rotile. De puţin timp renunţase la acesta, dar greutatea nu mai reuşise s-o pună pe el. Falduri de piele îi atârnau la gâtul până atunci neted.

Mai erau şi problemele cu grozav de zdravăna lui companie. Curtis văzuse asta cu ochii lui pe şantierul

actualului proiect imobiliar al Canaliei. Acesta

era Durkin Grove Village, amplasat pe continent, la treizeci şi doi de kilometri est de Turtle Island. Locul era un oraş-fantomă doar pe jumătate construit. Curtis parcase pe un dâmb care privea spre tăcutul şantier, simţindu-se ca un general care scrutează ruinele unei tabere inamice. Simţind că viaţa era, una peste alta, un măr roşu strălucitor numai şi numai al lui.

Betsy schimbase totul. Ea era – fusese – un Lowchen, bătrână, dar încă sprintenă. Când Curtis o plimba pe plajă, căţeluşa îşi ducea întotdeauna osul mic de cauciuc roşu în gură. Când Curtis voia telecomanda de la televizor, trebuia doar să spună „Adu bagheta idiotului, Betsy“ şi ea o apuca de pe măsuţa pentru cafea şi i-o aducea în gură. Era febleţea ei. Şi a lui, desigur. Fusese cel mai bun prieten al lui vreme de şaptesprezece ani. De regulă, căţeii-leu francezi nu trăiau mai mult de cincisprezece ani.

Atunci Grunwald instalase un gard electrificat între proprietatea sa şi a lui Curtis.

Canalia aia!

Voltajul nu era deosebit de mare, Grunwald a zis că-i poate dovedi asta şi Curtis îl credea, însă fusese destul de mare ca să-i facă felul unui căţeluş bătrân, niţel supraponderal, cu inima slabă. Şi de ce ridicase totuşi gardul electrificat? Canalia debitase o grămadă de bazaconii despre descurajarea potenţialilor spărgători de locuinţe – probabil pătrunzând de pe proprietatea lui Curtis în cea pe care *La Maison Canallie* îşi înălţa capul de stuc purpuriu –, însă Curtis nu credea asta. Spărgătorii inveteraţi ar fi venit cu barca, dinspre Golf. Scopul cu care credea el că Grunwald, nemulţumit în urma afacerii cu terenul Vinton, ridicase gardul electrificat era doar acela de a-l sâcâi pe Curtis Johnson. Şi poate de a-i face rău scumpului său căţeluş. Cât despre *uciderea* de-a dreptul a scumpului său căţeluş? Curtis credea că aceasta fusese un bonus.

Din fire nu era un om plângăcios, dar plânsese când, înaintea incinerării ei, scosese medalionul lui Betsy de pe zgardă.

Curtis îl dăduse în judecată pe Canalie pentru preţul căţelului – o mie două sute de dolari. Dacă ar fi putut-o face pentru zece milioane – cam aceasta era valoarea durerii pe care o simţea când se uita la bagheta idiotului care zăcea, fără pic de bale pe ea acum şi-n vecii vecilor, pe măsuţa pentru cafea – ar fi făcut-o fără a clipi, dar avocatul său îi spusese că durerea şi suferinţa n-ar ţine

într-un proces civil. Treburile astea erau pentru divorţuri, nu pentru căţei. Trebuia să se mulţumească cu cei o mie două sute, şi era hotărât să-i obţină.

Avocaţii Canaliei argumentaseră că gardul electrificat fusese întins la nici mai mult, nici mai puţin de zece metri pe partea de proprietate a lui Grunwald şi bătălia – a *doua* bătălie – începuse. Se purta deja de opt luni. Curtis credea că tactica de întârziere adoptată de avocaţii Canaliei sugera că erau conştienţi de faptul că el, Curtis, avea un caz puternic. Mai credea şi că nepropunerea din partea lor a unei înţelegeri, şi faptul că Grunwald nu scosese direct cei o mie două sute de dolari sugerau că problema devenise la fel de personală pentru Grunwald cum era pentru el. Şi aceşti avocaţi îi costau pe amândoi destul. Dar, sigur, acum nu mai era o chestiune de bani.

Conducând pe Route 17, prin ceea ce înainte fusese teren agricol şi acum era doar un teren năpădit de buruieni *(Grunwald fusese nebun să construiască aici*, gândi el), Curtis îşi dorea doar să se simtă ceva mai fericit de această tur-nură a situaţiei. O victorie se presupune că-ţi face inima să sară din piept, iar a lui nu sărea. Aparent, tot ce-şi dorea era să-l vadă pe Grunwald, să audă care era de fapt propunerea lui şi să dea uitării toată beleaua asta dintre ei, dacă propunerea nu era prea ridicolă. Sigur, probabil asta ar însemna ca terenul Vinton să revină rudelor-căpuşă, iar ele puteau foarte bine decide să ridice propriul condominiu, însă asta chiar avea importanţă? Nu părea să aibă.

Curtis avea problemele lui de care să se ocupe, deşi ale lui erau mentale mai degrabă decât maritale (Doamne fereşte), financiare sau medicale. Ele începuseră nu cu mult după ce-o găsise pe Betsy ţeapănă şi rece în curtea la-teralâ. Alţii ar fi spus că acele probleme erau nevroze, însă Curtis prefera să le pună pe seama anxietăţii.

Actuala lui răcire faţă de bursa de acţiuni, care îl fascinase neîncetat de când o descoperise la şaisprezece ani, era cea mai evidentă componentă a anxietăţii sale, însă nici pe departe singura. Începuse să-şi ia pulsul şi să numere mişcările periuţei de dinţi când se spăla. Nu mai putea să poarte cămăşi negre, deoarece suferea de mătreaţă pentru prima dată din gimnaziu încoace. Albeaţa aceea moartă îi acoperea scalpul şi-i ningea pe umeri. Dacă se scărpina cu dinţii unui pieptene, cădea într-o fulguială incredibilă. Ura asta, însă tot se trezea uneori că o face pe când şedea la computer sau în timp ce vorbea la telefon. O dată sau de

două ori se scărpinase până la sânge.

Se scărpina iar şi iar. Excava albeaţa aceea moartă. Uitându-se uneori la bagheta idiotului de pe măsuţa pentru cafea şi gândindu-se (desigur) la fericirea lui Betsy atunci când i-o aducea. Ochii unui om rareori exprimau atâta fericire, mai ales atunci când omul în chestiune executa ceva ce i se ceruse.

Criza vârstei mijlocii, spunea Sammy (Sammy era masorul la care se ducea o dată pe săptămână). Trebuie să ţi-o pui cu cineva, spunea Sammy, dar nu-şi oferea propriile servicii, observase Curtis.

Totuşi, termenul părea să se potrivească – se potrivea ca orice termen din nouvorba secolului douăzeci şi unu, bănuia el. Nu ştia dacă bulibăşeala cu terenul Vinton provocase criza ori dacă însăşi criza provocase dezastrul Vinton, dar *ştia* că în gând îi venea cuvântul *infarct* în loc de *indigestie* de fiecare dată când simţea o durere înţepătoare, trecătoare, în piept, că devenise obsedat de ideea că-i vor cădea dinţii (chit că niciodată nu-i făcuseră probleme deosebite) şi că, atunci când răcise în aprilie, îşi pusese singur diagnosticul că se află în pragul unei căderi imunologice complete.

Plus cealaltă mică problemă. Acea compulsie, de care nu-i spusese doctorului său. Ori lui Sammy, iar lui Sammy îi spunea *totul*.

Îl stăpânea acum, la douăzeci şi cinci de kilometri în interiorul continentului, pe rar circulatul Route 17, care nicicând nu fusese deosebit de aglomerat şi care acum devenise aproape inutil odată cu deschiderea Extensiei 375. Chiar acolo, străjuit în ambele laturi de câmpuri buruienoase verzi (omul acela frizase *demenţa* ca să construiască acolo), cu gâzele bâzâind în iarba înaltă pe care nicio vacă n-o păscuse de zece ani sau mai mult şi cu firele de înaltă tensiune zumzăind şi cu soarele lovindu-l ca o măciucă în capul neprotejat de cască.

Ştia că doar gândindu-se la compulsie o invoca, dar asta nu-l ajuta cine ştie cât. Nu-l ajuta deloc, la drept vorbind.

Trase pe margine acolo unde un drumeag identificat ca DURKIN GROVE VILLAGE ROAD vira brusc la stânga (iarba creştea acum pe ridicătura dintre făgaşele săpate de roţi, o săgeată indicând direcţia spre eşec) şi scoase scuterul Vespa la liber. Apoi, în vreme ce acesta torcea mulţumit între picioarele sale, depărtă arătătorul şi degetul mijlociu de la mâna dreaptă sub formă de V şi le vârî pe gât în jos. După două sau trei luni, reflexul său vomitiv slăbise,

astfel încât mâna-i intră aproape până la brăţările sorţii de la încheietură înainte ca mişcarea să-şi facă efectul.

Curtis se aplecă într-o parte şi scoase micul dejun pe unde intrase. Nu să scape de mâncare îl interesa; avea el multe probleme, dar bulimic nu era. Nici măcar vomatul în sine nu-i făcea plăcere. Ce-i plăcea era *reflexul* de-a voma: acea puternică încleştare a stomacului, plus căscarea gurii şi lărgitul gâtului. Corpul era complet în viteză, hotărât să expulzeze intrusul.

Mirosurile – tufişuri verzi, caprifoi sălbatic – fură dintr-odată mai tari. Lumina era mai puternică. Soarele se abătea asupra lui mai înfocat ca oricând; măciuca lovea mai zdravăn şi el simţea cum pielea de la ceafă începea să sfârâie, celulele de acolo luându-şi poate acum lumea în cap şi pornind spre tărâmul dezordonat stăpânit de melanom.

Nu-i păsa. Era în viaţă. Îndesă încă o dată degetele depărtate pe gât în jos, zgâriind lateralele. Ce mai rămăsese din micul dejun urcă în viteză. A treia oară scoase doar fuioare lungi de salivă, colorate niţel în roz de sângele din gât. Atunci se simţi satisfăcut. Acum putea merge mai departe spre Durkin Grove Village, spre propriul proiect Xanadu construit pe jumătate de Canalie acolo, în sălbăticiile calme, unde puteai auzi bâzâitul albinelor, din Ţinutul Charlotte.

Îi trecu prin gând, în vreme ce înainta cu viteză redusă de-a lungul drumeagului buruienos, prin făgaşul din dreapta, că Grunwald poate nu era singurul aflat în mare rahat în zilele acestea.

Durkin Grove Village era un dezastru.

Străzile încă nepavate erau pline de băltoace şi gropile pentru beci ale clădirilor neterminate (în unele cazuri lipsea chiar şi structura de rezistenţă) erau pline de apă. Ce vedea Curtis în faţa sa – magazine clădite pe jumătate, câteva utilaje hârbuite ici şi colo, bandă galbenă de protecţie lăbărţată – era categoric un plan detaliat al unei profunde dificultăţi financiare, poate chiar ruină. Curtis nu ştia dacă preocuparea Canaliei pentru terenul Vinton – fără a mai pomeni de fuga soţiei, boala sa şi problemele legale cu privire la căţelul lui Curtis – fusese sau nu cauza actualei subevaluări a cheltuielilor, dar ştia că despre o subevaluare era vorba. Ştiu asta chiar înainte să meargă mai departe spre poarta deschisă şi să vadă indicatorul instalat acolo.

ACEST ŞANTIER A FOST ÎNCHIS DE CĂTRE
DEPARTAMENTUL CONSTRUCŢII
ŞI PLANIFICARE AL ŢINUTULUI CHARLOTTE
BIROUL DE TAXE ŞI IMPOZITE AL ŢINUTULUI CHARLOTTE
BIROUL DE TAXE ŞI IMPOZITE FLORIDA
SERVICIUL VENITURILOR INTERNE AL SUA
PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE SUNAŢI LA 941-555-1800

Sub acestea, un glumeţ exuberant scrisese cu vopsea: *FORMAŢI PREFIX 69 ŞI CEREŢI CU MUISTUL GENERAL!*

După singurele trei clădiri care păreau finalizate (două magazine pe o parte a străzii şi o casă-model pe cealaltă) se termina asfaltul şi începeau gropile. Casa-model era un fals Cape Cod care-i îngheţă sângele în vene lui Curtis. Nu avea încredere să meargă cu scuterul pe suprafaţa nepavată, aşa că trase lângă un buldoexcavator care arăta ca şi când era parcat acolo de un secol sau mai mult – pe fundul cupei lui parţial ridicate creştea iarbă –, coborî piciorul de susţinere şi opri motorul.

În spaţiul ocupat până atunci de torsul gros al Vespei se revărsă tăcerea. Apoi croncăni o cioară. Alta îi răspunse. Curtis ridică privirea şi văzu un trio de ciori aşezate pe o schelă care înconjura o clădire de cărămidă parţial terminată. Poate destinaţia ei fusese de bancă. *Acum e lespedea funerară a lui Grunwald*, gândi el, însă ideea nu-i aduse nici măcar un zâmbet pe buze. Simţea nevoia să-şi vâre iar degetele în gât, dar ceva mai departe de-a lungul drumului pustiu de pământ – în celălalt capăt, de fapt – văzu un om stând lângă un sedan alb pe care era desenat un palmier verde. Deasupra palmierului: GRUNWALD. Sub el: CONTRACTORI & CONSTRUCTORI. Omul flutura din mână spre el. Grunwald, din cine ştie ce motiv, conducea o maşină a companiei astăzi, în locul Porscheului său. Curtis bănuia că nu era imposibil ca Grunwald să fi vândut Porscheul. Nu era imposibil de crezut că Fiscul i-l luase şi că poate urma să pună sechestru şi pe proprietatea Grunwald de pe Turtle Island. Atunci, terenul Vinton avea să fie cea mai mică dintre grijile lui.

Sper doar să-i lase destui bani cât să poată plăti pentru căţeluşa mea, gândi Curtis. Flutură şi el din mână către Grunwald, acţionând butonul roşu de alarmă de sub contact, după ce scoase cheia (asta era doar un reflex; nu credea că exista

vreun risc ca Vespa să fie furată, nu acolo, dar fusese învăţat să aibă grijă de lucrurile sale) şi puse cheia în buzunar, alături de telefonul mobil. Apoi porni pe drumul de pământ – Strada Principală ce n-a fost niciodată şi, acum părea sigur, niciodată nu va fi – pentru a-şi întâlni vecinul şi-a rezolva problema dintre ei o dată pentru totdeauna, dacă asta era posibil. Avu grijă să ocolească bălţile lăsate în urmă de ploaia din noaptea precedentă.

– Sal'tare, vecine! zise Grunwald când Curtis era aproape.

Purta pantaloni kaki şi un tricou imprimat cu logoul companiei, palmierul verde. Tricoul îi era larg. Cu excepţia câtorva pete roşii pe pomeţi şi a cercurilor întunecate – aproape negre – de sub ochi, era palid la faţă. Şi chiar dacă părea vesel, arăta mai bolnav ca oricând. *Indiferent ce-au încercat să-i extirpe,* gândi Curtis*, nu le-a reuşit*. Grunwald ţinea o mână la spate. Curtis bănuia că o ţinea în buzunar. Se dovedi a nu fi aşa.

Ceva mai departe pe drumul hârtopit şi plin de bălţi era o rulotă pe butuci. Biroul de şantier, credea Curtis. Într-o învelitoare de plastic agăţată cu o ventuză de plastic era o înştiinţare. Erau multe scrise pe ea, dar Curtis reuşi să citească doar (tot ce avea nevoie să citească) cuvintele din partea de sus: INTRAREA OPRITĂ.

Da, Canalia dăduse de greu. Tony e la strâmtoare, cum ar fi spus Evelyn Waugh.

– Grunwald?

Era un început suficient de bun; ţinând cont de ce i se întâmplase lui Betsy, altceva nu merita Canalia. Curtis se opri cam la zece paşi de el, cu picioarele puţin depărtate ca să evite o baltă. Şi Grunwald avea picioarele depărtate. Curtis îşi dădu seama că aceasta era postura clasică: pistolari pregătiţi să încheie conturile pe singura stradă dintr-un oraş-fantomă.

– Sal'tare, vecine! repetă Grunwald şi de data aceasta chiar râse.

Era ceva familiar la râsul lui. Şi de ce nu? Sigur că-l mai auzise pe Canalie râzând înainte. Doar că nu-şi amintea când, dar cu siguranţă trebuia să-l fi auzit.

În spatele lui Grunwald, dincolo de rulotă şi nu departe de maşina companiei cu care venise Grunwald, erau patru toalete ecologice Port-O-San aşezate în rând. Buruieni şi margarete de Singapore care se clătinau în bătaia vântului creşteau în jurul lor. Scurgerile din urma frecventelor furtuni de

iunie (aceste hachiţe de după-masă erau o specialitate a Coastei Golfului) săpaseră terenul în faţa lor şi-l transformaseră într-un canal. Aproape un pârâu. Era plin cu apă bălţită acum, suprafaţa ei fiind presărată cu praf şi opacizată de polen, astfel încât oferea doar o vagă reflexie albăstrie a cerului. Cvartetul de căcăstori stătea înclinat în faţă ca nişte lespezi funerare vechi, îngreunate de gheaţă. Trebuie că odinioară fusese acolo o echipă mare de muncitori, deoarece mai era o căcăstoare, a cincea. Aceea chiar se prăvălise şi zăcea cu uşa în jos în canal. Aceasta era tuşa finală, subliniind faptul că acest proiect – nebunesc încă de la bun început – era acum mort şi îngropat.

Una dintre ciori îşi luă zborul de pe schela din jurul băncii neterminate şi bătu din aripi pe fundalul cerului albastru-pâclos, croncănind la cei doi oameni care stăteau faţă în faţă dedesubt. Insectele bâzâiau fără încetare în iarba înaltă. Curtis îşi dădu seama că simţea mirosul toaletelor; trebuie că nu mai fuseseră vidanjate de-o bună bucată de vreme.

– Grunwald? repetă el. Şi apoi (deoarece acum părea să mai fie nevoie de ceva): Cu ce te pot ajuta? Avem ceva de discutat?

– Păi, vecine, e vorba despre cum te pot ajuta eu *pe tine*. Doar asta a mai rămas.

Dădu să râdă din nou, dar se opri. Şi Curtis ştiu de ce sunetul era familiar. Îl auzise la telefonul mobil, la sfârşitul mesajului lăsat de Canalie. Deci nu fusese totuşi un suspin înghiţit. Şi omul nu arăta bolnav – sau nu *doar* bolnav. Arăta nervos.

Sigur că e nervos. A pierdut totul. Şi tu i-ai permis să te aducă aici singur. Deloc o mişcare inteligentă, amice. Nu ai gândit-o bine.

Nu. De la moartea lui Betsy încoace, neglijase să gândească bine multe lucruri. Nu părea că ar fi meritat deranjul. De data aceasta însă ar fi trebuit să o facă.

Grunwald surâdea. Sau cel puţin îşi arăta dinţii.

– Observ că n-ai purtat cască, vecine.

Clătină din cap, surâzând în continuare în felul acela, ca un om bolnav şi vesel. Părul îi flutura în jurul urechilor. Arăta ca şi când n-ar fi fost spălat de ceva vreme.

– Fac prinsoare că o soţie nu ţi-ar fi permis o prostie ca asta, dar fac prinsoare şi că tipii ca tine nu au soţii, nu-i aşa? Au în schimb *căţei*.

Stâlci ultimul cuvânt, transformându-l în ceva ca din *The Dukes of Hazzard: câţeeei.*

– Îmi bag piciorul, am plecat de aici, zise Curtis.

Inima îi bubuia în piept, dar nu credea că i se simţea în voce. Spera să nu se simtă. Dintr-odată, i se părea foarte important ca Grunwald să nu ştie că-i era teamă. Dădu să se întoarcă pe loc, să plece înapoi pe unde venise.

– Mă gândeam eu că terenul Vinton *te-ar putea* convinge să vii aici, spuse Grunwald, dar *am ştiut* că vei veni dacă aş aduce vorba şi de căţeaua aia a ta urâtă ca noaptea. Am auzit-o cum schelălăia, ştii. Când s-a atins de gard. Căţeaua naibii, care să nu ştie să stea acasă!

Curtis se întoarse, incredul.

Canalia dădea din cap, părul moale încadrându-i faţa palidă, surâzătoare.

– Da, zise el. M-am dus acolo şi am văzut-o căzută pe-o rână. O jigăranie împuţită. A murit sub ochii mei.

– Spuneai că ai fost plecat, rosti Curtis. Vocea-i suna mică în propriile urechi, o voce de copil.

– Ei, vecine, sigur că asta a fost o minciună. M-am întors mai repede de la doctor şi era trist că a trebuit să-l refuz după ce s-a străduit din răsputeri să mă convingă să fac chimioterapie, şi atunci am văzut-o pe jigărania aia a ta căzută în propria vomă, gâfâind, muştele roind în jurul ei, şi m-am înve-selit pe dată. Mi-am spus: „Fir-aş al naibii, *există* dreptate. Există totuşi drep-tate.“ Era doar un gard pentru vite, cu voltaj redus – în privinţa asta am fost perfect sincer – însă categoric a rezolvat problema, nu crezi?

Curtis Johnson pricepu întregul sens al acestor cuvinte abia după un moment de năuceală completă, poate voluntară. Apoi o luă înainte, strângând pumnii. Nu mai lovise pe nimeni de când se încăierase pe terenul de joacă în clasa a treia, însă acum intenţiona să lovească pe cineva. Intenţiona să-l lovească pe Canalie. Insectele continuau să zumzăie nepăsătoare în iarbă şi soarele continua să dogorească – nimic esenţial nu se schimbase pe lume cu excepţia sa. Nepăsarea fadă dispăruse. Îi păsa măcar de un lucru: să-l bată pe Grunwald până ce avea să plângă şi să sângereze şi să se târască pe jos. Şi credea că o putea face. Grunwald era cu douăzeci de ani mai în vârstă, şi nu avea o stare bună. Iar când Canalia avea să fie la pământ – cu nasul proaspăt spart într-o baltă, spera el – Curtis urma să-i spună: *Asta a fost pentru jigărania mea. Vecine.*

Grunwald făcu, compensator, un pas înapoi. Apoi scoase mâna de la spate. În ea avea un pistol mare.

– Stai pe loc, vecine, sau îţi mai fac o gaură în cap.

Curtis aproape că nu se opri. Pistolul părea ireal. Moarte, din gaura aceea neagră? Imposibil, fără-ndoială. Dar...

– E un AMT Hardballer calibru 45, explică Grunwald, încărcat cu gloanţe cu vârf moale. L-am cumpărat cu ocazia ultimei vizite în Vegas. La o de-monstraţie de arme. Imediat după ce-a plecat Ginny era asta. M-am gândit că o voi împuşca, dar între timp am descoperit că mi-am pierdut tot interesul pentru Ginny. În esenţă, e doar o altă pizdă anorexică din Suncoast cu ţâţe de polistiren. Tu, însă... tu eşti ceva diferit. Tu eşti *pizmaş,* Johnson. Tu eşti un vrăjitor gay de căcat.

Curtis se opri. Credea.

– Dar acum eşti în puterea mea, cum se spune. Canalia râse, un râs înfun-dat ce suna, din nou, ca un suspin. Nici măcar nu trebuie să te nimeresc din plin. Asta-i o armă puternică, sau aşa mi s-a spus. Ai muri şi de la o lovitură în mână, fiindcă ţi-ar smulge mâna cu totul. Iar în mijloc? Maţele ţi-ar zbura doişpe metri. Vrei deci să încercăm? Te simţi norocos, golanule?

Curtis nu voia să încerce. Nu se simţea norocos. Adevărul venise târziu, dar era evident: fusese ademenit acolo de un descreierat dement de-a binelea.

– Ce vrei? Îţi dau ce vrei. Curtis înghiţi. Se auzi un clic insectil în gâtul său. Vrei să anulez procesul pentru Betsy?

– Nu-i spune Betsy, îl apostrofă Canalia. Avea pistolul – Hardballer, ce nume grotesc – îndreptat spre faţa lui Curtis, iar acum gaura ţevii părea într-adevăr foarte mare. Curtis înţelese că probabil va fi mort înainte să audă detunătura armei, deşi poate că ar vedea flama – sau începutul flamei – ieşind din ţeavă. Mai înţelese şi că era cât pe ce să facă pe el, periculos de aproape. Spune-i „căţeaua mea jigărită cu faţă de cur“.

– Căţeaua mea jigărită cu faţă de cur, repetă Curtis imediat şi nu simţi nici cea mai mică zvâcnire de neloialitate faţă de memoria lui Betsy.

– Acum spune: „Şi ce mult îmi plăcea să-i ling pizda împuţită“, îl instrui mai departe Canalia.

Curtis păstră tăcerea. Îl liniştea să descopere că încă existau limite. Pe deasupra, dacă spunea asta, Canalia va vrea doar ca el să spună altceva.

Grunwald nu părea deosebit de dezamăgit. Flutură arma.

– Doar glumeam despre asta, oricum.

Curtis păstră tăcerea. O parte a minţii lui vuia de panică şi confuzie, dar altă parte părea mai clară decât fusese de când murise Betsy. Poate mai clară decât fusese în ani de zile. Acea parte cumpănea la faptul că într-adevăr îşi putea găsi sfârşitul acolo.

Gândi: *Dacă nu voi mai mânca nicicând o felie de pâine?* şi pentru un moment mintea lui se reuni – partea confuză şi partea clară – într-o dorinţă de-a trăi atât de puternică, încât era teribilă.

– Ce vrei, Grunwald?

– Să intri într-o toaletă dintr-aia. Cea din capăt.

Flutură pistolul din nou, de data aceasta către stânga.

Curtis se întoarse să se uite, simţind o urmă de speranţă. Dacă Grun-wald intenţiona să-l închidă acolo... asta era bine, nu? Poate acum, că-l speriase pe Curtis şi se mai răcorise puţin, Grunwald voia să-l închidă şi să spele putina. *Sau poate se va duce acasă şi se va împuşca,* gândi Curtis. *Va lua acel vechi leac pentru cancer numit Hardballer calibru 45. Un bine cunoscut remediu din popor.*

Spuse:

– Bine. Pot face asta.

– Dar întâi vreau să-ţi goleşti buzunarele. Aruncă totul pe jos.

Curtis îşi scoase portofelul, apoi, cu reţinere, telefonul mobil. Un teanc mic de bancnote prinse cu o clemă. Pieptenele său presărat cu mătreaţă.

– Asta-i tot?

– Da.

– Întoarce buzunarele pe dos, scumpule. Vreau să mă conving.

Curtis întoarse pe dos buzunarul stâng, apoi pe cel drept. Câteva monede şi cheia motoscuterului căzură la pământ, unde scânteiară în arşiţa soarelui.

– Bun, făcu Grunwald. Acum cele din spate.

Curtis întoarse pe dos buzunarele din spate. Avea o veche listă de cumpărături mâzgălită pe un colţ de hârtie. Nimic altceva.

Grunwald spuse:

– Împinge mobilul cu piciorul spre mine.

Curtis încercă şi rată lamentabil.

– Găozarule, zise Grunwald şi râse. Râsul se sfârşi în acelaşi suspin fals, gâtuit, şi pentru prima dată în viaţa sa, Curtis înţelese complet ideea de crimă. Partea clară a minţii sale desluşi asta ca un lucru minunat, întrucât crima – înainte de neconceput pentru el – se dovedea a fi simplă ca extragerea fracţiilor.

– Grăbeşte-te dracului odată, zise Grunwald. Vreau să plec acasă şi să intru în jacuzzi. Dă-le naibii de analgezice, jacuzzi ăla e singurul care dă roade. Aş *trăi* în chestia aia, dacă aş putea.

Însă nu părea deosebit de nerăbdător să plece. Îi

scânteiau ochii.

Curtis lovi iar cu piciorul spre telefon şi acum îl nimeri, făcându-l să alunece până la picioarele lui Grunwald.

– Şutează şi marchează! strigă Canalia. Se lăsă într-un genunchi, ridică aparatul Nokia (fără a clinti pistolul), apoi se îndreptă de şale cu un icnet slab, de efort. Strecură telefonul lui Curtis în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Apoi îndreptă iute ţeava pistolului spre nimicurile de pe drum. Acum ia-ţi celelalte gunoaie şi pune-le înapoi în buzunare. Ia tot mărunţişul. Mai ştii, poate dai peste vreun automat cu gustări acolo înăuntru.

Curtis se execută fără crâcnire, simţind din nou un junghi mic când ochii îi căzură pe obiectul de pe inelul cu cheia Vespei. Unele lucruri nu se schimbă nici în situaţii extreme, se părea.

– Ţi-ai uitat lista de cumpărături, tândală. Să n-o uiţi cumva. Totul înapoi în buzunare. Cât despre telefon, o să-l pun înapoi în încărcătorul lui, în căsuţa ta. După ce voi şterge mesajul pe care ţi l-am lăsat, desigur.

Curtis luă bucata de hârtie de jos – scria *OJ, Rolaid, buc peşte, brioşe eng* – şi o îndesă înapoi într-un buzunar de la spate.

– Nu poţi face asta, zise el.

Canalia ridică sprâncenele stufoase, de bătrân.

– Şi mă rog de ce nu?

– E activată alarma. Curtis nu-şi amintea dacă o activase sau nu. De asemenea, doamna Wilson va fi acolo pe când vei ajunge tu înapoi pe Turtle.

Grunwald îi adresă o privire indulgentă. Faptul că era o indulgenţă *dementă* o făcea să fie terifiantă în loc de doar enervantă.

– E *joi*, vecine. Menajera ta vine joia şi vinerea doar după-masa. Credeai că nu te-am supravegheat? Exact cum m-ai

supravegheat tu pe mine?

– Eu nu...

– O, te-am văzut eu cum trăgeai cu ochiul de după palmierul favorit de pe drum – credeai că nu te-am văzut? – dar *tu* nu m-ai văzut niciodată, nu-i aşa? Pentru că eşti leneş. Şi leneşii sunt orbi. Leneşii primesc ce merită. Vocea lui adoptă un ton jos, confidenţial. Toţi homosexualii sunt leneşi; s-a dovedit ştiinţific. Lobbyul homosexualilor încearcă să acopere descoperirea, dar studiile se găsesc pe internet.

Tot mai năucit, Curtis abia dacă observă ultima remarcă. *Dacă a ţinut graficul doamnei Wilson... Hristoase, oare de cât timp coace asta?*

Cel puţin de când Curtis îl dăduse în judecată pentru Betsy. Poate chiar dinainte.

– Cât despre codul sistemului tău de alarmă... Canalia eliberă din nou râsul său suspinat. Să-ţi spun un mic secret: sistemul tău a fost instalat de Hearn Security, iar eu lucrez cu ei de aproape treizeci de ani. Dacă vreau, pot avea codurile de securitate de la orice casă pentru care Hearn oferă pază pe insula asta. Dar întâmplarea a făcut să-l vreau doar pe al tău. Horcăi, scuipă pe jos, apoi tuşi zdravăn, un sunet hârcâit din adâncul pieptului. Părea că-l durea (Curtis spera să-l doară), însă pistolul nu se mişcă. Şi oricum nu cred că ai activat alarma, continuă el. Ţi-era mintea la muie şi alte chestii d-astea.

– Grunwald, nu putem să...

– Nu. Nu putem. Meriţi asta. Ţi-ai câştigat-o, ţi-ai plătit-o, e a ta. Intră dracului în căcăstoarea aia.

Curtis o luă spre toaletele Port-O-San, dar se îndreptă către cea din dreapta şi nu către cea din stânga.

– Mnu, mnu, făcu Grunwald. Răbdător, ca şi când s-ar fi adresat unui copil. Aia din *celălalt* capăt.

– Aia stă prea înclinat, zise Curtis. Dacă intru în ea, s-ar putea să cadă.

– Mnu, făcu iar Grunwald. Chestia aia-i solidă că scumpa ta bursă de acţiuni. Are pereţi speciali, de aia. Dar sunt sigur că-ţi va plăcea mirosul. Cei ca tine petrec mult timp în haznale, nu se poate să nu-ţi placă mirosul. Trebuie că *adori* mirosul. Pe neaşteptate, pistolul îl înghionti pe Curtis în fese. Curtis scoase un strigăt mic de surpriză şi Grunwald râse. Canalia aia. Acuma, intră acolo înainte să-mi vină-n gând să-ţi lărgesc găozul.

Curtis trebui să se aplece peste canalul cu apă murdară şi, deoarece toaleta era înclinată, uşa ei se deschise dintr-odată şi aproape îl lovi în faţă când

se eliberă închizătoarea. Asta iscă din nou râsul lui Grunwald şi, la acel sunet, Curtis fu din nou vizitat de gânduri criminale. Chiar şi aşa, era uimitor cât de alert se simţea. Cât de brusc iubea mirosul verde al ierbii şi aspectul încins al cerului albastru de Florida. Cât de tare tânjea să mănânce un codru de pâine – chiar şi o felie de Wonder Bread ar fi fost un festin; ar fi mâncat-o cu un şervet în poală şi ar fi ales un vin de soi, complementar, din mica sa colecţie. Căpătase o perspectivă complet nouă asupra vieţii. Spera doar să apuce să se bucure de ea. Iar dacă acea Canalie intenţiona doar să-l încuie acolo, poate că avea să apuce.

Gândi (la fel de întâmplător şi fără veste ca gândul care-l dusese la pâine): *Dacă scap din treaba asta, voi începe să donez bani la Salvaţi Copiii*.

– Intră acolo, Johnson.

– Îţi spun că o să cadă!

– Cine e constructorul aici? N-o să cadă dacă ai grijă. Intră.

– Nu înţeleg de ce faci asta!

Grunwald râse deşănţat. Apoi spuse:

– Dacă nu-ţi bagi curul acolo, ţi-l fac terci, aşa să mă ajute Dumnezeu.

Curtis păşi peste canal şi intră în toaletă. Sub greutatea sa, aceasta se clătină înainte alarmant de tare. Curtis scoase un strigăt şi se aplecă peste banca în care era încastrat colacul de şezut, ţinându-se cu mâinile de peretele din spate. Şi-n vreme ce stătea acolo ca un suspect pe cale de-a fi percheziţionat, uşa se trânti în spatele său. Lumina soarelui dispăru. Dintr-odată îl înconjurară umbre adânci şi fierbinţi. Se uită peste umăr şi toaleta se clătină din nou, în echilibru precar.

Se auzi o bătaie în uşă. Curtis şi-l imagina pe Canalie afară, aplecat peste canal, cu o mână pe peretele albastru, cu cealaltă făcută pumn, ciocănind.

– Eşti comod acolo? Ţi-e bine?

Curtis nu răspunse. Măcar de când Grunwald se sprijinea în uşa toaletei, drăcovenia aia stătea locului.

– Sigur că ţi-e bine. Ca unui popândău în vizuină.

Se auzi o nouă bufnitură şi toaleta se clătină iarăşi în faţă. Grunwald luase mâna de pe ea. Curtis adoptă din nou poziţia dinainte, stând pe vârfuri, adu-nându-şi întreaga voinţă pentru a ţine cubiculul acela urât mirositor cât de cât în picioare. Transpiraţia îi şiroia pe faţă, făcând să-l usture în partea stângă

a maxilarului, unde se tăiase cu lama de ras. Asta îl duse cu gândul la propria lui baie, de obicei desconsiderată ca un bun de rând, cu o nostalgie candidă. Ar fi dat toţi banii din fondul lui de pensie ca să fie acolo, cu lama de ras în mâna dreaptă, privind sângele cum curgea prin spuma de ras pe partea stângă, în vreme ce o melodie pop cretină se auzea din radioul-ceas de lângă pat. Ceva de The Carpenters sau Don Ho.

Acum o să se răstoarne, o să se răstoarne sigur, ăsta a fost planul lui de la început...

Însă toaleta Port-O-San, în loc să cadă, îşi recăpătă poziţia. Cu toate acestea, fusese cât pe ce să se răstoarne, cât pe ce. Curtis rămase pe vârfurile picioarelor, cu mâinile pe perete şi îndoit de la mijloc peste bancă şi deveni conştient de mirosul greu din cabina aceea mică şi încinsă, chit că avea capacul închis. Se simţea iz de dezinfectant – din acel albastru trebuia să fie, desigur – amestecat cu putoarea dejecţiilor umane intrate în putrefacţie, şi asta îl făcea cumva să fie şi mai rău.

Când Grunwald vorbi din nou, vocea lui se auzi de după peretele din spate. Păşise peste canal şi dăduse ocol în spatele toaletei. Curtis fu atât de surprins, încât aproape se dădu îndărăt, dar reuşi să se stăpânească. Totuşi, nu-şi putu reprima o tresărire. Mâinile lui depărtate se desprinseră un moment de perete. Toaleta se mişcă. Puse înapoi mâinile pe perete, aplecându-se în faţă cât de tare putu, şi cabina se echilibră.

– Cum te simţi, vecine?

– Sunt speriat de moarte, mărturisi Curtis. Îi căzuse părul peste frunte, se lipise acolo de sudoare, dar se temea să-l dea înapoi. Până şi o mişcare atât de mică putea face toaleta să se prăvălească. Dă-mi drumul. Te-ai distrat destul.

– Dacă tu crezi că mă distrez, te înşeli amarnic, zise Canalia pe o voce pe-dantă. Mă gândesc la asta de mult timp, vecine, şi-n cele din urmă am decis că este necesar – singura direcţie de acţiune. Şi trebuia să fie acum, fiindcă dacă mai aşteptam mult, nu aveam să mă mai pot încrede în corpul meu pentru a face ceea ce trebuia să facă.

– Grunwald, putem rezolva asta ca între bărbaţi. Jur că putem.

– Jură cât pofteşti, n-aş pune niciodată preţ pe cuvântul unui om ca tine, zise el pe aceeaşi voce pedantă. Oricine pune preţ pe cuvântul unui homalău îşi merită soarta. Şi apoi, ţipând atât de tare, că vocea i se făcu ţăndări: *VOI VĂ*

CREDEŢI AŞA DEŞTEPŢI! CÂT DE DEŞTEPT TE SIMŢI ACUM?

Curtis nu spuse nimic. De fiecare dată când avea impresia că înţelege nebunia Canaliei, noi perspective se deschideau înaintea sa.

Într-un final, pe un ton mai calm, Grunwald continuă:

– Vrei o explicaţie. Crezi că *meriţi* una. Posibil să fie aşa.

Undeva, o cioară croncăni. Lui Curtis, în cutiuţa lui încinsă, i se păru că sună a râset.

– Credeai că glumesc când te-am făcut vrăjitor gay? Nu glumeam. Înseamnă asta că tu *ştii* că eşti o, ei bine, forţă supranaturală răuvoitoare trimisă să mă pună la încercare? Nu ştiu. Chiar nu ştiu. De când soţia mea şi-a luat bijuteriile şi-a plecat, am petrecut multe nopţi fără somn gândindu-mă la întreba-rea asta – printre altele – şi tot nu ştiu. Nici *tu* probabil nu ştii.

– Grunwald, te asigur că nu sunt...

– Tacă-ţi fleanca. Acum vorbesc eu. Şi sigur, asta ai *spune* oricum, nu? Indiferent dacă ai şti sau nu, asta ai *spune*. Uită-te la mărturiile vrăjitoarelor din Salem. Haide, uită-te. Eu am făcut-o. Găseşti totul pe internet. Au jurat că nu sunt vrăjitoare, iar când au crezut că aşa vor scăpa din anticamera morţii au jurat că *sunt*, dar foarte puţine dintre ele chiar *au ştiut sigur asta!* Vezi asta clar atunci când priveşti problema cu... ştii tu, cu mintea... lumi-nată sau cum o fi. Hei, vecine, cum e când fac asta?

Imediat, Canalia – bolnav, dar aparent încă destul de puternic – începu să mişte toaleta. Curtis fu aproape aruncat în uşă, ceea ce s-ar fi soldat categoric cu un dezastru.

– *Încetează!* răcni el. *Nu mai face asta!*

Grunwald râse indulgent. Toaleta rămase nemişcată. Curtis credea însă că înclinarea podelei era mai pronunţată ca înainte.

– Ce copil eşti. E solidă ca bursa de acţiuni, îţi spun!

O pauză.

– Desigur... mai *este* asta: toţi homalăii sunt mincinoşi, dar nu toţi min-cinoşii sunt homalăi. Nu e-o ecuaţie echilibrată, dacă înţelegi ce vreau să zic. E simplu ca bună-ziua, mereu a fost aşa, i-aş trage-o Fecioarei Maria şi apoi m-aş duce la un dans în bătătură, dar am minţit ca să te aduc aici, recunosc deschis, şi poate că mint şi acum.

Din nou tusea aceea – profundă şi sumbră şi aproape sigur dureroasă.

– Dă-mi drumul, Grunwald. Te implor. Te conjur.

O pauză lungă, ca şi când Canalia s-ar fi gândit la asta. Apoi îşi reluă peroraţia.

– În cele din urmă – când e vorba de vrăjitoare – nu ne putem bizui pe mărturisiri, zise el. Nu ne putem bizui nici măcar pe *depoziţii*, fiindcă ar putea fi strâmbe. Când ai de-a face cu vrăjitoare, subiectivismul e... e... ştii tu. Ne putem bizui doar pe *dovezi*. Aşa că am cântărit dovezile în cazul *meu*. Hai să analizăm faptele. Întâi, mi-ai tras-o cu terenul Vinton. Ăsta a fost primul lucru.

– Grunwald, niciodată n-am...

– Gura, vecine. Doar dacă nu vrei să te răstorn cu căscioara ta fericită cu tot, desigur. În cazul ăsta, poţi vorbi cât te ţine gura. Asta vrei?

– Nu!

– Bună alegere. Nu ştiu exact *de ce* mi-ai tras-o, dar *cred* că ai făcut-o fiindcă te temeai că voi trânti vreo două blocuri acolo, pe Turtle Point. În orice caz, *dovada* – anume, aşa-numitul tău act de cumpărare ridicol – indică clar că de futai a fost vorba, pur şi simplu. Susţii că Ricky Vinton a vrut să-ţi vândă terenul ăla pentru un milion cinci sute de mii de dolari. Acum, vecine, eu te întreb. Ar crede asta vreun judecător din lume?

Curtis nu răspunse. Se temea şi numai să-şi dreagă glasul acum, şi nu doar fiindcă l-ar fi putut face pe Canalie să-i sară muştarul, ci fiindcă putea face toaleta, şi aşa în echilibru precar, să se dea de-a dura. Se temea că ar putea cădea şi numai dacă ridica degetul mic de pe peretele din spate. Probabil era aiurea, însă poate nu era.

– Apoi au venit ciopor rudele, complicând o situaţie deja destul de com-plicată – *prin amestecul tău pidosnic!* Şi tu ai fost cel care le-a chemat. Tu sau avocatul tău. Asta-i evident, o situaţie, ştii, de genul QED. Întrucât ţie-ţi place să rămână lucrurile aşa cum sunt.

Curtis rămase tăcut, alegând să nu-i conteste spusele.

– Acela a fost momentul când ţi-ai aruncat tu blestemul. Trebuie să fi fost. Fiindcă asta spune dovada. „Nu e nevoie să vezi planeta Pluto ca să ştii că e acolo.“ Asta a spus-o un om de ştiinţă. S-a prins de existenţa planetei Pluto observând neregularităţile orbitei altei planete, ştiai asta? Aşa e şi când deduci prezenţa vrăjitoriei, Johnson. Trebuie să verifici dovezile şi să cauţi neregularităţile orbitei, ştii tu, a ce-o fi. A vieţii. Plus, spiritul tău se întu-necă. Se *întunecă*. Am simţit asta pe pielea mea. Ca o eclipsă. E...

Mai tuşi o dată. Curtis stătea în poziţia „gata de percheziţie“, cu fundul în afară, cu stomacul boltit peste banda pe care, cândva, tâmplarii lui Grunwald şezuseră ca să-şi rezolve treburile presante după ce cafeaua de dimineaţă îşi făcuse efectul.

– Apoi, Ginny m-a părăsit, spuse Canalia. Acum locuieşte în Cape Cod. Spune că e singură acolo, sigur că asta spune, fiindcă vrea pensia aia alimen-tară – toate o vor –, dar eu ştiu că nu-i aşa. Dacă târfa aia pisăloagă n-are un mădular în care să se înfigă de două ori pe zi, ar fi în stare să mănânce trufe cu ciocolată uitându-se la *American Idol* până ar exploda.

Apoi Fiscul. După aia au venit jigodiile alea, cu laptopurile şi întrebările lor. „Aţi făcut asta, aţi făcut aia, unde-s actele pentru ailaltă?“ Asta a fost tot vrăjitorie, Johnson? Sau poate doar un alt futai, de-un fel, ştiu şi eu, mai comun? Cum ar fi să ridici telefonul şi să spui: „Trageţi-i un audit tipului ăstuia, are mai multe-n cămară decât lasă să pară.“

– Grunwald, n-am sunat niciodată...

Toaleta se zdruncină. Curtis se legănă în spate, convins că de data *asta*...

Însă din nou toaleta se stabiliză. Curtis începea să se simtă ameţit. Ameţit şi îngreţoşat. Nu doar din cauza mirosului; din cauza *căldurii*. Sau poate din cauza amândurora, laolaltă. Simţea că i se lipeşte tricoul de piept.

– Eu prezint dovezile, zise Grunwald. Tu să taci când eu prezint dovezile. Linişte în sala de judecată, futu-i mama măsii.

De ce era aşa cald acolo înăuntru? Curtis ridică privirea şi nu văzu niciun loc de aerisire în tavan. Sau... erau, însă fuseseră acoperite. Cu o foaie de metal, aparent. Trei sau patru găuri fuseseră făcute în ea, prin care intra niscai lumină, dar absolut deloc aer. Găurile erau mai mari ca nişte monede de un sfert, mai mici decât nişte dolari de argint. Se uită peste umăr şi văzu o altă linie de găuri, însă cele două aerisiri din uşă fuseseră şi ele aproape complet acoperite.

– Mi-au îngheţat activele, zise Grunwald pe o voce plângăcioasă. Au făcut un audit întâi, au spus că e doar o procedură de rutină, dar eu ştiu cu ce se ocupă ei, şi ştiam ce urmează.

Sigur că ştiai, deoarece erai vinovat până peste cap.

– Dar chiar înainte de audit, mi-a apărut tusea asta. Tot lucrătura ta a fost, sunt sigur. M-am dus la doctor. Cancer pulmonar, vecine, şi s-a extins la ficat

şi stomac şi dracu' ştie la ce altceva. La toate părţile moi. Exact ce ar urmări o vrăjitoare. Mă surprinde că nu mi-ai pus cancer şi la boaşe şi-n cur, deşi sunt sigur că va ajunge şi acolo cu timpul. Dacă-i dau voie. Dar n-o voi face. De aia, deşi cred că am rezolvat treaba aici, mi-am pus, ştii tu, scutece la cur, nu mai contează nici dacă n-o fac. O să-mi trag un glonţ în cap cât de curând. Chiar cu pistolul ăsta, vecine. Când voi fi în jacuzzi.

Suspină melancolic.

– Acela-i singurul loc în care mai sunt fericit. În jacuzziul meu.

Curtis înţelese ceva. Poate atunci când îl auzi pe Canalie rostind *Cred că am rezolvat treaba aici*, dar cel mai probabil ştiuse deja de ceva timp. Canalia intenţiona să răstoarne toaleta Port-O-San. Avea s-o facă dacă el protesta şi implora; avea s-o facă dacă el îşi păstra calmul. Nu conta cu adevărat. Dar pentru moment, îşi păstră totuşi calmul. Fiindcă voia să rămână la verticală cât mai mult timp posibil – da, sigur că da – dar şi dintr-o fascinaţie înspăimântătoare. Grunwald nu vorbea metaforic; Grunwald chiar credea că vecinul lui, Curtis Johnson, era un fel de vrăjitor. Probabil că şi creierul îi era atacat de putreziciune, pe lângă celelalte organe.

– *CANCER PULMONAR!* proclamă Grunwald în şantierul său pustiu – şi atunci reîncepu să tuşească. Ciorile croncăniră a protest. Am renunţat la fumat *acum treizeci de ani şi fac cancer pulmonar ACUM?*

– Eşti nebun, spuse Curtis.

– Sigur, aşa ar spune lumea. Ăsta era planul, nu-i aşa? Ăsta era *PLAAAA-NUL*, în pizda mă-sii. Şi atunci, colac peste pupăză, tu mă dai în judecată pentru *câinele* ăla afurisit al tău cu faţă de cur? Pentru jigodia aia care era pe *PROPRIETATEA MEA?* Şi în ce scop? După ce mi-ai luat terenul, soţia, afacerea şi viaţa, în ce scop? Ca să mă umileşti, desigur! Ca să dai în cel căzut la pământ! În dorul lelii! Vrăjitorie! Dar ştii ce spune Biblia? *Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască!* Tot ce mi s-a întâmplat e din vina ta, şi *pe vrăjitoare să n-o laşi... SĂ TRĂIASCĂ!*

Grunwald împinse toaleta. Probabil că înfipsese umărul în ea, deoarece nu fu nici urmă de ezitare acum, cabina nu se clătină în nesiguranţă. Curtis, devenit pentru moment imponderal, căzu în spate. Încuietoarea ar fi trebuit să se rupă sub greutatea sa, dar nu se rupse. Canalia trebuie că meşterise ceva şi la ea.

Apoi îşi recăpătă greutatea şi căzu tare pe spate, când toaleta portabilă atinse pământul cu uşa în jos. Îşi muşcă limba. Spatele capului intră în coliziune cu uşa şi văzu stele în faţa ochilor. Capacul toaletei se deschise ca o gură. Lichid brun-închis, gros ca siropul, vomită din ea. Un excrement putred îi ateriză pe vintre. Curtis scoase un strigăt de scârbă, îl lovi cu mâna, apoi se şterse pe tricou, lăsând o pată maronie. Din gura căscată a toaletei se revărsă un pârâu infect. Se prelinse pe-o parte a băncii şi se strânse în jurul tenişilor lui. În balta astfel formată ajunse un ambalaj de fursecuri Reese's Pea-nut Butter Cup. Fâşii de hârtie igienică atârnau de gura toaletei. Arăta ca Ajunul Anului Nou în iad. Treaba asta era imposibil să fie aievea. Era un coşmar rămas din copilărie.

– Acuma cum miroase acolo, vecine? strigă Canalia. Râdea şi tuşea. Exact ca acasă, nu-i aşa? Consideră, dacă vrei, că e versiunea de secol douăzeci a scaunului de înec pentru pidosnici. Nu-ţi mai trebuie decât senatorul ăla homo şi un morman de chiloţei Victoria's Secret şi ai putea ţine o petrecere în lenjerie intimă!

Curtis era ud şi pe spate. Îşi dădu seama că toaleta probabil aterizase în apa din canal sau se făcuse punte peste ea. Prin găurile din uşă pătrundea apă.

– De regulă, toaletele astea portabile sunt făcute doar din plastic subţire, turnat – ştii, cele pe care le vezi în parcările pentru tiruri sau la popasurile de pe autostradă –, de îţi poţi băga pumnul prin pereţi sau acoperiş, dacă eşti hotărât. Pe şantiere însă, montăm foi de metal pe pereţi. Armătură, se numeşte. Altfel, vin oamenii şi fac găuri în ei cu pumnul. Vandali, doar ca să se distreze, sau homalăi ca tine. Fac ceea ce ei numesc „găuri de glorie". O, da, am cunoştinţă de lucrurile astea. Am toate informaţiile, vecine. Sau vin puştii şi aruncă pietre prin acoperiş, doar ca să vadă cum se aude. E ca un pocnet, ca atunci când pocneşti o pungă mare de hârtie. Aşa că punem metal şi pe acoperiş. Sigur că aşa e mai cald înăuntru, însă asta le sporeşte de fapt efi-cienţa. Nimeni nu are chef să stea cincisprezece minute, citind o revistă, într-o căcăstoare în care e mai cald decât într-o închisoare turcească.

Curtis se întoarse pe cealaltă parte. Stătea într-o baltă întunecată, urât mirositoare. În jurul încheieturii de la mână avea înfăşurată o bucată de hârtie igienică. O înlătură. Văzu pe ea o dâră maronie – urma defecării vreunui muncitor constructor de mult pus pe liber – şi începu să strige. Zăcea

în rahat şi hârtie igienică, apa continua să se infiltreze prin uşă, şi nu era deloc un vis.

Undeva nu foarte departe, Macintoshul lui rula numere de pe Wall Street, iar el zăcea într-o baltă de apă cu pişat, cu un cârnat negru şi vechi făcut covrig în colţ şi o gură de toaletă căscată nu mult deasupra călcâielor sale, şi nu era deloc un vis. Şi-ar fi vândut şi sufletul să se trezească în propriul pat, curat şi revigorat.

– Dă-mi drumul! GRUNWALD, TE ROG!

– Nu pot. Totul e aranjat, zise Canalia pe o voce sterilă. Ai venit aici să te delectezi la vederea unui rahat – să te umfli puţin în pene. Ai simţit o chemare a naturii şi ţi-au căzut ochii pe buzile astea portabile. Ai intrat în cea din capăt şi s-a răsturnat. Sfârşitul poveştii. Când vei fi găsit – când vei fi *în sfârşit* găsit – sticleţii vor vedea că toate stau înclinat, fiindcă ploile de după-amiază le-au săpat pe dedesubt. N-au de unde să ştie că sălaşul tău actual era puţin mai înclinat decât celelalte. Sau că eu ţi-am luat mobilul. Vor presupune doar că l-ai lăsat acasă, fătălău uituc ce eşti. Situaţia li se va părea foarte clară. *Dovezile*, înţelegi – întotdeauna lucrurile se reduc la dovezi.

Râse. Fără a tuşi de data asta, doar râsul cald, mulţumit de sine, al unui om care n-a neglijat nimic. Curtis zăcea în apa mizeră adâncă acum de cinci centimetri, simţea că i se îmbiba în tricou şi pantaloni până la piele, şi-şi dorea să moară Canalia pe loc de-un atac cerebral sau infarct. Ducă-se dracului cancerul; să pice chiar acolo, pe strada nepavată a prostescului său plan urbanistic înghiţit de faliment. De preferinţă pe spate, ca păsările să-i poată ciuguli ochii.

Dacă se întâmplă asta, aici voi muri.

Adevărat, dar asta şi plănuise Grunwald de la bun început, aşa că ce mai conta?

– Vor vedea că n-a avut loc un jaf; ai toţi banii în buzunar. La fel şi cheia de la motoscuter. Drăciile alea sunt foarte nesigure, apropo; aproape la fel de periculoase ca ATV-urile. Şi fără cască! Ruşine să-ţi fie, vecine. Am observat că ai activat alarma, totuşi, şi asta e bine. Un element favorabil în plus, de fapt. N-ai nici măcar un pix cu care să scrii un mesaj pe perete. Dacă ai fi avut, ţi l-aş fi luat, dar nu ai. Va lăsa impresia unui accident tragic.

Făcu o pauză. Curtis şi-l imagina acolo afară cu o claritate diabolică. Stând acolo în hainele lui prea largi, cu mâinile îndesate în buzunare şi cu părul nespălat căzut peste urechi. Reflectând. Vorbind cu Curtis, dar totodată vorbind cu el însuşi, căutând scăpări chiar şi acum, chiar şi după, probabil, săptămâni întregi de nopţi nedormite, petrecute plănuind

mişcarea aceasta.

– Sigur, nu te poţi gândi la toate. Întotdeauna sunt cărţi-surpriză în pachet. Doiari şi valeţi, omul cu toporul, şeptari care duc totul. Genul ăsta de lucruri. Dacă sunt şanse să vină cineva şi să dea peste tine? Cât încă mai eşti în viaţă, adică? Slabe, aş spune. Foarte slabe. Şi eu ce am de pierdut? Râse, aparent încântat de sine. Stai în căcat, Johnson? Sper că da.

Curtis se uită la excrementul încovrigat pe care îl înlăturase de pe pantaloni, dar nu spuse nimic. Se auzea un bâzâit slab. Muşte. Doar câteva, însă şi câteva erau prea multe, după opinia lui. Ieşeau din gura căscată a toaletei. Trebuie că fuseseră prinse în rezervorul colector ce-ar fi trebuit să se afle sub el în loc să stea pe-o rână la picioarele sale.

– Eu plec acuma, vecine, dar gândeşte-te la asta: înduri o adevărată, ştii tu, soartă de vrăjitor. Şi vorba ‘ceea: în căcăstoare, nimeni nu-ţi aude strigătele.

Grunwald se îndepărtă. Curtis îşi dădu seama după sunetul tot mai slab al râsetului său combinat cu tuse.

– Grunwald! Grunwald, întoarce-te!

Grunwald strigă:

– Acum *tu* eşti în mare rahat. La propriu în mare rahat.

Apoi – trebuia să se aştepte la asta, *se aşteptase* la asta, însă tot incredibil i se părea – auzi maşina companiei cu palmierul pictat pe portiere pornind.

– *Vino înapoi, Canalie ce eşti!*

Dar acum sunetul maşinii scădea, pe măsură ce Grunwald conducea cu viteză pe strada nepavată (Curtis auzea fleşcăitul roţilor prin bălţi), apoi pe deal în sus, pe lângă locul unde un Curtis Johnson cu totul diferit îşi parcase Vespa. Canalie claxonă o singură dată – crud şi vesel – după care sunetul motorului se făcu una cu sunetul zilei, care nu era decât zumzet de insecte în iarbă şi bâzâitul muştelor scăpate din rezervorul septic şi vuietul unui avion îndepărtat în care persoane la clasa întâi poate mâncau brânză Brie cu biscuiţi.

O muscă se aşează pe braţul lui Curtis. O alungă cu mâna. Ateriză pe rahatul încovrigat şi începu să prânzească. Brusc, miasma rezervorului septic deranjat păru o fiinţă vie, o mână neagră-maronie ce-i intra lui Curtis pe gât în jos. Însă mirosul de excremente vechi în descompunere nu era cel mai rău; cel mai rău era mirosul de dezinfectant. Era chestia aia albastră. Ştia că era chestia aia albastră.

Execută o genuflexiune – avea loc exact pentru atât – şi vomită între genunchii depărtaţi, în balta de apă şi fâşii plutitoare de hârtie igienică. După isprăvile anterioare într-ale regurgitării, nu mai rămăsese decât fiere. Rămase aplecat şi gâfâind, cu mâinile în spate, sprijinit în uşa pe care şedea acum, tăie-tura de ras de la barbă pulsând şi usturându-l. Apoi stomacul i se revoltă din nou, de data aceasta scoţând doar un râgâit care semănă cu strigătul unei cicade.

Şi, cât ar fi părut de ciudat, se simţea mai bine. Cumva *sincer*. Accesul acesta de vomă fusese *câştigat*. Fără a fi nevoie de vârârea degetelor pe gât. Cât despre mătreaţa sa, cine ştia? Poate va putea oferi lumii darul unui nou tratament: Soluţia de Clătire cu Urină Învechită. Va avea grijă să-şi verifice scalpul după urme de îmbunătăţire când va ieşi de acolo. *Dacă* va ieşi de acolo.

Să şadă drept, cel puţin, nu era o problemă. Era înfiorător de cald şi putoarea era teribilă (nu voia să se gândească ce putea să se fi răscolit în rezervorul septic şi în acelaşi timp nu putea alunga aceste gânduri), dar măcar avea loc de întoarcere.

– Trebuie să număr avantajele, murmură el. Trebuie să le număr cu grijă, mama lor de avantaje.

Da, şi să pună deoparte. Asta ar fi fost de asemenea bine. Nivelul apei în care şedea nu mai creştea, şi acesta probabil era un alt avantaj. Nu avea să se înece. Doar dacă, desigur, ploile de după-amiază nu se transformau în averse. Mai văzuse el de astea. Şi nu ajuta la nimic să-şi spună că va ieşi de acolo până după-masă, *sigur* că va ieşi, fiindcă genul acesta de gândire magică era exact intenţia Canaliei. Nu putea să şadă acolo pur şi simplu, slavă Domnului că avea măcar loc de întors, şi să aştepte să vină salvarea.

Poate va veni cineva de la Departamentul Construcţii şi Planificare al Ţinutului Charlotte. Sau o echipă de vânători de capete de la Fisc.

O imagine frumoasă, însă avea o bănuială că asta nu se va întâmpla. Canalia trebuia că luase şi el în considerare aceste posibilităţi. Sigur că un birocrat sau o echipă întreagă de birocraţi puteau face un ocol neprogramat pe acolo, dar a te baza pe asta era o prostie la fel de mare ca speranţa că Grunwald îşi va reconsidera atitudinea. Iar doamna Wilson avea să presupună că el se dusese la un film de după-masă în Sarasota, cum făcea deseori.

Lovi în pereţi, întâi în stângul, apoi în dreptul. De ambele

laturi simţi metal dur dincolo de plasticul subţire, flexibil. Armătură. Se ridică în genunchi şi

de data aceasta chiar se lovi cu capul, dar nici nu băgă de seamă. Ceea ce vedea nu era încurajator: vârfurile boante ale şuruburilor care ţineau cabina laolaltă. Capetele erau pe partea cealaltă. Aceasta nu era o căcăstoare; era un coşciug.

Când avu acest gând, momentul lui de claritate şi calm se făcu praf şi pulbere. În locul lui se lăsă panica. Începu să lovească în pereţii toaletei, strigând să i se dea drumul. Se aruncă dintr-o parte în alta, ca un copil care face istericale, încercând să rostogolească toaleta, pentru ca astfel să poată măcar deschide uşa, dar afurisenia aia nici că se clinti. Afurisenia aia era grea. Armătura cu care era învelită îi dădea greutate.

Grea ca un coşciug! ţipă mintea lui. Cuprins de panică, toate celelalte gânduri fuseseră izgonite. *Grea ca un coşciug! Ca un coşciug! Un coşciug!*

Nu ştia cât continuase în felul acesta, dar la un moment dat încercă să se ridice în picioare, ca şi când ar fi putut să iasă, ca Superman, prin peretele care stătea acum spre cer. Se lovi iar cu capul, acum mult mai tare. Căzu înainte pe burtă. Mâna îi intră în ceva vâscos – ceva care mânjea – şi o şterse pe turul pantalonilor. Făcu asta fără a se uita. Ţinea ochii strâns închişi. De la colţurile lor şiroiau lacrimi. În întunecimea din spatele pleoapelor, stele verzi goneau şi explodau. Nu sângera – bănuia că asta era bine, încă un avantaj afurisit de trecut pe răboj – însă puţin lipsise să-şi piardă cunoştinţa.

– Calmează-te, zise el. Se ridică iarăşi în genunchi. Ţinea bărbia în piept, părul îi atârna, avea ochii închişi. Semăna cu un om care se ruga, şi bănuia că asta şi făcea. O muscă execută o aterizare cu ridicare imediată pe ceafa sa. Nu te ajută s-o iei razna, i-ar face mare plăcere dacă te-ar auzi strigând şi bătând câmpii, aşa că potoleşte-te, nu-i da ce i-ar face plăcere, ci doar po-toleşte-te şi gândeşte-te la asta.

La ce să se gândească? Era prins în capcană.

Curtis se aşeză înapoi pe uşă şi îşi îngropă faţa în palme.

Timpul se scurse şi lumea merse mai departe.

Lumea făcu ce ştia ea să facă.

Pe Route 17, câteva vehicule – majoritatea de povară; camionete de fermă îndreptându-se fie spre pieţele din Sarasota, fie spre magazinul alimentar din Nokomis, din când în când câte un tractor, furgoneta poştaşului cu luminile

ei galbene pe acoperiş – îşi vedeau de drum. Niciuna nu o luă pe ieşirea spre Durkin Grove Village.

Doamna Wilson ajunse la domiciliul lui Curtis, intră folosind cheia ei, citi mesajul pe care domnul Johnson îl lăsase pe masa din bucătărie şi începu să aspire. Apoi călcă haine urmărind telenovelele de după-masă. Pregăti o caserolă cu macaroane, o vârî la frigider, apoi mâzgăli câteva instrucţiuni scurte despre prepararea ei – *Coacere la 175, 45 de minute* – şi le lăsă pe masă, unde fusese bileţelul lui Curtis. Când tunetul începu să bolborosească deasupra Golfului Mexic, plecă mai devreme. Deseori făcea aşa când ploua. Nimeni nu ştia acolo cum se conduce pe ploaie, tratau fiecare ploiţă ca şi când ar fi fost o aversă în Vermont.

În Miami, agentul de Fisc însărcinat cu cazul Grunwald mâncă un sendviş cubanez. În loc de costum purta cămaşă tropicală imprimată cu papagali. Şedea sub o umbrelă la un restaurant de pe pasarelă. În Miami nu era nici urmă de ploaie. El era în vacanţă. Cazul Grunwald avea să fie tot acolo la întoar-cerea sa; roţile guvernului se învârt încet, dar extraordinar de bine.

Grunwald se relaxă în jacuzziul său de pe patio, moţăind, până când apropiata furtună de după-amiază îl trezi cu tunetele ei. Ieşi anevoie şi se duse înăuntru. Când închise uşa glisantă de sticlă dintre patio şi living, ploaia începu să cadă. Grunwald surâse.

– Asta o să te răcorească niţeluş, vecine, rosti el.

Ciorile îşi luaseră din nou primire postul pe schela care stătea agăţată de banca neterminată pe trei laturi, dar când tunetul trosni aproape direct deasupra lor şi ploaia începu să cadă, îşi luară zborul şi căutară adăpost în pădure, croncănind supărate că au fost deranjate.

În toaleta Port-O-San – i se părea că era încuiat acolo de cel puţin trei ani – Curtis ascultă răpăitul ploii pe acoperişul închisorii sale. Acoperişul care fusese peretele din spate până când Canalia răsturnase coşmelia. Ploaia răpăi la început, apoi lovi, apoi se răsti. În culmea furtunii, era ca şi când s-ar fi aflat într-o cabină telefonică tapetată cu difuzoare. Tunetul explodă în tăriile cerului. Avu pe moment o viziune în care era lovit de fulger şi fript ca un clapon în cuptorul cu microunde. Descoperi că asta nu-l deranja cine ştie cât. Măcar ar fi fost rapid, iar ceea ce se întâmpla acum era lent.

Apa reîncepu să urce, dar nu cu repeziciune. Curtis era chiar bucuros de asta, acum că stabilise că nu exista de fapt riscul de-a se îneca precum un

şobolan căzut într-un vas de toaletă. Măcar *era* apă şi lui îi era foarte sete. Apropie capul de una dintre găurile din armătura de oţel. Prin ea intra apă din canal. Bău ca un cal la jgheab, sorbind. Apa era nisipoasă, dar el bău până auzi clipocit în stomac, reamintindu-şi constant că *era* apă, asta *era*.

– Poate conţine şi o doză de pişat, însă sunt sigur că doza e mică, zise el şi începu să râdă. Râsul se transformă în suspine, după care redeveni râs.

Ploaia se termină în jur de şase seara, cum se întâmpla de regulă în acea perioadă a anului. Soarele se limpezi la timp pentru a oferi un apus flori-dan de nota zece. Cei câţiva rezidenţi de vară de pe Turtle Island se strân-seră pe plajă să-l privească, cum făceau de obicei. Nimeni nu observă lipsa lui Curtis Johnson. Uneori era acolo, alteori, nu. Tim Grunwald era acolo şi mai mulţi privitori ai apusului remarcară că arăta excepţional de vesel în seara aceea. Doamna Peebles îi spuse soţului ei, pe când se întorceau acasă mână în mână de-a lungul plajei, că ea credea că domnul Grunwald în sfârşit începea să depăşească şocul pierderii soţiei. Domnul Peebles îi spuse că era o romantică.

– Da, scumpule, zise ea, punând mâna pe umărul lui un moment, de aceea m-am măritat cu tine.

Când Curtis văzu lumina care intra prin găurile din armătură – cele câteva care nu erau cu faţa în jos – stingându-se din portocaliu în cenuşiu, înţelese că urma într-adevăr să petreacă noaptea în acel coşciug împuţit cu cinci centimetri de apă pe podea şi o gură de toaletă semiînchisă la picioare. Probabil că avea să *moară* acolo, însă asta părea o observaţie academică. A petrece *noaptea* acolo înăuntru, pe de altă parte – ore peste alte ore, mormane de ore aidoma unor cărţi mari şi negre –, asta era real şi inevitabil.

Panica îşi reintră în drepturi. Începu din nou să strige şi să lovească în pereţi, de data aceasta pivotând pe genunchi, întâi izbindu-se cu umărul drept de un perete şi apoi cu stângul de celălalt. *Ca o pasăre prinsă în turla unei biserici*, gândi, dar nu se putu opri. Un picior agitat turti cârnatul scăpat de partea de jos a băncii. Îşi rupse pantalonii. Întâi îşi învineţi înche-ieturile degetelor, apoi le făcu să plesnească. Într-un târziu se opri, plângând şi lingându-şi mâinile.

Trebuie să încetez. Trebuie să-mi conserv puterile.

Apoi îşi spuse: *Pentru ce?*

Până la ora opt, aerul începuse să se răcorească. Până la zece, balta în care zăcea Curtis se răcise şi ea – părea rece, de fapt – şi el începu să tremure. Se cuprinse cu braţele şi trase genunchii la piept.

Îmi va fi bine atât timp cât nu-mi clănţănesc dinţii, gândi. *Nu pot îndura să-mi aud dinţii clănţănind.*

La ora unsprezece, Grunwald se duse la culcare. Stătu acolo întins în pijama sub ventilatorul care se învârtea, uitându-se în întuneric şi zâmbind. Se simţea mai bine decât se simţise de luni întregi. Era mulţumit, dar nu surprins.

– Noapte bună, vecine, spuse şi închise ochii.

Dormi cât fu noaptea de lungă fără a se trezi pentru prima dată în şase luni.

La miezul nopţii, nu departe de celula lui Curtis, un animal – probabil doar un câine sălbatic, însă lui Curtis i se părea că scotea sunete de hienă – scoase un urlet prelung, amarnic. Dinţii începură să-i clănţănească. Sunetul era pe-atât de înfiorător pe cât se temuse că va fi.

Mai târziu, la un inimaginabil moment, adormi.

Când se trezi, tremura din toate încheieturile. Până şi picioarele îi trepidau, dansând step ca picioarele unui narcoman în sevraj. *Mă îmbolnăvesc, va trebui să merg naibii la doctor, mă dor toate*, gândi. Apoi deschise ochii, văzu unde se afla, *îşi aminti* unde se afla, şi scoase un strigăt lung, chinuit:

– *Ooooo... nu! NU!*

Însă realitatea spunea „O, da“. Măcar în toaletă nu mai era întuneric deplin. Prin găurile rotunde pătrundea lumină: strălucirea palid-trandafirie a di-mineţii. Avea să capete forţă în curând, pe măsură ce ziua se lumina şi se încingea. Nu peste mult timp avea să fiarbă din nou la aburi.

Grunwald se va întoarce. A avut toată noaptea să se gândească, îşi va da seama ce nebunie e asta şi se va întoarce. Mă va lăsa să ies.

Curtis nu credea asta. Voia să creadă, dar n-o credea.

Simţea o nevoie presantă să-şi golească vezica, însă afurisit să fie dacă avea să urineze în colţ, chiar dacă peste tot erau numai excremente şi hârtie igie-nică, de când se răsturnase cabina cu o zi în urmă. Simţea într-un fel că, dacă făcea asta – un lucru scârbos ca acesta –, ar fi ca şi când şi-ar da un semn că a renunţat la speranţă.

Chiar am renunţat la ea.

Dar nu era aşa. Nu complet. Oricât de tare suferea de dureri şi osteneală, oricât de speriat şi descurajat era, o parte din el încă tot nu renunţase la spe-ranţă. Şi exista o parte bună: nu simţea nicio nevoie de a-şi vârî degetele pe gât şi nu petrecuse nici măcar un minut în noaptea tocmai scursă, aşa aproape o eternitate cum fusese, scărmănându-şi scalpul cu pieptenele.

Şi oricum nu era nevoie să urineze în colţ. Putea doar să ridice capacul toaletei cu o mână, să ia ţinta cu cealaltă şi să-i dea drumul. Sigur, dată fiind noua configuraţie a cabinei, asta ar fi însemnat să urineze pe orizontală, nu într-un unghi descendent. Zvâcnetul pe care îl simţea din direcţia vezicii sugera că asta nu va fi absolut deloc o problemă. Fără-ndoială, ultimele două jeturi aveau să ajungă probabil pe jos, dar...

– Dar astea-s vicisitudinile războiului, rosti el şi se surprinse cu un râs aspru. Cât despre capacul toaletei... ducă-se dracului, nu-l ţin ridicat. Sunt eu în stare de mai mult.

Nu era el un Hercule, dar atât capacul semiridicat, cât şi flanşele care îl ţineau prins de bancă erau din plastic: capacul şi colacul negre, flanşele – albe. Toată cabina aia nenorocită era doar un prefabricat ieftin de plastic, nu trebuia să fii ditamai constructorul ca să vezi asta, şi spre deosebire de pereţi şi uşă, colacul şi sistemul lui de prindere nu erau armate. Credea că îl va putea smulge destul de uşor, şi dacă aşa era, avea s-o facă – fie şi doar pentru a se mai elibera de furie şi teroare.

Curtis prinse capacul şi-l ridică, intenţionând să apuce de colacul de dedesubt şi să-l tragă într-o parte. În schimb, se blocă, uitându-se prin gaura circulară în rezervorul de jos, încercând să priceapă ce vedea.

Semăna cu o buză subţire de lumină.

Se uită la asta cu o perplexitate în care speranţa se infiltra încet-încet – nu tocmai ca o revelaţie, ci părând să se ridice prin pielea sa transpirată, mânjită cu excremente. La început crezu că era fie o dâră de vopsea fos-forescentă, fie de-a dreptul o iluzie optică. Această idee din urmă fu întărită când linia de lumină începu să se estompeze. Puţin... tot mai puţin... cel mai puţin...

Dar apoi, chiar înainte să dispară complet, reîncepu să capete intensitate, o linie de lumină atât de puternică, că o văzu plutind în spatele pleoapelor atunci când închise ochii.

Asta-i lumina soarelui. Fundul toaletei – ceea ce a fost *fundul toaletei înainte ca Grunwald să o răstoarne – e cu faţa spre est, unde soarele tocmai a răsărit.*

Şi când se estompase?

– A intrat soarele după un nor, spuse el şi îşi înlătură de pe frunte părul lipit de transpiraţie cu mâna care nu ţinea capacul toaletei. Acum a ieşit din nou la iveală.

Examină această idee în căutarea unui amestec poluant mortal al dorinţei deşarte şi nu găsi nimic. Dovada era în faţa ochilor săi: lumina soarelui răzbătând printr-o crăpătură subţire în fundul rezervorului septic al toaletei Port-O-San. Sau poate era o spărtură. Dacă putea intra acolo să lărgească acea spărtură, acea deschidere luminoasă spre lumea exterioară...

Nu te baza pe asta.

Iar pentru a ajunge la ea, ar fi trebuit să...

Imposibil, gândi. *Dacă te gândeşti să te strecori în rezervorul septic prin gaura toaletei – ca Alice într-o Ţară a Minunilor căcăcioasă – mai gândeşte-te. Poate dacă ai fi puştiul costeliv de odinioară, dar puştiul acela dispăruse acum treizeci şi cinci de ani.*

Asta aşa era. Însă şi acum era slab – bănuia că plimbările zilnice cu bicicleta erau în principal răspunzătoare pentru asta – şi chestia era că credea că *se poate* strecura prin gaura din colacul toaletei. Poate că nici nu avea să fie atât de greu.

Şi cum vei ieşi înapoi?

Păi... dacă putea face ceva în privinţa buzei aceleia de lumină, poate că nu va mai trebui să iasă pe unde a intrat.

– Presupunând că voi putea *intra,* zise el.

Dintr-odată, stomacul i se umplu de fluturi şi pentru prima oară de când sosise acolo, la pitorescul Durkin Grove Village, simţi dorinţa de a-şi băga degetele în gât. S-ar putea gândi mai limpede la asta dacă-şi gâdila puţin gâtul şi...

– Ba nu, rosti el scurt şi trase capacul şi colacul toaletei într-o parte cu mâna stângă. Flanşele scârţâiră, dar nu cedară. Puse şi cealaltă mână la lucru. Părul îi căzu înapoi peste frunte şi el smuci nervos din cap pentru a-l da de-oparte. Trase din nou. Capacul şi colacul mai rezistară un moment, apoi se rupseră. Unul dintre cele două prizoane de plastic alb căzu în rezervor. Celălalt, crăpat pe mijloc, se învârti pe uşa pe care Curtis stătea îngenuncheat.

Aruncă deoparte capacul şi colacul şi se uită în rezervor, sprijinindu-se cu mâinile pe bancă. Prima adiere a atmosferei infecte de acolo îl făcu să dea înapoi, strâmbându-se. Credea că se obişnuise cu mirosul (sau devenise imun la el), însă acum nu era cazul, cel puţin nu aşa aproape de sursă. Se întrebă din nou când fusese vidanjată ultima dată drăcovenia aia.

Uită-te la partea plină a paharului; a trecut mult timp şi de când n-a mai fost folosită.

Poate, *probabil*, dar Curtis nu era sigur că asta îmbunătăţea situaţia. Erau totuşi multe materii acolo jos – multe materii *fecale,* plutind în ce mai rămăsese din apa dezinfectată. Aşa slabă cum era lumina, era suficient cât să fie sigur de asta. Apoi mai era problema întoarcerii. Probabil o putea face – dacă putea intra, aproape sigur putea să şi iasă – însă era mult prea uşor să-şi imagineze cum va arăta, o creatură puturoasă născută din scursori, nu un om de noroi, ci un om de căcat.

Întrebarea era: Avea oare de ales?

Păi, da. Putea să stea acolo, încercând să se convingă de faptul că salvarea probabil *va veni* până la urmă. Cavaleria, ca în ultima secvenţă dintr-un vechi film western. Deşi credea că mai degrabă va veni Canalia, dorind să se asigure că vecinul încă era... oare cum spusese? Comod în căscioara lui. Aşa ceva.

Asta îl făcu să ia o hotărâre. Se uită la gaura din bancă, acea gaură neagră din care ieşeau arome pestilenţiale, gaura neagră cu buza ei de lumină dătătoare de speranţe. Speranţe la fel de plăpânde ca lumina însăşi. Calculă. Întâi braţul drept, apoi capul. Braţul stâng lipit pe lângă corp până ce se va fi strecurat până la mijloc. Apoi, când braţul drept va fi liber...

Doar că dacă nu va reuşi să-l *elibereze?* Se văzu înţepenit, cu braţul drept în rezervor, cu braţul stâng de neclintit pe lângă corp, pântecele umplând gaura, blocând *aerul*, iar el murind ca un câine, zbătându-se spre dejecţiile de sub el în vreme ce se sufoca, ultimul lucru pe care-l vedea fiind tivul luminos, sfidător, care îl ademenise înăuntru.

Văzu pe cineva care-i găsea corpul pe jumătate înfipt în gaura toaletei, cu fundul în sus şi picioarele depărtate, cu urme maronii de pantofi lăsate pe cabina aia blestemată, de la ultimele sale zbateri înaintea morţii. Auzea pe cineva – poate agentul acela de Fisc care era sula din coastele Canaliei – spunând: „Maică Precistă, trebuie c-a scăpat ceva al naibii de

valoros acolo înăuntru.“

Era comic, dar Curtis nu avea chef de râs.

De când stătea în genunchi acolo, mijind ochii în rezervor? Nu ştia – ceasul lui rămăsese în birou, lângă mousepadul computerului –, dar judecând după cum îl dureau coapsele, bănuia că de-o bună bucată de vreme. Iar lumina se intensificase considerabil. Probabil că soarele era acum ieşit cu totul de după linia orizontului şi-n scurt timp închisoarea lui avea să se transforme din nou într-o saună.

– Trebe s-o fac, zise şi îşi şterse sudoarea de pe obraji cu palmele. E singura şansă.

Pregetă însă din nou, deoarece mai avusese un gând.

Dacă era un şarpe acolo jos?

Dacă vecinul lui, Canalia, aşteptându-se ca duşmanul lui vrăjitor să încerce exact lucrul acesta, *pusese* un şarpe acolo jos? O viperă, poate, care dormea pentru moment sub un strat răcoros de dejecţii umane? O muşcătură de viperă pe braţ şi-l aştepta o moarte lentă şi dureroasă, braţul umflându-i-se chiar în timp ce temperatura creştea. O muşcătură de cobră regală l-ar răpune mai repede, dar şi mai dureros: inima zvâcnind, oprindu-se, zvâcnind din nou, apoi oprindu-se definitiv.

Nu e niciun şarpe acolo. Insecte, poate, dar nu şerpi. L-ai văzut, l-ai auzit. Nu se gândea atât de departe. Era prea bolnav, prea nebun.

Poate da, poate nu. Pe nebuni nu-i prea poţi citi, nu-i aşa? Erau nişte cărţi surpriză.

– Doiari şi valeţi, omul cu toporul, şeptari care duc totul, zise Curtis. Crezul Canaliei. Tot ce ştia sigur era că, dacă nu încerca să coboare, aproape sigur avea să moară acolo sus. Şi în definitiv, o muşcătură de şarpe putea însemna o moarte mai rapidă şi mai uşor de îndurat.

– Trebe, zise el, ştergându-se iar pe obraji. *Trebe*.

Atât timp cât nu rămânea înţepenit jumătate înăuntru şi jumătate afară din gaură. Acela ar fi fost un mod teribil de-a muri.

– N-o să rămân blocat, zise. Uite ce mare este. Treaba aia a fost făcută pentru cururi de camionagii de cursă lungă, mâncători de gogoşi.

Asta îl făcu să râdă în barbă. Sunetul conţinea mai multă isterie decât umor. Gaura de toaletă nu i se părea mare; i se părea mică. Aproape mi-nusculă. Ştia că asta era doar percepţia sa distorsionată de agitaţie – la naiba,

percepţia sa distorsionată de *spaimă*, distorsionată de-o *frică de moarte* –, totuşi asta nu-l ajuta cine ştie cât.

– Trebe s-o fac totuşi, spuse. Altă şansă chiar nu există.

Şi într-un final probabil că *va fi* în van... dar se îndoia că cineva se sinchisise să adauge un strat exterior de oţel rezervorului septic, şi asta îi dădu imboldul necesar.

– Domnul fie cu mine, zise. Era prima lui rugăciune în aproape patruzeci de ani. Doamne, rogu-Te, ajută-mă să nu rămân blocat.

Vârî braţul drept prin gaură, apoi capul (înainte luând o gură mare de aer ceva mai curat). Lipi braţul stâng de corp şi se strecură în gaură. Umărul stâng se blocă, dar înainte să intre în panică şi să dea înapoi – acesta era, o parte din el înţelegea, momentul critic, punctul din care orice întoarcere era im-posibilă –, îl făcu să intre, mişcându-se ca un om care dansează Watusi. Umărul scăpă din strânsoare. Plonjă în rezervorul urât mirositor până la mijloc. Cum şoldurile – înguste, dar nu inexistente – umpleau gaura, înăuntru se făcu beznă ca-n nucă. Tivul acela de lumină părea să plutească sfidător înaintea ochilor săi. Ca un miraj.

O, Doamne, rogu-Te, fă să nu fie un miraj.

Rezervorul era adânc de, poate, un metru, poate ceva mai mult. Mai mare decât portbagajul unei maşini, însă nu – din păcate – de dimensiunile platformei unei camionete. Nu avea cum fi sigur, însă credea că părul lui atingea apa dezinfectată şi că creştetul capului trebuia să fie la câţiva centimetri de zoaiele de pe fund. Braţul stâng era în continuare ţintuit pe lângă corp. Ţin-tuit la nivelul încheieturii, acum. Nu reuşea să-l elibereze. Se mişcă dintr-o parte în alta. Braţul rămase unde era. Cel mai cumplit coşmar al său: blocat. În cele din urmă, blocat. Blocat cu capul în jos în întunericul infect.

Panica se instală. Întinse mâna liberă fără a sta pe gânduri. Un moment, îşi văzu conturul degetelor în lumina precară ce venea din fundul rezervorului îndreptat acum nu spre pământ, ci spre răsărit. Lumina era chiar acolo, chiar în faţa sa. Dădu s-o apuce. Primele trei degete de la mâna zbuciumată erau prea groase pentru a intra în spărtura aceea îngustă, dar reuşi să-l introducă pe cel mic în crăpătură. Trase, simţind marginea neregulată – metal sau plastic, nu ştia ce material era – întâi intrându-i în pielea degetului, apoi spărgând-o. Curtis nu dădu atenţie. Trase mai tare.

Şoldurile-i intrară prin gaură ca un dop ieşind din gâtul unei sticle. Înche-ietura mâinii se eliberă, dar prea târziu ca să poată ridica braţul stâng şi să amortizeze căderea. Se prăbuşi cu capul înainte în rahat.

Curtis ieşi la suprafaţă tuşind şi lovind din mâini, cu nasul plin de apă pu-turoasă. Scuipă, conştient acum că era în mare rahat, o, sigur că da. Crezuse că toaleta era strâmtă? Ridicol. Toaleta era câmp deschis. Toaleta era vestul american, sălbăticiile australiene, marea nebuloasă Cap de Cal. Şi el renunţase la ea ca să se târască într-un pântece întunecat pe jumătate plin cu rahat dospit.

Se şterse pe faţă, apoi întinse mâinile în lateral. Cheaguri de materie întu-necată zburară de pe vârfurile degetelor sale. Îl înţepau ochii, avea vederea înceţoşată. Se şterse la ei întâi cu o mână, apoi cu cealaltă. Avea nasul înfun-dat. Vârî degetele mici în nări – simţi că-i curgea sânge din cea dreaptă – şi le curăţă cât putu mai bine. Scoase destule dejecţii cât să poată respira din nou, dar când o făcu, putoarea rezervorului păru să-i sară pe gât în jos şi să-şi înfigă ghearele în stomacul său. Tuşi, un sunet adânc, gros.

Revino-ţi. Revino-ţi odată, altfel totul e de prisos.

Se sprijini cu spatele de peretele mânjit al rezervorului, trăgând aer adânc în piept pe gură, dar asta fu aproape la fel de rău. Imediat deasupra sa era o perlă mare de lumină ovală. Gaura toaletei prin care, în nebunia sa, se strecurase. Tuşi din nou. În urechile sale sună ca un dulău irascibil într-o zi ca-niculară, încercând să latre aproape strangulat de o zgardă spre strâmtă.

Şi dacă nu mă pot opri? Dacă nu mă pot opri din asta? Voi face un atac de apoplexie.

Era prea înspăimântat şi copleşit ca să gândească, aşa că gândi corpul în locul său. Se răsuci pe genunchi, lucru greu de făcut – peretele lateral al rezervorului, care acum era podeaua, era alunecos –, însă posibil. Lipi gura de crăpătura din podeaua rezervorului şi respiră prin ea. Atunci, îşi aminti o poveste pe care o auzise sau o citise în clasele primare: indieni care se ascundeau de duşmani pe fundul unui iaz puţin adânc. Stând acolo şi respirând prin trestii. Puteai face asta. Puteai s-o faci dacă-ţi păstrai calmul.

Închise ochii. Respiră şi aerul care veni prin crăpătură era incredibil de dulce. Puţin câte puţin, goana inimii sale prinse a încetini.

Poţi urca înapoi. Dacă poţi intra, poţi şi ieşi. Iar a urca înapoi va fi mai uşor, fiindcă acum eşti...

– Acum sunt slinos, zise el şi izbuti să râdă tremurat... deşi sunetul cavernos, în spaţiu închis, al propriei sale voci îl sperie din nou.

Când simţi că-şi recăpătase cât de cât controlul, deschise ochii. Se adap-taseră întunericului mai adânc din rezervor. Îşi putea vedea braţele mânjite cu rahat şi o bucată udă de hârtie igienică atârnând de mâna dreaptă. O culese şi o aruncă. Bănuia că începea să se obişnuiască deja cu lucrurile astea. Bănuia că oamenii se pot obişnui cu orice, dacă n-au încotro. Acesta nu era un gând deosebit de liniştitor.

Se uită la crăpătură. Se uită la ea ceva timp, încercând să desluşească ce anume vedea. Era ca o ruptură de-a lungul cusăturii unei haine prost croite. Fiindcă acolo *era* o îmbinare. Rezervorul era făcut totuşi din plastic – un înveliş din plastic –, însă nu era o singură bucată; erau două. Şi bucăţile erau îmbinate cu un şir de şuruburi care scânteiau în beznă. Scânteiau fiindcă erau albe. Curtis încercă să-şi aducă aminte dacă mai văzuse vreodată şuruburi albe. Nu reuşi. Mai multe în partea de jos a rezervorului se rupseseră, creând despicătura aceea. Probabil că apă şi dejecţii se scurgeau în pământul de dedesubt de ceva timp.

Dacă cei de la Agenţia de Protecţia a Mediului ar şti de asta... Canalie, ar sta şi ei scai pe capul tău, gândi Curtis. Atinse un şurub care încă mai ţinea, cel din stânga locului unde se termina crăpătura. Nu putea fi sigur, dar credea că era din plastic dur, nu din metal. Acelaşi fel de plastic din care erau făcute flanşele colacului de toaletă, probabil.

Deci. Construit din două bucăţi. Rezervoare asamblate în vreo fabrică de toalete portabile din Defiance, Missouri, Magic City, Idaho sau – cine ştie? – What Cheer, Iowa. Prinse laolaltă cu şuruburi de plastic dur, îmbinarea efec-tuată pe fundul rezervorului şi pe laturi în sus, ca un zâmbet lătăreţ. Şuru-burile strânse cu o şurubelniţă specială, cu tijă lungă, probabil acţionată cu aer comprimat, ca dispozitivele acelea de la service cu care mecanicii desfăceau şuruburile roţilor. Şi de ce capetele şuruburilor erau pe interior? Simplu. Pentru ca vreun glumeţ să nu vină cu propria şurubelniţă şi să deschidă un rezervor plin din exterior, desigur.

Şuruburile erau dispuse la intervale cam de cinci centimetri de-a lungul îmbinării, iar crăpătura era lungă cam de cincisprezece centimetri, făcându-l pe Curtis să deducă faptul că se rupseseră trei şuruburi de plastic. Materiale proaste sau concepţie proastă? Cui să-i pese? Rahat pe băţ.

– Ca să folosesc o expresie, zise şi râse din nou.

Şuruburile care încă ţineau în stânga şi dreapta crăpăturii erau puţin ieşite în afară, însă el nu putea nici să le desfacă, nici să le rupă aşa cum procedase cu capacul de toaletă. Nu avea cum să le apuce. Cel din dreapta era puţin desfăcut şi bănuia că, dacă îl mişca, poate că avea să-l desprindă puţin şi apoi să deşurubeze de tot. I-ar fi luat ore întregi şi degetele probabil că i-ar sângera până să termine treaba, dar probabil se putea face. Şi ce va câştiga? Alţi cinci centimetri de spaţiu liber de-a lungul îmbinării. Doar atât.

Celelalte şuruburi păreau strânse bine.

Curtis nu mai putea sta în genunchi; îl ardeau muşchii coapselor. Se aşeză cu spatele lipit de peretele curbat al rezervorului, cu antebraţele pe genunchi, cu mâinile murdare atârnând. Se uită la ovalul tot mai luminos al găurii toaletei. Aceea era lumea supraterană, bănuia, doar că bucata lui din ea se făcuse foarte mică. Mirosea mai bine, totuşi, şi când avea să-şi recapete puţin forţa în picioare, bănuia că se va căţăra înapoi prin gaură. Nu avea de gând să rămână acolo, să şadă în rahat, dacă asta nu-i aducea niciun câştig. Şi se părea că nu-i aducea.

Un gândac uriaş, care prinsese curaj graţie nemişcării lui Curtis, îi urcă pe cracul mizer al pantalonului. Flutură din mână şi gândacul o şterse.

– Aşa-i, zise el, fugi. De ce nu te strecori prin gaura aia? Tu probabil ai încă pea. Îşi înlătură părul din ochi, ştiind că se mânjea pe frunte, nepăsându-i însă. Mnu, ţie-ţi place aici. Tu probabil crezi că ai murit şi ai ajuns în raiul gândacilor.

Avea de gând să se odihnească, să le îngăduie picioarelor să se calmeze niţel, apoi să iasă din Ţara Minunilor înapoi în bucata lui de lume suprate-rană, mare cât o cabină telefonică. Doar o scurtă pauză de odihnă; categoric, nu voia să rămână acolo jos mai mult decât era nevoie.

Curtis închise ochii şi încercă să se concentreze.

Văzu numere curgând pe un monitor de computer. Bursa de acţiuni nu era încă deschisă la New York, aşa că numerele acelea trebuiau să fie de peste ocean. Probabil bursa Nikkei. Majoritatea numerelor erau verzi. Asta era bine.

– Metale şi industriale, zise el. Şi Takeda Pharmaceutical – de-astea trebuie cumpărate. Oricine îşi dă seama...

Ghemuit lângă perete în poziţie aproape fetală, cu faţa suptă mânjită ca de război în dâre maronii, cu fundul scufundat aproape până la şolduri în

zoaie, cu mâinile mizerabile atârnând în continuare de pe genunchii traşi la piept, Curtis dormi. Şi visă.

Betsy era în viaţă şi Curtis se afla în living. Căţeluşa stătea întinsă pe o parte, în locul ei obişnuit, între măsuţa pentru cafea şi televizor, dormitând cu mingea de tenis roasă pe jumătate la îndemână. Sau îndelabă, în cazul lui Betsy.

– Bets! zise el. Trezeşte-te şi adu bagheta idiotului!

Ea se ridică greu în picioare – sigur că se ridica greu, era bătrână acum – şi, când făcu asta, medalioanele de la zgardă zornăiră.

Medalioanele zornăiră.

Medalioanele.

Se trezi icnind, înclinat pe stânga, cu spatele sprijinit de fundul soios al rezervorului septic, cu o mână întinsă fie să ia telecomanda, fie să o atingă pe căţeluşa sa moartă.

Lăsă mâna pe genunchi. Nu fu surprins să descopere că plângea. Probabil că plângea dinainte ca visul să înceapă să se deruleze. Betsy era moartă şi el şedea în rahat. Dacă acesta nu era un motiv suficient pentru a plânge, nu ştia care altul era.

Se uită din nou la ovalul de lumină din faţa şi de deasupra sa şi văzu că era mult mai puternic conturat. Greu de crezut că dormise mult, dar aşa părea să fie. O oră, cel puţin. Dumnezeu ştia câtă otravă respira, însă...

– Nicio grijă, rezist eu în aer otrăvit, spuse. La urma urmei, doar sunt un vrăjitor.

Şi, aer nesănătos sau nu, visul fusese foarte plăcut. Foarte *viu*. Zornăitul acelor medalioane...

– Futu-i, şopti el şi mâna-i zbură la buzunar.

Era convins şi îngrozit că-şi pierduse cheia Vespei în cădere şi că va trebui să pipăie în jur după ea, răscolind rahatul doar la lumina precară ce intra prin crăpătură şi prin gaura toaletei, însă cheia era acolo. La fel şi banii, dar banii nu-l ajutau cu nimic acolo jos, şi nici clema cu care erau prinşi nu era bună. Era din aur, era valoroasă, dar prea groasă ca să-i slujească drept unealtă. La fel şi cheia Vespei. Mai era însă ceva pe inelul de chei. Ceva care îl făcea să se simtă simultan rău şi bine de fiecare dată când îl vedea – sau când îl auzea zornăind. Era medalionul de identificare al lui Betsy.

Căţeluşa purtase două, dar acesta era cel pe care îl scosese de pe zgarda ei înainte să-i dea ultima îmbrăţişare de rămas-bun şi să-i predea corpul neînsu-fleţit veterinarului. Celălalt, impus de lege, certifica faptul că Betsy primise toate vaccinurile necesare. Acesta era mai personal. Era dreptunghiular, ca un medalion de identificare pentru soldaţi. Pe el erau ştanţate acestea

BETSY
DACĂ M-AM PIERDUT
SUNAŢI LA 941-555-1954
CURTIS JOHNSON
GULF BOULEVARD NR. 19
TURTLE ISLAND, FLA. 34274

Nu era o şurubelniţă, dar era subţire, era fabricat din oţel inoxidabil iar Curtis credea că-i va fi numai bun. Mai rosti o rugăciune – nu ştia dacă era adevărat ce se spunea, că la greu nimeni nu mai e ateu, dar în cazul lui părea a fi adevărat – şi introduse un capăt al medalionului lui Betsy în fanta şuru-bului din dreapta crăpăturii. A şurubului care era deja uşor slăbit.

Se aşteptă să întâmpine rezistenţă, dar sub muchia medalionului şurubul se roti aproape imediat. Fu atât de surprins, că scăpă inelul cu chei şi trebui să pipăie în jur după el. Introduse din nou marginea medalionului în capul şurubului şi-l răsuci de două ori. Restul reuşi să facă manual. Lucră cu un rânjet mare, incredul, pe faţă.

Înainte să atace şurubul din stânga crăpăturii – o crăpătură care acum era cu cinci centimetri mai mare – şterse medalionul pe tricou (îl şterse cât putu mai bine; tricoul era la fel de mizerabil ca tot restul corpului său, şi i se lipea de piele) şi îl sărută cu tandreţe.

– Dacă asta merge, te pun în ramă. Ezită, apoi adăugă: *Te rog* să mergi, bine?

Introduse capătul medalionului în capul şurubului şi roti. Acesta era mai strâns decât primul... dar nu *foarte* strâns. Şi odată ce începu să se rotească, ieşi cu totul imediat.

– Iisuse, şopti Curtis. Plângea din nou; se transformase într-un plângăcios cu acte în regulă. O să ies de aici, Bets? Chiar o să ies?

Se întoarse în dreapta şi începu să lucreze la următorul şurub. Continuă în felul acesta, dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga, odihnindu-se când îi obosea mâna, îndoind-o şi scuturând-o până ce i se detensiona din nou. Petrecuse aproape douăzeci şi patru de ore acolo; nu voia să se grăbească acum. Mai ales nu voia să-şi scape din nou inelul cu chei. Bănuia că-l putea găsi, spaţiul era mic, dar tot nu voia să rişte.

Dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga.

Şi încet, în timp ce dimineaţa trecea şi rezervorul septic se încingea, făcând mirosul mai pătrunzător şi mai greu de îndurat, crăpătura de pe fundul lui se lărgi. Îi ieşea schema, se apropia de momentul evadării, dar refuza să se grăbească. Era important să nu se grăbească, să nu sară din loc ca un cal speriat. Pentru că o putea da în bară, da, dar şi pentru că mândria şi stima sa de sine – esenţialul său simţ de sine – încasaseră o lovitură.

Lăsând deoparte chestiunea stimei de sine, cursa se câştigă încet şi temeinic.

Dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-stânga.

La scurt timp înainte de prânz, îmbinarea de pe fundul mânjit cu dejecţii al toaletei se căscă, apoi se închise, apoi se căscă şi se închise din nou. Urmă o pauză. După care se crăpă pe-o lungime de un metru şi apăru creştetul capului lui Curtis Johnson. Se trase înapoi şi se auziră zornăieli şi zgrepţănări când reluă lucrul, desfăcând alte şuruburi: trei pe stânga, trei pe dreapta.

Data următoare când crăpătura se căscă, creştetul murdar, mânjit cu materii fecale, al capului său continuă să împingă. Ieşi încet, cu obrajii şi gura trase în jos ca de o teribilă forţă gravitaţională, cu o ureche zgâriată şi sângerând. Strigă din toţi bojocii, împingând cu picioarele, îngrozit că acum *chiar* va rămâne înţepe-nit jumătate înăuntru şi jumătate afară din rezervor. Totuşi, deşi speriat, observă dulceaţa aerului: încins şi umed, cel mai bun aer pe care îl respirase vreodată.

După ce ieşi până la umeri, se odihni, gâfâind, uitându-se la cutia de bere strivită care sclipea în buruieni la nici zece paşi de capul său asudat, însângerat. Arăta ca un miracol. Apoi împinse din nou, cu capul ridicat, strâmbând din gură, cu fuioarele muşchilor de la gât ieşind în relief. Se auzi un pârâit când marginea crăpăturii rezervorului îi rupse tricoul pe spate. Abia dacă băgă de seamă. În faţa lui era un pui de

pin pitic înalt de nu mai mult de un metru. Se întinse, se prinse cu o mână de baza trunchiului lui subţire şi răşinos, apoi

cu cealaltă. Se mai odihni un moment, conştient că ambii săi omoplaţi erau zgâriaţi şi sângerau, apoi se trase de copac şi se împinse o ultimă oară cu picioarele.

Crezuse că va smulge pinul din rădăcini, dar asta nu se întâmplă. Simţi o durere sfâşietoare la fese când îmbinarea prin care se târa afară îi trase pantalonii jos, făcându-i ghem în jurul tenişilor. Pentru a ieşi complet afară, trebui să se tragă în continuare şi să se răsucească până când tenişii în sfârşit îi ieşiră din picioare. Iar când rezervorul în sfârşit îi dădu drumul la piciorul stâng, găsi aproape imposibil de crezut că era cu adevărat liber.

Se rostogoli pe spate, gol cu excepţia chiloţilor (strâmbi, cu elasticul atârnând moale, cu şezutul sfâşiat expunându-i fesele care sângerau tare) şi a unei şosete albe. Se uită spre cerul albastru cu ochii larg căscaţi. Şi începu să strige. Înainte să-şi dea seama că striga cuvinte cu cap şi coadă, aproape răguşise complet: *Sunt viu! Sunt viu! Sunt viu! Sunt viu!*

Douăzeci de minute mai târziu, se ridică în picioare şi şchiopătă până la defuncta rulotă pusă pe butuci, cu o baltă mare alimentată de ploaia de ieri ascunsă în umbra ei. Uşa era încuiată, dar într-o parte a scărilor de lemn nefinisat erau mai multe blocuri de ciment. Unul era crăpat în două. Curtis luă bucata mai mică şi lovi cu ea în încuietoare până ce uşa se deschise, lăsând să iasă un val de aer cald, stătut.

Se întoarse înainte să intre şi pentru un moment scrută toaletele de cea-laltă parte a drumului, unde apa care umpluse gropile reflecta albastrul luminos al cerului aidoma unor cioburi de oglindă murdară. Cinci toalete Port-O-San, trei în picioare, două cu faţa în jos în canal. El aproape murise în cea din stânga. Şi chiar dacă stătea acolo doar într-o pereche de chiloţi zdrenţuiţi şi o şosetă, mânjit cu rahat şi sângerând parcă dintr-o sută de locuri, ideea aceea deja i se părea ireală. Un vis urât.

Biroul era parţial gol – sau parţial răscolit, probabil cu doar o zi sau două înainte de închiderea proiectului. Nu exista nicio partiţie; era o singură încăpere lungă cu prima jumătate ocupată de o masă, două scaune şi o canapea de la magazinul cu reduceri. În jumătatea din spate erau o stivă de cutii pline cu hârtii, o maşină de calcul prăfuită aşezată pe podea, un frigider scos din priză, un radio şi un scaun rotativ cu un bilet lipit pe spătar. ŢINE-L PENTRU JIMMY, scria pe el.

Mai era o uşă de dulap întredeschisă, dar înainte să verifice, Curtis deschise frigiderul mic. Înăuntru erau patru sticle de apă platã Zephyr, una dintre ele desfăcută şi goală pe trei sferturi. Curtis luă una dintre cele pline şi o bău până la ultima picătură. Era caldă, dar avea gustul apei care probabil curgea în râurile din rai. Când termină, i se strânse stomacul. Dădu fuga la uşă, se ţinu cu mâna de canat, se aplecă afară şi o vomită pe toată într-o parte a scărilor.

– Uite, mamă, nu-i nevoie să bag degetele în gât! strigă el, cu lacrimi curgându-i pe faţa mizerabilă. Bănuia că ar fi putut vomita apa direct pe podeaua rulotei părăsite, însă nu voia să fie în aceeaşi încăpere cu propriile-i dejecţii. Nu după ceea ce se întâmplase.

De fapt, intenţionez să nu mă mai uşurez niciodată, gândi el. *De acum înainte îmi voi goli maţele conform căii religioase: imaculata defecare.*

Bău a doua sticlă de apă mai încet, şi îi rămase în stomac. În timp ce sorbea, se uită în dulap. Erau două perechi de pantaloni murdari şi nişte cămăşi la fel de murdare îngrămădite într-un colţ. Curtis bănuia că la un moment dat fusese o maşină de spălat şi uscat haine acolo în spate, unde acum erau stivuite cutiile. Sau poate mai fusese o rulotă, una care fusese prinsă pe cârlig şi tractată de acolo. Nu-i păsa. Îi păsa doar de cele două perechi de salopete ieftine, una pe un umeraş de sârmă, cealaltă agăţată într-un cui pe perete. Perechea din cui părea mult prea mare, dar cea de pe umeraş îi putea fi bună. Şi chiar era, mai mult sau mai puţin. Trebui să răsucească manşetele de două ori şi bănuia că semăna mai mult cu Fermierul John după ce-a dat de mâncare la porci decât cu un jucător la bursă de succes, dar avea să-i folosească.

Putea suna la poliţie, dar simţea că avea dreptul la o satisfacţie mai mare decât aceea după toate prin câte trecuse. Mult mai mare.

– Vrăjitorii nu sună la poliţie, spuse. Mai ales nu noi, ăştia gay.

Motoscuterul lui era tot acolo, dar încă nu avea nicio intenţie să-l ia şi să plece. Pentru început, prea mulţi oameni l-ar vedea pe omul de noroi pe Vespa Granturismo roşie. Nu credea că vreunul dintre ei va alerta poliţia... dar toţi vor râde. Curtis nu voia să fie observat şi nici nu voia să se râdă de el. Nici măcar pe la spate.

De asemenea, era obosit. Mai obosit decât fusese oricând în viaţă.

Se aşeză pe sofaua ieftină şi îşi puse o pernă sub cap. Lăsase uşa rulotei des-chisă şi o briză uşoară pătrundea înăuntru, mângâindu-i pielea murdară cu

degete fermecătoare. Nu purta nimic altceva decât salopeta acum. Îşi dăduse jos chiloţii murdari şi şoseta rămasă înainte să o ia pe el.

Nu-mi simt mirosul deloc, gândi. *Nu-i aşa că e uimitor?*

Atunci îl fură somnul, un somn adânc şi complet. O visă pe Betsy care îi aducea bagheta idiotului, medalioanele de la zgarda ei zornăind. Luă telecomanda de la ea şi când o îndreptă spre televizor, îl văzu pe Canalie trăgând cu ochiul pe geam.

Curtis se trezi patru ore mai târziu, transpirat şi rigid şi cu usturimi pe tot corpul. Afară, tunetul huruia, semn al apropierii furtunii din acea după-masă, conform programului. Coborî scările încropite ale rulotei pe o parte, ca un bătrân artritic. Se *simţea* ca un bătrân artritic. Apoi se aşeză, uitându-se când la cerul întunecat, când la toaleta portabilă din care evadase.

Când începu ploaia, el îşi dădu salopeta jos, o aruncă înapoi în rulotă ca să nu se ude şi rămase acolo gol în ploaie, cu faţa în sus, zâmbind. Zâmbetul acela nu tresări nici când un fulger căzu bifurcat de cealaltă parte a Durkin Grove Village, destul de aproape ca să umple aerul cu miros de ozon. El se simţea perfect, delicios de sigur.

Ploaia rece îl spălă relativ bine şi când picăturile începură să se rărească, el urcă înapoi încet scările rulotei. După ce se uscă, îşi luă salopeta pe el. Şi când soarele de sfârşit de zi începu să se arate printre norii risipiţi, urcă încet dealul spre locul unde era parcată Vespa. Strângea cheia în mâna dreaptă, cu medalionul de identificare al lui Betsy, acum ştirbit, strâns între degetul arătător şi cel mijlociu.

Scuterul nu era obişnuit să fie lăsat în ploaie, însă era un ponei bun şi porni după doar două cârâieli ale motorului, adoptând imediat torsul lui normal, amabil. Curtis urcă în şa, desculţ şi fără cască, un spirit vesel. Conduse înapoi pe Turtle Island în felul acesta, cu vântul suflându-i părul mizerabil şi umflându-i salopeta în jurul picioarelor. Văzu puţine maşini şi străbătu drumul principal fără absolut nicio problemă.

Îşi spuse că i-ar prinde bine două aspirine înainte de-a merge la Grunwald, dar altfel niciodată în viaţa sa nu se simţise mai bine.

La ora şapte în seara aceea, ploaia de după-masă era doar o amintire. Privitorii apusului de pe Turtle Island aveau să se adune pe plajă peste aproximativ

un ceas pentru obişnuitul spectacol de sfârşit de zi, iar Grunwald se aştepta să fie printre ei. Pentru moment totuşi, stătea în jacuzziul său de pe patio cu ochii închişi şi un gin slab cu apă tonică în apropiere. Luase un Percocet înainte să urce în jacuzzi, ştiind că-i va fi de ajutor când venea timpul scurtei plimbări pe plajă, însă senzaţia sa de satisfacţie aproape visătoare persista. Mai că nu-i mai trebuiau analgezice. Situaţia asta se putea schimba, dar acum, nu se mai simţise atât de bine de ani întregi. Da, îl pândea ruina financiară, însă avea puşi deoparte destui bani cât să-i fie bine în timpul care-i mai rămăsese. Şi mai important, se ocupase de homosexualul care se făcuse vinovat de toată suferinţa sa. Ding-dong, vrăjitorul cel rău este...

– Salut, Grunwald. Salut, canalie ce eşti.

Grunwald deschise ochii imediat. O siluetă întunecată stătea între el şi soarele la apus, părând decupată din hârtie neagră. Sau crep funerar. Semăna cu Johnson, dar sigur că nu putea fi el; Johnson era încuiat într-o toaletă răstur-nată, Johnson era un şoarece de hazna fie pe moarte, fie mort de-a binelea. De asemenea, un dandy spilcuit ca Johnson n-ar fi fost niciodată prins arătând ca un figurant din vechea emisiune *Hee-Haw*. Era un vis, trebuia să fie. Dar...

– Eşti treaz? Bine. Vreau să fii treaz pentru asta.

– Johnson? Doar o şoaptă. Doar de atât fu în stare. Nu eşti tu cu adevărat, nu-i aşa? Dar acum silueta se mişcă puţin – suficient cât să lase soarele de seară să-i lumineze faţa zgâriată – şi Grunwald văzu că el era. Şi ce avea el în mână?

Curtis văzu la ce se uita Canalia şi se mai întoarse puţin, astfel încât soarele să lumineze şi obiectul acela. Era un uscător de păr, îşi dădu seama Grun-wald. Era un uscător de păr şi el stătea în apă până la piept, într-un jacuzzi.

Se prinse de margini, vrând să se tragă afară, şi Johnson îl călcă pe mână. Grunwald strigă şi-şi trase mâna înapoi. Piciorul lui Johnson era desculţ, însă îl călcase cu călcâiul, călcase tare.

– Îmi place să te ştiu exact unde eşti, zise Curtis, surâzând. Sunt sigur că asta îţi plăcea şi ţie, dar eu am scăpat, nu-i aşa? Şi ţi-am adus chiar şi un cadou. Am trecut pe acasă după el. Nu-l refuza din cauza asta; e doar puţin folosit şi l-am curăţat de toată pulberea gay venind încoace. Prin curtea din spate, de fapt. E convenabil că nu mai circulă curent prin gardul ăla prostesc cu care mi-ai omorât căţelul. Uite aici, ţine.

Şi aruncă uscătorul de păr în jacuzzi.

Grunwald strigă şi încercă să-l prindă, dar rată. Uscătorul împroşcă apa, apoi se scufundă. Un jet de apă îl învârti iar şi iar pe fund. Se lovi de picioarele scheletice ale lui Grunwald şi el se feri, strigând în continuare, convins că era electrocutat.

– Nu te agita, zise Johnson. Continua să surâdă. Îşi desfăcu întâi o bretea a salopetei pe care o purta, apoi pe cealaltă. Îi căzură până la glezne. Era gol pe dedesubt, cu urme de mizerie din rezervorul septic pe interiorul braţelor şi coapselor. În buric avea un bulgăre mic de ceva maro, scârbos. Nu era băgat în priză. Nici nu ştiu dacă treaba asta veche cu uscătorul de păr în ja-cuzzi funcţionează. Deşi trebuie să recunosc că dacă aveam un prelungitor, poate încercam experimentul.

– Pleacă, lasă-mă în pace, se răsti Grunwald.

– Mnu, făcu Johnson. Nu prea cred.

Zâmbind, zâmbind mereu. Grunwald se întrebă dacă omul nu-şi pierduse minţile. *El* şi le-ar fi pierdut în împrejurări asemănătoare cu cele în care-l lăsase pe Johnson. Oare cum ieşise? *Cum*, pentru Dumnezeu?

– Ploaia de după-masă a spălat aproape tot rahatul, dar încă sunt destul de murdar. După cum vezi.

Johnson observă bulgăraşul scârbos din buric, îl scoase cu degetul şi-l aruncă degajat în jacuzzi ca pe-un muc.

Ateriză pe obrazul lui Grunwald. Maro şi împuţit. Începând să curgă. Dumnezeule mare, era căcat. Strigă din nou, acum de scârbă.

– Şutează şi marchează, zise Johnson, zâmbind. Nu-i foarte plăcut, nu-i aşa? Şi deşi nu-i mai simt bine *mirosul*, m-am săturat până peste cap să mă *uit* la el. Aşa că fii un bun vecin, te rog, şi împarte jacuzziul cu mine.

– Nu! Nu, nu poţi...

– Mersi! zise Johnson, zâmbind, şi sări înăuntru.

Corpul lui despică apa. Grunwald îi simţea mirosul. *Puţea* insuportabil. Grunwald se grăbi spre cealaltă parte a căzii, gambele-i uscate ivindu-se albe deasupra apei agitate, bronzul picioarelor la fel de uscate semănând cu nişte ciorapi de nailon petit-gris. Aruncă un braţ pe după marginea căzii. Atunci Johnson îl prinse pe după gât cu un braţ foarte zgâriat, dar oribil de puternic şi-l trase înapoi în apă.

– Nu nu nu nu *nu!* zise Johnson, surâzând. Îl trase pe Grunwald la pieptul său. Pe suprafaţa apei agitate tresăltau bucăţele negru-maronii de jeg. Noi, tipii gay, rareori facem baie singuri. Nu mă îndoiesc că ai găsit informaţia asta în căutările tale pe internet. Cât despre *vrăjitorii* gay? Niciodată!

– Dă-mi drumul!

– Poate. Dar Johnson îl strânse şi mai tare, o îmbrăţişare oribil de intimă, încă purtând miasma toaletei Port-O-San. Întâi însă, cred că trebuie să faci cunoştinţă cu scaunul ruşinii pentru pidosnici. Un fel de botez. Să-ţi speli păcatele.

Zâmbetul deveni un rânjet, rânjetul un rictus. Grunwald înţelese că va muri. Nu în patul său, într-un nesigur viitor medical, ci chiar acolo. Johnson urma să-l înece în propriul său jacuzzi şi ultimul lucru pe care îl va vedea vor fi bucăţelele de jeg plutind în apa până atunci curată.

Curtis apucă de umerii goi şi osoşi ai lui Grunwald şi-l băgă la fund. Grun-wald se zbătu, lovind din picioare, părul lui rar plutind, mici bule argintii urcând în zigzag de la nasul lui mare şi coroiat. Dorinţa de a-l ţine acolo era puternică... şi Curtis o putea face fiindcă *el* era puternic. Odată ca niciodată, Grunwald ar fi fost în stare să-l răpună cu o mână legată la spate, cu tot cu diferenţa lor de vârstă, însă acele zile apuseseră. Canalia aceasta era bolnavă rău. Motiv pentru care Curtis îi dădu drumul.

Grunwald ieşi repede la suprafaţă, tuşind şi înecându-se.

– Ai dreptate! strigă Curtis. Jucăria asta *este* bună la alinat dureri! Dar să nu vorbim despre *mine;* ce-mi poţi spune despre *tine?* Vrei să mai intri o dată la fund? Submersia face bine la suflet, aşa spun toate religiile cele mai bune.

Grunwald clătină agitat din cap. Picături de apă îi zburară din părul rar şi din sprâncenele ceva mai dese.

– Atunci, şezi doar aici, îl îndemnă Curtis. Şezi aici şi ascultă. Şi nu cred că ne trebuie ăsta, nu-i aşa?

Băgă mâna sub piciorul lui Grunwald – bărbatul tresări şi scoase un strigăt scurt – şi înşfăcă uscătorul de păr. Curtis îl aruncă peste umăr. Alunecă sub scaunul de patio al stăpânului casei.

– O să te las imediat, zise Curtis. Mă întorc acasă la mine. Tu o să te poţi duce să admiri apusul, dacă mai vrei. Mai vrei?

Grunwald clătină din cap.

– Nu? Aşa mă gândeam şi eu. Cred că ai avut parte de ultimul tău apus bun, vecine. De fapt, cred că ai avut parte de ultima ta zi bună, şi de aceea te las să trăieşti. Şi vrei să ştii care e ironia? Dacă m-ai fi lăsat în pace, ai fi obţinut exact ce voiai. Pentru că deja eram încuiat în căcăstoare şi nici măcar nu ştiam. Nu ţi se pare comic?

Grunwald nu spuse nimic, ci doar se uită la el cu ochi îngroziţi. Cu ochii lui *bolnavi* şi îngroziţi. Lui Curtis i s-ar fi putut face milă de el, dacă amintirea toaletei Port-O-San n-ar fi fost încât atât de vie. Capacul toaletei des-chizându-se ca o gură. Cârnatul aterizându-i în poală ca un peşte mort.

– Răspunde, altfel mai primeşti o scufundare de botez.

– E comic, hârâi Grunwald. Şi apoi începu să tuşească.

Curtis aşteptă să-i treacă. Nu mai zâmbea.

– Da, este, zise el. Este comic. Toată tărăşenia este comică, dacă o vezi din perspectiva corectă. Şi eu cred că o văd.

Se săltă afară din jacuzzi, conştient că făcea mişcările cu o uşurinţă pe care Canalia nu avea s-o mai egaleze nicicând. Sub acoperişul verandei era un dulăpior. În el erau prosoape. Curtis luă unul şi începu să se usuce.

– Uite care-i treaba. Poţi să suni la poliţie şi să le spui că am încercat să te înec în propriu-ţi jacuzzi, dar dacă faci asta, toate celelalte ies la iveală. Pe lângă toate necazurile tale, îţi vei petrece restul vieţii cu un caz penal în cârcă. Dar dacă uiţi asta, suntem chit. Resetăm odometrul la zero. Doar că – aici e clenciul – eu apuc să te văd cum putrezeşti. Va veni o zi când vei mirosi exact ca haznaua în care m-ai încuiat. Când alţii îţi vor simţi mirosul ăsta şi când tu însuţi îţi vei simţi mirosul ăsta.

– Mai bine mă sinucid, hârâi Grunwald.

Curtis îşi trăgea salopeta înapoi pe el. Ajunsese la concluzia că-i plăcea. Putea fi îmbrăcămintea perfectă de purtat în timp ce analizezi indicii bursieri la computer, într-un birou mic şi comod. Poate că se va duce la Target şi va cumpăra vreo şase perechi. Curtis Johnson cel nou şi fără compulsii: un tip pe care îl prinde salopeta.

Se opri în timp ce încheia a doua bretea.

– Ai putea face asta. Ai pistolul ăla. Hardballer, sau cum îi zice. Termină cu catarama, apoi se aplecă spre Grunwald, care se marina în continuare în jacuzzi şi se uita temător la el. Şi asta ar fi acceptabil. Poate chiar ai curajul

necesar, deşi, când va veni momentul... poate ţi-l vei pierde. În orice caz, voi fi foarte atent să nu ratez pocnetul.

Îl lăsă pe Grunwald atunci, dar nu pe unde venise. Dădu ocol spre drum. Dacă o lua la stânga ar fi ajuns acasă, dar el o luă la dreapta, către plajă. Pentru prima dată de la moartea lui Betsy, avea chef să urmărească asfinţitul.

Două zile mai târziu, pe când stătea la computer (urmărea cu deosebit interes evoluţia General Electric), Curtis auzi un pocnet puternic de alături. Nu asculta muzică şi sunetul se rostogoli prin aerul umed, aproape de iulie, cu o claritate perfectă. Rămase unde era, cu capul înclinat, cu urechile încă ciulite. Deşi nu avea cum să se audă un al doilea pocnet.

Noi, vrăjitorii, ştim bine căcaturi de genul ăsta, gândi el.

Doamna Wilson dădu buzna înăuntru, ţinând un prosop de vase într-o mână.

– A sunat ca o împuşcătură!

– Probabil doar un rateu, zise el, zâmbind.

Zâmbea mult de la aventura sa în Durkin Grove Village. Credea că nu era acelaşi fel de zâmbet ca acela pe care îl purtase în Epoca Betsy, dar orice zâmbet era mai bun decât niciunul. Sigur că era adevăratttttttttttttttttt?

Doamna Wilson îl privea cu îndoială.

– Păi... presupun că asta a fost.

Se întoarse ca să plece.

– Doamnă Wilson?

Femeia se roti.

– M-ai lăsa baltă dacă aş lua alt căţel? Un pui?

– Eu, să vă las din cauza unui pui? E nevoie de mai mult decât de-un puiuţ ca să plec *eu* de undeva.

– Rod tot ce apucă, să ştiţi. Şi nu întotdeauna...

Se întrerupse un moment, văzând peisajul întunecat şi scârbos al rezervorului septic. Lumea subpământeană.

Între timp, doamna Wilson îl privea curioasă.

– Nu întotdeauna folosesc baia, încheie el.

– Odată învăţaţi, de regulă fac acolo unde trebuie să facă, zise ea. Mai ales într-un loc cu climă caldă ca acesta. Şi dumneata ai nevoie de tovărăşia

cuiva, domnule Johnson. Am fost... sinceră să fiu, am fost puţin îngrijo-rată pentru dumneata.

El încuviinţă din cap.

– Da, am cam fost în rahat. Râse, o văzu că-l privea ciudat şi se opri. Iartă-mă.

Pentru a arăta că-l iartă, îl lovi cu prosopul de vase.

– Nu vreau o rasă pură, de data asta. Mă gândeam să merg la Adăpostul pentru Animale din Venice. Să iau un pui abandonat de cineva. Ceea ce ei numesc căţel salvat.

– Ar fi foarte frumos, spuse ea. Abia aştept să aud lipăit de lăbuţe.

– Bun.

– Chiar crezi că acela a fost un rateu?

Curtis se lăsă pe spate în scaun şi căzu teatral pe gânduri.

– Probabil... dar ştii că domnul Grunwald de alături e grav bolnav de ceva vreme. (Coborî vocea, adoptând un ton de şoaptă compătimitoare.) Cancer.

– O, vai mie, zise doamna Wilson.

Curtis aprobă din cap.

– Doar nu crezi că ar...?

Numerele care mărşăluiau pe monitorul computerului se topiră în screen-saver: fotografii aeriene şi imagini cu plaje, toate înfăţişând Turtle Island. Curtis se ridică în picioare, se duse la doamna Wilson şi-i luă prosopul din mână.

– Nu, n-aş zice, dar am putea merge să vedem. În definitiv, la ce sunt buni vecinii?

NOTE LA ASFINŢIT

Potrivit unei anumite şcoli de gândire, notele precum acestea sunt în cel mai bun caz nenecesare şi-n cel mai rău suspecte. Argumentul împotrivă este acela că poveştile care necesită explicaţii probabil că nu sunt poveşti foarte reuşite. Împărtăşesc întru câtva această idee, ceea ce este un motiv în plus să pun o scurtă addendă la finele cărţii (plasarea ei aici evită totodată exasperantele acuzaţii de divulgare a subiectului, acuzaţii lansate cel mai adesea tocmai de curioşii curioşilor). Includ totuşi notele din simplul motiv că multor cititori le plac. Ei vor să ştie ce a făcut ca o poveste să fie scrisă sau la ce se gândea autorul când a scris-o. Autorul de faţă nu ştie bine niciu-nul dintre aceste două lucruri, dar poate oferi câteva gânduri dezlânate care s-ar putea sau nu să fie de interes cuiva.

„Willa“ Aceasta probabil că nu este cea mai bună povestire din carte, dar eu o iubesc foarte mult, întrucât a prilejuit debutul unei noi perioade de creativitate pentru mine – cu privire la proza scurtă, cel puţin. Majoritatea povestirilor din *La asfinţit* au fost scrise după „Willa“, şi încă într-o succesiune relativ rapidă (într-o perioadă de nici doi ani). Cât despre povestire în sine... una dintre caracteristicile minunate ale fanteziei este aceea că oferă scriitorilor o şansă de-a explora ce s-ar putea (sau nu s-ar putea) întâmpla după ce dăm ortul popii. Se găsesc două povestiri despre asta în *La asfinţit* (cealaltă este *„New York Times* la ofertă specială“). Am fost crescut ca un metodist perfect normal şi, chiar dacă am respins de mult ideea de religie organizată şi poruncile ei săpate în piatră, cred în ideea fundamentală, şi anume că supravieţuim morţii într-un fel sau altul. Îmi e greu să cred că nişte fiinţe atât de complicate şi uneori minunate se risipesc, în cele din urmă, pur şi simplu, aruncate ca gunoiul pe marginea drumului. (Probabil doar nu vreau să cred asta.) Cum ar arăta însă acea supravieţuire... Va trebui să aştept ca să aflu. Cred că cel mai probabil suntem confuzi

şi refuzăm să ne acceptăm noua stare. Cred că cel mai probabil iubirea supravieţuieşte chiar şi morţii (sunt un romantic, n-aveţi decât să mă puneţi la colţ). Dacă aşa este, ar fi vorba de o iubire năucă... şi niţel tristă. Când iubirea şi tristeţea îmi vin în gând în acelaşi timp, ascult muzică country: interpreţi ca George Strait, BR549, Marty Stuart... şi Derailers. Sigur, cei din urmă apar în povestirea de faţă şi eu cred că vor avea de respectat un contract pe termen *foarte* lung.

„Fata de turtă dulce“ Acum, eu şi soţia mea locuim în Florida o parte din an, aproape de bariera de insule din largul Golfului Mexic. Sunt multe proprietăţi foarte mari acolo – unele vechi şi graţioase, altele de soiul celor *nouveau* umflate cu pompa. Mă plimbam cu un prieten pe una dintre aceste insule acum vreo doi ani. El a gesticulat spre un şir de McConace din acelea şi a spus: „Majoritatea stau goale şase sau şapte luni pe an, îţi vine să crezi?“ Îmi venea... şi m-am gândit că ar ieşi o poveste mi-nunată. A crescut dintr-o premisă foarte simplă: un tip rău alergând după o fată pe o plajă pustie. Dar, mi-am spus, ea va trebui să fi fugit deja de ceva. O fată de turtă dulce, cu alte cuvinte. Doar că mai devreme sau mai târziu şi cei mai rapizi alergători trebuie să stea în loc şi să lupte. De asemenea, îmi plac poveştile de suspans în care detaliile mărunte fac jocul. Aceasta a avut multe astfel de detalii.

„Visul lui Harvey“ Vă pot spune doar un lucru despre povestirea aceasta, fi-indcă este singurul lucru pe care îl ştiu (şi probabil singurul care contează): ideea mi-a venit într-un vis. Am scris-o dintr-un foc, aproape doar transcriind povestea pe care subconştientul mi-o spusese deja. Mai există o povestire inspirată de un vis în cartea aceasta, însă despre ea ştiu ceva mai multe.

„Popas“ Acum aproximativ şase ani, într-o seară am ţinut o şedinţă de lectură la un colegiu din St Petersburg. Am rămas până târziu şi-am ajuns că conduc spre casă pe autostrada Florida, după miezul nopţii. La întoarcere, am oprit într-o zonă de popas ca să-mi golesc vezica. Dacă aţi citit povestea, ştiţi cum arăta locul: un bloc de celule dintr-o închisoare de medie securitate. Oricum, m-am oprit în faţa toaletei pentru bărbaţi, deoarece un bărbat şi o femeie erau în toaleta pentru femei şi se certau la cuţite. Amândoi păreau încordaţi şi cât pe ce să se ia la harţă. M-am întrebat ce naiba să fac dacă se va întâmpla asta, şi mi-am spus: *Va trebui să-l invoc pe Richard Bachman, fiindcă el e mai dur ca mine.* Cei doi au ieşit fără a ajunge la lovituri – deşi doamna

în cazul de faţă plângea – şi eu am plecat mai departe acasă fără alte incidente. Spre sfârşitul acelei săptămâni am scris povestea asta.

„Bicicleta staţionară“ Dacă aţi pedalat vreodată una, ştiţi cât de plictisitor poate fi. Iar dacă aţi încercat să reintraţi într-un regim zilnic de exerciţii fizice, ştiţi cât de *dificil* poate fi (mottoul meu: „Să mănânci e mai uşor“ – dar da, fac şi exerciţii fizice). Povestea aceasta a izvorât din relaţia mea de ură/ură nu doar cu bicicletele staţionare, ci cu toate benzile de alergat şi toate stepperele pe care am lucrat vreodată.

„Lucrurile rămase în urma lor“ Ca aproape toţi locuitorii Americii, am fost profund şi fundamental afectat de evenimentele din 11 septembrie. Asemenea multor scriitori de literatură deopotrivă populară şi literară, am simţit o reticenţă de-a spune *orice* despre o întâmplare care a devenit pentru America o piatră de hotar la fel de semnificativă precum Pearl Harbor sau asasinarea lui John Kennedy. Doar că eu cu scrisul de poveşti *mă ocup* şi ideea acestei poveşti mi-a venit cam la o lună după căderea Turnurilor Gemene. Poate că totuşi n-aş fi scris-o dacă nu mi-aş fi amintit o conversaţie pe care am avut-o cu un editor evreu cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă. Editorul era supărat pe bine pentru o poveste intitulată „Un elev capabil“. Nu făcusem bine că scrisesem despre lagărele de concentrare, a zis, fiindcă eu nu eram evreu. Am răspuns că asta făcea cu atât mai im-portantă scrierea poveştii – fiindcă scrisul e un act de înţelegere conştientă. Asemenea tuturor celorlalţi americani care au văzut fum deasupra New Yorkului în dimineaţa aceea, am vrut să înţeleg deopotrivă evenimentul şi urmele pe care un astfel de eveniment le lasă inevitabil în urma sa. Povestirea de faţă este încercarea mea de-a face asta.

„După-amiaza absolvirii“ Ani de zile după un accident din 1999, am luat un medicament antidepresiv numit Doxepin – nu fiindcă aş fi fost deprimat (zise el pe un ton sumbru), ci fiindcă se spunea că Doxepin are un efect benefic asupra durerilor cronice. A funcţionat, dar în noiembrie 2006, pe când eram la Londra pentru a-mi promova romanul *Povestea lui Lisey,* am simţit că a venit vremea să fiu bărbat. Nu am consultat doctorul care mi l-a prescris; am intrat direct în sevraj. Efectele secundare ale bruştei întreruperi au fost... interesante.[*] Vreme de aproximativ o

[*] Ştiu sigur că Doxepin a fost de vină pentru asta? Nu ştiu. Hei, poate era ceva în apa din Anglia (n.a.).

săptămână, când închideam ochii noaptea, vedeam vii cadre panoramice, ca într-un film – păduri, câmpii, dealuri, râuri, garduri, căi ferate, oameni mânuind hârleţe şi lopeţi pe o bucată de drum în lucru... şi apoi totul o lua de la capăt până când adormeam. Niciodată imaginile nu erau însoţite de o poveste; vedeam doar aceste cadre panoramice detaliate, luminoase. Mi-a părut cumva rău când au dispărut. Am experimentat, toto-dată, o serie de vise vii post-Doxepin. Unul dintre ele – un uriaş nor-ciupercă înflorind deasupra New Yorkului – a devenit subiectul acestei poveşti. Am scris-o deşi ştiam că imaginea a fost folosită în nenumărate filme (fără a aminti de serialul TV *Jericho),* deoarece visul avea un aer firesc, de documentar; m-am trezit cu inima bubuind, spu-nându-mi: *Asta s-ar putea întâmpla. Şi mai devreme sau mai târziu, aproape sigur* se va *întâmpla*. Ca şi „Visul lui Harvey“, povestea aceasta este mai mult dictare decât ficţiune.

„N.“ Aceasta e cea mai nouă povestire din carte şi e publicată în premieră aici. A fost puternic influenţată de *Marele Zeu Pan* al lui Arthur Machen, o poveste care (precum *Dracula* lui Bram Stoker) depăşeşte calitatea slabă a scriiturii şi îşi croieşte neîncetat drum în zona de groază a cititorilor. Oare câte nopţi nedormite a pricinuit? Dumnezeu ştie, dar câteva dintre ele au fost ale mele. Cred că „Pan“ e cea mai apro-piată reprezentare din genul horror a marii balene albe, şi mai devreme sau mai târziu fiecare scriitor care îşi ia lucrul în serios trebuie să scrie pe această temă: realitatea este subţire şi adevărata realitate de dincolo este un abis fără fund plin cu monştri. Ideea mea a fost de-a încerca să îmbin tema lui Machen cu ideea de tulburare obse-siv-compulsivă... în parte deoarece cred că oricine suferă de TOC într-o anumită măsură (oare nu ne-am întors cu toţii măcar o dată din drum ca să verificăm dacă am închis aragazul?) şi în parte deoarece obsesia şi compulsia sunt aproape întotdeauna couneltitori nepedepsiţi în povestea horror. Vă vine în gând o singură poveste de groază cunoscută care să nu conţină ideea întoarcerii la ceea ce urâm şi dispreţuim? Cel mai bun şi clar exemplu pentru asta s-ar putea să fie „The Yellow Wallpaper“, de Charlotte Perkins Gilman. Dacă aţi citit-o vreodată în colegiu, vi s-a spus probabil că e o povestire feministă. Aşa este, însă în acelaşi timp este povestirea unei minţi care se năruie sub greutatea propriului său gând obsesiv. Acest element se regăseşte şi în „N.“

„Pisica diabolică“ Dacă *La asfinţit* conţine echivalentul unei piese ascunse pe un CD, cred că aceasta ar fi. Şi pentru asta trebuie să-i mulţumesc Marshei DeFilippo, vechea mea asistentă.

Când i-am spus că voi întocmi o antologie, m-a întrebat dacă

în sfârşit voi include „Pisica diabolică“, o povestire din zilele când publicam în reviste pentru bărbaţi. I-am răspuns că fără-ndoială am cuprins povestea – care a fost de fapt filmată ca parte a *Tales from the Darkside: The Movie* în 1990 – în una dintre celelalte patru colecţii anterioare. Marsha mi-a adus lista cuprinsurilor pentru a-mi demon -stra că n-o făcusem. Aşa că iat-o aici, în sfârşit între coperte, la peste treizeci de ani după ce a văzut întâi lumina tiparului în *Cavalier*. A luat naştere într-un fel amuzant. Editorul de ficţiune de la *Cavalier* de atunci, un tip simpatic pe nume Nye Willden, mi-a trimis o fotografie mărită cu un motan care sâsâie. Ce făcea să fie neobişnuită – pe lângă furia pisicii – era felul în care faţa ei era delimitată pe mijloc, blana pe o parte fiind albă şi pe cealaltă, negru strălucitor. Nye voia să organizeze un concurs de proză scurtă. Mi-a propus să scriu primele cinci sute de cuvinte dintr-o povestire despre pisică; ei aveau să le ceară apoi cititorilor să o ducă la capăt şi cel mai reuşit text urma să fie publicat. Am fost de acord, dar povestirea m-a prins atât de tare, că am scris-o în întregime. Nu-mi amintesc dacă versiunea mea a fost publicată în acelaşi număr cu versiunea câştigătorului sau mai târziu, dar de atunci a fost antologată de câteva ori.

„*New York Times* la ofertă specială“ În vara lui 2007, am plecat în Australia, am închiriat o Harley-Davidson şi-am mers cu ea de la Brisbane la Perth (ei bine... am urcat motocicleta în spatele unei Toyota Land Cruiser pe o bună distanţă din Marele Deşert Australian, unde drumuri precum Gunbarrel Highway reprezintă imaginea pe care o am despre autostrăzile din iad). A fost o excursie plăcută; am trecut prin multe aventuri şi am înghiţit mult praf. Dar să depăşeşti efectele diferenţei de fus orar după douăzeci şi una de ore în aer e nasol. Iar eu nu dorm în avion. Pur şi simplu nu pot. Dacă stewardesa apare la scaunul meu cu pijamalele alea colorate, îmi fac cruce şi-i spun să plece. Când am ajuns în Australia după zborul de la San Francisco la Brisbane, am tras jaluzelele, m-am trântit în pat, am dormit zece ore şi m-am trezit proaspăt şi gata de drum. Singura problemă era că ceasul arăta ora două noaptea, la TV nu era nimic şi eu îmi terminasem în avion tot ce-mi luasem de citit. Din fericire, aveam un caiet şi am scris povestirea aceasta la măsuţa din camera mea de hotel. Până când a urcat soarele pe cer, era gata şi eu am mai putut dormi alte două ore. O poveste trebuie să-l captiveze şi pe scriitor – asta e părerea mea, sunteţi liberi să vi le exprimaţi pe ale dumneavoastră.

„Mut“ Am citit un articol în ziarul local despre o secretară de liceu care delapidase peste şaizeci şi cinci de mii de dolari pentru a

juca la loterie. Prima mea întrebare a fost

ce părere are soţul ei despre asta, şi am scris povestirea de faţă ca să aflu. Îmi aminteşte de bomboanele otrăvite pe care le gustam săptămânal la *Alfred Hitchcock Presents*.

„Ayana“ Viaţa de apoi, cum am spus la începutul acestor note, a fost întotdeauna teren fertil pentru scriitorii care nu ocolesc fantasticul. Dumnezeu – sau oricare dintre presupusele Lui forme – este alt subiect pentru care au fost făcute povestirile fantastice. Şi când ne punem întrebări despre Dumnezeu, una aproape de capul listei este de ce unii oameni trăiesc şi alţii mor; de ce unii se însănătoşesc şi alţii nu. Mi-am pus-o eu însumi în urma rănilor suferite în 1999, ca rezultat al unui accident care mi-ar fi putut uşor lua viaţa dacă poziţia mea era diferită cu doar câţiva centimetri (pe de altă parte, dacă poziţia mea era diferită cu alţi centimetri, aş fi putut scăpa nevătămat). Dacă o persoană trăieşte, spunem „E un miracol“. Dacă moare, spunem „A fost voia Domnului“. Nu există un răspuns raţional în faţa miracolelor şi nu avem cum înţelege voia Domnului – care, dacă există, poate nu manifestă pentru noi un interes mai mare decât pentru microbii care trăiesc acum pe pielea mea. Se petrec însă miracole, mi se pare mie; fiecare gură de aer e un alt miracol. Realitatea este subţire, dar nu întotdeauna întunecată. N-am vrut să scriu despre răspunsuri, am vrut să scriu despre întrebări. Şi să sugerez că miracolele pot fi nu doar o binecuvântare, ci şi o povară. Şi poate totul e o bazaconie. Povestirea îmi place, totuşi.

„În mare rahat“ Toată lumea a folosit din când în când toaletele acelea portabile de pe marginea drumului, fie şi numai la popasurile de pe autostradă, vara, când ad-ministraţia drumurilor trebuie să instaleze toalete suplimentare pentru a face faţă fluxului tot mai mare de călători (zâmbesc în timp ce scriu asta, gândindu-mă la ce mi-nunată imagine de excreţie în masă naşte). Doamne, nimic nu se compară cu ce simţi când intri într-o cabină din aceea într-o după-amiază toridă de august, nu-i aşa? E cald de să te prăjeşti şi mirosul e *divin*. Sincer să fiu, niciodată n-am folosit una fără să mă gândesc la povestirea lui Poe, „Îngropat de viu“, şi să mă întreb ce mi s-ar întâmpla dacă buda ar cădea cu uşa în jos. Mai ales dacă n-ar fi nimeni în jur ca să mă ajute să ies. În cele din urmă, am scris povestirea aceasta, din acelaşi motiv pentru care am scris atât de multe povestiri destul de neplăcute, dragi Cititori Fideli: să vă pasez vouă ceea ce mă înspăimântă pe mine. Şi nu pot încheia fără să vă spun ce copilărească bună-dis-poziţie mi-a pricinuit această istorisire. M-am scârbit chiar şi pe mine.

Ei.

Puţin.

Şi cu asta vă urez rămas-bun, cel puţin pentru moment. Dacă miracolele vor continua, ne vom reîntâlni. Până atunci, vă mulţumesc că mi-aţi citit povestirile. Sper ca măcar una dintre ele să vă ţină treji o vreme, după ce se sting luminile.

Aveţi grijă de voi... Dar staţi! N-aţi lăsat cumva aragazul deschis? Sau n-aţi uitat gazul pornit sub grătarul de pe terasă? Dar încuietoarea uşii din spate? V-aţi amintit să răsuciţi cheia? E atât de uşor să uiţi lucruri de felul ăsta, şi cineva poate se stre-coară înăuntru chiar în clipa aceasta. Un descreierat, poate. Unul cu un cuţit. Aşa că dă-l naibii de comportament TOC...

Ar fi bine să mergeţi să verificaţi, nu credeţi?

STEPHEN KING
8 martie 2008

Cuprins

Introducere .....
9

Willa .....
13

Fata de turtă dulce .....
39

Visul lui Harvey .....
95

Popas .....
107

Bicicleta staţionară .....
125

Lucrurile rămase în urma lor .....
159

După-amiaza absolvirii .....
191

N.. .....
199

Pisica diabolică .....
253

New York Times la ofertă specială .....
271

Mut .....
283

Ayana .....
309

În mare rahat .....
329

Note la asfinţit .....
383